

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΚΑΙ ΤΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ...

ΕΙΧΑΝ άρχσει τότε που βρίσκονταν στις άνοιξεις τους. Στα έφηβικά σχεδόν χρόνια. Βαθείς που είναι οι άγαπες των παιδικών καιρών! Γελούμε μ' αυτές όταν μεγαλώσουμε. Και όμως ποτέ δεν άγαπά τόσο καθαρά ο άνθρωπος, ποτέ δεν είναι τόσο άγνη ή ψυχή και τόσο καθαρή η σκέψη. Έρωτες μεγάλοι τραντάζουν το πλοίο μας όσο βαθίζουμε στη ζωή. Ακόμα και στις προχωρημένες ηλικίες που τις θεωρούμε άτρωτες, ο έρωτας, που δεν κυττάζει χρόνια, τραυματίζει τις καρδιές των ανθρώπων. Αλλά και καμμία συγκίνηση δεν μπορεί να συγκριθεί με την άναταραχή που συγκλονίζει τους έφηβους αυτούς με τη σάκα στη μασχάλη, με τα μελαινωμένα δάχτυλα, με την ποδιά στο σχολείο, με τις κοτσίδες που κατεβαίνουν στην πλάτη, με το μπερδεύει στο κεφάλι.

Σ' αυτή την περίοδο έγινε η γνωριμία τους. Η μενάλη πρεμιέρα, όλα πρώτα. Τα

Κοζερί της εβδομάδος

Ανοίχτουσαν τα τέρατα, τις έρημιες, τα χειμωνιάτικα κέντρα το καλοκαίρι, τις έσοχες το χειμώνα. Ταλαιπωρία ψυχής και σώματος. Δεν είναι για όλους το ίδιο. Έξαρτάται από το χαρακτήρα, από το κοινωνικό περιβάλλον, από τις προσωπικές συνθήκες που υπάρχουν για τον καθένα. Οι δικές τους οι συνθήκες ήταν δύσκολες. Καμάρωναν τους άλλους, που χαίρονταν με ξεγνοιασιά τα είδύλλια τους. Αυτοί με άγχος έπαιζαν το δικό τους σύνδεσμο. Να μη τους δούν, να μη τους άκούσουν. Το στρατηγικό σχέδιο σε κάθε τους κίνηση. Πέρασαν τα νεανία τους στο κλαρί, σαν έπικηρυμένοι ληστές. Ζωή εκκελισμένων των θυρών. "Αν λέγεται αυτό ζωή..."

Τρέφουν οι δοκιμασίες τον έρωτα. Τα εμπόδια είναι οι βιταμίνες. "Ως ένα άμωσ σημείο. Έρχεται και κάποια στιγμή που κάμπτεται ή αντίστασι και έκεινο που έδινε φτερά και δυνάμειν την άγάπη, γίνεται το διαλυτικό στοιχείο της.

Και όμως δεν τους διέλυσε. Σταθερό μέσα στα χρόνια που περνούσαν, κράτησαν τον έρωτά τους. Ο γάμος ήταν ο αντίκειμενικός τους σκοπός. Για την Ισοδιότητα του γάμου άντλήσαν σε κάθε συνάντησι τους όρκους τους. Να παντρευτούν, το Ι-δανικό τους. Αλλά για να φθάσουν σ' αυτό το τέρας έπρεπε να περάσουν από πολλές στάσεις. Δρόμος μετ' εμπόδιων. Πηδούσαν το ένα, έρχονταν το άλλο. Να τελειώσουν οι σπουδές, να βρουν δουλειά και οι δύο, ή τουλάχιστον, ο ένας από τους δύο. Να δώσουν τη συγκατάθεσι τους οι ριζογόνειες, να εκπληρώσι τις στρατιωτικές υποχρεώσεις, να αποκατασταθή η μεγάλη άδελφή, να βρούνε σπιτί...

Για όλους, λίγο-πολύ, παρουσιάζονται τα ίδια εμπόδια. Η διαφορά τους από τους άλλους, είναι ότι οι άλλοι δεν καθότανι να τα αναλύουν. Κάνουν την κουτουράδα τους, τα παίζουν μονά-ζυγά, δεν περιμένουν τη σύγυρία, την ασφάλεια εκατό τοις εκατό. Το παίζουν κι' όταν ούτε δέκα τοις εκατό είναι οι πιθανότητες για την έπιτυχία. Παίχτες τολμηροί, που ρίχνουν το ζορί τους.

Μακάρι να ήταν κι' αυτοί πλασμένοι από την ίδια πούστα. "... Έμεις, δυστυχώς, είμαστε διαφορετικοί. Συνέπεσε κι' από τους δύο μας να λείπη το θάρρος που χρειάζεται σ' αυτές τις περιπτώσεις. Πολύ έρωτευμένοι, αλλά και τόσο δειλοί..." Όλα τα λογαριάζαμε, όλα τα αναλύαμε, όλα θέλαμε να τα ρυθμίσουμε. Και σά να μη μάς έσθαιναν τα πραγματικά εμπόδια, δημιουργήσαμε κι' άλλα, εκείνα που ήταν πιθανόν να παρουσιασθούν στον έγγαμο βίο μας, ήταν όμως επίσης πιθανόν να μη παρουσιασθούν. Και να τώρα που μπήκαμε στο φθινόπωρό μας...

Από την άνοιξη στο φθινόπωρο. Μιά ζωή. Συνεχίζεται ακόμα το είδύλλιο. Αγαπιούνται πάντα τα χτεσινά παιδιά. Τόσο διαφορετικά όμως. Από τριαντάφυλλα ήταν ο νεανικός μανδύας τους από χρυσίνεμα τώρα. Ξεκίνησαν με καστανά μαλλιά σκοινιμένοι τώρα οι κροταφοί τους. Είναι αλήθεια ότι, το ένα ύστερ' από τ' άλλο, έλειψαν στο μεταξύ τα εμπόδια. Τι ώφελε; Χωρίς ένθουσιασμούς πλησιάζουν στο στρωμένο τραπέζι που τους περιμένει. Δε σημαίνει αυτό ότι είναι λιγώτερη η άγάπη τους. Λιγώτερος όμως είναι, ο ζυλος. Οι έκρήξεις, η φρεσκάδα της ψυχής. Μαθαίνεται κι' αυτή στην πολυχρόνια άνοιξη. Δεν τους φταίει η ηλικία. Αν στην ηλικία που βρίσκονταν σήμερα, γνωρίζονταν για πρώτη φορά, γεμάτοι έξαρσι θα έβόδιζαν στη γαμήλια ένωση. Αυτοί κουράστηκαν στην καρτερία. Αγαπιούνται αλλά και θλιμμένοι. Συνεχίζεται το είδύλλιο. Πού όμως η παλιά του λαμπρότητα; Η μελαγχολία του φθινοπώρου άργοςταλάζει από τα μάτια τους τη στιγμή αυτή που προσέρχονται πιασμένοι από τα χέρια για να δεχθούν την εύλογια του ιερέα.

Με παράπονο κάνει την άνοδο της στα περασμένα η κυρία την έπομένη του γάμου της. Αναρωτιέται πού να βραίνη ή βραδυτητα. Έκαναν καλά που περίμεναν; Δεν άδικησαν τον έαυτό τους με τη σχολαστική τους άμεισι; Δε θα ήταν καλύτερα αν ήταν λιγώτερο προνοητικοί κι' έμπιστευονταν στην τύχη ένα ποσοστό της ευτυχίας τους;

Αλλά γιατί να ταλαιπωρή με αυτοέλεγχο τον έαυτό της; "Εγινε, δέτι έγινε. Όραία είναι και η ζωή που άρχίζει το φθινόπωρο. Χωρίς τους έκρηκτικούς έρωτες, αλλά με τη γαλήνη, με τη φιλία, με την έκτιμηση, με τη στοργή, με την κατανόηση, με όλα τα θινοπωρινά άνθη. "Ας χαρή αυτά, αφού δε χάριξε τα άλλα.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Τα πρώτα έρωτήματα, οι πρώτες ζήλειες, οι πρώτοι όρκοι.

πρώτα έρωτήματα, τα πρώτα σκιρτήματα, οι πρώτες ζήλειες, οι πρώτοι όρκοι, οι πρώτες έπιστολές. "Αν κρατούσαμε τις έπιστολές μας... Μιά συλλογή από έρωτικές έπιστολές των έφηβων όλων των εποχών θα ήταν το πιο γοητευτικό τραγούδι των αιώνων.

Πόσο δυσκολεύτηκαν άσπιον να προσεγγίσουν ο ένας στον άλλον... Δεν ήταν μόνο η μικρή ηλικία, ήταν και η δειλία τους. Χρειάστηκαν μήνες για το πρώτο χαμόγελο. "Υστερα οι πρώτες άδέξιες λέξεις. Ακολούθησε η καλλιεργημένη και άνορθόγραφη έπιστολή του άγοριού με τα άστράκια των γιανισμών άνάμεσα στα φύλλα. Και το είδύλλιο πλέχθηκε.

Την πορεία του είδύλλιου αυτού μάς περιγράφει η παλιά μαθήτριά. "Αλλοίμονο, είναι πολλά χρόνια που έχει άπομακρυνθή από τα θρανία. «Δεσποινίς 43 έτών» είναι η ύπογραφη της. Σαραντατριών έτών αυτή, σαρανταπέντε το χτεσινό άγόρι. Και το είδύλλιο συνεχίζεται.

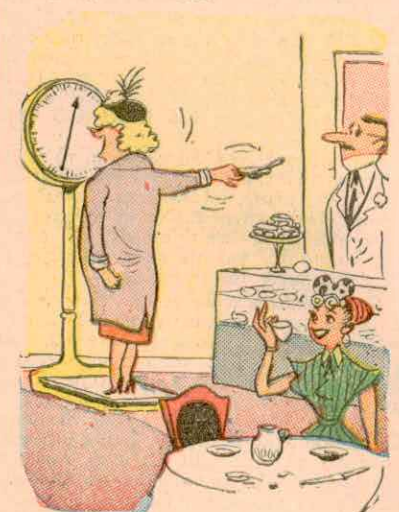
Από πόσα στάδια γεμάτα περιπέτειες έχει περάσει... Πόλεμοι έσωτερικοί και πόλεμοι έξωτεικοί. Τιμωρίες και άπειλές του σχολείου τιμωρίες και άπειλές του σπιτιού. Αναγκαστικά ταξίδια των νεοανών, που ήταν υποχρεωμένοι ν' ακολουθούν τους γονείς τους. Βλέπετε, ο πατέρας του άγοριού ήταν εκπαιδευτικός και κάθε τόσο τον έστελναν από τη μία άκρη στην άλλη. "Ηρθε έποχή που έμειναν τρία χρόνια μακριά ο ένας από τον άλλον. Το είδύλλιο όμως δεν έδωσε. Η μυστική άλληλογραφία έρχιχνε εύλα στη θρακιά του και διατηρούσε τη φλόγα του. Δεν έσβυσε ούτε όταν οι έφηβοι έγιναν νέοι. "Ήταν λιγώτερο εύ-

— Θέλετε, κυρία, να δοκιμάσετε κι' αυτό πάνω στον κύριο διευθυντή;

— Δεάνδρε!... Δεν βιάσκες κανένα πιο έξυπνο τρόπο να διασκεδάσης τα παιδιά;

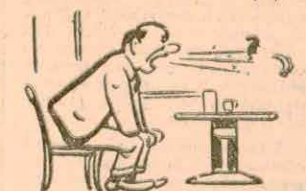

— Δώστε μου άκόμη μία πάστα, παρακαλώ!...

Καταπληκτικό άτύχημα συνέβη σ' ένα πολυσύχναστο κέντρο ψυχαγωγίας. Ένας ηλικιωμένος κύριος, που καθόταν σ' ένα τραπέζακι φαρνίστηκε δυνατό-μάλλον έκρηκτικά—ένω την ίδια στιγμή μία κυρία πλάι του, έδγαλε φωνή:

Και ή μόν κυρία φώναζε, γιατί αισθανθηκε κάτι να τη χτυπά δυνατό στο κεφάλι και προσπαθούσε να βρη τί ήταν και ποιος το έριξε, ο δε άτυχής κύριος την πλησίασε κατακόκκινος:

— Με συγχωρήτε κυρία μου, ήταν ή... μασέλα μου. Με το δυνατό φάρνισμά μου έφυγε. Σας ζητώ χίλιες φορές συγγνώμη! Πού έπεσε;

— Έννοείται ότι οι γύρω

που πήραν μυρουδιά τί είχα συμβά άρχισαν να γελάνε, καθώς έδλεπαν τον άτυχή κύριο να μαζεύη την μασέλα του. Κι' ένας μουρμούρισε:

— Πάμε να φύγουμε, γιατί ο κύριος φαίνεται σνα-

σθή... άχαροκα!

Νεαρή και φανταχτερή μαμά καθέτα με το κοριτσάκι της σ' ένα ζαχαροπλαστείο της οδού Πατησίων και παίρνει το γλυκό της. Ένας κύριος που καθέτα μονάχος στο γειτονικό τραπέζι βλέπει την μαμά και στρέφεται φιλόφρονατάτος στο κοριτσάκι που δεν είναι παραπάνω από πέντε χρόνων.

— Πώς σε λένε, χρυσό μου;

Η μικρή, όμως, δεν άπαντά. Ο κύριος χαμογελά και επαναλαμβάνει την έρώτησι στην όποιαν, όμως, και πάλι δεν άπαντά η μικρούλα.

— Δεν έχεις όνομα; — Έχω. — Και γιατί δεν μου το λες;

— Δεν το λω! — Γιατί; Μυστικό είναι; Και ή μικρούλα με όλη

την άφέλεια της ηλικίας της:

— Περιέργω! "Αμα είμαι με το μπαμπά κανένας δεν με ρωτά το όνομά μου. "Αμα είμαι με τη μαμά, όλοι με ρωτάνε. Γιατί;

Και ή μαμά μειδιά θριαμβητικά, ο δε ευνεστώτος κύριος ακόμα τρεκκαταπίνει.

Με το φαρνιστικό στα χέρια ένας έρασιτέχνης φάρας — από αυτούς, προφανώς, που έρευνουν έφ' ύρες τον βυθό της θαλάσσης στα ριχά — περιμένει στη σάσι των λεωφορείων το θαλάρη. Πλάι του βρίσκεται ή ένας κύριος με το παιδάκι του που περιεργάζεται το περιεργό γτούφκι.

— Τι είναι αυτό μπαμπά; ρωτά ο μικρός. — Ντουφέκι παιδί μου. Ε-

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡ. ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ☉ ΤΗΛ. 27-135—29-967 ☉ ΤΙΜΗ Δρ. 6.—

παντά ο πατέρας. —Σκοτώνει πουλιά; —Όχι, σκοτώνει ψάρια. —Και πού τα βρίσκει; τα ψάρια και τα σκοτώνει; Και ο μπαμπάς λοζοκυντώντας με έλαφρη εϊρωνική διάθεσι τον τυφεκιοφόρο ψάρα:

—Αυτό, παιδί μου, μόν το ρωτάς έμένα. Ρωτά τον κύριο!...

Ο «κύριος», όμως, έκανε το κορόιδο και έσπευσε να μη διαστικά μέσα στο λεωφορείο προς άποφυγήν, βέβαια, περαιτέρω ένοχλητικων έρωτήσεων.

—Ο δρόμος είναι καλός; —Έξαρτάται, λέει πάλι ο ντόπιος. —Με αυτόκίνητο θα πάμε, έζηνη! ο έκδρομείς. Πόση ώρα θα κάνουμε;

—Έξαρτάται, λέει πάλι ο ντόπιος. —Μά από τί εξαρτάται; —Από το άμάξι σας. Είνε γερό το άμάξι;

—Το άμάξι είναι παλιό και ο σωφέρ καινούργιος. Και ο ντόπιος χαμογελά:

—Τότε μόν πάτε. Καθίστε στην Τρίπολι. Γιατί για τη Βυτίνα χρειάζεται ακριβώς το αντίθετο. Το άμάξι να είναι καινούργιο και ο σωφέρ παλιός!

Και οι έκδρομείς με το παλιό άμάξι και τον καινούργιο σωφέρ περιωρίστηκαν να θαυμάσουν τις γραφικές της Τριπόλεως. Μέχρις ότου, τουλάχιστον, παλινώση ο... σωφέρ.

Ευθυμια ενσταντανε

τιά: Πατώ τη μίζα και δεν παίρνει μπρός.

Και ο σωφέρ με χιούμορ: —Με το μπαρόν, νατόμ. "Εγώ δεν είμαι ειδικός σε τέτοια άμάσια. Να τα πάτε σε... νευρολόγο!

Ο ΣΟΙ διαθέτουν αυτόκίνητο — και δόξα Σοι ο Μεγαλόδυναμος αυτώνων και πληθαίνουν κάθε μέρα!

Δεν έννοούν ούτε μία στιγμή να μείνουν στην πρωτεύουσα και έζορμούν άρκως άνα τα βουνά και τα χωριά του τόπου. "Ετοιμιά παρέα αυτόκινιτούκων φθάνουν στην Τρίπολι και ζητούν πληροφορίες για τη Βυτίνα, όπου θέλουν ν' άνέδουν.

—Πόση ώρα είναι από έδώ στην Βυτίνα; ρωτά ένας άπ' τους έκδρομείς και παίρνει ντόπιος.

—Έξαρτάται, λέει ο ντόπιος.

Με μία άγαρμμη στροφή του τιμονιού ο άδηνός μιας ιδιωτικής κούρας βρίσκεται μπή με μύτη με άλλο αυτόκίνητο που έστρεψε ακριβώς στην ίδια πάροδο κεντρικού δρόμου. "Η συγκρουσι εύτυχώς άπεφευχθή και ο άδηνός της ιδιωτικής κούρας στενοχωρημένος, άπευθύνεται στον άδηνό του άλλου αυτόκινιτού:

— Με συγχωρήτε, καινούργιος είμαι!

Κι' ο άλλος άπαντά:

—Κι' εγώ κ. συνάδελφε. Οι δύο «καινούργιοι» κατόπιν τούτου χαμογελούν.

ένω οι πεζοί που βρέθηκαν κοντά μονολογούν:

—Ο Θεός να μάς φυλάξή άπ' τους καινούργιους!

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΠΡΟΦΥΛΑΞΙΣ

Τα καινούργια κέρματά σας, τα κομψά και καθώς (πρέπει) τα έδωλάτε, επί τέλους, συμπολίται μου στην τσέπη. Και αν κάποια έλαφρότητα... έλαφρά τα διακρίνει, μόν το φέρετε... βαρέως και σας πιάνει το μπουρίνι, έπειδή, κατά το μάλλον, είτε και κατά το λίτον, ζούμε όλοι μας αιώνα κι' έποχιν... έλαφροτήτων!

Έλαφρόμυαλοι και μόνον προσπαθήτε να μόν είστε και κυττάτε και φροντίζετε μπρός από τις έφοριες άθερούμε να περνάτε και τα νέα κέρματά σας μόν τα... παλαιοκουδινάτε, γιατί σιγουρα για λίρες θα τις πάρουν τις άραχμές κι' οι πεντάρες σας θα δώσουν... «Τε κ μ π ρ ι ν» (αφορμές) Γ. Θ—ς.

Ταδράματα της καρδιάς

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

Μόλις Έν' άπασα φως άπ' τις άχτίδες του φεγγαριού έμπαινε μέσα στον κοιτών των κοριτσιών. Έκείνη την αύγου-στιατική νύχτα, η Μίς Μαίμη-μπελ δέν κοιμόταν. "Αν και είχε δουλέψει όλη την ημέρα και είχε πολύ κουρασθεί, ο εύεργε-τικός ύπνος δέν της έκλεινε τα βλέφαρα. Θέλησε λοιπόν να πάρη άπ' τόν κομοδίνο της ένα βιβλίο για να διαβάση κάτι — είχε άναμμένο τό φώς με τό άμπαλόυρ — μα τό χέρι της στάθηκε μετέωρο. "Η Μίς Μαίμη-μπελ ήταν ή δασκάλα και κοιμόταν στον ίδιο κοιτών, με τά κορίτσια, για να τά προ-σέχη. Είχε άκούσει έκείνη ή στιγμή ένα ψήθυρο.

"Τι κάνει άραγε ή Πέγκυ; σκέφτηκε. "Ονειρεύεται ή μά-λαί με κάποιον;

Χαμογέλασε, γιατί ήξερε πως ή "Αδελφούλα", —έτσι φώναζαν όλοι την Πέγκυ— ή-ταν τό πιο άδωο κορίτσι μέσα στο κολλέγιο.

"Ακούστηκε όμως κι' άλλος ψήθυρος και ή Μίς Μαίμημπελ έσχώρισε έρωτικά λόγια. Γά-χασε τώρα άπ' την έκπληξη της. Σηκώθηκε αργά και πήγε στο κρεβάτι τού κοριτσιού.

"Η Πέγκυ με τό άγγελικό πρόσωπο, στριφογύρισε στο κρεβάτι της, σαν κάποιος έ-φάλλε να την τυραννόσε. "Η Μίς Μαίμημπελ έσκυψε πάνω της:

—Μαμά! μαμά! — ψιθύρισε στον ύπνο της ή Πέγκυ—ποιός με κυτάζει; —αυτά τά φλο-γέρα μάτια πίσω άπ' τά φυ-λώματα; "Ακου, λέει πως μ' άγαπάει... μα έγώ δέν έρω-πώ είμαι δ' έρωτας... "Άρα; Είμαι έγώ άρώα; "Όχι... όχι... μην πλησιάζης... Μά δέν σε έ-δα ποτέ μου!... Θα με περιμέ-νης αύριο;... Την ίδια άρω;... "Όχι, όχι! Κοντά στο ποτά-μι; Μά τά νερά τού ποταμού είναι θολά, μαύρα... φοβάμαι... Ναι, ναι. Τό πρόσωπό του έ-ναι νεανικό, άρω... Μά δέν θα πάω... Τό πρόσωπό του

μοιάζει με τό μαύρο νερό τού ποταμού...

"Ήταν ένα τρομαχτικό, έφι-αλτικό όνειρο. "Η Μίς Μαίμη-μπελ έσκυψε πάνω άπ' την Πέγ-κυ. Την κύταζε πολλήν ώρα κι' ένοιωσε, ξαφνικά, θυμό κι' άπελπισία μαζί... "Υστερα, δι-χως να τό θέλη, έξέσπασε σε λυγμούς, κρύβοντας τό πρό-σωπό της στα χέρια της.

*

Τό απόγεμα ήταν πολύν ζε-στό. Οι κοπέλλες βρίσκονταν στην σάλη τού νοσοκομείου, καθισμένες γύρω-γύρω και κεντούσαν ένα μεγάλο τραπε-ζομάνηλο. "Η Μίς Μαίμημπελ ήταν χλωμή. Διά άλλες δασκά-λες παρακολουθούσαν τά κορί-τσια, ένα ή διευθύντρια τού Κολλεγίου, ή Μίς Κλέλια, μία σύστηρη γρη, πλησιάζοντας την Πέγκυ, ή ρώτησε:

—Τι έχεις, Πέγκυ;

—Τίποτα... δέν έρω... ίσως ή ζέστη, Μίς Κλέλια...

—Δέν έπρεπε να πäs χτες κοντά στη βρύση για νερό... Κουράστηκες φαίνεται... "Έκείνη ή στιγμή τά μάτια της Μίς Μαίμημπελ και της Πέγκυ συναντήθηκαν και, ξα-φνικά, μία λάμψη πέρασε άπ' τό μαυλό της Μίς Μαίμημπελ. Είχε καταλάβει.

"Η βρύση! Θυμήθηκε τά λό-για της Πέγκυ στον ύπνο της την ταραχή της, τό εφιαλτικό όνειρο. "Όλα ξεκαθάριζαν τώ-ρα για ή Μίς Μαίμημπελ. Η βρύση άπ' όπου τά κορίτσια συχνά γέμιζαν τις στάμνες τους με κρύο νερό ήταν λίγο πιο πέρα άπ' τό πάρκο τού νε-κροταφείου και όλα πήγαιναν μόνα τους, σχεδόν τρέχοντας, γιατί έπρεπε να περάσουν ένα μικρό δάσος, κατά μήκος τού ποταμού. "Εκεί ήταν άπόλυτη μοναξιά και μερικές άπ' τις κοπέλλες, πρό πάντων τ' άπό-γεμα, φοβόντουσαν.

Τώρα καταλάβαινε ή Μίς Μαίμημπελ την έκπληξη της Πέγκυ, όταν, διασχίζοντας τό

μικρό δάσος, βρέθηκε ξαφνικά μπροστά σ' ένα άγνωστο. Μά-νεψε τά λόγια που της είπε, τό τρέμμό της προς τό οικοτρο-φείο, για να τόν άποφύγη, τόν τρομό της...

"Η Μίς Μαίμημπελ τράβηξε μόνη προς τόν κήπο. "Ένοιωσε τόν έαυτό της πολύ άσχημα. Θυμόταν τώρα, σαν μέσα σ' ένα όνειρο, την περασμένη ζωή της.

"Ήταν δασκάλα, έδώ και πέντε χρόνια, έπειτα άπό μία έρωτική άπογοήτευση, που είχε πληγώσει την καρδιά της. Στην άρχή βοήθησε στην ά-πελπισία της, μα αργά-αργά ο υπερήφανος χαρακτήρας της της έσωσε. Διωρίστηκε στο οί-κοτροφείο έκείνο των κοριτσιών κι' άπό τότε έγινε σκληρή, α-σπλην, αδιάφορη, νωθώντας πραγματική άποτροφή για κά-θε αίσθημα. Μέσα στα πέντε χρόνια, τό άρω, τό φλογερο κορίτσι που ήταν ή Μαίμημπελ Μακ Χόροβν έγινε ή σκληρή, ή ψυχρή Μίς Μαίμη-μπελ, ή δασκάλα.

Τώρα μιούσε τό έρωτικό αίσθημα κι' όμως παντού στά μάτια των κοριτσιών και πρό πάντων στο πρόσωπό της Πέγ-κυ έβλεπε τόν έρωτα! "Απ' ή νύχτα μάλιστα που είχε άκού-σει την Πέγκυ να μιλά στον ύπνο της, καταλάβαινε πως μέ-σα της, όσο κι' άν ήθελε να φανή υπερήφανη και ψυχρή, έ-καγε κάποια φλόγα κι' ένοιω-θε έτοιμό να έαυτο της δυστυ-χημένο. Νόμιζε πως είχε θάψει τό παρελθόν κι' όμως κάτι την φλόγιζε, γιατί ήταν ακόμα νέα...

"Είμαι τρελλή... είμαι τρελ-λή... σκέφτηκε. "Δέν πρέπει, δέν πρέπει να πάω..."

Μά ο πειρασμός ήταν πιο δυ-νατός.

"Αφού τό θέλεις, γιατί δέν θα πάς; Ποιος θα τό μάθ; Αυτός ο άντρας περιμένει την Πέγκυ. Σε μισή ώρα θα είναι εκεί... Η Πέγκυ δέν θα πάη, γιατί την τιμωρήσε με περιο-ρισμό για κάποια δήθεν άτα-ξία... Θέλεις να τόν δής... Ν' άκούσης άπό τά χείλη του έ-ρωτικά λόγια... "Έχεις χρόνια να τ' άκούσης... "Αντε, λοι-πόν, πήγαινε, τρέχα..."

Αυτές οι σκέψεις ή βασάνι-ζαν άπό τό δείλινο. Πήρε λοι-πόν τό όρόμο που οδηγούσε στο μικρό δάσος, κοντά στον πο-ταμό, για να συναντήση τόν άγνωστο. Δέν διάταξε πιά...

*

"Η Μίς Μαίμημπελ, άκουπι-σμένη σε μία καστανιά, περι-μενε. Πάει της ήταν ή βρύση με τό καθαρό νερό. Πέρασε πολλή ώρα. "Εξαφνα, άκούστη-καν τά ξερά φύλλα να τρίβουν άπό κάποια βήματα... "Αντί-κρουσε τότε, στο μισοκρόταφο ένα πρόσωπο, σχεδόν φλογερό, με μάτια που έλαμπαν, κι' ά-κουσε ένα σαρκαστικό γέλιο.

—"Α! ήρθες περιστεράκι μου! είπε ο άγνωστος.

Κι' άμέσως την άγκάλιασε και ή φίλησε. "Η Μίς Μαίμη-μπελ άνατρίχασε άπό ή φρί-κη της. Και, με άπάνταστη δύ-ναμι, έξέφυγε άπ' την άγκαλιά τού άγνωστου κι' έτρεξε προς τό ποτάμι.

"Η Μίς Μαίμημπελ έτρεχε σαν τρελή για να λυτρωθί άπ' τόν έρωτα που την φλόγιζε... Τίποτα δέν ή σταμάτησε στη φυγή της, ούτε τά σκυλιά που την κυνηγούσαν, ούτε ή κραυγή τού άγνωστου που τόν είδε να τρέχη όποια του και πού της φώναζε:

—Πρόσεχε... όχι άπό κεί... Είναι τό ποτάμι!

"Η Μίς Μαίμημπελ έξακολού-θησε να τρέχη... να τρέχη... και δέν άναμνησε παρά μονά-χα όταν ένοιωσε τά μαύρα νε-ρά τού ποταμού να την άγκα-λιάζουν και να την πνίγουν...

Α. ΛΩΡΕΝ Σ.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντικο ρεπορτάζ

Ο "Ο Γιάννης Δούκας, ο πόσο συμπα-θής κωμικός του έλαφρού θεάτρου, που έ-λειψε ξαφνικά άπό ή θεατρική οικογένεια, έπασχε πολλά χρόνια άπό τό σγκότι του.

— "Η περίπτωση τού αϊφνιδίου θανά-του του, ήταν έντελώς σπάνια, άφού, συμ-φωνα με τις βεβαιώσεις των γιατρών τού νοσοκομείου Νέας "Ιωνίας, μετά άπό τής αλλεπάλληλες μεταγγίσεις αίματος, που τού έγιναν, ήταν βεβαίο, ότι δέν διέτρεχε κίνδυνο.

— Μέσα σε ελάχιστες ώρες, όμως, έ-χασε τόσο πολύ αίμα, ώστε σκόπησε ά-δύνατο να τόν σώση ή έπιστήμη, γιατί δέν μπορούσε πιά να τού γίνη άλλη με-τάγγιση αίματος.

— Χαρακτηριστικό είναι, ότι ο άτυχος ή-θοποιός, ήταν άπό τούς πιο κομψούς τού έλληνικού θεάτρου. "Εδώνει πάντα στη σκηνή «τόν κουτίου», είχε δέ έδώ και άρ-κετά χρόνια μεγάλη άδυναμία στα παπι-γίον!

Οι φίλοι τού χορού, χάρις στο Καλ-λιτεχνικό Γραφείο "Αθηνών, θα δούν πολύ σύντομα ή διάσημη χορευτρία Ουλάνοβα, που κατέχει επί σειράν ετών τά σκήπτρα στην τέχνη τού χορού.

— Μολοντί είναι ηλικίας 40 ετών σή-μερα, ή Ουλάνοβα εξακολουθεί να έρχε-ται στην πρώτη σειρά μεταξύ των μεγα-λυτέρων χορευτριών τού κόσμου.

— "Η Σχολή Σισμάνη, μετά την περσι-σινή της έπιτυχία, έτοιμάζει τώρα όλο-κληρο τό χοροδρόμο «Ζιζέλ» με 60 χο-ρευτρίες και ένα ξένο χορευτή, που θα ύποδυθί τό ρόλο τού πρίγκιπα.

— Στη δεύτερη πράξη τού έργου αυ-τού, οι θεαταί θα έχουν την εύκαιρία να παρακολουθήσουν και τό δύσκολο «τρύκ» με τις αιώρουμένες στο φόντο της σκηνής χορευτρίες.

— Τό φινάλε της έπιθεωρήσεως «Τό τραγουδί της "Αθήνας», που θα ίδούμε ύ-στερα άπό λίγες μέρες στο θέατρο «Κυ-βέλης», θα είναι ένα μεγάλο «σίρκο» άπό όπου θα παρελαύνουν ως κλόουν όλοι οι... πολιτικοί μας. Θριοδωμάστρια θα είναι ή Ρένα Βλαχοπούλου.

— Στην ίδια έπιθεώρηση, ή Βλαχοπού-λου θα λανσάρη δυό καινούργια τραγού-δια τού μαέστρου κ. Θεοφανίδη τά «Κρυ-φέ μου έρωτας» και «Όμόνοια πλάξ».

— Στην έπιθεώρηση «Πάμε για την Κύ-προ», έξ άλλου, τού θεάτρου Παταϊάδωνου, θα λανσαρισθουν δυό καινούργια τραγού-δια των "Ιακωβίδη-Αθηναίου, τά «Χαμό-γελό μου» και «Σαββατοκύριακο».

— Για τόν ρόλο της Μαίρης, στο φίλμ «Ο Μιμικός και ή Μαίρη» προεκριθή τε-λικά ή νέα ήθοποιός της πρόζας Τζένη Καρέζη, άπό τά μεγαλύτερα ταλέντα της δραματικής σχολής τού Βασιλικού Θεά-τρου.

— Για ένα άλλο έλληνικό φίλμ, τό «Δού-κισσα της Πλακεντίας», που γυρίζεται έδώ και λίγες μέρες, οι πρωταγωνιστάι τού έργου, είναι ύποχρεωμένοι να παρακολου-θούν μαθήματα ίππασίας σε μία σχολή της Κηφισιάς, για να είναι συνεπείς με τις άπαιτήσεις τού σεναρίου.

— "Η "Αμερικανίδα τραγουδίστρια Σοφί Στάνλεϋ, που βρίσκεται τελευταία στην "Αθήνα, έξερει θαυμάσια τά έλληνικά, πρά-γμα που τό όφείλει σε ένα μακροχρόνιο δεσμό που είχε έδώ και άρκετά χρόνια με ένα όμογενή στο Μαϊάμι Μπίτς.

— Στη μεγάλη γιορτή τού Μουσικού Συλλόγου στον «Όρφέα», έκαμε για πρώ-τη φορά την εμφάνισή του στη σκηνή τό νέο χορευτικό ντουέττο «Γρέκο Σιστέρς» και άφισε εξαιρετική έντύπωση.

— Ο κλακετίστας χορευτής Τζίμης Χριστιάνο και ή παρτενισάτ του Μαρίκα Μπιούτυ, άναχωρούν έπειτα άπό λίγες μέ-ρες στην "Ελβετία, προκειμένου να έμ-φανισθουν σε ένα άπό τά εκεί μεγαλύτερα κέντρα.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Για ψώνια βγήκε σήμερα ή κ. Ξανθήππη. Κι' όταν βγαίνει για ψώνια, είναι δρά-μα. Γιατί φέρνει βόλτα όλα τά μαγα-ζιά, όλες τις βιτρίνες, όλους τούς δρόμους, ανεβαίνει, κατεβαίνει, σταματά, βλέπει κά-τι, ζητά να τό δή τό άπορρίπτει, μπαίνει άλλου, κατεβαίνει τόπια, διαλέγει, άποφα-σίζει, παλινυέται, τ' άφίει όλα και φε-ύγει.

Καμιά φορά, βγαίνει πρωί-πρωί για να ψωνίση δυό-τρεις πήχες πράμμα κι' έπι-στρέφει άργά μετά τό μεσημέρι — μόνο όταν πιά κλείση και τό τελευταίο μαγαζί. Σήμερα, λοιπόν, έξίωσε να την ακολουθή-ση ο κ. "Ιερεμίας, γιατί έπρόκειτο να ψω-νίση ένα κοστούμι για τόν ίδιο:

— "Ελα μαζί μου, τού είπε, γιατί δέν ξέρεις τί σου γίνεται. Κάθε φορά πäs και ψωνίζεις σαχλαμάρες και άηδίες.

— Ο δύστυχος "Ιερεμίας προσπάθησε ν' άντισταθί σ' αυτή την πρόταση:

— Μά γιατί να κάνης τόν κόπο, Ξαν-θήππη μου; Δικό μου ρούχο δέ θα είναι; "Αφσε να τό ψωνίσω μοιςός μου.

— Άλλά, καθώς είδε ν' ασπράφτη τό δεξι-μάτι της Ξανθήππης, κατάλαβε, ότι τό πράγμα δέν έπαυρε συζήτησι.

— "Ακου, που σου μιλά;

— Καλά, Ξανθήππη μου!

— Μπρός, έλα! "Ακολουθήσε με!...

Μπροστά ή σύζυγος, πίσω ο σύζυγος. Ζωήρη, φλόαρη, λογού, ή Ξανθήππη, σιω-πηλός, ρεμβαστικός ο κ. "Ιερεμίας. Και μπαίνουν στο πρώτο μαγαζί άνδρικών ύφα-σμάτων. Μπροστά ή Ξανθήππη, πίσω ο "Ιερεμίας.

— "Υφάσματα, παρακαλώ.

— Τί ύφάσματα θέλετε, κυρία μου;

— Για τόν σύζυγό μου.

— Τί χρώμα προτιμάτε;

Πρώτο σύννεφο στο πρόσωπο της κ. Ξανθήππης:

— Τί χρώμα; Μά κατεβάστε μερικά τόπια για να δούμε πρώτα. Μη χειρότερα. Παναγία μου! Βαρύστε; Μουρμουρίζει ο υπάλληλος:

— Όχι, κυρία, δέν είναι που βαρυ-μαι, αλλά...

— Τί καλά; Κατεβάστε τά ράφια! Μπορεί να θέλω μπλέ και να μ' άρέση ένα καφέ. Συμβόλαιο θα σας κάνω τί χρώμα θέλω;

Οι υπάλληλοι των καταστημάτων άνδρι-κών ειδών, δέν είναι συνηθισμένοι σε τέ-τοιου είδους ψωνίσματα. Γι' αυτό με δυσφο-ρία ο υπάλληλος κατέβασε δυό-τρια τόπια.

— Δέν έχετε άλλα;

— Έχουμε, κυρία.

— Κατεβάστε τα, λοιπόν.

— Μά κυτάξτε πρώτα αυτά.

— Τα είδα αυτά. Στραδη είμαι; Μη χει-ρότερα, Παναγία μου! Πώς κάνετε έτσι;

— Έσεις βαρύστε να πάρτε τά χέρια και τά πόδια σας. Νηστικός είσαστε;

— "Εφαγα, κυρία...

— "Ε, άντε, λοιπόν! Κατεδάξτε. Τι στέκεστε;

— Ο υπάλληλος στραβοκύταζε την κ. Ξανθήππη, κι' ύστερα λοξοκίταζε τόν κ. "Ιερεμίας, που γύρισε τό κεφάλι του άλλου με μεγάλη άμηχανία. "Αφού κατεβάστηκαν μερικά τόπια, τά κυτάξε ένα-ένα ή κ. Ξανθήππη, γυρίζοντας στον άντρα της.

— Πώς σου φαίνεται αυτό;

— Καλό είναι, Ξανθήππη.

— Τρομάρα σου! "Αηδία είναι! Δέν τό βλέπεις;

— Υστερα τούδειξε τό άλλο:

— Τούτο πώς σου φαίνεται;

— Καλό είναι, Ξανθήππη.

— Όλα καλά τά βρίσκεις εσύ! Μά εί-ναι πράμμα να φορεθί αυτό; Γι' αυτό μου ψωνίζεις κάθε φορά όλες τις άναγούλες.

«Νόκ άουτ» τού "Ιερεμία

Αυτό έγινε με όλα τά τόπια των ύφα-σμάτων, που άνεβαζε και κατεβαζε ο υπάλ-ληλος. Μερικά, μάλιστα, τόν άνάγκαζε να τά φορτωθί και να τά φέρη έξω, για να δή καλύτερα τό χρώμα.

— Για φέρε μου έξω τούτο...

— Μάλιστα, κυρία.

Κι' άφού τόβλεπε στο φώς της ημέρας:

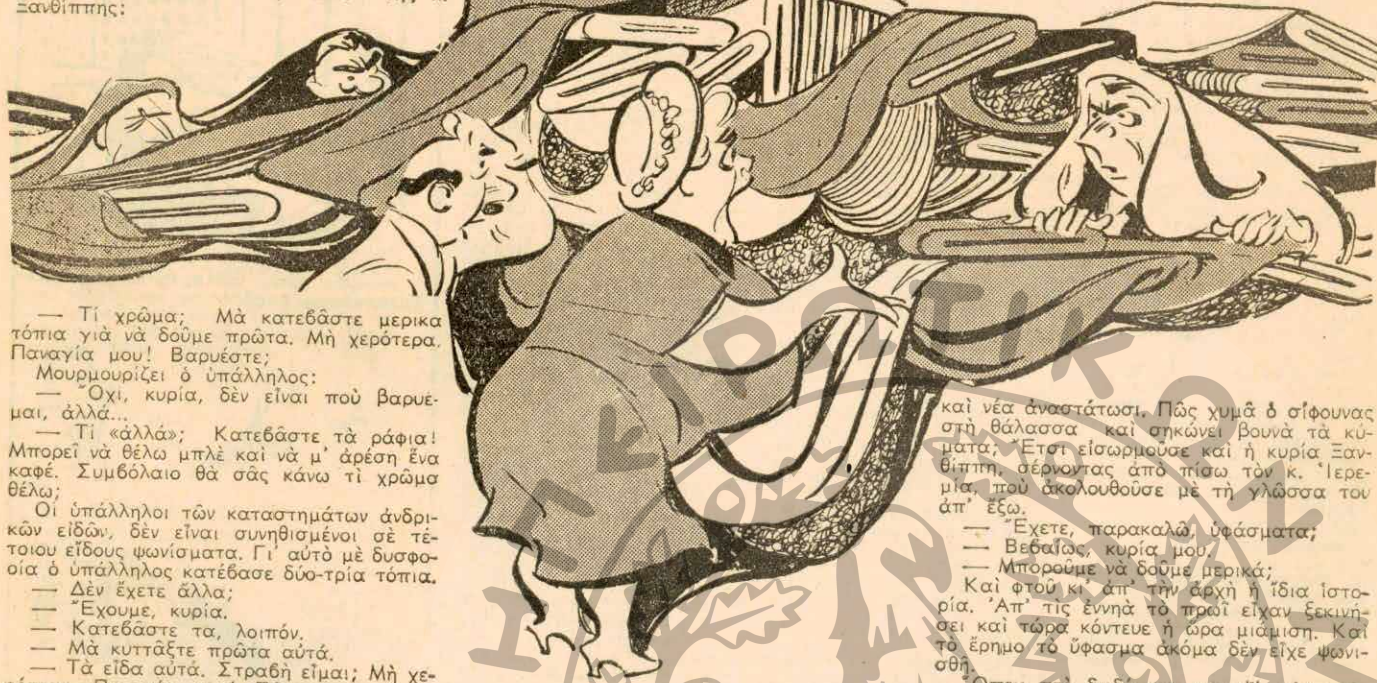
— "Α, πά, πά! Ξεθωριασμένο χρώμα!

Είχε φέρι κορώνα γράμματα τό μαγαζί ή κ. Ξανθήππη, κατέβασε όλόκληρα ράφια κι' άκόμα ζητούσε να κατεβάση. "Οπότε διαμαρτυρήθηκε ο υπάλληλος:

— Ρεζίλι γινήκαμε, Ξανθήππη μου!

— Μπά; Δέν θα τούς δόσουμε τά ώ-ραία μας λεπτά; Τζάμπα θα τά πάρουμε; Αυτή είναι ή δουλειά τους.

Και δόστου είσώρμησι σ' άλλο μαγαζί

και νέα άναστάτωση. Πώς χυμά ο σίφουνας στη θάλασσα και σηκώνει βουνά τά κύ-ματα; "Ετσι είσώρμησε και ή κυρία Ξαν-θήππη, έρόντας άπό πίσω τόν κ. "Ιερε-μίας, που άκολουθούσε με τί γλώσσα του άπ' έξω.

— Έχετε, παρακαλώ, ύφάσματα;

— Βεβαίως, κυρία μου.

— Μπορούμε να δούμε μερικά;

Και φτού κι' άπ' την άρχή ή ίδια ιστο-ρία. "Απ' τις έννηα τό προί είχαν ξεκινή-σει και τώρα κόντευε ή ώρα μείωση. Και τό έρρημο τό ύφασμα άκόμα δέν είχε ψωνι-σθή.

Όπου στο δωδέκατο μαγαζί, τόν πιά-νει κρίσι τόν κ. "Ιερεμίας, ασπράφουν ξα-φνικά τά μάτια του και άρχίζει να φωνάζη σαν τρελλός:

— Δέν θέλω κοστούμια! Δέν θέλω ύ-φασματά! Δέν θέλω κοστούμια! Δέν θέλω, σάς είπα! Προτιμώ να περπατώ γυ-μνός! Γυμνός... Γυμνός...

"Ετρεξε ο καταστηματούχος, έτρεξαν οι υπάλληλοι, έτρεξε κόσμος, τού ρίξαν νε-ρό, τού κυτάξαν τό σφυγμό.

— Δέν είναι τίποτα, είπε ή Ξανθήππη.

Άφστε να τόν πάω στο σπίτι και να τόν κοινοίσω έγώ.

Φώναξαν ένα ταξί και βάλανε μέσα τόν κ. "Ιερεμία, που έπεσε νύκ άουτ. "Όσο για την Ξανθήππη, άρχισε κίοςας τόν εξαφαλ-μό άπ' τό ταξί:

— Τί να σου κάνω; "Ανθρωπος είσαι εσύ; Όυτε ένα κοστούμι δέν άντέχεις να ψωνίσης...

Και πάει λέοντας.

ΔΗΜ. ΨΑΘ.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Κολλιτοίς

Πρό ήμερών περιπατών εις την όδον Σταδίου κι' ίδών τόν θείον όραμα κομπού δεσποινιδίου άπάλευον τόν μούσουλα κι' έτάκην φεύ! ο τάλας και τοιγαρούν έπόθησαν έρωτικός κραιπάλας. "Εφ' ώ και έμπλεως χαράς κι' ές ευτυχίας γέμων και μετά σκέψεων σοφών και πρό παντός ψυχραιμών προς δέ τυγχάνων ως εικός, περι αυτών ατοίς γέγονα εκ τού συνένηυσ τή Διδί κολλιτοίς.

"Ηγούν την ηκολούθησαν ταχώς κι' αναίδως κι' ως δόν Ζουάν περιωπής και γόνος της μοδός — "Q Μούσα, εψιθύρισον, ώ άνοικτιρμών κούκλα, μ' έμάγευσεν της κάρας σας ή καστανόχρους μούκλα.

Κι' ένώ ή Μίς έδαδίζεν αδιαφόρως μάλλον, έγώ μετά εξάρσεων ποικίλων και μεγάλων άπηγγελλον ποιήματα και λυρικόδεις στίχους ύμνων της θείας Μούσας μου τούς ά-

(παλούς βοστρύχους).

—"Q, καλλονή των καλλονών! συνέχι-ζον με ρώμην, ίνα θωπεύσω άψογον την έξοχον την (κόμην και τά μαλλάκια τοιγαρούν τά θεία—(ώϊμένα! άτινα δωιν κατασαρά και περιπεπλεγ-

—Ρε γέρο, ξέρεις τίποτα; Μέν νέμιους (με... τρικάς!)

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Γερασμένιοι από τα χρόνια του χωρισμού ο Άντουαν και η Μαντελέν Καντεβίλ δεν έλπιζαν τίποτα πια ο ένας από τον άλλον. Η Μαντελέν, όμως, κρατάει ακόμη στα χέρια της μία φωτογραφία, που της έστειλε εκείνος, όταν ήταν στρατιώτης.

Η ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΟΔΥΣΣΕΙΑ ΤΟΥ ΑΝΤΟΥΑΝ ΚΑΝΤΕΒΙΛ

Μία σύγχρονη τραγωδία που παίχτηκε στο μικρό χωριό της Γασκώνης Μπουντύ

Ένα μικρό χωριό της Γασκώνης, σκώδης, το Μπουντύ, έγινε, στις ημέρες μας, ο καθρέφτης μιας δολοφονίας εποχής. Η ιστορία που ξετυλίχτηκε εκεί, σε τρεις διαδοχικές φάσεις, από το 1939 ως το 1954, θυμίζει την "Οδύσσεια".

Στις 13 Μαΐου του 1939, ο Άντουαν Καντεβίλ, από το Μπουντύ της Γασκώνης, παντρεύτηκε την δημοφή Μαντελέν Φερρέρ και, εγκαταλείποντας την μητέρα του και τις αδελφές του, που αντιδρούσαν σ' αυτό τον γάμο, αγόρασε με την γυναίκα του ένα αγρόκτημα στο λόφο Γκαλάς κι' εγκαταστάθηκε εκεί μαζί της. Οι πρώτοι μήνες, που έζησε μαζί της, ήταν ευχάριστα. Ο Άντουαν Καντεβίλ κατατάχθηκε στο στρατό.

Τον Απρίλιο του 1940, η Μαντελέν έφερε στον κόσμο ένα παιδί, τον Ρομπέρ, και ο Άντουαν ήρθε να συναντήσει αμέσως από το μέτωπο για να δει τον γιο του. Όταν χωρίσαν, κατέφυγε από τους δυο δρόμους θανάτου, πέρα από τον Άντουαν Καντεβίλ, κατατάχθηκε στο στρατό.

Τον Απρίλιο του 1940, η Μαντελέν έφερε στον κόσμο ένα παιδί, τον Ρομπέρ, και ο Άντουαν ήρθε να συναντήσει αμέσως από το μέτωπο για να δει τον γιο του. Όταν χωρίσαν, κατέφυγε από τους δυο δρόμους θανάτου, πέρα από τον Άντουαν Καντεβίλ, κατατάχθηκε στο στρατό.

Μερικές εβδομάδες αργότερα, μία χαλάρωση θέλησε να σταματήσει και άρματα μάχης εισέδρασαν στη Γαλλία. Ο Άντουαν πιστώθηκε αξιωματικός και η γυναίκα του πήρε το επόμενο γράμμα του από ένα στρατόπεδο της ανατολικής Γερμανίας.

Όταν υπογράφηκε η ανακωχή με τη Γαλλία, οι Γερμανοί, για να απαλλαγούν από την συντήρησή τους, άφησαν αρκετούς από τους Γάλλους αξιωματικούς να έργαστούν ως υπήκοοι της Γερμανίας. Ο Άντουαν, που δεν είχε πια καμία δουλειά, πήρε το επόμενο γράμμα του από ένα στρατόπεδο της ανατολικής Γερμανίας.

Η αλληλογραφία με την γυναίκα του εξακολούθησε σε τακτικό ρυθμό ως τον Νοέμβριο του 1944, οπότε η Μαντελέν έλαβε το τελευταίο του γράμμα. Από τότε, όλες φορές κι' αν του έγραφε, δεν πήρε απάντηση. Οι Ρώσοι είχαν φτάσει στην ανατολική Γερμανία και, στην ανατολική πλευρά, που έποικιοποιήθηκε, οι αλληλογραφία όλων των αξιωματικών με τις οικογένειές τους διακόπηκε. Πέρασε ακόμη ένας χρόνος.

λο του σπιτιού και τον μεταφέρανε ανάστροφο, με έκτακτη αερομεταφορά, στο νοσοκομείο, όπου ξεψύχησε σε λίγες ώρες. Ξαφνικά όμως μία είδηση έπεσε σαν βόμβα στο Μπουντύ: Ο Άντουαν Καντεβίλ ήταν ζωντανός! Η μητέρα του πήρε ένα σύντομο γράμμα του, όπου της έλεγε, ότι επί χρόνια ολόκληρα δεν είχε πάψει να γράφει σ' αυτήν και την γυναίκα του, χωρίς να λαβαίνει απάντηση.

Ο Άντουαν υπέγραφε το γράμμα του με το παλαιό όνομα Άντονι Ικαπτοβίλ. Όπως εξακρίβωσε αργότερα ο Γάλλος πρόξενος στο Ντάντσι, ο Άντουαν, χωρίς να τινι των πολωνικών υποκοιτών, άνα γάσθηκε να πάρει πολωνικό όνομα, όταν οι Ρώσοι, αφού να τέλεσαν το "Αλμπρεχτσοφ", τον υποχρέωσαν να εγκαταλείψει την πολωνική ζωή και να τραβήξει προς τα νοτιοανατολικά. Έχοντας χάσει στο μεταξού τα χαρτιά του, που πιστοποιούσαν πως ήταν Γάλλος αξιωματικός, υποχρεώθηκε να δουλέψει σε διάφορα πολωνικά εργοστάσια, επιχειρήματα άβυσσος, από το 1945 ως το 1949 να του χορηγήσουν την άδεια για να γυρίσει στην Γαλλία, χωρίς να το καταφέρει.

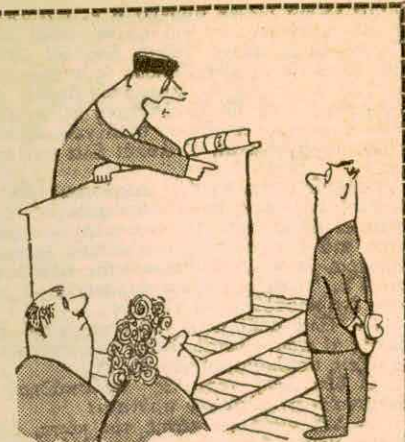
Τελικά, με την επέμβαση της γαλλικής κυβέρνησης και επέατο από πολλές δυσκολίες άπείτα μέρους των πολωνικών αρχών, χορηγήθηκε στον Καντεβίλ πολωνικό διαβατήριο, θεωρημένο για την Γαλλία από τον Γάλλο πρόξενο του Ντάντσι. Χωρίς ούτε ένα φράγκο στην τσέπη, ο Καντεβίλ έφθασε στο αεροδρόμιο του Όρλϋ, όπου τον κρατήσανε, ώσπου να έρθει επιταγή από το Μπουντύ, με τα αναγκαία χρήματα, για να μπορέσει ο πρώην αξιωματικός να γυρίσει στο χωριό του με τον σιδηρόδρομο!

Όμως, η άναμνησή αυτή των χρημάτων δεν ήταν η μόνη θλιβερή έκπληξη, που του επιτόσασε η πολυπόθητη επιστροφή στα πατρικά χωμάτα. Έγώ, στο Παρίσι, οι αστικές και οι κομμουνιστικές εφημερίδες είχαν αρχίσει την διαμάχη μεταξύ τους για την περίπτωση του και για τις ευθύνες που είχε η δεν είχε η πολωνική κυβέρνηση, στο Μπουντύ, ο κομμουνιστής δήμαρχος, που είχε εκλεγεί στο μεταξύ, τον πληροφορήσανε πως δεν ήταν Γάλλος, αλλά Πολωνός, και ότι ωφείλε να γυρίσει στην θετή πατρίδα του, που άδικα την είχε εγκαταλείψει!

Πριν προφτάσει να συνέλθει από το άπροσδόκητο αυτό πρόβλημα σχετικά με την Ιθαγένειά του, ο Καντεβίλ δέχτηκε την επίθεση των συγγενών του, που σπεύσαν να τον πληροφορήσουν πως η γυναίκα του τον άπατούσε με τον Ζενέστ. Αλλά, πώς τελικά τον παντρεύτηκε; Τότε, το δράμα των δυο συζύγων μπήκε στην τριτη και τραγικότερη του φάση.

Όταν η Μαντελέν έτρεξε να τον συναντήσει, εκείνος, διαποτισμένος από τις ρυκοφαντίες των συγγενών του, την προειπήνισε στο κατάφωτο του πατρικού σπιτιού του μ' ένα παγερό και ειρωνικό: «Καλημέρα, κυρία μου...» Η Μαντελέν του έριξε ένα απειλητικό βλέμμα κι' έπειτα γυρίσε το κεφάλι κι' απομακρύνθηκε, χωρίς να πη λέει. Αυτή ήταν, από την ημέρα που γεννήθηκε το παιδί τους, η πρώτη και τελευταία τους συνάντηση.

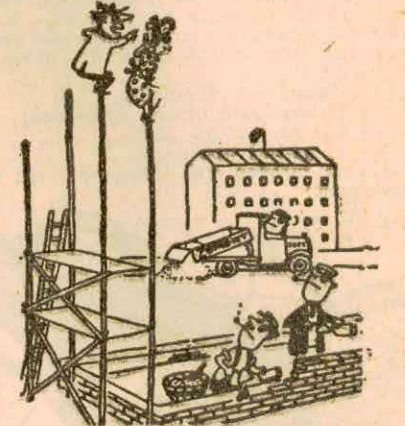
Η Μαντελέν, μόνη της πάντα, στον λόφο Γκαλάς, δούλευε για τον γιο της, τον Ρομπέρ, την μόνη ζωντανή διαπάρει στον κόσμο, που της έχει απομείνει. Και ο Άντουαν, εξακολουθεί να ζει με την μητέρα και τις αδελφές του στο Μπουντύ, χωρίς να βάλει να ξαναβεί τη γυναίκα που είχε στηρίξει σ' αυτήν όλες τις ελπίδες του για ένα ευτυχισμένο μέλλον.

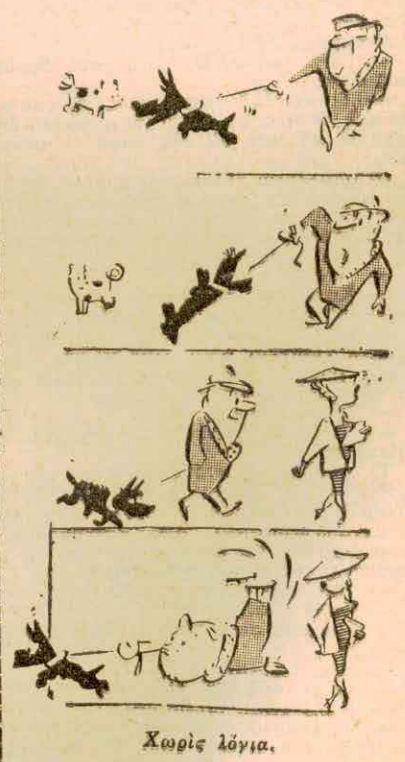
ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

— Δεν μου λές, μάργες, ήσαν παρών την ώρα που άρχισε ο καυγάς μεταξύ των συζύγων;

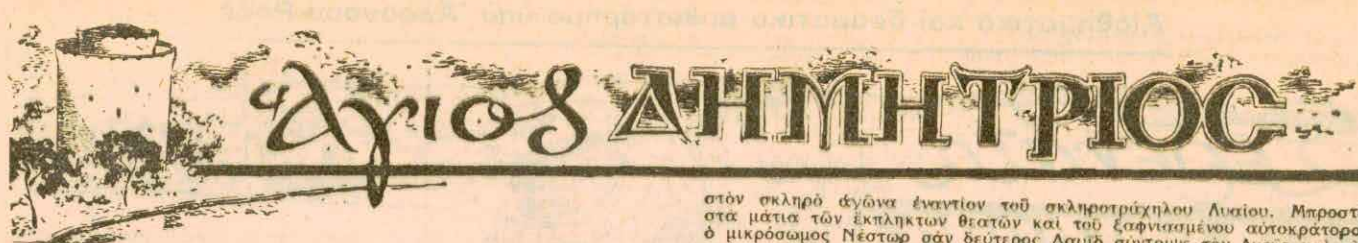
— Βέβαια, κ. Πρόεδρε! Ήμουν κουμπάρος τους.

— Κι' εδώ, Έλλη, θα είναι η κρεβατοκάμαρά μας!

Χωρίς λόγια.

Άγιος ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Ο πολιούχος Άγιος της Θεσσαλονίκης στους Βυζαντινούς θρύλους και στις νεοελληνικές παραδόσεις.

Η ΔΕΥΤΕΡΗ ελληνική πρωτεύουσα, το στολίδι του ελληνικού βορρά, η Θεσσαλονίκη, γιορτάζει και φέτος τον προστάτη της Άγιου Δημήτριο, που μέσα στον αιώνα το αδιάκοπο τρέξιμο, την συντηρεί και την υπερασπίζεται. Είναι ο άκαρτος, κατάστασις, η άκαταμάχητη άσπίς που πάντα σ' αυτήν έπαισαν κατά καιρούς κόματα πολλών επιδρομών. Έτσι μέσα στην Ιστορία, η Θεσσαλονίκη ταυτίζεται με τον Άγιον Δημήτριο και ο Άγιος πάλι με την νύφη του Θεσσαλονίκης.

Από τις παραδόσεις, τους θρύλους, τις διηγήσεις για τον Άγιον Δημήτριο είναι γεμάτη η χιλιόχρονη Ιστορία του Βυζαντίου. Και στις πιο μακρινές γωνιές της χριστιανικής Ανατολής έφθασαν οι Ιστορίες για τα θαύματα του Άγιου. Ακριβώς γι' αυτόν τον λόγο η μορφή του Άγιου Δημήτριου είναι μία από τις πιο δημοφιλείς, ύστερα από τον Άγιον Γεώργιο.

Ιδιαίτερα η μορφή του Άγιου Δημήτριου συνδέεται με τους σκληρούς και αιματηρούς αγώνες που διεξάγονται οι αυτοκράτορες του Βυζαντίου εναντίον των Σλάβων, που κοπαδιστά άρχισαν από πολύ νωρίς να άκουσθουν στα ποτάμια της Βαλκανικής και τα φυσικά άνοιγμα, άναμεσα στα βουνά και να εξαπλώνονται στις ελληνικές χώρες, σκορπίζοντας την καταστροφή και τον όλεθρο. Η Θεσσαλονίκη, μία από τις πιο σημαντικές πόλεις της Βυζαντινής αυτοκρατορίας βρίσκεται στο δρόμο των Σλάβων και δοκιμάζει συχνά τη μαγιά της λεηλασίας και της καταστροφής. Μέσα σ' αυτή την άεστη πάλη που διεξάγει η Θεσσαλονίκη για να κρατηθεί ελεύθερη, η παράδοση θέλει τον Άγιον πολέμαρχο πάνω στο τέρας της πόλεως να την υπερασπίζεται και να τρέφει σε φυγή τους έχθρους. Κι' αυτή άκριβώς η παράδοση κρατήθηκε και συνδέθηκε με τις τύχες του νέου Έλληνισμού στην άεσμένη και νικηφόρο περίοδο των άπελευθερωτικών του πολέμων του 912 και 1913.

Είναι η εποχή που αυτοκράτορας στο άπεραντο κράτος είναι ο Διοκλητιανός. Οι φοβεροί διωγμοί εναντίον των Χριστιανών διαδέχονται ο ένας τον άλλον. Ένα φοβερό άνθρωποκτονικό, τέτοιο που πρώτη φορά γνώρισε η άνθρωπότητα, έχει εξαπολύσει εναντίον των όσων της νέας θρησκείας του Ναζαράου. Το έπαιση κράτος γυρνάει να ξεριζώσει από τις καρδιές το γλυκό κήρυγμα της αγάπης, να σταματήσει την τρομακτική έξαπλωση της νέας θρησκείας. Μία άτέλειωτη έκατόμηθ θυσία, ένα άσταμάτητο βογυγτό αλλά και μία πρωτοφανής καρτερία και άυταπάρνηση ματαιώνουν τα σχέδια της Ρώμης. Αυτή την εποχή υπηρετεί στις τάξεις του ρωμαϊκού στρατού και ταυτοχρόνως διαπρέπει ένας νεαρός άξιωματικός από τη Θεσσαλονίκη, γόνος άριστοκρατικής οικογένειας, ο Δημήτριος. Από νεαρή ηλικία η καρδιά του έχει σκιρτήσει για τον Χριστό το κήρυγμα και τώρα άν και Ρωμαίος άξιωματικός πιστεύει στο Χριστό και συνεχώς προσελκύει και άλλους όπαδους στη νέα θρησκεία. Το 303 μ. Χ. ο Διοκλητιανός έέδωσε ένα διάταγμα κατά των όηικών του εκείνων που δημόσια δηλογοούσαν ότι ήσαν Χριστιανοί. Με το διάταγμα αυτό ο νεαρός άξιωματικός βρέθηκε στις φυλακές μαζί με πολλούς άλλους νέους της Θεσσαλονίκης. Γνωρίζει τώρα τους προηλασκίους και τα βασανιστήρια της φυλακής μ' άποψη δεν μπορεί να τον μεταπειήσει για να άρνηθι την πίστι του.

Στις μεγάλες πόλεις της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας κάθε χρόνο εξακολουθούσαν να γίνονται μεγάλοι αγώνες. Η νέα θρησκεία του Χριστού είχε άποδοκιμάσει την εϊδωλολατρική αυτή συνήθεια και οι όπαδοί της δεν έλάμβαναν μέρος σ' αυτές, πράγμα που προκαλούσε τρομερή άργη και άγανάκτηση στους Ρωμαίους άρχοντες. Γι' αυτόν το λόγο πολλές φορές τα κορμιά των Χριστιανών ρίχτηκαν στα θηρία του Ιπποδρόμου.

Παρόμοιοι αγώνες είχαν όργανωθεί άπό τον αυτοκράτορα Μάξιμο την εποχή που ο νεαρός άξιωματικός Δημήτριος ήταν φυλακισμένος. Στο στάδιο της Θεσσαλονίκης που ήταν πλημμυρισμένο άπό κόσμο είχε παρουσιασθεί κάποιος που το όνομά του ήταν Λυσίας «μεγέθει σώματος και ρώμη τούς κατ' αυτόν υπερέβαλλαν». Αυτός λοιπόν ο μεγαλόσωμος και άθλητικός νέος εϊδωλολάτρης και φίλος του αυτοκράτορα Μάξιμιανου.

Τότε κάποιος νέος Χριστιανός, ο Νέστωρ, πήγε στη φυλακή που ήτο ο Δημήτριος και τον ρώτησε άν άθαρπε να άγωνισθι με τον εϊδωλολάτρη Λυσίο. Ο Δημήτριος του έδωσε άθάρρος και άπορ έκαμε στο μέτωπό του το σημάδι του σταυρού που εχρήθηκε καλή έπιτυχία.

Ο Άγιος Γεώργιος και ο Άγιος Δημήτριος, όρπητή εϊκόνα της Θεσσαλονίκης, του 14ου αιώνα.

Άργότερα πάλι, όταν ο γάμος των Αδάρων με τους Βούλγαρους παρουσιάστηκε μπροστά στα τέγχε, ο Άγιος έπριξε ένα λιθάρι με χαρογμένο πάνω το όνομα του και κατέστρεψε τις πολιορκητικές μηχανές του έχθρου και τους άναγκασε να τραπούν σε φυγή. Από τότε οι κάτοικοι της Θεσσαλονίκης θεωρούν πολιούχο και προστάτη τους τον Άγιον Δημήτριο στο δε ναό του προσφέρουν πλούσια άφιρώματα.

Τη Θεσσαλονίκη είχε για στρατηγείο και όρμητήριο στους αγώνες του κατά των Βουλγάρων ο δοξασμένος βασιλιάς του Βυζαντίου Βασίλειος ο Β'. Ο Βουλγαροκτόνος κι' όποιος άναφέρουν τα σχετικά κείμενα της εποχής πριν από κάθε μάχη προσευχόταν στην εϊκόνα του Άγιου.

Ένα βέβαια τον Άγιον άναφέρει τον 13ον αιώνα, όταν ο Άγιος με όδου σκότωσε στο στρατηγείο του τον Βούλγαρο βασιλέα Ιωάννη που για τη σκληρότητά του είχε άποκληθι Σκυλοέτανης. Η πόλις σάθηκε και πάλιν. Πολλές δε είναι οι διηγήσεις που συνδέονται με τους αγώνες της Θεσσαλονίκης εναντίον των Νορμανδών, των Σαρακηνών κ. ά.

Από τη Βυζαντινή εποχή το πανηγύρι του Άγιου Δημήτριου ήταν συγχρόνως και μία μεγάλη διεθνής έμποροπανηγύρι όπου κοραβάνια άπ' όλα τα σημεία του τότε γνωστού κόσμου έφταναν στη Θεσσαλονίκη.

Αλλά και οι νεοελληνικές παραδόσεις έδωσαν στον Άγιον της Θεσσαλονίκης το δικό τους χρώμα. Με την γιορτή του Άγιου άναίγει ο χειμώνας. Είναι το όρμητικό για τις δουλειές του όπαδού. Ο Άγιος βρίσκει το ζευγάρι στο χωράφι και το τοσπάζει στο δρόμο για τα χειμάδια. Συναντά τα κορίτσια για τα χιμάδια να τραγουδούν για την πλούσια σιδεία. Γενικά η γιορτή του Άγιου Δημήτριου είναι η άρετή φθινοπωρινή είσοδος στο χειμώνα. Οι δυο έέχοντες Άγιος του Χριστιανικού έορτολογίου ο Άγιος Γεώργιος και ο Άγιος Δημήτριος κρατούν στα χέρια τους τα κλειδιά του χρόνου. Ο πρώτος μ' άφάνει την άνοιξη και το καλοκαίρι και ο άλλος τα προηνήματα του χειμώνα.

Σερενάτα στο Βοσπόρο

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Σουλεϊμάν βέης, ο γιός του Νετζίπ, αγαπάει τη Ρωψιμά, την κόρη του σαρφή 'Οθανέζ και προσπαθεί να την κλέψι. Το σχέδιό του αποτυγχάνει, όμως, χάρις στην επέμβαση του πατέρα του. Ο δερβίσης Σείτάν, που συνοδεύει τον Σουλεϊμάν, κερταρώνει, ωστόσο, να πάρη από το σπίτι της τη Ρωψιμά και φεύγει μαζί της. Στο μεταξύ, ο σουλτάνος Μαχμούτ, για να δείξη την ευνοία του στον Νετζίπ, τον διατάσσει να νυμφευθί την ανήλικη του πριγκίπισσα Δελπεστέ. Ο Νετζίπ βυθίζεται σε μεγάλη λυπή, γιατί καταλαβαίνει πως δεν μπορεί ν' αρνηθί κι' από τ' άλλο μέρος δεν θέλει να χάση την 'Αρμάνς και τα παιδιά του. Η 'Αρμάνς βρίσκεται ένα μικρό πορτραίτο της πριγκίπισσας μέσα στο δωμάτιο του σύζυγού της.

11ον *Ηταν πραγματικά πολύ όμορφη η γυναίκα που είκονίζεταν σ' αυτό το μικρό πορτραίτο. Είχε ένα πρόσωπο με λεπτές και αρμονικές γραμμές, μεγάλα και φωτεινά μάτια κι' ένα χαμόγελο πολύ γοητευτικό.

Χάθηκε! τραυλίζει η δυστυχισμένη σύζυγος του Νετζίπ πασά. Η γυναίκα αυτή είναι πολύ πιο νέα και ασύγκριτα πιο όμορφη από μένα... Τίποτε πια δεν μπορεί να με σώσει... Η ευτυχία μου πέταξε για πάντα!

Όλη εκείνη την ημέρα η 'Αρμάνς δεν θέλησε να ιδί κανένα. 'Απόφευγε κι' αυτά ακόμη τα παιδιά της.

Το βράδυ, τέλος, όταν ήρθε η ώρα του δείπνου, αποφάσισε να πάη στην τραπέζα.

Τη στιγμή που έμπαινε, είδε τον Νετζίπ να κρατά στην αγκαλιά του τα παιδιά του και να τ'αφιλάει με συγκίνηση.

— Αφέντη πατέρα μου, έλεγε ο μικρός Σελήμ, γιατί είσαι τόσο λυπημένος;

— Δεν μ'ας αγαπάς πια; πρόσθεσε η μικρή Φατίμ.

Ο Νετζίπ τ'αφίριξε με περισσότερη θερμότητα στην αγκαλιά του.

— Εγώ δεν σας αγαπώ; είπε. 'Αλλά θα προτιμούσα να πεθάνω παρά να πάω να σας αγαπάω!... Πάει να ξέρετε, όμως, ότι δεν αρκούν ο πλούτος κι' η δύναμις για να είνε κανείς ευτυχισμένος...

Η 'Αρμάνς πήγε κοντά στο σύζυγό της. Τό ύφος της ήταν περιλυτό αλλά και ταυτόχρονα αποφασιστικό.

— Νετζίπ, του είπε με φωνή που έτρεμε από τη συγκίνηση, από ημέρες τώρα επιθυμώ να έχω μια εξήγησι μαζί σου. Είνε περιττό να μου κρύβεις τη λύπη που σε βασανίζει. Όλα, το ύφος, η φωνή, τα κρυφά αναστενάγματα σου σε προδίδουν... Θα αρνηθής να μου χάρσις μερικές στιγμές;

Ο Νετζίπ παρέδωσε τα παιδιά του στους παιδαγωγούς και έδωσε εντολή να τον αφήσουν μόνον με τη σύζυγό του.

— Νετζίπ, του είπε τότε η 'Αρμάνς, όλα αυτά τα χρόνια που ζούμε μαζί δεν γνώρισα παρά μόνον την ευτυχία. Κι' όμως η καρδιά μου είνε τώρα βαρειά... Μου κρύβεις κάποιο μυστικό, που νομίζω πως είνε καίριος να το μάθω... Μην διστάσης να μου το πής όσο φρικτό κι' αν είνε. Σε ικετεύω να μην μου αρνηθής αυτή τη γάρι.

Το μυστικό μου είνε πραγματικά φρικτό, απάντησε ο Νετζίπ. 'Αν σου το έκανα τόσον καιρό, ήταν γιατί έλπιζα πως ο ουρανός θα με λυπόταν και πως θα με γλύτωνε από την καταστροφή που με απειλεί. Γιατί, λοιπόν, σκεφτόμουν, να ταραξώ την ηρεμία σου, αφού όλα θα διορθώνονταν;

— 'Αλλοίμονο, όμως, δεν έλπιζω τίποτε πια... 'Αγαπημένη μου σύζυγος, ο άνθρωπος δεν εξουσιάζει την τύχη του. 'Όσο σκληρή κι' αν είνε, πρέπει, λοιπόν, να σκύψω το κεφάλι του και να την δεχτή...

— Καταλαβαίνω, είπε η 'Αρμάνς που τό μυαλό της έτρεξε στο μικρό πορτραίτο. Η ευτυχία για μ'ας τις γυναίκες δεν είνε παντοεινή. 'Όταν τ'ανθος χάση τη δροσερότητά του κι' άρχισή να μαραινείται, το πετάμε από τα χέρια μας. Το ίδιο γίνεται και με μ'ας τις γυναίκες... Τη μία ημέρα μ'ας θαυμάζουν και μ'ας εγκωμιάζουν και την άλλη μ'ας περιφρονούν ή μ'ας λυπούνται...

— Ποτέ! φώναξε ο Νετζίπ. Ποτέ δεν πέρασε τέτοια σκέψι από το μυαλό μου.

— Δεν αρκεί ότι με προδίδεις, αλλά μεταχειρίζεσαι ακόμη και το πέμμα για να δικαιολογηθής, συνέχισε η 'Αρμάνς.

— Σε προδίδω; είπε ο Νετζίπ. Μην ξαναπήρς αυτή τη λέξι! Ξέρεις πολύ καλά πως η ψυχή μου είνε περισσότερο δική σου παρά δική μου... Ποτέ αντρας δεν αγάπησε γυναίκα όσον εγώ ξέσνα, λατρευτή μου σύζυγος.

— Δεν βρίσκεσαι στο παλάτι του πολυχρονωμένου μας σουλτάνου για να υποκρίνεσαι και να λές ψέμματα, παρατήρησε με δηκτική ειρωνεία η 'Αρμάνς.

— Να πω ψέμματα εγώ! φώναξε ο Νετζίπ. Τό πιστεύεις αυτό;

— Με τό ψέμμα και την κολακεία ανέλπιζε ο Νετζίπ.

Ενστασιασμός

Τα λεμόνια

"Ενας θίασος της κακιάς ώρας φτάνει σε μια κωμόπολη, όπου θα εμένε μια βραδιά και θαδίνε μια παράσταση."

Ο θιασάρχης είχε πάρει λίγο νωρίτερα και, μη έχοντας τί να κάνει, έκοψε βόλτες στους δρόμους.

— Πώς διασκεδάσετε εδώ πέρα; ρώτησε έναν μανάβη, που στεκόταν στην πόρτα του μαγαζιού του, χαζεύοντας και περιμένοντας τους πελάτες.

— Ε, έτσι κι' έτσι... απάντησε εκείνος.

— Δηλαδή, σαν τί διασκεδάσεις έχετε; ξαναρώτησε ο θιασάρχης.

— Να, άποψε θαχούμε μια παράσταση από κάποιο θίασο, περσικό απ' τον τόπο μας.

— Μα λες να γίνη αυτή ή παράσταση άποψε; ρώτησε ξανά ο θιασάρχης.

— Μα, θα γίνη εξάπαντος!... απάντησε ο αγαθός μανάβης. Αυτό το κρίνω από τα σάπια λεμόνια που πουλῆσα σήμερα!...

Κόκκαλο ο θιασάρχης.

Ο ΦΑΚΟΣ

θαίνει κανείς πολύ ψηλά! συνέχισε στον ίδιο τόνο η 'Αρμάνς.

— 'Αλλοίμονο! είπε ο Νετζίπ. 'Εκείνο που καταριέμαι είνε ακριβώς η ευνοία του σουλτάνου σε μένα. Χωρίς αυτή την ευνοία θα ήμουν τώρα ευτυχισμένος και δεν θα σ'έκανα ποτέ να λυπηθής! Μάθε λοιπόν, πως τίποτε δεν μπορεί να με χωρίση από σένα...

Με μια γρήγορη κίνηση, η 'Αρμάνς έβγαλε το μικρό πορτραίτο από το στήθος της.

— Κι' αυτή ή εικόνα; ρώτησε.

— Ο Νετζίπ έγινε κατακίτρινος.

— Είνε της σουλτάνας Διλπεστέ, της ανήλικης του σουλτάνου Μαχμούτ, απάντησε.

— Και γιατί την είχες στο στήθος σου;

— Νετζίπ αναστέναξε.

— 'Αλλοίμονο, απάντησε, ο Πατισάχ με διατάξε να νυμφευθώ τη μονογενή κόρη του άποθανόντος σουλτάνου Μουσταφά.

— Σ'! φώναξε η 'Αρμάνς. 'Αδύνατον!

— Κι' όμως αυτή είνε η θλιβερή αλήθεια, απάντησε ο Νετζίπ. Τώρα ξέρεις το μυστικό μου και μπορείς να καταλάβης το υπαρκτό της ψυχής μου.

Η 'Αρμάνς σωριάστηκε σ' ένα σφαί.

— Ο σουλτάνος Μαχμούτ, συνέχισε ο Νετζίπ, για να μου δείξη τη μεγάλη ευνοία του, με διατάξε να νυμφευθώ την ανήλικη του...

— Όλοι όσοι το έμαθαν, με μακαρίζουν, χωρίς να υποτιμούνται τη λύπη μου.

Η 'Αρμάνς έκλεισε με λυγμούς.

— Πρέπει, λοιπόν, να μοιρασθώ με άλλη γυναίκα την αγάπη του συζύγου μου; ψιθύρισε. 'Ω, αυτό ξεπερνάει τις δυνάμεις μου...

Σ'! Νετζίπ, σύζυγος μιάς σουλτάνας;... Και τί θα άπογίνουνε τα παιδιά σου κι' εγώ;

Ο Νετζίπ την χάιδεψε στους ώμους.

— Τό μόνο που μ'ας άπομένε, είνε να κλαίμε για τη σκληρή μας μοίρα, απάντησε. 'Αλλοίμονο! Η αυτοκρατορική ευνοία κατέστρεψε την ευτυχία μας!

Από τη Σκύλλα στη Χάρυεδι

"Ας ξαναγυρίσουμε τώρα στον Σείτάν δερβίση κι' άς τον παρακολουθήσουμε καθώς διέσχισε έφιππος τους δρόμους του Γαλατά, κρυβοντας κάτω από το μανδύα του την όμορφη Ρωψιμά, την κόρη του σαρφή 'Οθανέζ.

Ο παιδαγωγός του Σουλεϊμάν βέη, άφου πέρασε τη συνοικία του Φουντουκλή, έφτασε σ' ένα στενό χώρο ανάμεσα στο Τοπχανέ και το άνάκτορο του Ντολμά μπαξέ. 'Ελάχιστα σπίτια βρίσκονταν σ' αυτό τό μέρος. Ο Σείτάν άνοιξε την πόρτα ενός απ' αυτά μ' ένα κλειδί, που έδγαλε από την τσέπη του κι' άπόθεσε πάνω σ' ένα ντιβάνι τη λεία του.

Η Ρωψιμά συνήλασε σε λίγο και, βλέποντας μπροστά της τόν δερβίση με τό άγριο πρόσωπο και τό λαμπερά μάτια, άρχισε να κλαίει με λυγμούς.

— Άλλά πώς είχες βρεθί στα χέρια του; Πώς τό ανθρωπόμορφο αυτό τέρας την είχες πάρει στην έξουσία του; Και πώς θα κατάφερνε να γλυτώση απ' αυτόν; Τί είχες άπογίνει, άρα γε, ο Σουλεϊμάν βέης; Γιατί δεν την είχες προστατεύσει, άφου, όπως έλεγε, την αγαπούσε;

— Όλες αυτές οι σκέψεις στριφογυρίζαν μέσα στο μυαλό της δυστυχισμένης νέας. Τό κυριώτερο ήταν να μωρέση να γλυτώση από τό χέρια αυτού του ανθρώπου.

— Άλλά πώς θα τό κατάφερνε; Ο δερβίσης φαινόταν πολύ χεροδύναμος και θα ήταν τρέλλα να σκεφθί να τό βάλη μαζί του.

— Άποφάσισε, λοιπόν, να καταφύγη στο δόλο, που ήταν πάντα τό όπλο των αδυνάτων.

— Άγιε δερβίση, είπε, προσπαθώντας να κάμη τη φωνή της γλυκειά και τρυφερή, γιατί μεταχειρίστηκε τό βίαι; Και πώς είχες την άπαίτησι να σ' αγαπήσω, άφου φέρθηκες τόσο άσχημα σε μένα;... Δεν λένω,

βέβαια, μπορεί να σ' αγαπήσω μία μέρα. Άλλά σήμερα είνε αδύνατον... Άν έρχομαι σ'ένα μένα και μου ζητούσες να με κάμη σύζυγό σου, θα δεχόμουν, δίχως άμφιβολία, κι' ο πατέρας μου, που μ' αγαπάει σαν την κόρη των ματιών του, θα σούδινε πρόθυμα ένα μέρος από τους θησαυρούς του. 'Ετσι όπως φέρθηκες, όμως, δεν ξέρω τί πρέπει να σκεφτώ για σένα.

Σταμάτησε, για να ιδί ποιά έντύπωσι είχαν κάμει τό λόγια της στον Σείτάν.

Ο δερβίσης την κύταξε τώρα με λαίμαργα μάτια. Είχε κλέψει, βέβαια, τη Ρωψιμά, για να εύχαριστήση τό μαθητή του. Άλλ' ο Σουλεϊμάν βέης είχες φύγει πια από τό μυαλό του. Η Ρωψιμά ήταν νέα και προκλητικά όμορφη. Γιατί τόχα δεν θάπρεπε να έπωφεληθί από τό σπάνια εύκαιρία που του παρουσιαζόταν για να την κάμη δική του;

Τά λόγια της νέας συγκράτησαν, όμως, την όρμή του.

— Άντί να φορής τότε αυτόν τόν χοντρό τρίχινο χιτώνα χειμώνα και καλοκαίρι, συνέχισε η Ρωψιμά, θα είχες πολυτελείς ένδυμασιες, ώραια στιβάλια ντυμένα με γούνα και τσόχινο καπέλλο που θα σου προφύλασσε τό κεφάλι από τόν ήλιο και τη βροχή. Θάπαιρνες ύπνρέτες, άλογα κι' άμάξια και θ' άγοράζες ένα μέγαρο στην όδόν του Διδανίου για τό χειμώνα και μία ώραία έπαυλι στο Βόσπορο για τό καλοκαίρι. Με την προίκα που θάπαιρνες από τόν πατέρα μου, θα μπορούσες να γίνης βέης, πασάς, βεζύρης, σαδραζάμης και ποίος ξέρει ποιά ακόμη θάρθανες! Δεν τό θέλησες, όμως, δερβίση! Κι' αντί να με κάμης ευτυχισμένη, πλουτίζοντας κι' ο ίδιος, προτίμησες να με κλέψης από τό σπίτι μου και να μείνης φτωχός σ' όλη σου τη ζωή, χωρίς να λογαριάσουμε και τό δικό μου μέρος.

Η Ρωψιμά αναστέναξε με περιπάθεια, ενώ ταυτόχρονα κύταζε λυπημένα τό δερβίση.

Ο Σείτάν έστεκε μ' άνοιχτό τό στόμα, σαν άνθρωπος που τό έχει χαμένα.

Και βέβαια ποθούσε την όμορφη Ρωψιμά. Άλλά τό λόγια της ζύπνησαν, ξαφνικά, μέσα του τη φιλοδοξία και την πλεονεξία.

— Έχεις δίκη, είπε έπειτα από μερικά λεπτά. Ο πατέρας σου είνε ο πιο άχρειος κλέφτης του Γαλατά και θα πρέπει βέβαια να έχη μαζέψει άμέτρητους θησαυρούς. Άλλά δεν πιστεύω πως είσαι πρόθυμη να γίνης γυναίκα μου. Σίγουρα, θα θέλεις να γελάσης μαζί μου...

Η Ρωψιμά διαμαρτυρήθηκε μ' όλη της τη δύναμη. 'Όσα έλεγε, ήταν αλήθεια. Άν μπορούσε να διαλέξη μόνη της τό σύζυγό της, ή έκλογή της θάπερτε σ' αυτόν.

Ο δερβίσης χαμογέλυσε με αυταρέσκεια. Δεν είχες φαντασθί ποτέ, ότι μία γυναίκα θα τόν ήθελε για σύζυγο. Κι' όμως, η Ρωψιμά τόν βεβαίωσε κατηγορηματικά γι' αυτό.

— Άφου άμφιβάλλεις για την ειλικρίνειά μου, του είπε στο τέλος η κόρη του σαρφή, πηγαίνε να φέρης εδώ τόν ίμάμη του γειτονικού τζαμιού για να εύλογήση τό γάμο μας.

Ο δερβίσης έτριψε με χαρά τό χέρι του.

— Η ιδέα σου είνε πολύ καλή, είπε, ενώ έβγαζε από την τσέπη του ένα τεράστιο κλειδί. Θα με συχωρέσης, όμως, να σε κλειδώσω για να είμαι άσφαλισμένος ότι δεν θα σκεφθής να φύγης όσο εγώ θα λείπω. 'Όσο για τό παράθυρο είνε πολύ ψηλά και, βέβαια, είνε αδύνατο να πηδήσης από κει. Κι' άλλωστε, δεν θα λείπω περισσότερο από ένα τέταρτο. Κάμε, λοιπόν, υπομονή και εύχαρίστησε τό μεγάλο Άλλάχ γιατί σε άξίωσε να πάρης για σύζυγο έναν πιστό μουσουλμάνο σαν και μένα.

Ο Σείτάν βγήκε άμέσως και γύρισε δια φορές τό κλειδί στην κλειδαριά.

Η Ρωψιμά έκαμε τότε μία σύντομη έπιθεώρησι στο σπίτι και βεβαιώθηκε πως ο δερβίσης είχες δίκη. Δεν μπορούσε να φύγη από πούθενά. Η μόνη έλπίδα της ήταν να παράθυρα του δρόμου. Η νέα πηλίσιασε σ' ένα απ' αυτά και τό άνοιξε άθρόυβα.

Ο δρόμος από κάτω ήταν έρημος.

— Άλλά σε λίγο φάνηκαν δυό Τούρκοι που

προχωρούσαν άργά, σαν άνθρωποι που δεν είχαν λόγο να διάδωνται.

Η Ρωψιμά τούς άναγνώρισε άμέσως από τό μεγάλα σαρίκια που φορούσαν στο κεφάλι κι' από τό βαρύ βήμα τους. Ήταν γενίτσαροι. Τόσο τό καλύτερο! Δεν θα άρνιόνταν να την βοηθήσουν, όταν τούς υποσχόταν μία μεγάλη άμοιβή. Περίμενε, λοιπόν, να πλησιάσουν και τότε τούς είπε με γλυκειά και τρυφερή φωνή:

— Άφεντάδες μου, σας έξορκίζω στο όνομα του Χατζή Μπεχτάσκ, του άγίου προστάτη του πανενδόξου σώματός σας, βοηθήστε μία δυστυχισμένη νέα, που την έκλεψαν από τό σπίτι της με βάνασο τρόπο. Άν με ξαναπάρτε στον πατέρα μου, σας υπόσχομαι ότι ή άνταμοιβή σας θα είνε όμοια μ' εκείνην που ταιριάζει σ' ένα βέη ή έναν πασά.

Οι γενίτσαροι κοντοστάθηκαν.

— Η πρότασί σου, μα τόν Άλλάχ, δεν είνε άσχημη, είπε ο ένας απ' αυτούς. Άλλά τί ζητάς από μ'ας;

— Να με βοηθήσετε να βγώ απ' αυτό τό σπίτι, όπου με έχουν κλείσει.

— Και πως μπερούμε να σε έλευθερώσουμε;

— Σπάστε την πόρτα. Κανένας άλλος έκτός από μένα δεν βρίσκειται μέσα στο σπίτι.

— Άλλ' αν περάση καμιά περίπολος;

— Ξεχνάτε πως είσαστε γενίτσαροι και πως δεν έχετε υποχρέωσι να δώσετε λόγο για τίς πράξεις σας σε κανένα; είτε ή Ρωψιμά.

— Έχεις δίκη, απάντησε ο ένας από τούς δυό γενίτσαρους. Άλλά για πές μας, ποίος σ' έκλεισε σ' αυτό τό σπίτι;

— Ένας καταραμένος δερβίσης, απάντησε η νέα.

— Ο δερβίσης Σείτάν;

— Ναί. Κατάφερα να τόν άπομακρύνω. Άλλά θα ξαναγυρίση σε λίγο... Σώστε με, αφεντάδες μου και θα ιδίτε πως θα σας πληρώσω!

— Καλά, καλά, όμορφη Ρωψιμά, είπε ο ένας από τούς δυό γενίτσαρους, που είχες βγάλει στο μεταξύ τό μαχαίρι του και προπαθούσε να σπάση την κλειδαριά.

— Σ' είσαι, αφέντη Μουσταφά; φώναξε ένθουσιασμένη ή νέα άναγνωρίζοντάς τον.

Γιατί ο γενίτσαρος αυτός δεν ήταν άλλος από τό γνωστό μας μανάβη Μουσταφά.

— Σου υπόσχομαι, πρόσθεσε ή νέα, ότι σ' όλη μου τη ζωή δεν θα άγοράζω λαχανικά και φρούτα παρά μόνο από τό μαγαζί σου και πως θα σου πληρώνω όσα μου ζητάς χωρίς την παραμικρή αντίρρηση.

— Τό ξέρω πως δεν είσαι πειγκούνια, όμορφη Ρωψιμά, είπε ο Μουσταφά που συν-

έχιζε τις προσπάθειές του βοηθούμενος κι' από τό συνάδελφό του.

Οι δυό γενίτσαροι είχαν πάρει τώρα μεγάλες πέτρες και χτυπούσαν μ' αυτές την πόρτα.

Ο θόρυβος που έκαναν ήταν τόσο μεγάλος, που μερικοί γείτονες πρόβαλαν στα παραθύρα των σπιτιών τους. Άλλά μόλις είδαν ότι εκείνοι που έκαναν τό θόρυβο ήταν γενίτσαροι ξαναμήκταν τρομαγμένοι μέσα. Άν κάποιος τούς ρωτούσε άργότερα, θάλεγαν πως δεν είχαν άκούσει τίποτε.

Έπειτα από πολλές προσπάθειες, ή πόρτα έπεσε, στο τέλος, κάνοντας έναν τρομαχτικό πάταγο.

Η Ρωψιμά κατέβηκε τότε τρέχοντας τις σκάλες κι' έκαμε να βγή έξω.

— Μην βιάζεσαι, της φώναξε ο μανάβης Μουσταφάς, απλώνοντας τά χέρια του για να την έμποδίση να βγή. Ο σύντροφός μου, που έχει τό ίδιο όνομα με μένα, είνε άραμπατζής και κάθεται εδώ κοντά. Τού είπα, λοιπόν, να τρέξη να φέρη τόν άραμπα του. Γιατί μία νέα όμορφη κι' από καλό σπiti όπως είσαι συ δεν είνε σωστό να γυρίξη μόνη της στους δρόμους.

Ο άραμπατζής Μουσταφάς έμφανίστηκε σε λίγο οδηγώντας μια μεγάλη βοϊδάμαξα, που την έσερναν δυό γερά βόδια.

— Έμπρός, ώραία μου! φώναξε ο μανάβης Μουσταφάς.

Είχε περάσει άρκετή ώρα από τότε που έφυγε ο δερβίσης Σείτάν κι' ή Ρωψιμά καταλάβαινε πως δεν έπρεπε να χώνη ούτε στιγμή. Άνέθηκε, λοιπόν, βαρραλέα στον άραμπα, ενώ οι δυό γενίτσαροι έκλειναν με προσοχή τό παραπετάσματά του άμαξιού.

Έπειτα ο άραμπατζής Μουσταφάς έβγαλε έναν παράδειο γρυλλισμό. Τά δυό ζώα άρχισαν άμέσως να προχωρούν.

Τό τασκεμπάν

Η χαρά που είχες αισθανθί ή Ρωψιμά γιατί είχες γλυτώσει από τό χέρια του δερβίση εξαφανίστηκε πολύ γρήγορα. Γιατί ο άραμπα, αντί να προχωρήση προς τό Γαλατά, άκόλουθησε ένα σωρό στενοσόκακα και στο τέλος μπήκε στην αυλή ενός μικρού σπιτιού που βρισκόταν προς τό μέρος του Τοπχανέ.

— Φτάσαμε, είπε ο μαϊάβης Μουσταφάς, τραβώντας τό παραπετάσματά του άμαξιού. Κατέβα...

Η νέα υπάκουσε μηχανικά.

Άλλά, μόλις πάτησε στο χώμα, άκούστηκε ένας καινούργιος γρυλλισμός του άραμπατζή Μουσταφά, που, στο μεταξύ, είχες άναβή στο μπροστινό μέρος του άμαξιού. Τά βόδια άρχισαν και πάλι να προχωρούν κι' ο άραμπατζής εξαφανίστηκε σε λίγο σε μία γωνιά του στενοσόκακου.

— Άφεντάδες μου, βοηθήστε μία δυστυχισμένη νέα, που την έκλεψαν από τό σπίτι της! φώναξε ή Ρωψιμά.

—'Αλλά πού βρισκόμαστε; ρώτησε άνήσυχη ή Ρωψιμά.

—Θά σου εξηγήσω, απάντησε ό Μουσταφάς σπρώχνοντάς την μέσα στο σπίτι. 'Εκεί την έβαλε να καθίσει σ' ένα χαμηλό ντιβάνι και πήρε κι' αυτός θέσι κοντά της.

—'Εδώ είναι τό σπίτι μου, τής είπε. Κανένας δέν θά σκεφτεί νά σε ζητήσει εδώ... Μπορείς, λοιπόν, νά είσαι ήσυχη... Ξέχασα νά σου πώ ότι ή γυναίκα μου κι' ή μαύρη υπηρέτρια της λείπουν στο 'Ορτάκιοι, όπου έχομε ένα έξοχικό σπίτιάκι. Θά μείνουν εκεί όλη την ήμέρα...

Ξερόβηξε κι' έπειτα πρόσθεσε:

—'Όπως καταλαβαίνεις, όμορφη Ρωψιμά, κανένας δέν πρόκειται νά μάς ένοχλήσει... Καί, μά τον 'Αλλάχ, πρέπει νά είσαι πολύ ευχαριστημένη πού γλύτωσες απ' αυτό τον κερτίση μέ τά ξυρισμένα φρούδια... Την κυρίαζε μέ άπληστα μάτια, χωρίς νά προσπαθή πιά νά κρύψει τους σκοπούς του.

'Η Ρωψιμά σκέπασε τό πρόσωπό της μέ τά χέρια της κι' άρχισε νά κλαίει μέ λυγμούς. Είχε γλυτώσει από τό Σκύλλα για νά πέσει στη Χάρυβδι!

Συνήλθε, ωστόσο, σέ λίγο και χαμογέλασε σάν νά είχε μετανοήσει για την ξαφνική λιπαρυχία της.

Τό θάρρος κι' ή πονηριά της την είχαν σώσει την πρώτη φορά. Θά τά κατάφερνε άραγε και τώρα;

—Με θάρρος κι' ή πονηριά της την είχαν σώσει την πρώτη φορά. Θά τά κατάφερνε άραγε και τώρα;

—Με θάρρος κι' ή πονηριά της την είχαν σώσει την πρώτη φορά. Θά τά κατάφερνε άραγε και τώρα;

—Με θάρρος κι' ή πονηριά της την είχαν σώσει την πρώτη φορά. Θά τά κατάφερνε άραγε και τώρα;

—Με θάρρος κι' ή πονηριά της την είχαν σώσει την πρώτη φορά. Θά τά κατάφερνε άραγε και τώρα;

—Με θάρρος κι' ή πονηριά της την είχαν σώσει την πρώτη φορά. Θά τά κατάφερνε άραγε και τώρα;

—Με θάρρος κι' ή πονηριά της την είχαν σώσει την πρώτη φορά. Θά τά κατάφερνε άραγε και τώρα;

—Με θάρρος κι' ή πονηριά της την είχαν σώσει την πρώτη φορά. Θά τά κατάφερνε άραγε και τώρα;

—Με θάρρος κι' ή πονηριά της την είχαν σώσει την πρώτη φορά. Θά τά κατάφερνε άραγε και τώρα;

—Με θάρρος κι' ή πονηριά της την είχαν σώσει την πρώτη φορά. Θά τά κατάφερνε άραγε και τώρα;

—Με θάρρος κι' ή πονηριά της την είχαν σώσει την πρώτη φορά. Θά τά κατάφερνε άραγε και τώρα;

—Με θάρρος κι' ή πονηριά της την είχαν σώσει την πρώτη φορά. Θά τά κατάφερνε άραγε και τώρα;

—Με θάρρος κι' ή πονηριά της την είχαν σώσει την πρώτη φορά. Θά τά κατάφερνε άραγε και τώρα;

—Με θάρρος κι' ή πονηριά της την είχαν σώσει την πρώτη φορά. Θά τά κατάφερνε άραγε και τώρα;

—Με θάρρος κι' ή πονηριά της την είχαν σώσει την πρώτη φορά. Θά τά κατάφερνε άραγε και τώρα;

—Με θάρρος κι' ή πονηριά της την είχαν σώσει την πρώτη φορά. Θά τά κατάφερνε άραγε και τώρα;

—Με θάρρος κι' ή πονηριά της την είχαν σώσει την πρώτη φορά. Θά τά κατάφερνε άραγε και τώρα;

—Με θάρρος κι' ή πονηριά της την είχαν σώσει την πρώτη φορά. Θά τά κατάφερνε άραγε και τώρα;

—Με θάρρος κι' ή πονηριά της την είχαν σώσει την πρώτη φορά. Θά τά κατάφερνε άραγε και τώρα;

—Με θάρρος κι' ή πονηριά της την είχαν σώσει την πρώτη φορά. Θά τά κατάφερνε άραγε και τώρα;

—Με θάρρος κι' ή πονηριά της την είχαν σώσει την πρώτη φορά. Θά τά κατάφερνε άραγε και τώρα;

—Με θάρρος κι' ή πονηριά της την είχαν σώσει την πρώτη φορά. Θά τά κατάφερνε άραγε και τώρα;

—Με θάρρος κι' ή πονηριά της την είχαν σώσει την πρώτη φορά. Θά τά κατάφερνε άραγε και τώρα;

—Με θάρρος κι' ή πονηριά της την είχαν σώσει την πρώτη φορά. Θά τά κατάφερνε άραγε και τώρα;

—Με θάρρος κι' ή πονηριά της την είχαν σώσει την πρώτη φορά. Θά τά κατάφερνε άραγε και τώρα;

'Ο Μουσταφάς δέν ήταν φιλοχρήματος. 'Οχι γιατί καταφρονούσε τό χρήμα. 'Αλλά γιατί ήξερε πώς μπορούσε ν' αποχτήσει όσα χρήματα ήθελε χάρις στην ιδιότητά του ως γενίτσαρου. Δέν ήταν όπως ό Σείταν δερβίσης, πού, άν δέν κατάφερνε νά προσκολληθή στην υπηρεσία κανενός πασσά ή κανενός βέη, έπρεπε νά περιμένη νά ζήσει από την έλεημοσύνη του κόσμου.

'Η Ρωψιμά κατάλαβε πώς έπρεπε ν' αλλάξει τακτική. Καί, ξαφνικά, είχε μια έξυπνη έμπνευση.

—Μουσταφά έφέντη, είπε, προσπαθώντας νά κάμη τή φωνή της γλυκειά και τρυφερή, ξέρεις ότι δέν έφαγα τίποτε σήμερα τό πρωί κι' ότι πεθαίνω από την πείνα μου;

—Καλή σύμπτωση, μά τον 'Αλλάχ, απάντησε γελώντας ό Μουσταφάς. Κι' εγώ πεθαίνω από την πείνα μου.

—Δέν πιάς, λοιπόν, νά φέρης κάτι για νά φάμε;

—Και ποιά ανάγκη νά τρέσω έξω; είπε ό Μουσταφάς. 'Εχω εδώ από όλα!... Θέλεις νά σου φέρω ένα μπουτάκι από ψητό άρνι;... Είναι τόσο τρυφερό, πού θά λιώσει μέσα στο στόμα σου.

'Η Ρωψιμά έκαμε ένα μορφασμό.

—Και μόνο πού μου τό λές μου προκαλείς άηδία! απάντησε. Αυτή την έποχή τά άρνιά βρωμάνε.

—'Εχω ωραίο τυρί και γιαουρτί τής Σηλυδρίας.

—Με τυρί και γιαουρτί έχεις σκοπό, λοιπόν, νά μέ χορτάσεις;... Σού είπα ότι πεθαίνω τής πείνας!

—Θά σου φέρω τότε σαλάμι από τή Νικομήδεια και θά σου τηγανίσω αύγά τής ήμέρας...

—Δέν μ' άρέσει ούτε τό σαλάμι σου ούτε τ' αύγά σου! απάντησε πειστωμένη ή Ρωψιμά.

—Τί θέλεις, λοιπόν;

—Τρελλάνομαι για τασκεμπάπ!

—Περίεργη όρεξι! είπε ό Μουσταφάς σουφρώνοντας τά φρούδια. Καί πού θέλεις νά σου βρώ τασκεμπάπ;... 'Εκτός άν έχης την άπαίτησι νά καθίσω νά σου τό μαγειρέψω!

'Η Ρωψιμά προσποιήθηκε πώς τά λόγια του την είχαν δυσαρεστήσει.

—Μουσταφά έφέντη, είπε, νόμιζα πώς ήξερες νά περιποιηθείς καλύτερα τίς γυναίκες. 'Αλλά φαίνεται πώς έκαμα λάθος. Πρέπει νά ξέρης, ωστόσο, ότι ή ιδέα νά

φάω τασκεμπάπ δέν μου ήρθε χωρίς λόγο. Καθώς περνούσαμε μέ τον άραμπά για νάρθουμε εδώ, έφτασε στη μύτη μου μυρωδιά από τασκεμπάπ κι' από τότε δέν μπορώ νά ήσυχάσω... Νά, ό κεμπάπτζης βρίσκεται εκεί στη γωνιά...

—Καταλαβαίνω ποιός είναι ό σκοπός σου, τής είπε μ' ένα πονηρό χαμόγελο ό Μουσταφάς. Θέλεις νά μέ διώξεις για νά φωνάξης τούς διαδότες νά σ' έλευθερώσουν... Αυτό δέν είναι!... 'Αλλά κάνεις λάθος άν νομίζης πώς μπορεί νά περίξεις μαζί μου, όπως έκαμες μέ τον δερβίση Σείταν. 'Ωραία Ρωψιμά, σέ κρατάω στα χέρια μου και δέν θέλω νά σέ χάσω.

—'Αρνείσαι, λοιπόν, νά μου φέρης τασκεμπάπ;

—Δέν θέλω νά πέσω στην παγίδα.

—'Αλλά μπορώ νά σου δώσω έγγυήσεις ότι δέν θά φύγω από δω.

—'Η παρουςία μου εδώ μέσα είναι ή καλύτερη έγγυήσι.

'Η Ρωψιμά χτύπησε μέ πείσμα τό πόδι της στο πάτωμα.

—Καταλαβαίνω γιατί άρνείσαι, είπε. Είσαι ταιγκούνης, Μουσταφά έφέντη, και προτιμάς ν' άφισης μια δυστυχισμένη γυναίκα νά πεθάνη από την πείνα της παρά νά βγάλης μερικά γρόσια από τό πουνγύι σου.

'Ο Μουσταφάς είχε άρχισει νά κλονίζεται από την έπιμονή της Ρωψιμάς.

—Πρέπει νά ξέρης, τής είπε, ότι, άν βγώ για νά ίκανοποιήσω την έπιθυμία σου, θά σε διπλοκλειδώσω μέσα σ' αυτό τό δωμάτιο, για νά μήν μπορής νά βγής από δω.

—Και ποιός σου είπε νά μήν τό κάμης;

—'Αλλά δέν θά περιορισθώ μόνον σ' αυτό. Θά σου δώσω έπίσης τά χέρια και τά πόδια για νά είμαι ήσυχος.

—Ούτε σ' αυτό έχω αντίρρησι, Μουσταφά μου.

—Θά δής τότε, συνέχισε ό γενίτσαρος, ότι δέν ταιγκουνεύομαι για εύχαριστήσω τίς γυναίκες πού αγαπάω.

Είχε πλησιάσει στο παράθυρο κι' από τή θέση αυτή είδε έναν στρατιώτη, πού περνούσε από τό δρόμο.

—'Α! νά μια καλή εύκαιρία! φώναξε. 'Αν αυτός ό στρατιώτης θελήσει νά μ' έξυπηρετήσει, δέν θά χρειαστή νά βγώ από τό σπίτι...

'Ανοιξε άμέσως τό παράθυρο και φώναξε στο στρατιώτη:

—'Ε, σύ, γενναίε φίλε, θέλεις νά κερδίσης δυό γρόσια; τού φώναξε.

—Με ποιά τρόπο; ρώτησε ό στρατιώτης κυττάζοντας στο παράθυρο.

—Δέν θά κουρασθής καθόλου. Θά πιάς στον κεμπάπτζη πού έχει τό μαγαζί του στη γωνιά και θά μου φέρης ένα καλό κεμπάπ.

'Ο στρατιώτης κούνησε πρós τά πίσω τό κεφάλι του.

—'Αδύνατον, απάντησε. 'Ο πασσάς του Τοπχανέ μέ διέταξε νά γυρίσω σ' αυτό τό δρόμο για ν' ανακαλύψω έναν κλέφτη πού έδραπέτευσε από τίς φυλακές. Καταλαβαίνεις, λοιπόν, πώς δέν μπορώ ν' άφισω τή θέση μου.

'Η Ρωψιμά είχε γίνει κατακίτρινη όταν άκουσε τον Μουσταφά νά φωνάζη τό στρατιώτη. Γιατί έτσι δέν θά κατάφερνε νά γλυτώσει από τά χέρια του. 'Η απάντησι αυτή, όμως, τής ξαναδωσε τό θάρρος της.

—Πεθαίνω από την πείνα, ξαναείπε.

'Ο Μουσταφάς έτριξε τά δόντια του από όργη.

—'Αφού είναι έτσι θά πάω εγώ, είπε. Πρέπει νά ξέρης, όμως, ότι προτού φύγω, θά κλειδώσω όλες τίς πόρτες. Θά πώ έπίσης στο στρατιώτη πού φέρνει βόλτες στο δρόμο νά μήν άφιση κανένα νά πλησιάσει στο σπίτι μου.

Πραγματικά, έκαμε όλα όσα είχε πη στη Ρωψιμά. 'Απόφυγε μόνο νά την δέση, βρίσκοντας πώς αυτή ή προφύλαξι ήταν περιττή.

Μόλις έστριψε στη γωνιά του δρόμου, ή νέα έτρεξε στο παράθυρο. 'Ανατρίχισε τότε από χαρά, βλέποντας λίγο πιο πέρα ένα νέο, πού καθόταν πάνω σέ μια πέτρα και κάπνιζε ήσυχα τό τσιμπούκι του.

'Η Ρωψιμά, χωρίς νά χάσει καιρό, αποτραβήχτηκε πιο μέσα κι' από κεί τού έκαμε

νόημα νά πλησιάσει. 'Όταν βεβαιώθηκε ότι την είχε καταλάβει, έσχισε ένα φύλλο από τό Κοράνιο, πού βρισκόταν πάνω σ' ένα σοφά κι' έγραψε σ' αυτό μ' ένα κάρδουνο πού πήρε από την κουζίνα:

—'Εκατέβης στην προκυμαία και θά δώσης εκατό γρόσια στον πρώτο καϊκίση πού θά βρής μπροστά σου για νά τρέξη στο 'Ορτάκιο νά ειδοποιήση τή γυναίκα του μανόδη Μουσταφά ότι τό σπίτι της έπιασε φωτιά. 'Επειτα θά πιάς στο γειτονικό κεμπάπτζη και θά φροντίσης μέ κάθε τρόπο νάρθης στα χέρια μέ τον Μουσταφά. 'Εκείνο πού πρέπει νά καταφέρης είναι νά σάς πάνε φυλακή και τούς δυό για μερικές ώρες. Αυτό είναι άπαραίτητο για τή σωτηρία μου.

Πήγε κατόπιν στο παράθυρο και, σέ μια στιγμή πού ό στρατιώτης κυττάζε άλλου, πέταξε τό χαρτί κάτω.

'Ο νέος πού καθόταν στην πέτρα σηκώθηκε άμέσως, πέρασε σύρριζα από τό σπίτι και πήρε τό χαρτί.

'Η Ρωψιμά γονάτισε τότε κι' άρχισε νά προσεύχεται.

—Θέε μου! Έλεγε. Κάμε νά πετύχη τό σχέδιό μου.

'Ο νέος πού πήρε τό χαρτί δέν ήταν ξένος, όπως θά μάνεψε ό αναγνώστης. 'Από αρκετή ώρα τώρα, παρακολουθούσε τή Ρωψιμά και κατέστρωσε τό ένα σχέδιο έπειτα από τό άλλο για νά μπορέσει νά τή σώσει.

'Ο νέος αυτός δέν ήταν άλλος από τον τίμιο και έρωτευμένο Κιρκόρ, πού είχε ξεχάσει τά περιφρονητικά λόγια τής ωραίας έξοδελφής του και προσπαθούσε νά την γλυτώσει από τά χέρια εκείνων πού την είχαν κλέψει.

—'Όταν απομακρύνθηκε λίγο, σταμάτησε και διάβασε μέ προσοχή τό γράμμα τής Ρωψιμάς. Κατάλαβε άμέσως τά πάντα και τό πρόσωπό του φωτίστηκε από χαρά.

—'Η Ρωψιμά, σκέφτηκε, θέλει νά κρατήσω μακριά τον Μουσταφά για νά μπορέσει στο μεταξύ νά φτάση ή γυναίκα του. Τό νά ειδοποιήσω τή γυναίκα του Μουσταφά δέν θά είναι δύσκολο. Νά δούμε μόνο πώς θά μπορέσω νά πάω μαζί μέ τό Μουσταφά στη φυλακή. Αυτό είναι τό κυριώτερο.

—'Όταν απομακρύνθηκε λίγο, σταμάτησε και διάβασε μέ προσοχή τό γράμμα τής Ρωψιμάς. Κατάλαβε άμέσως τά πάντα και τό πρόσωπό του φωτίστηκε από χαρά.

—'Η Ρωψιμά, σκέφτηκε, θέλει νά κρατήσω μακριά τον Μουσταφά για νά μπορέσει στο μεταξύ νά φτάση ή γυναίκα του. Τό νά ειδοποιήσω τή γυναίκα του Μουσταφά δέν θά είναι δύσκολο. Νά δούμε μόνο πώς θά μπορέσω νά πάω μαζί μέ τό Μουσταφά στη φυλακή. Αυτό είναι τό κυριώτερο.

—'Όταν απομακρύνθηκε λίγο, σταμάτησε και διάβασε μέ προσοχή τό γράμμα τής Ρωψιμάς. Κατάλαβε άμέσως τά πάντα και τό πρόσωπό του φωτίστηκε από χαρά.

—'Η Ρωψιμά, σκέφτηκε, θέλει νά κρατήσω μακριά τον Μουσταφά για νά μπορέσει στο μεταξύ νά φτάση ή γυναίκα του. Τό νά ειδοποιήσω τή γυναίκα του Μουσταφά δέν θά είναι δύσκολο. Νά δούμε μόνο πώς θά μπορέσω νά πάω μαζί μέ τό Μουσταφά στη φυλακή. Αυτό είναι τό κυριώτερο.

—'Όταν απομακρύνθηκε λίγο, σταμάτησε και διάβασε μέ προσοχή τό γράμμα τής Ρωψιμάς. Κατάλαβε άμέσως τά πάντα και τό πρόσωπό του φωτίστηκε από χαρά.

—'Η Ρωψιμά, σκέφτηκε, θέλει νά κρατήσω μακριά τον Μουσταφά για νά μπορέσει στο μεταξύ νά φτάση ή γυναίκα του. Τό νά ειδοποιήσω τή γυναίκα του Μουσταφά δέν θά είναι δύσκολο. Νά δούμε μόνο πώς θά μπορέσω νά πάω μαζί μέ τό Μουσταφά στη φυλακή. Αυτό είναι τό κυριώτερο.

—'Όταν απομακρύνθηκε λίγο, σταμάτησε και διάβασε μέ προσοχή τό γράμμα τής Ρωψιμάς. Κατάλαβε άμέσως τά πάντα και τό πρόσωπό του φωτίστηκε από χαρά.

—'Η Ρωψιμά, σκέφτηκε, θέλει νά κρατήσω μακριά τον Μουσταφά για νά μπορέσει στο μεταξύ νά φτάση ή γυναίκα του. Τό νά ειδοποιήσω τή γυναίκα του Μουσταφά δέν θά είναι δύσκολο. Νά δούμε μόνο πώς θά μπορέσω νά πάω μαζί μέ τό Μουσταφά στη φυλακή. Αυτό είναι τό κυριώτερο.

—'Όταν απομακρύνθηκε λίγο, σταμάτησε και διάβασε μέ προσοχή τό γράμμα τής Ρωψιμάς. Κατάλαβε άμέσως τά πάντα και τό πρόσωπό του φωτίστηκε από χαρά.

—'Η Ρωψιμά, σκέφτηκε, θέλει νά κρατήσω μακριά τον Μουσταφά για νά μπορέσει στο μεταξύ νά φτάση ή γυναίκα του. Τό νά ειδοποιήσω τή γυναίκα του Μουσταφά δέν θά είναι δύσκολο. Νά δούμε μόνο πώς θά μπορέσω νά πάω μαζί μέ τό Μουσταφά στη φυλακή. Αυτό είναι τό κυριώτερο.

—'Όταν απομακρύνθηκε λίγο, σταμάτησε και διάβασε μέ προσοχή τό γράμμα τής Ρωψιμάς. Κατάλαβε άμέσως τά πάντα και τό πρόσωπό του φωτίστηκε από χαρά.

—'Η Ρωψιμά, σκέφτηκε, θέλει νά κρατήσω μακριά τον Μουσταφά για νά μπορέσει στο μεταξύ νά φτάση ή γυναίκα του. Τό νά ειδοποιήσω τή γυναίκα του Μουσταφά δέν θά είναι δύσκολο. Νά δούμε μόνο πώς θά μπορέσω νά πάω μαζί μέ τό Μουσταφά στη φυλακή. Αυτό είναι τό κυριώτερο.

—'Όταν απομακρύνθηκε λίγο, σταμάτησε και διάβασε μέ προσοχή τό γράμμα τής Ρωψιμάς. Κατάλαβε άμέσως τά πάντα και τό πρόσωπό του φωτίστηκε από χαρά.

—'Η Ρωψιμά, σκέφτηκε, θέλει νά κρατήσω μακριά τον Μουσταφά για νά μπορέσει στο μεταξύ νά φτάση ή γυναίκα του. Τό νά ειδοποιήσω τή γυναίκα του Μουσταφά δέν θά είναι δύσκολο. Νά δούμε μόνο πώς θά μπορέσω νά πάω μαζί μέ τό Μουσταφά στη φυλακή. Αυτό είναι τό κυριώτερο.

—'Όταν απομακρύνθηκε λίγο, σταμάτησε και διάβασε μέ προσοχή τό γράμμα τής Ρωψιμάς. Κατάλαβε άμέσως τά πάντα και τό πρόσωπό του φωτίστηκε από χαρά.

—'Η Ρωψιμά, σκέφτηκε, θέλει νά κρατήσω μακριά τον Μουσταφά για νά μπορέσει στο μεταξύ νά φτάση ή γυναίκα του. Τό νά ειδοποιήσω τή γυναίκα του Μουσταφά δέν θά είναι δύσκολο. Νά δούμε μόνο πώς θά μπορέσω νά πάω μαζί μέ τό Μουσταφά στη φυλακή. Αυτό είναι τό κυριώτερο.

—'Όταν απομακρύνθηκε λίγο, σταμάτησε και διάβασε μέ προσοχή τό γράμμα τής Ρωψιμάς. Κατάλαβε άμέσως τά πάντα και τό πρόσωπό του φωτίστηκε από χαρά.

—'Η Ρωψιμά, σκέφτηκε, θέλει νά κρατήσω μακριά τον Μουσταφά για νά μπορέσει στο μεταξύ νά φτάση ή γυναίκα του. Τό νά ειδοποιήσω τή γυναίκα του Μουσταφά δέν θά είναι δύσκολο. Νά δούμε μόνο πώς θά μπορέσω νά πάω μαζί μέ τό Μουσταφά στη φυλακή. Αυτό είναι τό κυριώτερο.

—'Όταν απομακρύνθηκε λίγο, σταμάτησε και διάβασε μέ προσοχή τό γράμμα τής Ρωψιμάς. Κατάλαβε άμέσως τά πάντα και τό πρόσωπό του φωτίστηκε από χαρά.

—'Η Ρωψιμά, σκέφτηκε, θέλει νά κρατήσω μακριά τον Μουσταφά για νά μπορέσει στο μεταξύ νά φτάση ή γυναίκα του. Τό νά ειδοποιήσω τή γυναίκα του Μουσταφά δέν θά είναι δύσκολο. Νά δούμε μόνο πώς θά μπορέσω νά πάω μαζί μέ τό Μουσταφά στη φυλακή. Αυτό είναι τό κυριώτερο.

—'Όταν απομακρύνθηκε λίγο, σταμάτησε και διάβασε μέ προσοχή τό γράμμα τής Ρωψιμάς. Κατάλαβε άμέσως τά πάντα και τό πρόσωπό του φωτίστηκε από χαρά.

—'Η Ρωψιμά, σκέφτηκε, θέλει νά κρατήσω μακριά τον Μουσταφά για νά μπορέσει στο μεταξύ νά φτάση ή γυναίκα του. Τό νά ειδοποιήσω τή γυναίκα του Μουσταφά δέν θά είναι δύσκολο. Νά δούμε μόνο πώς θά μπορέσω νά πάω μαζί μέ τό Μουσταφά στη φυλακή. Αυτό είναι τό κυριώτερο.

—'Όταν απομακρύνθηκε λίγο, σταμάτησε και διάβασε μέ προσοχή τό γράμμα τής Ρωψιμάς. Κατάλαβε άμέσως τά πάντα και τό πρόσωπό του φωτίστηκε από χαρά.

—'Η Ρωψιμά, σκέφτηκε, θέλει νά κρατήσω μακριά τον Μουσταφά για νά μπορέσει στο μεταξύ νά φτάση ή γυναίκα του. Τό νά ειδοποιήσω τή γυναίκα του Μουσταφά δέν θά είναι δύσκολο. Νά δούμε μόνο πώς θά μπορέσω νά πάω μαζί μέ τό Μουσταφά στη φυλακή. Αυτό είναι τό κυριώτερο.

μαζί μου...

—'Εκτός από τό ξύλο; ρώτησε ό Κιρκόρ, κάνοντας τον κουτό.

—Τί πάει νά πη... εκτός από τό ξύλο; —Πάει νά πη ότι, εκτός από τό ξύλο πού έφαγα, θά πληρώσω και τή ζημία;

—Και μήπως θέλεις νά την πληρώσω εγώ;

'Ο Κιρκόρ ανασήκωσε τους ώμους.

—Αυτό είναι δική σου δουλειά, απάντησε. 'Εγώ ήρθα για νά φάω μια μερίδα τασκεμπάπ κι' αντί γι' αυτό έφαγα τό ξύλο τής χρονιάς μου. Νά πληρώσω τώρα κι' από πάνω τρεις μερίδες τασκεμπάπ, έμ αυτό δέν γίνεται, έφέντη μου!

—Δέν γίνεται; φώναξε ό Μουσταφάς, πού φιλοδώρησε τον Κιρκόρ μέ μερικά χαστούκια.

Τό αίμα είχε άνεβή στο κεφάλι του νεαρού 'Αρμενίου, πού ήταν έτοιμος ν' άγριέψη. 'Αλλά θυμήθηκε την παραγγελία τής Ρωψιμάς κι' έσκυψε τό κεφάλι του.

—'Αγά μου, είπε στο Μουσταφά, δέν έχεις νά κάνης άλλη δουλειά από τό νά μέ δέρνης;

'Ο Μουσταφάς, αντί νά του απαντήσει, τουδωσε μια δυνατή σπρωξιά και τον έξασπέστειλε σάν βολίδα μέσα στην παράγκα του κεμπάπτζη.

'Ο Κιρκόρ, πού είχε πάντα στο μυαλό τίς έντολές τής Ρωψιμάς, έπωφελήθηκε από την εύκαιρία για νά παρσούρη μέ τά χέρια του μερικά πιάτα και ποτήρια, πού έγιναν συντριμμία πέφτοντας κάτω.

Στίς φωνές του Μουσταφά, προσέθηκαν τώρα κι' εκείνες του κεμπάπτζη.

—Πώ, πώ, δυστυχία μου! φώναξε ό αγαθός καταστηματάρχης. 'Αφέντη γενίτσαρε, εσύ μόνο μπορείς νά μέ σώσης. Μην τον άφινης νά φύγη από τά χέρια σου!

'Ο Μουσταφάς έμοιαζε μέ τό άγριο θηρίο. Μ' ένα πήδημα, βρέθηκε κοντά στον Κιρκόρ και τον άρπαξε από τους ώμους.

—'Ακούς τί λέει ό κεμπάπτζης; τού είπε. 'Εμπρός, πλήρωσε του τή ζημία πού του έκαμες!...

'Ο Κιρκόρ προσιάνονταν, ότι θάτρωγε κι' άλλο ξύλο. 'Αλλά και τί δέν θά ύπομενε για τό χατήρι τής Ρωψιμάς;

—Δέν έκαμα καμιά ζημία, απάντησε.

—Ποιός την έκαμε λοιπόν;

—'Εσύ πού μ' έσπρωξες! 'Εγώ δέν είχα καμιά δουλειά για νά ξαναμπώ στην παράγκα!...

—Βρέ τον γκιαούρη! βρυχήθηκε ό Μουσταφάς. Τώρα θά σου δείξω εγώ! Οί γροθιές του ύψώθηκαν και πάλι.

—'Επειτα έτρεξε στο γειτονικό καπηλιό. Τή στιγμή εκείνη, έδωσαν ό Μουσταφάς κρατώντας στα χέρια του ένα πιάτο μέ τασκεμπάπ.

'Ο Κιρκόρ προσποιήθηκε τον βιαστικό κι' έπεσε μέ τόση όρμη πάνω στον γενίτσαρο, ώστε τό πιάτο έφυγε από τά χέρια του τελευταίου και τό περιεχόμενό του κυλίστηκε πάνω στις πλάκες του δρόμου, όπου δυό ή τρία πεινασμένα σκυλιά τό καταδρόχισαν άμέσως.

'Ο Μουσταφάς έμεινε για μια στιγμή μ' άνοιχτό τό στόμα. 'Επειτα οί γροθιές του κινήθηκαν μ' αστραπιαία ταχύτητα κι' έπεσαν πάνω στο στήθος του δυστυχισμένου Κιρκόρ.

'Ο νεαρός 'Αρμένιος δέχτηκε άγόγγυστα τά χτυπήματα του αντιπάλου του. 'Επειτα, όταν είδε πώς ή όρμη του γενίτσαρου χαλαρωνόταν, κινήθηκε για νά φύγη.

—'Αλλ' ό Μουσταφάς τον άρπαξε από τό λαιμό.

—Πού πιάς, γκιαούρη; τού φώναξε.

—Στό σπίτι μου, απάντησε μέ κλαψίρικο ύφος ό Κιρκόρ. Μέ τό ξύλο πού έφαγα πρέπει νά μείνω τρεις τουλάχιστον ήμέρες στο κρεβάτι για νά συνέλθω.

—Σού άξιζε, γκιαούρη, είπε ό Μουσταφάς. Θά μάθης τώρα νά παραμερίζης όταν βλέπης έναν γενίτσαρο νά περνά από μπροστά σου αντί νά πέφτης σάν τό βοίδι πάνω του.

—Τόμαθα κι' όλας, αγά μου, απάντησε μέ ύποκριτικό σεβασμό ό Κιρκόρ. 'Αν είναι τώρα μέ την άδειά σου νά φύγω...

—Χάσου από τά μάτια μου, αρχιδόλκα. 'Αλλά, προτού φύγης, θά πληρώσης τό τασκεμπάπ πού έφαγαν τά σκυλιά κι' άλλο ένα... όχι κι' άλλα δυό πού θά πάσω.

—'Αλλά, για καλή τύχη του Κιρκόρ, έμφανίστηκε εκείνη τή στιγμή μια περίπολος από στρατιώτες του Τοπχανέ. 'Ο αξιωματικός πού την διοικούσε πήγε κοντά και ζήτησε νά μάθη ποιά ήταν ή άφορμή του καυγά.

<

Οι δύο φίλοι διέσχισαν την Βοστώνη με τον πιο περίεργο τρόπο...

Ρεκόρ άντοχής και πρωτοτυπίας

Περίεργα και διασκεδαστικά κατορθώματα και στοιχήματα

Δεν είναι μόνο οι κάθε είδους αθληταί, που προσπαθούν να ξεπεράσουν τον εαυτό τους, για να δώσουν μια καλή νίκη στην ομάδα που ανήκουν και στη χώρα τους. Υπάρχει και μια άλλη κατηγορία ανθρώπων, που, χωρίς να είναι επαγγελματίες αθληταί, κάνουν δύσκολα και φαινομενικά αδύνατα πράγματα, μόνο και μόνο για να δείξουν τι μπορεί να κατορθώσει ο άνθρωπος, όταν βάλει κάτι στο νου του, ή όταν θέλη να κερδίσει κάποιο στοιχήμα — αδιάφορο αν είναι μικρό ή μεγάλο.

Κάθε τόσο διαβάζουμε στις εφημερίδες για κάποιον άνθρωπο που «έσπασε» κάποιο ιδιότυπο ρεκόρ. Στην κατηγορία των ανθρώπων αυτών, ανήκει ασφαλώς ο Μπέν Λούντ, που τώρα τελευταία συμπλήρωσε ένα ρεκόρ περιπάτου.

Πριν από δέκα χρόνια, ο Λούντ είχε δηλώσει ότι θα διέσχισε περπατώντας όλους τους δρόμους της Νέας Ορλεάνης, που καλύπτουν 2.400 χιλιόμετρα. Και πράγματι το κατάφερε, γιατί μόλις πριν από λίγες εβδομάδες δήλωσε ότι είχε περάσει από όλους τους δρόμους της Νέας Ορλεάνης. Τώρα μόλις, σκοπεύει να επαναλάβει το ίδιο και με τους δρόμους της Νέας Υόρκης, όταν ξεκουραστεί.

Ένας Αυστραλός, ο Τζωρτζ Μπρόουν έβαλε όλα τα υπάρχοντά του — που εύτυχως δεν ήταν πολλά — σε ένα κοινό καροτσάκι και ξεκίνησε για να κάνει το γύρο της Αυστραλίας. Ήταν τότε 67 ετών και όταν τελείωσε, πριν από λίγους καιρούς, είχε κλείσει τα εβδομήντα χρόνια, αφού προηγουμένως είχε διανύσει 3.000 χιλιόμετρα, σέρνοντας το καροτσάκι του.

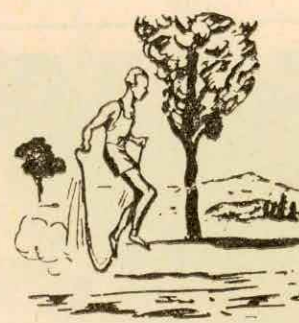
Ένας Γάλλος, πρωτίμως κάτι πιο πρωτότυπο. Δήλωσε ότι θα κατέβαινε με το ποδήλατό του τα 350 σκαλοπάτια του Πύργου του Αιφέλ.

Στην άρχη τα κατάφερε αρκετά καλά. Σε μία στιγμή, όμως, το ποδήλατο γλίστρησε και ο ποδηλάτης

βρέθηκε ξαπλωμένος φαρδύς — πλατύς στα σκαλοπάτια, τραυματισμένος στο πόδι του. Ωστόσο δεν περίμενε να περιποιηθούν το πληγωμένο πόδι του. Ανέβηκε πάλι στο ποδήλατό του και κατέβηκε τα υπόλοιπα σκαλιά, χωρίς να του συμβεί δεύτερο ατύχημα.

Το κατορθώμα ενός Αυστραλού, του Τόμ Μόρρις, φαίνεται απίθανο και άκετα άστειο. Είναι όμως γεγονός που το βεβαίωσαν αξιόπιστοι μάστερες ότι ο Μόρρις διέσχισε μια απόσταση 1.600 χιλιομέτρων, πηδώντας... σκονιάκι. Όταν τελείωσε το παράξενο ταξίδι του, είχε χαλάσει εξήντα σκονιάκια!...

Πολλά και ιδιόρρυθμα, έπίσης, είναι τα διάφορα πρωταθλήματα που γίνονται κάθε τόσο. Έτσι υπάρχει ο πρωταθλητής του δρόμου Μπάρννεμουθ (Άγγλία) —

Ο Τόμ Μόρρις διάνυσε 1.600 χιλιόμετρα πηδώντας σκονιάκι...

Παρισιού. Αυτό, βέβαια, φαίνεται απίθανο γιατί, για να φτάσει ο Κέννεθ Μπαίηλ — αυτό είναι το δνομά του — στο Παρίσι, θαπρεπε να περάσει τοξέοντες και τη... θάλασσα της Μάγχης. Άλλα ό έπίμονος Άγγλος, το κατορθωσε κι' αυτό. Όταν τη νύχτα έφτασε στο αγγλικό λιμάνι του Σάουθμπτον, ανέβηκε σε ένα πλοίο που έφευγε για το Χερβούργ της Γαλλίας. Για να μη διακομής όμως το τρέξιμο, άρχισε να τρέχει πάνω στο κατάστρωμα του πλοίου, από τη στιγμή που ανέβηκε

σ' αυτό ως τη στιγμή που έφτασε στο Χερβούργο. Εκεί κατέβηκε από το πλοίο και — τρέχοντας πάντα — συνέχισε την πορεία του προς το Παρίσι, όπου έφτασε 27 ώρες μετά την αναχώρησή του από το Μπάρννεμουθ. Στο διάστημα αυτό, δεν έπαψε να τρέχει ούτε μία στιγμή.

Ένα άλλο παράξενο κατορθώμα είναι το πρωταθλημα συνεχούς παιξίματος μπάλλας, που ανήκει σε έναν Άγγλο λογία. Έπί 28 συνεχείς ώρες ο λογίας αυτός δεν έκανε άλλο τίποτα παρά να κτυπά μια μεγάλη μπάλλα με τις παλάμες του, τούς άγκωνες και τα πόδια του.

Δυό φοιτηταί του πανεπιστημίου του Καίμπριτζ ξεκίνησαν από την πόλη τους και διάνυσαν μίαν απόσταση τριάντα χιλιομέτρων, περπατώντας ανάποδα! Ένας άλλος, διάνυσε μίαν απόσταση οχτώ χιλιομέτρων, έχοντας στα πόδια του... ευλοπόδασα. Και, μέχρι σήμερα, δεν βρέθηκε κανείς να του διεκδικήσει τον τίτλο του πρωταθλητού.

Παράξενοι επίσης, είναι και οι... άθλοι που αναγκάζονται να κάνουν διάφοροι άνθρωποι, προκειμένου να κερδίσουν κάποιο στοιχήμα, ή έπειδή έχασαν κάποιο στοιχήμα. Ένας Άμερικανός, λόγου χάριν, αναγκάστηκε να περπατήσει διακόσια χιλιόμετρα, σπρώχνοντας ένα άδειο καροτσάκι μωρού.

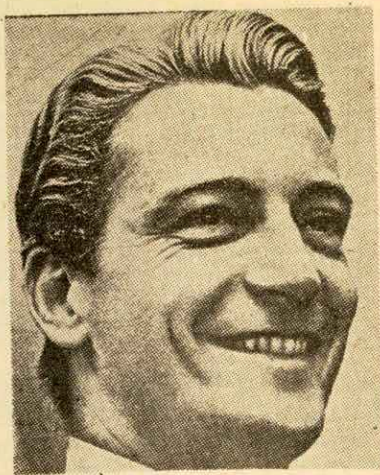
Η μόνη παραχώρησις που έκανε ο κερδισμένος, ήταν ότι του επέτρεψε να κοιμάται τα βράδια.

Δυό άλλοι φίλοι, Άμερικανοί κι' αυτή τη φορά, πρωτοτύπησαν ακόμη περισσότερο, διασχίζοντας την Βοστώνη από την μία άκρη στην άλλη, μ' ένα καροτσάκι μωρού. Εκείνοι που έκανε πιο περίεργο το γεγονός, ήταν η εμφάνισι των δυό φίλων. Ο ένας, που έσπρωχνε το καροτσάκι, φορούσε μωρουδιατικά ρούχα — φτιαγμένα από μπόι του φυσικά — είχε συνεχώς μια «πιπίλα» στο στόμα του κι' ένα παράξενο παιδικό καπέλλο στο κεφάλι.

Ο άλλος, που είχε ξαπλώσει μέσα στο καροτσάκι, φορούσε ρούχα παραμάνας, γυναικεία παπούτσια και κρατούσε μια γυναικεία τσάντα, από την οποία έβγαζε κάθε τόσο κραγιόν και πούδρα και καλλωπιζόταν.

Οι κάτοικοι της Βοστώνης, διασκέδασαν φυσικά με το θέαμα αυτό. Άλλα και οι δύο φίλοι δεν βγήκαν χαμένοι, γιατί κέρδισαν μ' αυτό τον άστειο τρόπο ένα σοβαρό στοιχήμα.

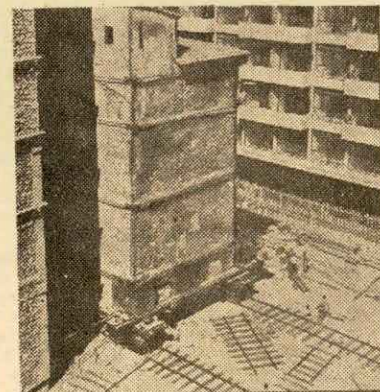
Τέλος, ο Άγγλος Ουίλ Κέμπ κέ-δισε, μια ισόδια σύνταξι δύο λιών την εβδομάδα, έπειδή κατάφερε να διανύσει την απόσταση Λονδίνου - Νόργουιτς χορευόντας! Στην πραγματικότητα, ο Κέμπ χόρευε μόνο τις ένενά από τις είκοσιμία μέρες στο Παλιό Λιμάνι της Μασσαλίας, χωρίς να καταστραφή ή πιο παλαιά οικοδομή της πόλεως.

Ο ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΣ ΑΝΔΡΑΣ
Ο ήθοποιος του κινηματογράφου Κάρλος Τόμφον που κατέγεται από την Αργεντινή και βρίσκεται σήμερα στο Λονδίνο θεωρείται στην Ν. Αμερική ο ωραιότερος άνδρας της εποχής μας. Ο Κάρλος Τόμφον, που είναι 31 χρόνων, έχει πρωτογωνιστήσει με την Πιερνιέλι στο φιλμ «Σάρξ και φλόγα». Εκτός από ήθοποιος είναι και συγγραφέας δυό μυθιστορημάτων που σημείωσαν άρκετη επιτυχία.

ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΠΕΙ ΤΑ ΕΓΚΟΣΜΙΑ
Η Μαρία Λουίζα Νέβον Ντυμόν, που διηύθυνε μέχρι πρό όλιγου ένα μεγάλο οίκο μόδας του Λονδίνου με τεράστια κέρδη, αποφάσισε ξαφνικά να εγκαταλείψει τη δουλειά της και να κλειστεί σε μοναστήρι Καρμελιτών. Σύμφωνα με τους κανονισμούς η όποψηρία καλόγρυπα πρέπει να άπαρνηθή κάθε υλικό αγαθό και να μη πάμπωχη στο μοναστήρι, όπου θ' άρχισι μια καινούργια ζωή.

ΤΑ ΑΚΙΝΗΤΑ... ΚΙΝΟΥΝΤΑΙ
Ένα οικοδόμημα 420 χρόνων, που ο Δήμος της Μασσαλίας δεν ήθελε να καταστρέψει, μετακινήθηκε σε απόσταση 20 ταστρέψης, μόνον έτσι στάθηκε δυνατόν να γίνη πιο πλατύς ένας κεντρικός δρόμος στο Παλιό Λιμάνι της Μασσαλίας, χωρίς να καταστραφή ή πιο παλαιά οικοδομή της πόλεως.

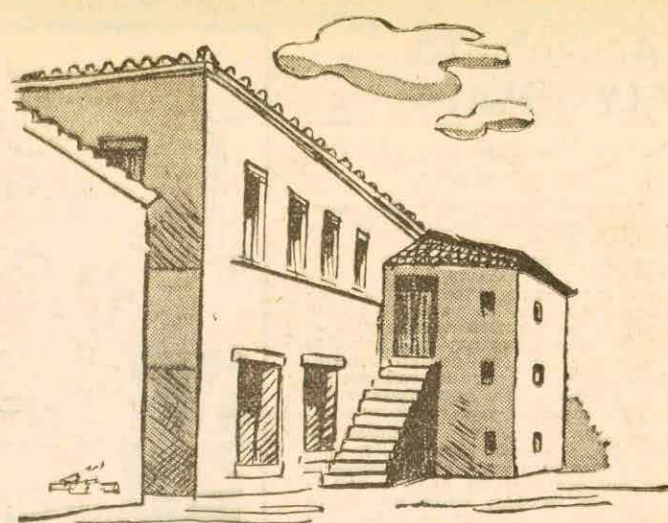
Τα νέα μεταλλικά κέρματα των 5, 10 και 20 λεπτών, που μπήκαν στην κυκλοφορία, μας δίνουν την ευκαιρία να θυμηθούμε τη μακαρία εκείνη εποχή της πενταροδεκάρας, που αποτελούσε στις παλαιότερες γενεές τη βασική μονάδα του κοσμάκη. Μία πεντάρα έδινε ή νεολαία για να πάρη πασατέμπο και στραγαλίκια, όταν τις Κυριακές το απόγευμα έκοβε βόλτες στο Ζάππειο, μία δεκάρα είχε ο «ερατεινός» καφές, μία πεντάρα ή έφημερίδα και με μία δεκάρα έκανε κανείς μια διαδρομή με το ηλεκτρικό τράμ, όταν κυκλοφόρησε, για πρώτη φορά, στην Αθήνα, πριν από 45 χρόνια.

Τώρα ξαναγυρίσαμε στα «λεπτά», χωρίς βέβαια τα σημερινά «λεπτά» να είναι πραγματικά... λεπτά. Γιατί ούτε με 5, ούτε με 10, ή με 20 λεπτά, μπορεί ν' αγοράσει κανείς και το μικρότερο πράγμα. Άπλως οι καινούργιες πενταροδεκάρες χρησιμοποιούνται ως «τσόντα» της δραχμής, που αποτελεί ουσιαστικά την κατώτερη μονάδα του ελληνικού νομίσματος.

Αν, όμως, οι πεντάρες και οι δεκάρες κρατούσαν ακόμα την αξία τους, πριν από 40 ή 50 χρόνια, παλαιότερα — στην εποχή του Καποδίστρια και του Όθωνα — οι προπάπποι μας χρησιμοποιούσαν νομίσματα του 1 και των 2 λεπτών, που σιγά-σιγά, με την ακρίβεια της ζωής, έχασαν την αξία τους και παρεμειστήκαν. Μόνο στην Έπανάση, ως τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, μεταχειρίζονταν ακόμα μονόλεπτα και δίλεπτα στις συναλλαγές τους.

Και στη Ζάκυνθο, πλανόδιοι «μαγάγειροι», πουλούσαν στους δρόμους ζουμί, που έβραζε σ' ένα μεγάλο καζάνι, διαλαλώντας: «Ένα λεπτό στο μπουρμπουλά και δυό στην άπολαβιά...».

Δηλαδή, άμα δίνετε ένα λεπτό, σάς έβαζε ζουμί από το μέσο

Το Νομισματοκοπείο στην Αίγινα επί Καποδίστρια.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ

Έξ άφορμής των νέων μεταλλικών κερμάτων

που έβραζε το καζάνι — από το μπουρμπουλά — όπου δεν υπήρχε λάδι, και με δυό λεπτά από τα πλάγια του καζανιού, όπου το λάδι ήταν μαζεμένο — ή άπολαβιά.

Ο πρώτος που σκέφθηκε στη νεώτερη Ελλάδα να κόψη ελληνικά νομίσματα, ήταν ο Καποδίστριας. Στο διάστημα της Έπαναστάσεως, οι συναλλαγές γινόνταν με το τουρκικό γρόσι. Περνούσαν όμως και τα ξένα νομίσματα, χρυσά και άσημένια, που ή αξία τους κανονίζονταν με βάση το γρόσι και άλλαζε διαρκώς. Γιατί το γρόσι όλο και ξεπεφτε στην Έπανάσταση. Έτσι, στο τέλος της Έπαναστάσεως, το γρόσι δεν είχε απέναντι των χρυσών και άσημένων ξένων νομισμάτων ούτε το δέκατο της αξίας του, συγκριτικά με ό,τι είχε στην άρχη του 1821.

Ο Καποδίστριας, θέλοντας να διορθώσει τα οικονομικά του τόπου, αποφάσισε να φτιάξη ένα νομισματοκοπείο στην Ελλάδα, για να κόβη τα έπίσημα νομίσματα του νέου κράτους. Για το σκοπό αυτό, έστειλε το καλοκαίρι του 1828 τον Άλέξανδρο Κοντόσταυλο στη Μάλτα για ν' αγοράσει το νομισματοκοπείο, που είχαν εγκαταλείψει εκεί οι Ιππότες της Μάλτας, όταν έφυγαν με την κατάληψη του νησιού από τους Άγγλους.

Ο Κοντόσταυλος κατόρθωσε ν' αγοράσει το νομισματοκοπείο για ένα κομμάτι ψωμί. Έπειδή, όμως, το είχε πάρει πολύ φθηνά, όταν το έφερε στην Ελλάδα, οι διάφοροι «καλοθεληταί» διέδιδαν πως το νομισματοκοπείο της Μάλτας ήταν εντελώς άχρηστο. Δεν αξίζει ούτε για παλιοσίδερο! Κανένας, φυσικά, δεν το είχε ιδή — καθώς ήταν συσκευασμένο στα κασόνια — ώστε να μπορούσε να εκτίμησι την αξία του και την απόδοσι που θα είχε. Τα έλεγαν «έρρημν» του... κατηγορουμένου!

Οι διαδόσεις όμως αυτές, είχαν επηρεάσει και τον Καποδίστρια, που δίσταζε να το εγκαταστήσει. Έστειλε μάλιστα και έγγραφο στον Κοντόσταυλο που του έλεγε «να μη προχωρήσει εις την εγκατάστασιν και λειτουργίαν του νομισματοκοπείου, μέχρις ού σκεφθή ώριμότερον έαν τοιαύται μηχαναί ήδυναντο να συντελέσουν εις τον σκοπόν μας».

Η έπιμονή όμως του Κοντόσταυλου νίκησε τους ένδοξισμούς του Κυβερνήτη και το νομισματοκοπείο εγκαταστάθηκε στην Αθήνα, όπου τον Ιούλιο του 1829, βγήκαν και τα πρώτα ελληνικά νομίσματα. Ήταν ένα άσημένιο του ένός Φοίνικος και τρία χάλκινα: μονόλεπτο, πεντάλεπτο και δεκάλεπτο. Ο Φοίνιξ ήταν ή βασική μονάδα, που τον αντικατέστησε επί Όθωνος ή δραχμή.

Αργότερα, το νομισματοκοπείο της Αίγινας έβγαλε και χρυσά νομίσματα των 20 Φοινίκων, που τα ώνόμασαν «Αθήνα», γιατί από τη μία μεριά είχαν έκτυπη την εικόνα της θεάς.

Μόλις όμως μπήκαν στην κυκλοφορία οι άσημένιοι Φοίνικες... εξαφανίστηκαν. Γιατί είχαν συμβη το έξης: Όταν τους έσκωψαν, δεν έβγαλαν από την αξία του άσημιού, που ζυγίζαν τα έξοδα για το κόψιμο των νομισμάτων. Έτσι κάθε Φοίνικας μπορούσε να πουληθή και ως άσημι. Κι' έπειδή στο μεταξύ ή τιμή του άσημιού είχε άνεβη στη διεθνή αγορά, άρχισε ένα καινούργιο έμπόριο με τους άσημένιους Φοίνικες. Τους βγάξαν από την

χρυσών ή άσημένων νομισμάτων στο έξωτερικό. Ο μόνος που ζημιώθηκε, ήταν το Κράτος, που είδε να φεύγη από την Ελλάδα όλο το άσημι του!...

Το ίδιο, όμως, δεν έγινε με τα χάλκινα νομίσματα — του 1, 5 και 10 λεπτών — που ή αξία τους, ως χάλκος, ήταν πολύ μικρότερη από την όνομαστική τους. Και το νομισματοκοπείο της Αίγινας έκοβε άράδα χάλκινα νομίσματα, έχοντας για πρώτη ύλη όλα τα κανόνια που είχαν άφισει οι Τούρκοι στην Ελλάδα.

Τον καιρό του Καποδίστρια βγήκαν και τα πρώτα χαρτονομίσματα των 5, 10, 50 και 100 Φοινίκων. Ο λαός όμως δεν είχε καμία έμπιστοσύνη σ' αυτά και προτιμούσε να κάνει τις συναλλαγές του με μεταλλικά νομίσματα. Πράγμα που άναγκασε τον Καποδίστρια να όριση πως όποιος θα πληρωνόταν με λεπτά του Δημοσίου, θα έπαιρνε υποχρεωτικά το ένα τρίτο σε χαρτονομίσματα.

Όταν ο Όθων ήρθε στην Ελλάδα, ή Αντιβασιλεία άλλαξε τα νομίσματα που Καποδίστρια με καινούργια (1833). Αντί του Φοίνικα, ώρισε για νομισματική μονάδα τη δραχμή, που από την εποχή εκείνη κυριάρχη στις ελληνικές συναλλαγές, άλλοτε άνηρη και άλλοτε έσπεσμένη και χωρίς αξία.

Με το πρώτο νομισματοκοπείο της νεώτερης Ελλάδος και φυσικά με τα πρώτα ελληνικά νομίσματα, συνδέθηκε το όνομα του Άλέξανδρου Κοντόσταυλου, που ήταν ο ίδρυτής και όργανωτής του, όταν βρισκόταν στην Αίγινα. Αργότερα, μαζί με την πρωτεύουσα, που μεταφέρθηκε από το Λονδίνο στην Αθήνα (1834), το Νομισματοκοπείο εγκαταστάθηκε κι' αυτό στην πρωτεύουσα και λειτουργήσε ως το 1867, που ή Ελλάδα προσχώρησε στη νομισματική Λατινική Ένωσι (1865) και από τότε έκοβε πλέον τα νομίσματα της στο έξωτερικό.

Ο Κοντόσταυλος κατηγορήθηκε από τους συγχρόνους του πως ώφεληθήκε πολλά από την έπιχειρήσι του νομισματοκοπείου, στο όποιο φαίνεται πως ο ικανότατος και έξυπνότατος αυτός Χιώτης είχε φροντίσει να διορίση μόνο συμπατριώτες του. Ίσως αυτό να ήταν και μια από τις αιτίες της έναντίον του κατακραυγής.

Στους διορισμούς αυτούς των συμπατριωτών Χίων, αναφέρονται και οι πάρα κάτω σατυρικοί στίχοι που κυκλοφορούσαν έναντίον του πρώτου διευθυντού του νομισματοκοπείου από τους πολιτικούς του έθνους:

Έρωτά σας είσαι ποιος;
Ο Κοντόσταυλος ο Χίος;
Το ύπνοργημά σου ποιος;
Το νομισματοκοπείον;
Ο έ γραμματέας σου ποιος;
Ευμορφόπουλος ο Χίος;
Οι υπάλληλοί σου ποιοί;
Αυο σχολιαρούδια Χίοι;
Αυο οι κλέφτες σου ποιοί;
Αυο Καρδανηλιώτ' άνδρείοι!...

Από τότε πολλά νομίσματα άλλαξαν οι Έλληνες, αλλά δεν άλλαξαν... μυαλά.

Ε. Σ.

13

'Ασυνήθιστα ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ

Το κακίονι που βούλιαξε ένα
υπερβύχιο

"Αν σ'ας λέγανε πως ένα φορ-
τηγό αυτοκίνητο βούλιαξε ένα...
υπερβύχιο, θα νομίζατε πως σ'ας
κοροϊδεύουνε. Κι' όμως το παρα-
ξενο αυτό «ατύχημα» συνέβη στην
πραγματικότητα, στον πρώτο παγ-
κόσμιο πόλεμο. Το γερμανικό υπο-
βρύχιο U-28 επέτρεψε τότε σ' ένα
πλοίο φορτωμένο με πολεμοφόδια
και υλικό για το ρωσικό στρατό.
Πάνω στο κατάρωμα του πλοίου
αυτό βρισκόνταν αραδιασμένα κά-
μποσα καμιάνια των τριών τόννων.

"Όταν λοιπόν το χτύπησαν οι
τορπίλλες του υποβρυχίου, η τρο-
μερή έκρηξη τινάζει σ' απόστασι έ-
να μίλι αυτό το αυτοκίνητο, που ε-
πεσε με μεγάλη όρμη πάνω στο
υπερβύχιο, τ' άνοιξε στα δυο και
το βύθισε!

Τρία χρόνια νωρίτερα, ένα κο-
πάδι πεταλούδες έκαναν να ξεκι-
νη το γερμανικό πλοίο «Αντλερ».
Το σκάφος βρισκόταν στον Περί-
κό Κόλπο, όταν πέρασε πάνω του
έκτομο αυτό, που ταφάρνε ο
άνεμος από τη στεριά, σαν ένα πε-
λώριο σύννεφο. Η ξαφνική αυτή
επιδρομή έκαμε όλους να σαστί-
σουν. Το πλοίο έμεινε ακυβέρνητο
για λίγο, έπεσε στο βράχια και κα-
ταστράφηκε.

Δεν ήταν λιγώτερο περίεργο το
τέλος του μεγάλου Ιστιοφόρου
«Εκλειψις», που είχε ξεκινήσει το
1908 απ' το Νουέβοτλ για το Σαν
Φραντσκο. Στον Ειρηνικό ωκεανό,
έπεσε ξαφνικά πάνω του ένας τε-
ραστικός μετεωρίτης, τρύπησε το
κατάρωμά του και βγήκε απ' τα
πλευρά του, χαμπλότερα από την
ισόλο γραμμή.

Τέσσερα μερόνυχτα το πλήρωμα
άγωνιζόταν να βγάλει τα νερά απ'
το σκάφος. Στο τέλος, αναγκάστη-
κε να το εγκαταλείψει. Κι' έφτασε
με βάρκες στις νήσους Σάντουιτς,
αφού υπέφερε επί 15 μέρες τις με-
γαλύτερες στερήσεις και κακου-
χίες, που στοιχίσαν μάλιστα τη ζωή
σε τρεις άνδρες.

Στον τελευταίο πόλεμο, το αμε-
ρικανικό υποβρύχιο «Τάνγκ» βυθί-
στηκε έξω από τις ακτές της Κί-
νας... από μια δική του τορπίλλα!
Είναι συνθησίομένο πράγμα οι τορ-
πίλλες με ελαττωματικό μηχανισμό.
Αυτή όμως τα κατάφερε να διαγρά-
ψει ένα ολόκληρο κύκλο στη θα-
λάσσα, να γυρίσει πίσω και να χτυ-
πήσει το υποβρύχιο που την είχε
εκπομπήσει!

"Αν ο συνθησίομένος κανόνας εί-
ναι να εξοντώνονται οι φάλαινες
απ' τα φαλαινολογικά πλοία, δεν
αποκλείεται όμως κάποτε να συμ-
βεί το αντίθετο... Έτσι, το 1850, έ-
να τέτοιο κήτος επέτρεψε σε μια
βάρκα του φαλαινολογικού «Ανν
Αλεξάντερ». Το πλοίο πήγε αμέ-
σως κοντά, για να βοηθήσει τους
επιβάτες της βάρκας. Η φάλαινα
βυθίστηκε τότε στο νερό, κι' ύστε-
ρα ξαναβγήκε στην επιφάνεια και
χτύπησε το πλοίο με τόσο όρμη
στο ένα πλευρό, ώστε του άνοιξε
ένα μεγάλο ρήγμα και το βύθισε.
Ευτυχώς, το πλήρωμα του διασώ-
θηκε. Μετά 5 μήνες, άλλοι φαλαίνο-
θρες σκότωσαν την ίδια φάλαινα
και βόηκαν δυο καμάκια του «Ανν
Αλεξάντερ» μηνυμένα ακόμη στο
κεφάλι της.

Η αμερικανική κανονιοφόρος
«Γουότερ» ήταν άγκυροβολημένη
στο λιμάνι της Άριζα, το 1868. Α-
κριβώς λοιπόν τις ημέρες εκείνες,
ένας σεισμός κατέστρεψε το μέρος
αυτό και δημιούργησε ένα τερά-
στιο κύμα, που ανασήκωσε το πλοίο
και το πέταξε στην ξηρά, σε βά-
θος 3 χιλιομέτρων απ' την ακτή.
Το περιεργότερο είναι ότι το μόνο
θύμα αυτού του δυστυχήματος δεν
βρισκόταν πάνω στο πλοίο κατά
το... στερημένο ταξίδι του. Ήταν
ένας ναυτής, που φύλαγε μια βάρ-
κα, με την οποία είχε βγει στην
ξηρά ένα μέρος του πληρωματος.
Τον παρέσυρε δε το κύμα, μαζί με
τη βάρκα, και τον έπνιξε.

Ο σελίτης: Φασόλια έχετε; Μα πως είχα
την εντύπωση, ότι θα τρώγατε... γαλοπούλα;...

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΣΑΝ ΒΙΒΛΙΟ

Είσαι σαν βιβλίο με πολλές σελίδες
και παραμυθένια μαγικά παλάτια.
Σ' άλλη σου σελίδα βλέπω βλεφαρίδες,
σ' άλλη σου σελίδα, βλέπω μαύρα μάτια.
Σε φυλλομετρώ και προσέχω ακόμη
κάθε μία σου λέξη, κάθε σου μιλιά,
βλέπω μία σελίδα μ' ένα θείο στόμα
ένα στόμα που έχει τόση μαργιολιά!

*

Τί βιβλίο, αλήθεια, εικονογραφημένο,
με πολλές σελίδες όλο ζωγραφίες
και φυλλομετρώντας πάντα περιμένω
πως ν' ανακαλύψω κι' άλλες σου δυσφορίες.
Είσαι σαν βιβλίο. Σ' άλλη σου σελίδα
είδα κάποιον μέση τόσο λυγρή
και αναρωτιέμαι: "Ο! αυτά που είδα
ποιός θα τα διαβάσει, ποιός θα τα χαρή;

*

Κάθε σου σελίδα, όποιος την προσέξω
ώρες θα καθίσω να το μελετήσω
είσαι σαν βιβλίο κι' άσχημα θα μιλήσω
όποιος θα θελήσει να το ξεφυλλίσει.
Κάθε μία σου εικόνα θα τον σταματά,
όποια νάναι ώρα, όποια εποχή.
Κι' έτσι, γρήγοτα-μέρα, θα το μελετά
το καλό βιβλίο πάλι απ' την αρχή.

*

Κι' είναι οι ζωγραφίες σου σαν ώρες στάμπες
που ίσως να χωρούν σε αξίως τόμους
σ' άλλη σου σελίδα πρόσεξα δυο γάμπες
κι' είδα κι' άλλο φύλλο με τους δυο σου ώμους.
Είδα το κορμί σου το κυπαρισσένιο
που δροσάτη αύρα λές και το λικνίζει
κι' είδα σ' άλλο φύλλο βλέμμα βελουδένιο,
που σε μαγνητίζει και σ' αιχμαλωτίζει.

*

Και, χωρίς να πάρω καν την άδειά σου,
σε φυλλομετρώσα, πολυγαπημένη
ναί σε κάποιο φύλλο, είδα την καρδιά σου,
να ήταν η σελίδα... κακοτυπωμένη.
Αχ, κακή σελίδα, που δεν έχεις μπέσσα
κι' άδικα με λόγια τέτοια τραγουδά.
Είδα την καρδιά σου, μα ποιός ήταν μέσα
ούτε θα το μάθω... ούτε θα το ιδώ!

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Οι νοικοκυρές ΕΙΝΕ ΣΚΛΑΒΕΣ!

Τους λείπει το όργωντικό
πνεύμα

Μιά έρευνα που έγινε τελευταία στις
Ηνωμένες Πολιτείες απέδειξε ότι οι Α-
μερικανίδες είναι πραγματικές σκλάβες
κι' ότι τα παράπονά τους έναντι των
συνζώνων τους βασίζονται πάνω στη λο-
γική και το δίκαιο.

Η έρευνα αυτή απέδειξε πράγματι ό-
τι η Αμερικανίδα νοικοκυρά είναι υπο-
χρεωμένη να πλένει το χρόνο 2700 περι-
που πιστικά κι' ότι μόνον οι φροντίδες
της κουζίνας απαιτούν απ' αυτήν το λι-
γώτερο τέσσερες ώρες εργασίας την η-
μέρα.

Αλλ' η κουζίνα δεν είναι το παν. Μιά
γυναίκα έχει να κάνει και πολλές άλλες
δουλειές στο σπίτι της. Η Αμερικανί-
δα νοικοκυρά λοιπόν, μ' όλο που δι-
αθέτει ένα σωρό αυτόματες μηχανές,
για να τ'άβγαλει πέρα πρέπει να έρ-
γασθί 50-80 ώρες την εβδομάδα (ε-
νάλογα με τον αριθμό των μελών της
οικογένειας της).

Η άνοστης και η άδικια είναι, βέ-
βαια, ολόφανερες. Κι' όμως οι άντρες
δεν φαίνονται πρόθυμοι να την αναγνω-
ρίσουν. «Αν οι γυναίκες εργάζονται τό-
σο πολύ, φταίνε οι ίδιες, παρατηρούν,
γιατί δεν έχουν οργανωτικό πνεύμα».

Την έλλειψη αυτή οργανωτικού πνεύ-
ματος ανέγνωσαν και τα τρία γυναι-
κεία μέλη της επιτροπής έρευνας, δηλα-
δή η κυρία "Ορέα Μάε Τόμας, καθηγή-
τρια της οικοκυρικής στο πανεπιστήμιο
της Κολομβίας, η μυθιστοριογράφος Έ-
λεάνορ Κλάιμπερ και η Λίλιαν Τζέιμς-
μπερτ, πρώην διευθύντρια εργοστασίου
και μητέρα δώδεκα παιδιών.

Προς το σκοπό να διαφωτιστούν και να
καθοδηγηθούν τις νοικοκυρές, που δει-
νόσασταν χωρίς λόγο, οι τρεις αυτές
γυναίκες συνέταξαν ένα μικρό εγχειρι-
διο, στο οποίο υποδεικνύουν αρκετούς
τρόπους συστηματικοποίησης των έρ-
γασίων του σπιτιού και εξοικονομήσεως
χρόνου.

Μα μερικές απ' αυτές τις περιπτώ-
σεις:

"Ας υποθέσουμε ότι μία νοικοκυρά ά-
γοράζει αυγά και τα πηγαίνει στο σπι-
τί της. Τι κάνει στην περίπτωση αυτή;
Τα βγάζει από την τσάντα της και τα
βάζει ένα-ένα πάνω στο τραπέζι της
κουζίνας. "Επειτα τα παίρνει και πάλι
ένα-ένα και τα τοποθετεί μέσα στο ψυ-
γείο. "Ετσι κάνει διπλό κόπο. Ένώ θα
έξοικονομούσε το μισό χρόνο, αν βγαί-
νονταν τα από την τσάντα της, τα έβα-
ζε απ' ευθείας μέσα στο ψυγείο.

Νά ένα άλλο παράδειγμα:
Είναι πολλές οι νοικοκυρές που βά-
ζουν σε άλλο δωμάτιο τα σεντερά του
ροφίματος από εκείνο όπου έχουν τη
μηχανή τους. "Ετσι, όταν χρειάζεται να
ράψουν κάτι, σπαταλούν πολύτιμο χρό-
νο για να συγκεντρώσουν τα πράγματα
που τους χρειάζονται.

"Άλλο παράδειγμα:
Πόσες γυναίκες δεν κρατάνε ζηλότυ-
πα τα ρούχα των παιδιών τους μέσα
στη δική τους τσούλα και τη δική
τους σιφονιέρα, ενώ το απλούστερο και
το πρακτικότερο θα ήταν να τα βάλουν
μέσα στο δωμάτιο, όπου κοιμούνται τα
παιδιά;

Τα συμπεράσματα, στα οποία κατα-
λήγουν οι τρεις Αμερικανίδες είναι τα
έξής:

1) Τα μηχανήματα, εργαλεία και
σκεύη της κουζίνας γίνονται από τους
άντρες και σύμφωνα με τις δικές τους
εμπνεύσεις. Ένώ δεν πρόκειται να τα
χρησιμοποιήσουν οι ίδιοι. "Αν, όμως, οι
κατασκευαστές των έρωτοισαν τις γυ-
ναίκες, όλα αυτά τα σεντερά θα ήταν
πιο πρακτικά και πιο αποδοτικά.

2) Το να βοηθά ένας άντρας τη γυ-
ναίκα του στις δουλειές του σπιτιού, δεν
είναι μειωτικό. Αποτελεί, τουλάχιστον,
όποχρυσό του, έφόσον διαθέτει τον ά-
παιτομένο χρόνο και η εργασία του
δεν είναι τέτοια, ώστε να εξαντλή τις
δυνάμεις του.

3) Κάθε νοικοκυρά, σύμφωνα με τις
ιδιαιτερές ανάγκες της και τις δυνατό-
τητες που της παρέχει το σπίτι της, ό-
φείλει να καταστρώσει ένα μεθοδικό
πρόγραμμα εργασίων και να το εφαρ-
μόσει με την ακρίβεια αυτόματου.

4) Οι γυναίκες πρέπει να γίνουν πε-
ρισσότερο λογικές και να έχουν λιγό-
τερα νεύρα. "Όταν έχουν νεύρα, χρεώ-
ζονται το διπλό χρόνο για να κάνουν τις

Ο ΜΥΡΜΗΚΙ ΚΑΙ Ο ΤΕΤΤΙΕ

Το πιο πολύ που μου εντυπώθηκε στο μυαλό, τον καιρό που πή-
γαινα σχολείο, πιο πολύ κι' απ' τη γραμματική και την αρι-
θμητική και τη γεωμετρία και την οδική κι' απ' όλα τα λοι-
πά μαθήματα, ήταν το διδακτικό εκείνο παραμύθι που ονο-
μάζεται «ο μύρμηκας και ο τέττιγας». Που πεί να πη το μυρμηγκί
και το τζιτζίκι. Είχε πεί, λέει, χειμώνας βαρύς και χιόνια πολλά
και το κομμένο το τζιτζίκι το τάραιε η πείνα. Γιατί δεν εύρισκε τίπο-
τα να φά. "Όπου έβρισκε κατά μέρος της ντροπής και πήγε και χτύπη-
σε την πόρτα του μυρμηγκιού, που καθόταν στην άποθήκη του και κα-
μάριε λίγο φαγάκι.

"Όλο το καλοκαίρι τί έκανες; ρώτησε αυ-
στηρά ο μύρμηκας τον τζιτζίκι.

"Τραγουδάγα! απάντησε εκείνος.

"Τραγουδάγες, φίλε μου; λοιπόν, χόρευε
τώρα! του λέει ο μύρμηκας και του κλείνει την
πόρτα.

Αυτό του είπε ο μύρμηκας κι' ο δάσκαλος μάς
είπε:

"Ο μύθος του μύρμηκα και του τέττιγος,
μάς διδάσκει ότι πρέπει στη ζωή μας να έχουμε
κατά νουν πως θάρουν και δυσκολες ημέρες.
Και πρέπει να κάνουμε οικονομία και να μα-
ζεύουμε, όσο είναι καιρός, για την εποχή που
θα μας βρουν οι δυσκολίες. Αυτό κάνει ο σο-
φός μύρμηκας. "Όλο το καλοκαίρι τρέχει και
κουβαλάει στη φωλιά του και το χειμώνα κά-
θεται ήσυχος και τρώει. Ένώ ο έπιπόλαος
και απερισκεπτός τέττιγας το ρίχνει στο τρα-
γουδι και στο γλέντι, χωρίς να συλλογίζεται
καθόλου πως θάρει ο χειμώνας. Και τότε φο-
βάει απ' την πείνα...

"Έτσι μάς έξηγησε ο δάσκαλος τη βαθειά
σημασία του μύθου, που μου εντυπώθηκε σαν
να μου την κάρφωσαν στο μυαλό. Κι' όταν με
σέκωσε να έπαναλάβω το μύθο και με ρώτησε
«τί μάς διδάσκει αυτή η ιστορία» και του ά-
πάντησα, μου είπε:

— Μπράβο, Θανάση!

*

"Εβγαλα το σχολείο και μπλεδύνεικα με τη
ζωή και τη βιοπάλη και είχα πάντα για όδη-
γο μου το μύθο του μύρμηκα και του τέ-
ττιγος.

Το υποβειγμένο που θ' ακολουθούσα θα ή-
ταν ο εργατικός και προνοητικός μύρμηκας. Μ'
αυτον ήθελα να μοιάσω και όχι με τον απερι-
σκεπτο τζιτζίκι, που νόμιζε πως ο βίος είναι
αιώνιος Μάιος.

Είχα μπη σε μια θέσι κι' έπαιρνα ένα μι-
σθό, όχι και πολύ μεγάλο βέβαια, σαν και
εκείνον που παίρναε στην άξια μου, αλλά ά-
κετά αξιόλογο. Και κανόνισα μετρημένη ζωή.
Ούτε θέατρα, ούτε ταβέρνες, ούτε γλέντια, ού-
τε κλπινισμα, ούτε άλλα περιττά έξοδα. Κάθε
μήνα έβγαζα κι' ένα ποσόν στην Τράπεζα. Για-
τί αύριο σε παύουν από τη δουλειά, κύριε Θανά-
ση, ή σου τυχαίνει μία φουρτούνα, και ποιος θα
σε βοηθήσει; Γιατί, λοιπόν, να μην έχω ένα
μικρό κεφάλαιο κατά μέρος να περάσεις την κακή
περίοδο που θα σε
βρή; Μάταια πάχυναν οι άλλοι συνάδελφοί μου να με
τραβήξουν σε τα-
βέρνες και σε γλέντια, όπου έδωσαν συλλόγια τα
τάληπρα. "Εγώ κρατούσα την τακτική μου και
το αποτέλεσμα ήταν
ότι στο τέλος του μηνός έλο και αυγότανα την κατάθεσί μου, ενώ
εκείνοι ήταν όλο χρεωμένοι. Από τα μέσα του κάθε
μήνα είχαν ξε-
κοκαλίσει κι' όλες το μισθό και γύριαν προκαταβολή από τον έρ-
χόμενο. Και άπορούσαν με μένα, που δεν είχα ζητήσει ποτέ προε-
ξόφλησι:

— Πώς διάβολο τα καταφέρνεις έσύ, βρέ Θανάση;

— Όχι μόνο τα καταφέρνω, αλλά έχω και περισσεύμα! τους εί-
πα μία μέρα και τους έδειξα και το βιβλιάριο της Τράπεζης.

Και ήσαν πραγματικά τζιτζίκια, γιατί μόλις ταίμαγαν
καταβολή, πηγαίναν το βράδυ στην ταβέρνα κι' έπαιρναν
ρες και τόρριχναν στο τραγουδι, χωρίς να
σκέπτονται την αύριο. Κι' όταν τους θυμίζ-
την αύριο, μου άπαντούσαν:

"Αχ! αδερφέ, Ξέρουμε αν θα ζήσουμε
αύριο; "Ο Θεός έλεπε δός ημίν σήμερον!

Δεν το είπα με την έννοια που δίνετε.
Προσπαθούσαν να με παρασύρουν και να
με κατατάξουν κι' έμένα στην τάξι των τζι-
τζικιών:

— Μα ζωή είν' αυτή, βρέ Θανάση; "Αν δεν
πήγ και κάνα ποτήρι, αν δεν τη γλεντήσης
και λιγέκι, αν δεν κάνης και καμμία τρέλ-
λα, τι θα καταλάβης;

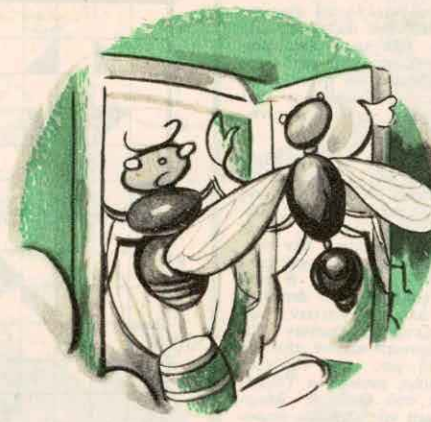
— Μάλιστα. Αύριο όμως;

— Αύριο έχει ο Θεός.

"Εγώ κούναγα το κεφάλι μου εις βάρος
τους σαν βούλα να πω άκάποτε θα θυμηθί-
τε τα λόγια μου, αλλά θα είναι άργα...

*

Και να πής πως ήταν όλοι τους ελεύθερα
πουλιά, χωρίς υποχρεώσεις και καθήκοντα;
"Ενας από δαύτους, ο Κοσμάς, ήταν και
παντρεμένος, είχε και δυο κουτσόβελα. Αλ-
λα το γλέντι, γλέντι, και το τραγουδι-τρα-
γουδι. Είχε παλιό καλή φωνή, αυτό είν' α-
λήθεια, κι' όταν τοίλεγα να παρατήρη τα

τραγουδία, οικογενειάρχης άνθρωπος, μου άπαντούσε:
— Τι λές, μαρέ Θανάση! Τέτοια φωνή δεν είνε κρίμα να μην τη χρησι-
μοποιά;

— Χρησιμοποιεί την, Κοσμά. "Εγώ θα σου βάλω μυαλό;
Λοιπόν, κάποιο μεσημέρι, καθώς φεύγαμε από το γραφείο, ο Κο-
σμάς μου είπε εμπιστευτικά:

— Θέλω να σου μιλήσω, Θανάση.

Μέ πήγε σ' ένα καφεεδάκι:

— Θανάση μου, μου συμβαίνει κάτι το δραματικό. Σου το έμ-
πιστεύω γιατί μόνο έσύ μπορείς να με καταλάβης και να με βοηθή-
σης. "Ο σπιτονοικοκύρης μου κοινοποίησε έξωσι.

— Γιατί;

— Το χρωστάω τρία νοίκια! Κι' αν δεν του
τά δώσω ως αύριο το μεσημέρι, θα με πετά-
ξουν έξω. Καταλαβαίνεις τώρα τη θέσι μου. "Αν
ήμουν μονάχος μου δεν θα μ' ένοιαζε. Αλλά
η γυναίκα μου και τα παιδιά μου, Θανάση;
Στο δρόμο, Θανάση; Με τα έπιπλα στο πεζο-
δρόμο, χειμώνας καιρός, Θανάση;

— Το καταλαβαίνω, Κοσμά, αλλά έγω τι
μπαίνω στη μέση; "Εγώ σ'αυτά κάνω την έξωσι;
"Όχι, βέβαια. Αλλά έσύ μπορείς να με
βοηθήσης.

Νά ζητήσης μία προεξόφλησι από το
γραφείο.

— Έχω προεξοφλήσει και το Μάη, Θανά-
ση, και είνε Γενάρης, Θανάση. Τι να κάνω,
Θανάση;

— Να μην τραγουδάς, Κοσμά.

— Τώρα τραγουδάω, Θανάση. Μπορώ να
πάρω τα τραγουδία μου πίσω και να τα ξεα-
γυρώσω;

— Κοσμά μου, έγω παίρνω μικρότερο μισθό
από σένα. Και παρ' όλ' αυτά έχω έχω δώσει
στο σπιτονοικοκύρη μου και το νοίκι του Μαΐου.
— Λοιπόν, δεν είναι άδικια έγω να χρωστάω
τρεις μήνες που έχω καθίσει κι' έσύ να-
χης πληρώσεις τρία νοίκια μπροστά;

— Κοσμά, πολύ μακριά το πές!

Μοτύπασε το χέρι με δραματική τρυφερότητα:

— Θανάση, μόνο έσύ θα με σώσης. "Εσύ έ-
χεις κατάθεσι στην Τράπεζα.

— Με συγχωρείς, άσχημέ μου, αλλά δεν
την έχω για να σου πληρώω τα νοίκια.

Αυτά είπα και σηκώθηκα.

— Τι να κάνω, Θανάση;

— Τραγουδά, Κοσμά! "Αφού σ' άρσες να-
σαι τζιτζίκι!

Τον άφησα. Και όμως τραγουδούσε. Το βρά-
δυ ήρθε κάτω από το παράθυρό μου κι' έστη-
σε ένα τραγουδι, με φωνή δραματική και πο-
νεμένη:

«Το καμμένο το τζιτζίκι
μην τ' άφήσης δίχως νοίκι.
Αύριο έξωσι που κάνουν
τώρα που τα χιόνια πάνουν...»

Κι' αλήθεια ο καιρός ήτανε στο χιόνι. Σπά-
ραξε η ψυχή μου, άνοιξε το παράθυρο:

— Καλά, του είπα. Αύριο θα σου τα δώσω.

Και η κατάθεσί μου στην Τράπεζα κοτέ-
θηκε.

— Δεν πειράζει, σκέφτηκα. Σ'ώνω μία οικο-
γένεια. Καμμία φορά ο μύρμηκας δεν πρέπει να
είναι πολύ σκληρός.

Κι' έδωσα και τη συμβουλή μου στον Κο-
σμά, καθώς του μέτραγα το παραδόσι:

— Αυτό να σου γίνη μάθημα. Να πάφης πιά
νασαι τζιτζίκι.

"Ακολουθήσε πιστά τη συμβουλή μου. Το ίδιο
βράδυ ήρθε με την παρέα κι' έστησε το τρα-
γουδι έξω από το σπίτι μου, με την κιθάρα.

«Το καμμένο το τζιτζίκι
το έπληρωσε το νοίκι...»

Το έκανα σφοδρές παρατηρήσεις την άλλη
μέρα. "Ετσι είπαμε:

— Μα Κοσμά μου, βγήκε ένας μεγάλος βρα-
χνάς από τα στήθη μου. Μπορούσα να μην
το γλεντήσω; Προς τιμήν σου!... Κι' όσο για
τα χρήματα, θα σου τα επιστρέψω με πρώτη
εύκαιρία.

Και μη βάλετε στο νου σας πως στερήσα
τον έαυτό μου από τα απαραίτητα αναγκαία.
Βέβαια, έχω καταργήσει όλες τις περιττές ά-
νάγκες που δεν είνε καθόλου αναγκαίες. Τα γλέν-
τια, το ταίγιο, την έφημερίδα, τα θεαμάτα,
το ταξί και κάθε τι που μπορεί να καταργη
ο άνθρωπος, χωρίς να παθώνη τίποτα η υγεία
του. Αλλά κατά τα άλλα ήμουν καλίστρα
από τον κατήνα. Από ρουζισμό, να πούμε, ή-
μουν καμπελέ. Και φρόντιζα ν' αγοράζω τα
είδη ενδύσεως πριν έρθη η εποχή τους. Το χει-
μώνα αγοράζα τα καλοκαιρικά, το καλοκαίρι
τα χειμωνιάτικα. Που έβρισε τι γίνεται αύριο;
"Ετσι με πέτυχε ο Θεμιστοκλής. Έξω από ένα
κατάστημα που μόλις είχα αγοράσει υφάσμα
για παλτό.

— Παλτό; είπε και γέλασε. Ιούλιο μήνα,
με σαράντα υπό σκιά; Πώς το σκέφτηκες;

Το σκέφτηκα. Θεμιστοκλή μου, γιατί ο
άνθρωπος πρέπει να προβλέπει;

— Μα καλά, έσύ δεν έχεις παλτό;

— Ναι, αλλά άμα λυώθω αυτό που έχω, ζέ-
ρω αν θα είμαι σε θέση ν' αγοράσω καινούρ-
γιο; Το παίρνω, λοιπόν, από τώρα, θα το ρά-
ψω κι' άς βρίσκεται.

— Πάντα μύρη! Έκανε κοροϊ-
δευτικά.
— Πάντα, Θεμιστοκλή μου. 'Ο
μύρη δό, ό τέττι ένα.
— Άν τός λές μία μένα, γράψε
κανένα.
— Μά έσύ έχεις.
— Ναι, άλλα τόχω βάλε ενέ-
χυρο. 'Εγώ ακολουθώ άλλη πολι-
τική. Τό καλοκαίρι βάζω τό παλ-
τό μου ενέχυρο και τό παίρνω πί-
σω τό χειμώνα. 'Ετσι διευκολύνω-
μαι, καταλαβαίνεις; Διότι τό παλ-
τό, είναι ένα νεκρό κεφάλαιο τό
καλοκαίρι, Θανάση. 'Ενώ άν τό
βάλεις στό ένοχυροδανειστήριο,
σού αποδίδει!... Αυτό πάει να πη
νά είσαι οικονομολόγος!
— Κούνησα τό κεφάλι μου κι' έ-
κείνος τό δικό του. Κεθένας μέ
διαφορετική σημασία.
Τόραφα τό παλτό, τό πασπάλι-
σα μέ μπόλικη ναφθαλίνη, τό τί-
λιξα σέ σεντόνι, και τό κρέμασα
στή ντουλάπα. Από παλτό ήμουν
έξασφαλισμένος γιά πέντε χρόνια
τό λιγότερο, καθώς και από κο-
στούμια και παπούτσια. Και με-
γάλη χαρά μέ πλημμύρισε γιά
τούτη τήν ασφάλεια πού είχα γιά
ένα τόσο μεγάλο χρονικό διά-
στημα.
Πέρασε τό καλοκαίρι, ήρθε τό
πρώτο κρύο τού χειμώνα, φόρε-
σα τό παλτό μου (τό παλτό, φυ-
σικά) κι' ένοιωθα ζεστός κι' εύ-
τυχής. Τό κρύο δυνάμωσε, έκείνο
τό φιλό κρύο τής 'Αθήνας, πού
κατεβαίνει σαν ζουράφι από τήν
Πάρνηθα και σού τριπάζει τά κόκ-
καλα. Πήγαινα στό σπίτι μου, γ'
ανάψω τή σόμπα (είχα αγοράσει
άνθρακίτη από τόν 'Ιούλιο) και
νά ροχατέψω. Στή πόρτα ήταν
κάποιος. Χωρίς παλτό. Είχε ση-
κώσει τό γιακά τού σακκακιού
του, τά χέρια στίς τσέπες τού παγ-
ταλονιού και τουρτούριζε. Χτυπού-
σαν και τά δόντια του:
— Γεία σου, Θανάση, σέ περι-
μένω μία ώρα.
— Βοέ Θεμιστοκλή, έσύ είσαι;
Τι θέλεις;
— Πάμε μέσα, γιατί ξεπάγιασα.
Και βέβαια πού δέν έρχόταν
γιά καλό.
— Λοιπόν, τί θέλεις, Θεμιστο-
κλή;
— 'Ενα παλτό! Είπε κοφτά.
— Δέν είμαι κατάστημα ένδυ-
μάτων.
— Τό ξέρω, Θανάση. Άλλά έ-
χεις δυό παλτά. Τό ένα σού πε-
ρισσεύει. Κι' έγώ δέν έχω κανένα.
— Τό δικό σου τί έγινε; Δέν τό
άπεσυχες από τό ένοχυροδανειστή-
ριο;
— Δέ μου ήρθαν βολικά τά
πράγματα. Πήρα κι' ένα μικρό ύ-
πόλοιπο και τό σκότωσα.
— Καλά και δέν κρύωνες;
— Μά ήσαν Αλγούστος, Θα-
νάση.
— 'Ο άνθρωπος από τόν Αλγού-
στο σκέφτεται τό Δεκέμβρη.
— Θανάση, δέν είναι καιρός γιά
φιλοσοφίες. Κούταξέ με... Μέ τέ-
τοιο διαβολάκου είμαι χωρίς
παλτό... Είμαι και κρωμένος (έ-
βηξε κι' όλας). Δέν είναι έγκλη-
μα έσύ νάχης δυό παλτά κι' έγώ
κανένα;
— Δέν σου φταίω έγώ, Θεμιστο-
κλή, άν έσύ τό ρίχνης στό γλέν-
τι και στό χορό και δέν σκέπτε-
σαι τί θα γίνει ή πλάτη σου τό
χειμώνα.
— Θανάση, δέν ήρθα να μου
δώσης συμβουλές. 'Ηρθα να μου
δώσης τό ένα παλτό. Και μόλις
πίσση καλοκαιρία θα σου τό έ-
πιστρέψω.
— Λυπούμαι πολύ, Θεμιστοκλή
μου. Ξέρεις τό μύθο τού μύρη-
κος και τού τέττινος; Μία φορά
λοιπόν... (άκουσε υπομονετικά τό
διδακτικό παραμύθι). Και ό μύρ-
μηξ είπε στό τέττικα: "Όλο τό
καλοκαίρι τραγούδαγες, χόρευε
τόρα...". 'Ετσι είπε ό μύρηξ.
— Ναι, Θανάση. 'Ετσι είπε
ό μύρηξ. Άλλά και ό Χριστός εί-
πε κάτι άλλο: "Ό έχω δυό μη
τόνους, δότω τόν ένα εις τόν μη
τόνους". 'Εσύ σέ ποιόν πιστεύεις;
Στόν μύρηκα ή στό Θεό; Θα πα-
ράδωξης ψυχή Θανάση. Είμαι
πουντισμένος, καθώς θα γυρίσω
στό χιονιά χωρίς παλτό, θ' άσπί-
ξω καμμία διπλή περιπνευμονία
και θα πάω στό θυμαράκι. Για-
τί; Γιά νάχης ένα παλτό να κρέ-
μεται στή ντουλάπα! Τι θ' απο-

λογηθής στόν Κύριο, όταν θα σου
ζητήση τό λόγο; (Έβηξε πέν-
τε φορές). Πιτωκός πώς έχω και
πυρετό... Δέν πειράζει, Θανάση.
'Ας τό στή ντουλάπα κι' έγώ να...
Πετάω και τό σακκάκι... (τόβγαλε)
και βγαίνω έξω μέ τό πινναμώ,
να πάω μία ώρα άρχητρε. Και
τό κρέμα στο καίμο σου...
Τραβήξε κατά τήν πόρτα:
— Στάσου!... Άλλά δέν πι-
στεύω να θέλεις και τό καινούρ-
γιο. 'Ετούτο θα σου δώσω.
— 'Ας είναι και τούτο... Εύχα-
ριστώ. Σού σώνω τήν ψυχή, Θα-
νάση. 'Ελπίζω πως θ' αναγνωρί-
σης τήν υποχρέωσή. Και μόλις
πίσση καλοκαράκι, θα σου τό έ-
πιστρέψω... Γεία σου.
Τυλίχτηκε στό παλτό κι' έφυγε.
Κι' έγώ να πώ τήν αλήθεια, αι-
σθανθήκα σαν νάβγαίνε ένα βα-
ρος από τήν πλάτη μου και τήν
ψυχή μου. Άλλοιώς θα ήταν πολύ
δυσοκολή ή θεία μου έκποση τού
Κυρίου, μία μέρα, πολύ μακρυνή.
*

Και τέτοια έγιναν πολλά. Είχα
κάνει τό λάθος να περηφανευτώ
γιά τήν πολιτική τού μύρηκος
κι' όποιος φίλος και γνωστός λά-
βαινε μία άνάγκη, όλο σέ μένα
ερχόταν. 'Εγώ, βέβαια, δέν πα-
ράλειπα να κάνω τό κήρυμά μου
και να νουθετώ: «Κάποτε ό τέτ-
τις...». Και ό μύρηξ τού άπήντη-
σε... Άλλά όλα πηγαιναν τού
κάκου. Τά τέττιζικια έμεναν τέτ-
τιζικια κι' εύρισκαν πάντα τήν ευ-
αίσθητη χορήγ μου πού τή χτυ-
πούσαν κι' έκανε εντίμνι! Τό σέ-
βας πού είχα στό Θεό. Μ' έφιρ-
ναν στό δίλημμα να διαλέξω μπρο-
στά σέ κείνα πού είπε ό μύρηξ
και σέ κείνα πού είπε ό Κύριος
και βέβαια τά διδάγματα τού Κυ-
ρίου νικούσαν πάντα.
Μά είχαμε βαφτίσει κι' όλας.
Δέν ήμουν πια ό Θανάσης, ήμου-
να ό μύρηξ. Και τό σπίτι μου ή
μυρμηκοφυλιά πού είχα απ' όλα.
'Ηρθε και τό δεύτερο καλοκαί-
ρακι. 'Ο Κοσμάς δέν είχε βρή
τήν επρώτη ευκαιρία γιά να μου
έπιστρέψη εκείνα τά δανεικά γιά
τά τρία νοίκια. Κάποια γλυκειά
απριλιάτικη μέρα, πέτυχα και τό
Θεμιστοκλή.
— Τό παλτό, Θεμιστοκλή. Δέν
σου χρειάζεται πιά.
— Ναι, Θανάση μου, μου έτυ-
χε μία άνάγκη και τό άκούμη-
σα. Νά σου δώσω τήν άπόδειξη
να πληρώσης και να τό πάρης.
— Μάλιστα. Νά πληρώσω, να
τό πάρω και τό χειμώνα νάρθης
να σου τό ξαναδώσω. 'Οχι, Θε-
μιστοκλή. 'Οχι!... 'Οχι!... 'Οχι!
(φώναζε δυνατά, μέ άγανάκτη-
ση). Και τό καλό πού σου θέλω
να πäs τό χειμώνα να τό πάρης,
γιατί έγώ δέν θάχω δεύτερο. 'Ε-
να θάχω!... Πάει ό μύρηξ πιά.
Ύφρησε!

Σήκωσα από τήν Τράπεζα ένα
τελευταίο υπόλοιπο πού μουξέ
μείνει. Και είπα σ' όλους τούς γν-
στούς:
— Αύριο τό βράδυ θα γλεντή-
σουμε. 'Εγώ θα κάνω τά έξοδα.
'Απόδωσαν γιά τό θαύμα. 'Ε-
να μεγάλο τραπέζι σέ μία ταβέρ-
να φτηνιά, κρασί, όλα τά καλά.
Σήκωσα τό ποτήρι κι' έβγαλα
λόγο:
Καλοί μου φίλοι και έκλεκτά
διδήγους. 'Μονάωσα τήν άνω-
τήν μας πανδαισία, διά να εορ-
τάσουμε μαζί τόν θάνατον ενός
γνωστού σας ήλθιου, ό όποιος ά-
πεκατέτο μούρηξ. Και έντεοίτο
και συνκέντρωσε, να να ταΐξη
τούς τέττινας! Λοιπόν, από σήμε-
ρον προσχωρώ εις τήν Ιδολογίαν
της. Γλέντι, τρανούδι, χορός, δός
ήνιψ! Σήμερον και άδριο έχει. ό
Θεός, διότι ό Θανάσης δέν ήλθ
γν'. 'Ο μύρηξ άπέθανε. Ζήτω ό
τέττιξ!

Ό Κοσμάς έπιασε τήν κιθάρα
κι' άντισε τό τρανούδι. 'Εγινε έ-
να γλέντι περίφημο — τό πρώτο
γλέντι τής ζωής μου. Ναι, σωστό
και φούντο νάσαι μούρηξ. Άλ-
λά να υποσής να κλείνης τήν πόρ-
τα στό τέττιζικια. 'Αν δέν μπο-
ρής, καλύτερα νάσαι τέττιξ. 'Ο-
λο και κάποιος μύρηξ θα βρεθή.

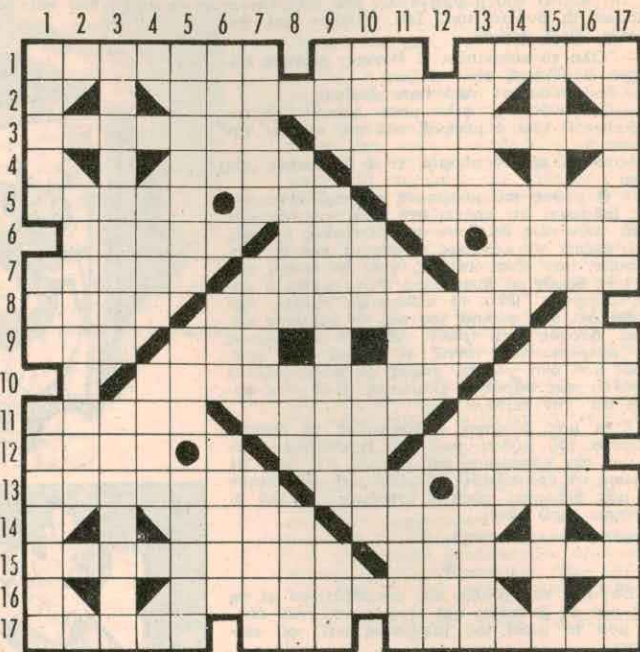
ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 508

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Έπιγνώμη τού Χριστού. — Τρία γράμματα πού θα βρή-
τε σέ πολλές επιγραφές.
Σταθμός επί τής γραμμής
Αθηνών — Θεσσαλονίκης.
- 2 Κοροϊδεύω.
- 3 Προυποθέτει πονόλαιμο. —
Όργανον μέ τό όποιο με-
τριέται ή πίεσις ύγρων και
αερίων.
- 4 Απόβαρον. — Στερούνται

- 5 Ένδυμα τών άρχαίων. —
Πρακτορείον ειδώσεων.
Ταχύτης.
- 6 Ευχάριστο αεράκι. — Πρό-
θεσις (μπροστά σέ φω-
νέν). — 'Υπάρχει ένα σέ
κάθε αυτόκίνητο.
- 7 Μαρούθετει πονόλαιμο. — 'Ανά-
στημα (άρκ.). — Σύνολον
πραγμάτων, συγκεντρωμέ-
νων χωρίς τάξι.
- 8 Γυμναστικόν όργανον. —

- 1 Έπιγνώμη τού Χριστού. — Τρία γράμματα πού θα βρή-
τε σέ πολλές επιγραφές.
Σταθμός επί τής γραμμής
Αθηνών — Θεσσαλονίκης.
- 2 Κοροϊδεύω.
- 3 Προυποθέτει πονόλαιμο. —
Όργανον μέ τό όποιο με-
τριέται ή πίεσις ύγρων και
αερίων.
- 4 Απόβαρον. — Στερούνται

- 5 Ένδυμα τών άρχαίων. —
Πρακτορείον ειδώσεων.
Ταχύτης.
- 6 Ευχάριστο αεράκι. — Πρό-
θεσις (μπροστά σέ φω-
νέν). — 'Υπάρχει ένα σέ
κάθε αυτόκίνητο.
- 7 Μαρούθετει πονόλαιμο. — 'Ανά-
στημα (άρκ.). — Σύνολον
πραγμάτων, συγκεντρωμέ-
νων χωρίς τάξι.
- 8 Γυμναστικόν όργανον. —

- 1 Έπιγνώμη τού Χριστού. — Τρία γράμματα πού θα βρή-
τε σέ πολλές επιγραφές.
Σταθμός επί τής γραμμής
Αθηνών — Θεσσαλονίκης.
- 2 Κοροϊδεύω.
- 3 Προυποθέτει πονόλαιμο. —
Όργανον μέ τό όποιο με-
τριέται ή πίεσις ύγρων και
αερίων.
- 4 Απόβαρον. — Στερούνται

- 5 Ένδυμα τών άρχαίων. —
Πρακτορείον ειδώσεων.
Ταχύτης.
- 6 Ευχάριστο αεράκι. — Πρό-
θεσις (μπροστά σέ φω-
νέν). — 'Υπάρχει ένα σέ
κάθε αυτόκίνητο.
- 7 Μαρούθετει πονόλαιμο. — 'Ανά-
στημα (άρκ.). — Σύνολον
πραγμάτων, συγκεντρωμέ-
νων χωρίς τάξι.
- 8 Γυμναστικόν όργανον. —

- 1 Έπιγνώμη τού Χριστού. — Τρία γράμματα πού θα βρή-
τε σέ πολλές επιγραφές.
Σταθμός επί τής γραμμής
Αθηνών — Θεσσαλονίκης.
- 2 Κοροϊδεύω.
- 3 Προυποθέτει πονόλαιμο. —
Όργανον μέ τό όποιο με-
τριέται ή πίεσις ύγρων και
αερίων.
- 4 Απόβαρον. — Στερούνται

- 5 Ένδυμα τών άρχαίων. —
Πρακτορείον ειδώσεων.
Ταχύτης.
- 6 Ευχάριστο αεράκι. — Πρό-
θεσις (μπροστά σέ φω-
νέν). — 'Υπάρχει ένα σέ
κάθε αυτόκίνητο.
- 7 Μαρούθετει πονόλαιμο. — 'Ανά-
στημα (άρκ.). — Σύνολον
πραγμάτων, συγκεντρωμέ-
νων χωρίς τάξι.
- 8 Γυμναστικόν όργανον. —

- 1 Έπιγνώμη τού Χριστού. — Τρία γράμματα πού θα βρή-
τε σέ πολλές επιγραφές.
Σταθμός επί τής γραμμής
Αθηνών — Θεσσαλονίκης.
- 2 Κοροϊδεύω.
- 3 Προυποθέτει πονόλαιμο. —
Όργανον μέ τό όποιο με-
τριέται ή πίεσις ύγρων και
αερίων.
- 4 Απόβαρον. — Στερούνται

- 5 Ένδυμα τών άρχαίων. —
Πρακτορείον ειδώσεων.
Ταχύτης.
- 6 Ευχάριστο αεράκι. — Πρό-
θεσις (μπροστά σέ φω-
νέν). — 'Υπάρχει ένα σέ
κάθε αυτόκίνητο.
- 7 Μαρούθετει πονόλαιμο. — 'Ανά-
στημα (άρκ.). — Σύνολον
πραγμάτων, συγκεντρωμέ-
νων χωρίς τάξι.
- 8 Γυμναστικόν όργανον. —

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 Οί γυνείς της δέν ήσαν και
οί δυό λευκοί. — Τό λιον-
τάρι τής «Μέτρο. Γκόλ-
ντριν». — Δέν είναι σίγου-
ρα.
- 2 Μάς ντύνει.
- 3 Κόλλπος τών ελληνικών πα-
ραλίων. — 'Ικανός στρατιώ-
της.
- 4 Προφήτης, από τούς μι-
κρούς. — Αποτελούνται συν-
ήθως από χρήματα.

- 5 Ένδυμα τών άρχαίων. —
Πρακτορείον ειδώσεων.
Ταχύτης.
- 6 Ευχάριστο αεράκι. — Πρό-
θεσις (μπροστά σέ φω-
νέν). — 'Υπάρχει ένα σέ
κάθε αυτόκίνητο.
- 7 Μαρούθετει πονόλαιμο. — 'Ανά-
στημα (άρκ.). — Σύνολον
πραγμάτων, συγκεντρωμέ-
νων χωρίς τάξι.
- 8 Γυμναστικόν όργανον. —

— Καυμένη Φλόξ, πώς φοβάσαι έτσι;

— Μωρέ πώς φοβάται αυτός ό Χάρης, όταν βγαίνει
κυνήγι με άλλους!...

— Γιατί γύρισες τόσο γρήγορα άπ' τό κυνήγι, 'Α-
πόστολε;

Μέχρις εσχάτων!

— 'Ετοιμες, 'Αζέρ... Μπήκαμε στήν κυρίως κυνη-
γετική περιοχή!...

Ευγνωμοσύνη.

ΔΙΟΡΘΩΣΤΕ ΤΗ ΣΙΛΟΥΕΤΤΑ ΣΑΣ

Αν ήθελετε να στέκεστε, να περπατάτε, να κάθεστε και να ξαπλώνετε όπως πρέπει, θ' αποκτήσετε την απόλυτη κυριαρχία των μυών σας. Κι' αυτό είναι το μυστικό που θα τους κάνει σφιχτοδεμένους κι' εύλυγους συγχρόνως.

Οι ασκήσεις που θα σας υποδείξουμε, μπορεί να γίνουν όπουδήποτε — στο σπίτι, στο γραφείο, παντού — είναι διασκεδαστικές και δεν κουράζουν καθόλου. Αντίθετα, ξεκουράζουν το σώμα, προκαλώντας την έκλυση περισσότερης μυϊκής ενέργειας απ' όση καταναλώνουν.

Πριν τις αρχίσετε ωστόσο, καλό είναι να ξέρετε τι μπορούν πραγματικά να σας αποδώσουν, ώστε να μην τρέφετε μάταιες ελπίδες για τ' αποτελέσματά τους.

Δεν μπορούν: Ν' αλλάξουν τη σχηματική σας διάπλαση, από κοιλιά και τετραγώνη, σε ψηλή και λεπτή. Να μακρύνουν τα πόδια σας. Να λεπτύνουν τη μέση σας, αν είναι εκ φύσεως πολύ φαρδιά. Να μικρύνουν τους άστραγάλους σας, όταν δεν το επιτρέπουν τα οστά τους. Να κάνουν τους γοφούς σας πιο στενούς απ' τα οστά της λεκάνης. Να φαρδύνουν τους στενούς ώμους ή ν' ανασηκώσουν το κρεμασμένο στήθος.

Αλλά μπορούν: Νά καλυτέψουν τη σιλουέττα σας. Νά ελαττώσουν τις τοπικές συσσωρεύσεις λίπους στην κοιλιά και στην περιφέρεια και ν' ανακαταειναιώνουν το βάρος σας. Να δυναμώσουν και να λεπτύνουν ή να παχύνουν τις γάμ-
πες και τους μηρούς. Να δώσουν άνεσι και χάρι στις κινήσεις σας. Ν' αυξήσουν τη σωματική αντοχή σας και να εξαφανίσουν τη μυϊκή κόπωση. Να τονίσουν τα καλά σημεία σας και να καμουφλάρουν τα άσχημα.

Οι μύες του σώματός σας είναι σαν τα μέλη μιας μεγάλης ορχήστρας. Από σας, το μέστρο τους, εξαρτάται η αρμονική απόδοσή τους. Αρχίστε λοιπόν τις πράξεις με την πρώτη κίνησι:

Όρθοστασία και περπάτημα

Η βάσι της καλής σιλουέττας είναι η σπονδυλική στήλη. Μάθετε να την κρατάτε ίσια, όπως πρέπει, και τα υπόλοιπα θαθούν εύκολα.

Ο καλύτερος τρόπος για ν' αρχίσετε, είναι να σταθίτε με την πλάτη σας καλά κολλημένη σ' έναν τοίχο και τα πόδια σας σ' απόσταση 10 πόντων απ' τη βάσι του. Λυγίζετε ελαφρά τα γόνατά σας και τ' αφήνετε χαλαρωμένα. Κρατάτε ίσιο το κεφάλι σας και προσπαθείτε ν' αγγίξουν τον τοίχο όλοι οι σπόνδυλοι της ραχοκοκαλιάς σας. Θα δυσκολευθείτε ίσως να το επιτύχετε για τους κατώτερους σπονδύλους της «ουράς». Επιμείνετε ωστόσο, ώστε να σας υπακούσουν οι παραμελημένοι μύες της πλάτης σας.

Αν εξακολουθούν ν' αρνούνται, ανασηκώστε το δεξί σας γόνατο όσο ψηλότερα μπορείτε, και πιέστε το πάνω στην κοιλιά σας με τα δύο σας χέρια. Κάνετε ύστερα το ίδιο με το αριστερό. Αν το βρείτε δύσκολο, ξαπλώστε ανάσκελα, σηκώστε και τα δύο γόνατα και πιέστε τα στην κοιλιά σας. Μ' αυτό τον τρόπο, ισχύει η κομπιλιότης της πλάτης. Όταν το επιτύχετε ξαπλωμένη, θα μπορούσατε πιά να το επαναλάβετε και όρθια μπροστά στον τοίχο.

Με το σώμα της σπονδυλικής στήλης, οι γοφοί έρχονται προς τα εμπρός κι' ανασπώνεται η λεκάνη.

Αφού συνηθίσετε σ' αυτή την καινούργια στάσι, απομακρυνθείτε απ' τον τοίχο, προσπαθώντας να κρατήσετε άκαμα τη σπονδυλική στήλη σας όλοισια. Αν τη νοιώσετε να ξεανακυρτώνεται, επαναλειτουργήστε την άσκησι κολλητά στον τοίχο.

Και τώρα είναι καιρός να μάθετε πώς θα κρατάτε τους ώμους σας. Στέκεσθε με την πλάτη κολλημένη στον τοίχο και σηκώνετε ψηλά τα χέρια, ώστε να ναι οριζόντια απ' τον ώμο ως τον αγκώνα και κατακόρυφα απ' τον αγκώνα ως τα δάχτυλα. Οι αγκώνες και το πάνω μέρος των καρπών θ' αγγίζουν τον τοίχο. Κατεβάστε τώρα σιγά-σιγά τους αγκώνες σας προς τα πλευρά σας, χωρίς να τους απομακρύνετε απ' τον τοίχο. Και φέ-
ρ-
Οι μύες του σώματος είναι σαν τα μέλη μιας μεγάλης ορχήστρας, που η αρμονική απόδοσή τους εξαρτάται από σας, το μέστρο τους!

Μερικές πρακτικές συμβουλές για την ομορφιά σας

νετε τους καρπούς των χεριών όσο πιο κάτω μπορείτε. Με την εξάσκηση αυτή της σπονδυλικής στήλης και των ώμων, θα νοιώσετε τον έαυτό σας καινούργιο άνθρωπο.

Τόσο στην όρθοστασία όσο και στο περπάτημα, το βάρος του σώματός σας πρέπει να μοιράζεται κανονικά στα πόδια σας, για να μην κουράζεστε περισσότερο απ' όση χρειάζεται. Αν εξέτασατε προσεκτικά το κάτω μέρος του ποδιού, θα δήτε πως έχει τρία σημεία στηρίξεως, που σχηματίζουν το μεγαλύτερο δυνατό τρίγωνο. Τα σημεία αυτά είναι: η φτέρνα, το πίσω μέρος του μικρού δακτύλου και το πίσω μέρος του χοντρού δακτύλου.

Στο περπάτημα λοιπόν, οι περισσότεροι άνθρωποι κάνουν το λάθος να χρησιμοποιούν μόνο δυο σημεία στηρίξεως: τη φτέρνα και το πίσω μέρος του χοντρού δακτύλου. Έτσι, παθαίνουν κάλους και πλατυποδία, κουράζονται εύκολα, κλπ.

Για να διορθώσετε λοιπόν το ελαττωματικό αυτό περπάτημα, επιδιώκετε να ρίχνετε το περισσότερο βάρος σας στο εξωτερικό άκρο του ποδιού σας. Μ' αυτό τον τρόπο, θα συνηθίσετε σιγά-σιγά να μοιράζετε την προσπάθεια σ' ολόκληρο το πόδι, ανακουφίζοντας το εσωτερικό τόξο του.

Όταν βρίσκεσθε στο σπίτι σας, κυκλοφορήτε όσο μπορείτε περισσότερο ξυπόλητοι.

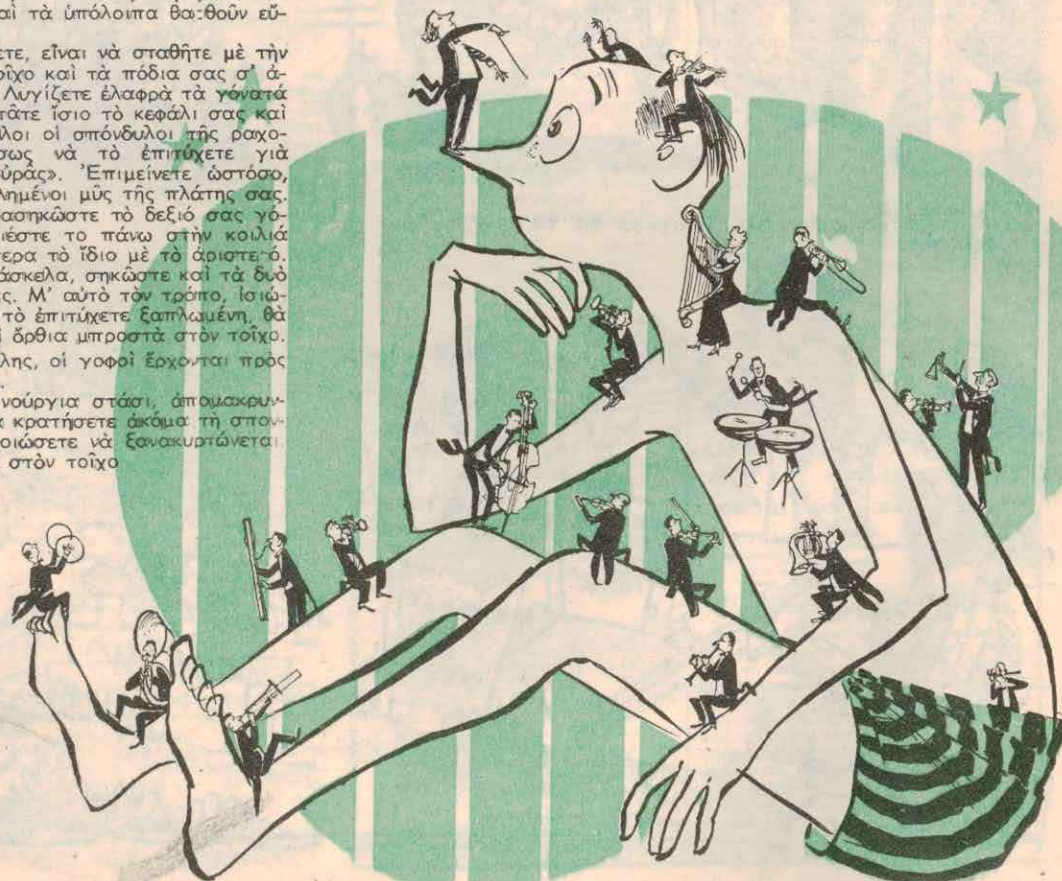
Εξασκήστε τους μύες των δακτύλων των ποδιών σας, λυγίζοντας τα και προσπαθώντας να πιάσετε μ' αυτά διάφορα αντικείμενα. Αν πρόκειται να μείνετε όρθια αρκετή ώρα, στρέψετε τα δάχτυλα των ποδιών σας ελαφρά προς τα μέσα και ρίχνετε το βάρος σας κυρίως στο εξωτερικό άκρο των ποδιών.

Πολλοί άνθρωποι, ιδίως δε γυναίκες, κουράζονται δίχως λόγο στο περπάτημα, γιατί στρέφουν προς τα έξω τις μύτες των ποδιών τους, επιβάλλοντας έτσι μια υπερβολική προσπάθεια στην «κοιλιά» του πέλματος. Συγχρόνως δε, τα πόδια τους φαίνονται διπλάσια απ' το πραγματικό τους μέγεθος. Συνηθίστε λοιπόν, όταν περπατάτε, να βλέπουν κατ' ευθείαν μπροστά οι μύτες των ποδιών σας.

Έξ' άλλου, στο περπάτημα, πρέπει να κινείται προς τα εμπρός ολόκληρο το πόδι, από το μηρό και κάτω. Αν σας δυσκολεύει η ζώνη σας, κατεβαίνοντας χαμηλά στους γοφούς σας, αντικαταστήστε την με μια άλλη, πιο στενή.

Μην περπατάτε κουνιστά ή προσποιημένα. Συνηθίστε ν' αναπνέετε βαθειά και ρυθμικά στο περπάτημα. Αυτό θα δώσει άνεσι και φυσικότητα στις κινήσεις σας.

Τέλος, όταν ανεδοκατεβαίνετε σκάλες, κρατάτε ίσιο το σώμα και το κεφάλι ψηλά, όπως και στο περπάτημα. Μπορείτε να κρατηθείτε ελαφρά απ' τα κάγκελλα, αλλά μην κρεμιέσθε απ' αυτά.

ΕΦΟΡΙΑ

Λουίζας παραδείγματα

Λέχουν τρεις μήνες μήκανε στού χρόνου τή...ρεμίζα, απ' ότου ή περιφημη Μαρία ή Λουίζα, σε κάποιο κέντρο πέταξε τὰ λίγα της ενδύματα, κι' ενώ την υπεδέχοντο θερμά χειροκροτήματα, υπό τους ήχους μουσικής, τρελλούς χορούς έχορευε με φύλλον της συκής. Σχεδόν τρεις μήνες πέρασαν. Κι' όμως, λοιπόν, ακόμη το θέμα κουβεντιάζεται απ' την κοινή τη γνώμη, ώσαν σπουδαίον γεγονός, και σκανδαλώδες προφανώς, όπερ και συνετάραξε συμπάσας τας 'Αθήνας, απ' το φτωχό το μαχαλά μέχρι της λιμουζίνας. 'Η δέ Μαρία έγινε πρόσωπον της ημέρας, αφού έτσι κατέκτησε της φήμης της το γέρας!

Και όταν βγαίνει στας δόδους μετά σεμνότητος κι' αιδούς, εντόνως σχολιάζεται: «Νά ή Λουίζα που περνά! — Κούτα, μορέ, το Σατανά!».

Και την κυττάζουν δόλια και δίνουνε και παίρνουνε κουτσομπολιά και σχόλια. Διασημότης έγινε και πρόσωπο επίσημο μ' ένα μονάχα γδύσιμο!

Μά αν ή Λουίζα ούτω πώς μια νύχτα εκδηλώθηκε, νομίζω πως ό θόρυβος άδίκως ξεσηκώθηκε, γιατί αυτή ή ξαφνική ή ιδιοτροπία, δεν είναι όπωσδήποτε καμμία πρωτοτυπία. 'Η πρώτη ή διδάξασα ειν' ή αρχαία Φρύνη. Αυτή, ως διδασκόμεθα, την εποχή εκείνη, εμπρός στα δικαστήρια, προέβη στα παρόμοια τὰ αποκαλυπτήρια, οι δέ αρχαίοι δικασταί την κυτταζαν σαν λύκοι, κι' ή Φρύνη ή πεντάμορφη εκέδρισε τη δίχη. Γι' αυτό το θέμα έγινε συζήτηση και ντόρος. Το κόλλο εκέφυθη ό εύφυής της Φρύνης δικηγόρος, πού ήταν, όπως φαίνεται, και κολπατζής και σέβειτος. 'Ενώ ή Λουίζα έδρασε μάλλον... αύτεπαγγέλτως!

Μά όπως και αν έγινε το πράγμα, όπωσδήποτε, φρονώ, ότι ό θόρυβος έγινε για τό τίποτε. Γιατί όλοι είμαστε μάρτυρες όμοίων θεαμάτων, κι' άθρόον γδυσιμάτων. Το καλοκαίρι, έξαφνα, σε κάθε παραλία, όλοι απολαμβάνουμε τοιαύτα... μεγαλεία, με τὰ μαγιό μπικινί, πού ίσως θά ντερεπότανε να φοράγε κι' ή Φρύνη. Και ούτε λόγος γίνεται, ούτε σκανδαλιζόμεθα. Μά, αντίθετως, ήρεμοι τὰ...δραματιζόμεθα, σε όποια πλάς κι' αν πάμε, και στη Λουίζα μοναχά την άμοιση ξεσπάμε! Γιατί, αϊ μὲν εκδόνται εις την σκιά των δέντρων, ενώ ή δέ προτίμησε να εκδυθή εις κέντρον!

Είναι κι' άλλα γδυσιματα, πραγματική σωρεία. Αυτά στους άντρες πρό παντός σκαρώνει μια κυρία, πού λέγεται... 'Εφορία! Κυρία άσχηρών αρχών, αλλά τό δυνηθίζει, ενότι ή μαντάμ, να γδύνη τον καθένα μας και να τον εμφανίσει, ως σύγχρονον... 'Αδάμ! 'Εφτά-όχτώ ενδύματα — να τό τονίσω όφειλω — μας παίρνει και ως πρόσωπο και της συκής το φύλλο!

Κι' άλλο είδος γδυσιματος, πολύ συνηθισμένο, παρατηρείται ταχτικά σε κάθε παντρεμένο. Μόλις θάρθ ή νέα σαιζόν, ή τρυφερή του σύζυγος τη μηχανή του στήνει, και για καπέλλα, φόρεμα, παλτά, κομπιναιζόν, το σύζυγο τον άτυχή πραγματικά τον...γδύνει! Γιατί, όπως είπα κι' άλλοτε, φορές περίπου δέκα, πάντα γδύνεται ό σύζυγος για να ντυθή ή γυναίκα!

Πόσα, λοιπόν, γδυσιματα όντως παρατηρούνται, πού άπαρατήρητα περνούν και ούτε συζητούνται! Και όπως κανείς κι' αν το δεχτή, και όπως κι' αν το έχει ή Λουίζα τ' όνομα κι' άλλοι έχουν τη χάρι!

Επιστογράφος
Μηκ. Τάδλια
Ε. Σουερράς F.

Η ΔΟΡΑΤΗ ΣΤΡΑΤΙΑ

Α Η ΟΗΝ καμρό προτού άρχισή ο πόλεμος — άρχές του 1939 — έκανε την εμφάνισή του στην Αθήνα, ένας συμπαθητικός και καλοδεμένος άντρας, καμιά πενήνταριά ετών. Μιλούσε πολλές ξένες γλώσσες, είχε ευγενικούς τρόπους κι ή συντροφιά του ήταν εξαιρετικά ευχάριστη. Είχε γεννηθή στο Ρωσικό κι ονομαζόταν Σεβαστιανός Φουλιδής. Όπως οι Έλληνες της Ρωσίας, έτσι κι αυτός αγαπούσε τη χώρα αυτή σαν δεύτερη πατρίδα του.

Όστόσο, με την έκρηξη της ύπανστασίας, αναγκάστηκε να την εγκαταλείψει και να εγκατασταθή πρώτα στην Ολλανδία και κατόπιν στο Βερολίνο. Ο Φουλιδής ήταν γκαστός στις γερμανικές υπηρεσίες ως φανταστικός αντίπαλος του σοβιετικού καθεστώτος. Όπως ήταν επόμενο, δεν άργησαν να τον προσεγγίσουν οι πράκτορες του φόν Κανάρη και να του προτείνουν συνεργασία.

— Έλα μαζί μας, του είπαν. Ο σκοπός μας είναι να ελευθερώσουμε τη Ρωσία από το σοβιετικό ζυγό...

Ο Φουλιδής δέχτηκε. Κι ύστερα από μερικές μέρες έφυγε για το Αμβούργο, όπου κλειστική σε μία ειδική σχολή κατασκοπείας. Στο σχολείο αυτό έμεινε κάπου τρεις μήνες. Όταν αποφοίτησε, έφωτιστηκε με όλα τ' απαραίτητα έγγραφα και καθώς γνώριζε άπαιστώτως τη ρωσική, εγκαταστάθηκε στις Βαλτικές χώρες, παρουσιάζοντας ως γνήσιος Ρώσος. Για πολλά χρόνια διέκρινε από τις πρωτεύουσες των χωρών αυτών, τη γερμανική κατασκοπεία και πολλές φορές κατάρρωσε να ταξιδεύει από άνωτέρω της κομμουνιστικής Ρωσίας, για να συλλέξει διάφορες πληροφορίες στρατιωτικής φύσεως, προοριζόμενες για το γερμανικό Γενικό Έπιτελείο.

Στα 1939, πήρε έντολη να εγκαταστήσει το στρατηγείο του εκεί που στά Βαλκάνια. Το έπλεξε ήδη μάλλον να εγκατασταθή στην Κωνσταντινούπολη, όπου θα μπορούσε να διεξαγάγει με μεγαλύτερη εχέγεια την κατασκοπεία του. Αυτό όμως ήταν αδύνατο, γιατί ο Φουλιδής κατεζητείτο από την τουρκική αστυνομία — από την εποχή άκόμη του πρώτου παγκοσμίου πολέμου — για τη δράση του εναντίον του τουρκικού έθνους. Ο αδελφός του Φουλιδής είχε συλληφθή λίγον καιρό πριν στην Τουρκία για την ίδια ακριβώς αττία και τουφεκίστηκε. Για το λόγο λοιπόν αυτό, πρότιμος να εγκατασταθή στην Ελλάδα.

Ο κατάσκοπος αυτός των Γερμανών, κατά βάθος ήταν καλός Έλληνας. Αγαπούσε την πατρίδα του και δεν ήθελε να δράσει εναντίον της Ρωσίας μόνο προς όφελος μιας ξένης δύναμεις. Γι' αυτό αποφάσισε να παύει μ' άνοιχτά χαρτιά. Χωρίς να χάσει καιρό, έπαιξε στην τότε άρχηγη της ελληνικής υπηρεσίας άντικατασκοπείας και χωρίς περιστροφές μίλησε στο θέμα του:

— Είμαι κατάσκοπος των Γερμανών κι' έχω έντολη να οργανώσω δικό μου πρακτόρω, που θα στρέφεται εναντίον της Ρωσίας, του είπε με ειλικρίνεια. Πρώτα απ' όλα όμως είμαι Έλληνας. Γι' αυτό κάθε πληροφορία που θα συγκεντρώνουν οι άνθρωποι μου, θα παραδίδεται πρώτα σε σάς...

Ο άρχηγός της άντικατασκοπείας έπρεπε να τον συλλάβει άμέσως. Άντι όμως γι' αυτό, έκανε κάτι πιο έξυπνο: Δέχτηκε την πρότασή του. Το έπαιξε ωστόσο την προσοχή ότι οι πράκτορές του αυτοί θα έχρησιμποιούντο άποκλειστικώς δια την συλλογήν πληροφοριών μόνον από την Ρωσία, των όποιων είχαν ανάγκη και οι ελληνικοί υπηρεσιαί. Ο Φουλιδής άρχισε άμέσως το έργο του. Γρήγορα κατάρωσε να στρατολογήσει μερικούς Έλληνες ναυτικούς, που υπηρετούσαν ως πληρώματα σε ξένα καράβια. Μέσον αυτών άποκατέστησε έπαφή με την Κωνσταντινούπολη. Τρεις άλλους συνεργάτες του, που μιλούσαν θαυμάσια τη ρωσική, κατάρωσε έπίσης να τους ναυτολογήσει σε τρία άτμόπλοια, που προσέγγιζαν την εποχή εκείνη, σε διάφορα λιμάνια της νότιου Ρωσίας. Έτσι το δίκτυό του άρχισε ν' άπλώνει στα πλοκάμια του παντού.

Οι πληροφορίες των πρακτόρων που βρίσκονταν στη Ρωσία, έφταναν κρυφά ως την Κωνσταντινούπολη κι' από κει μεταβιβάονταν στην Αθήνα. Τις πληροφορίες αυτές ο Φουλιδής ήταν άπορρωμένος, όπως συμφώνησαν, να τις παραδίδει πρώτα στον κ. Πασινιό μια δυό μέρες νωρίτερα, ώστε να έχη εκείνος όλο τον καιρό να κάνει φωτοτυπίες ή αντίγραφα. Οι φωτοτυπίες αυτές παραδίδονταν πάλι σε μία δεύτερη μυστική ελληνική υπηρεσία που, με τη σειρά της — για να πετύχει άλλες πληροφορίες που την ενδιέφεραν και τις όποιες γνώριζε ότι κατείχε ή άγγλική μυστική υπηρεσία — τις κοινοποιούσε και σ' αυτή. Έτσι, ή κατασκοπευτική εργασία του Φουλιδής κατέληγε να γίνεται γνωστή και να έπωρελούνται συγχρόνως ή ελληνική, ή άγγλική και ή γερμανική υπηρεσία πληροφοριών.

Ο Φουλιδής σύναγε τότε στο ζαχαροπλασείο «Αστώρια» των Χαυπείων, μαζί με μία νέα που αγαπούσε και που έπρόκειτο να την παντρευτεί. Η νέα αυτή που ήταν ένα σεμνότερο κορίτσι της άθηναϊκής κοινωνίας — τ' όνομά της ήταν Φούλη — δεν ήξερε φυσικά τη δουλειά που έκανε ο άρραβωνιαστικός της, όπως δεν τον ήξεραν και τα πρόσωπα με τα όποια έκανε συντροφιά. Για όλους αυτούς ο Φουλιδής δεν ήταν, παρά ένας πλούσιος καπνεύπορος από τη Γερμανία, που του άρεσε να διασκεδάσει πότε πότε μαζί με τους φίλους του. Ήταν όμως άπολύτως έν τάξει, άπέναντι στην ύπόσχεση που είχε δώσει στον κ. Πασινιό.

Για το λόγο αυτό άκριβώς, όταν κηρύχτηκε ο ελληνιστικός πόλεμος, ο Φουλιδής δεν ένωχλήθηκε από κανένα. Ένώ Ιταλοί, Γερμανοί και πολλοί Έλληνες όποιοι περιωρίστηκαν σε στρατόπεδα συγκεντρώσεως, αυτός κυκλοφορούσε ελεύθερος. Και δεν είχαν άδικο οι ελληνικές άρχές να το φερθούν έτσι. Όταν λίγο άργότερα κατελήφθηκε ή Αθήνα από τα γερμανικά στρατεύματα και γινόνταν λόγος ότι σε λίγο ν' άναβόταν η διοίκηση του τόπου στους φασίστες Ιταλούς, ο Φουλιδής — όπως άναφέρει στ' άπομνημονεύματά του ο Άρθουρ Ζάιτς, ο τότε διάλαθ άρχηγός της γερμανικής κατασκοπείας στην Ελλάδα — άρχισε να κλείει σαν μικρό παιδί.

— Έλυνα κλάει! Έλεγε άνάμεσα στα δάκρυά του. Αυτό δεν πρέπει να γίνει ποτέ!...

Ο Έλληνας λαός νίκησε στην Άλβανία!... Δυό μέρες άργότερα, έφυγε άπορρωτικός για το Βερολίνο. Ο σκοπός του ήταν να συναντήσει τον φόν Κανάρη — με τον όποιον συνδέονταν προσωπικά — και να τον παρακαλέσει να μεσολαβήσει στο Χίτλερ, να μην έπιτρέψει να γίνει μία τέτοια προσβολή. Άφύρισε όμως άπογοη-

τευμένος — συνεχίζει ο Ζάιτς — και μού άνεκοίνωσε πως δεν κατάφερε να πετύχει άπολύτως τίποτα. Έλαβε μόνον άορίστους ύποσχέσεις, ότι δεν θα έλάμβανε χώραν προαράττης των Ιονίων Νήων από την Ιταλία. Την εποχή εκείνη ο Φουλιδής κατοικούσε στην όδο Μητσαίων 8. Ήταν Ιούνιος του 1941 και ή γερμανική μπότα έφροντούσε από τη μία ώς την άλλη άκρη της Ελλάδας. Τότε άκριβώς τον έπισκέφτηκε σπύτι του ο συνταγματάρχης Κάρλ Βένεγκερ.

— Ήρθα από το Βερολίνο άποκλειστικά για σάς, του είπε. Ο άρχηγός μας, ο φόν Κανάρης, έπιθυμεί να σάς άναθέσει τη γενική διοίκηση της άντικατασκοπείας μας στην Ελλάδα. Ο Άρθουρ Ζάιτς, πρόκειται να μετατεθή στην Άγκυρα...

Ο Φουλιδής έκανε μία άρνητική κίνηση με τους ώμους.

— Αυτούμια, αλλά δεν μπορώ να δεχθώ αυτήν τη θέσι, άποκρίθηκε. Βρίσκομαι στην Ελλάδα, δηλαδή στην πατρίδα μου. Ως άρχηγός λοιπόν της άντικατασκοπείας, θα είμαι άπορρωμένος να στραφώ εναντίον των συμπατριωτών μου. Αυτό όμως για κανένα λόγο δεν το θέλω...

Ο Κάρλ Βένεγκερ κατάλαβε πως δεν έπρεπε να έπιμένη περισσότερο. Ήξερε ότι ο άνθρωπος αυτός ήταν άποφασισμένος να μη δεχθή την άρχηγία που του πρότεινε ο φόν Κανάρης, γιατί είχε άλλα σχέδια στο μυαλό του. Πραγματικά ο Φουλιδής, από τις πρώτες κιόλας μέρες της κατοχής, είχε δημιουργήσει ένα μικρό σώμα από έθελοντάς Λευκορώσους πρόσφυγες. Ήταν όλοι τους άνθρωποι που δοκίμασαν πολλά κι' έχασαν πολλούς δικούς τους, μέσα στη θύελλα που είχε ξεσπάσει τότε στη Ρωσία. Ο Θεόδωρος Βλάσας, ο Γιούρας Κοσένκο, ο Νικόλαος Μπετανάκος, ο Παύλος Σιχμάνωφ και πολλοί άλλοι που ζού-

Σε λίγο ο Τσέρκοφ ήταν αιχμάλωτος του Φουλιδής και των άνδρών του...

σαν ως τότε ήσαν στην Αθήνα, δέχτηκαν εύχαρίστως να τον ακολουθήσουν στην τρελλή του περιπέτεια.

Όστόσο ή κίνηση αυτή του Φουλιδής είχε πέσει στην αντίληψη ώριμένων συμμαχικών όμάδων που βρούσαν τότε στην περιφέρεια της Άττικής. Όπως ήταν φυσικό, είδοποιήθηκε άμέσως το στρατηγείο της Μ. Άνατολής, έπειδή δεν ήξεραν πως να τον χαρακτηρίσουν: Φίλο ή έχθρο; Η Ρωσία πολέμισε τότε στο πλευρό των συμμάχων. Έπομένως έπρεπε να την προφυλάξουν από κάθε κίνδυνο. Κάθε ένας που στρεφόταν εναντίον της, ήταν σαν να έστρέφετο και εναντίον της Άγγλιας και της Άμερικής, εναντίον όλων των ελευθέρων λαών που έχυναν το αίμα τους για την άποτίναξη του ζυγού. Η άπάντησή του συμμαχικού στρατηγείου ήταν να παρακολουθήται άγρύπτως κάθε κίνηση

που Φουλιδής και ν' άναφέρεται σχετικώς. Δεν τον χαρακτήριζε ώστόσο ούτε ως φίλο, ούτε ως έχθρο.

Ο καταπληκτικός όμως αυτός πράκτορας, δεν άργησε ν' αντίληφθ ή ότι τον παρακολουθούσαν. Βεβαίως, αν ήθελε, θα μπορούσε να τους συλλάβει όλους για να εξακριβώσει περί τίνος έπρόκειτο. Άλλ' ο Φουλιδής, πρότιμος να εξαφανιστεί. Μάταια έψαχναν να τον άνακαλύψουν οι πράκτορες των συμμάχων. Τά ίχνη του είχαν γίνει τελείως άφαντα. Κι' ήταν πολύ φυσικό. Γιατί το άρχηγείο του φόν Κανάρη τον είχε διατάξει να φύγει άμέσως μαζί με τους άντρες του και να παρουσιάσει στην υπηρεσία πληροφοριών της γερμανικής «Όμάδος Στρατιών», που πολέμισε την υποχή εκείνη στην Ούκρανία.

Ο άρχηγός της υπηρεσίας αυτής, συνταγματάρχης φόν Κλαούζεμπιτς, τον ύποδεχτηκε έθουσιασμένος και τον έστειλε μαζί με το Γιούρα Κοσένκο και τον Παύλο Σιχμάνωφ, να επείσουν από άεροπλάνο στα μετόπισθεν του ρωσικού μετώπου. Οι τρεις αυτοί άνθρωποι, είχαν έντολη να συλλέξουν πληροφορίες στρατιωτικής φύσεως και να μελετήσουν το έδαφος για μία ύπικείμενη έισβολή. Έτσι, σύμφωνα με τις οδηγίες τους, έπειτα από μερικές μέρες ή πρωτεύουσα της Ούκρανίας, το Κίεβο, καταλαμβάνονταν από τα γερμανικά στρατεύματα. Ο Φουλιδής, προήχθηκε υπ' άνδροαγία στο πεδίο της μάχης με το βαθμό του ύπολοχαγού. Συγχρόνως έζησε ένα μήνα άδεια και γύρισε στην Ελλάδα.

Όταν έφτανε στην εμφάνισή του στην Αθήνα με στολή Γερμανού άξιωματικού, πολλοί από τους παλιούς του φίλους θορυβήθηκαν. Κανείς δεν μπορούσε να πιστέψει ότι ο... άγαστός αυτός εκπαινεύπορος ήταν δυνατόν να υπηρετεί στον έχθρικό στρατό. Τις μέρες εκείνες ώστόσο, σε κάποιο σπίτι της Αθήνας — στην όδο Αλμυρών 1 — παίζονταν ή άρχή μιας τραγωδίας. Στο σπίτι αυτό έμεινε ή Λέλα Καραγιάννη με τον άντρα της και τα έφτά παιδιά της. Η θρυλική Έλληνίδα δεν είχε άρχισει άκόμη τη μεγάλη, την έκπληκτική της δράση. Κάποιον Άσπυραλό όμως τον Τζόν Ουίλσον που έκυριβε στο σπίτι μιας άλλης τολμηρής Έλληνίδας, της Νίκης Χαμενίδου, στην όδο Ρόδου 20, τον είχαν προδώσει στη Γκεστάπο που πήγε και τον συνέλαβε. Συγχρόνως έβρισκαν τη Χαμενίδου, την Άλίκη Δαρίβα — έθελοντίδα του Ε. Σαυρού, που είχε περιθάλπει τον τραυματισμένο Άσπυραλό και το Γιώργο Καραγιάννη. Όταν ο πατέρας του τελευταίου, ρώτησε να μάθει γιατί παίρνουν το παιδί του, κάποιος που μιλούσε ελληνικά του είπε:

— Εγώ έκτελώ διαταγές. Άν θέλετε να μάθετε λεπτομέρειες, άποταθήτε στη στρατιωτική μυστική άστυνομία στο Μετοχικό Ταμείο Στρατού. Νά ζητήσετε τον άνακριτή Τούφελ...

Οι συλληφθένες δοκίμασαν πολλά μαρτύρια στην άνάκριση. Περισσότερο όμως απ' όλους ο Γιώργος Καραγιάννης, που πήρε πάνω του όλη την εθύνη. Τον χτύπησαν βάναυσα και του έσπασαν το τύμπανο

του ενός αυτιού. Μά στάθηκε τυχερός με την τύχη του. Ο Γιώργος Καραγιάννης κατάρωσε να δραπέτευση μπρος από τα μάτια των Γερμανών και να εξαφανιστεί. Ο Τούφελ, ο άνακριτής, έστειλε τότε να συλλάβουν τις δυό Καραγιαννοπούλες, την Ιωάννα και την Ηλέκτρα, μόνο και μόνο για ν' άναγκάσει τον αδελφό τους να παρουσιαστεί. Και φυσικά εκείνος θα παρουσιάζονταν, αν την τελευταία στιγμή δεν μεσολάβησε ο Σεβαστιανός Φουλιδής. Ο πατέρας Καραγιάννης γνώριζαν από παλιά μαζί του. Όταν λοιπόν έβρισκαν τα κορίτσια του, τον θυμήθηκε και ζήτησε τη βοήθειά του.

— Έκανες πολύ καλά που ήρθες σε μένα, του είπε με ειλικρίνεια ο Φουλιδής. Η κατηγορία που βαρύνει τα κορίτσια σου δεν είναι διάλο εύχάριστη. Πάντως θα κάνω ό,τι μπορώ για να σάς βοηθήσω...

Το ενδιαφέρον του ήταν καθαρά ελληνικό. Άμέσως σχεδόν τηλεφώνησε στο Ζάιτς, τονίζοντάς του ότι έπρόκειτο για άπιότατες ενέργειες ενέσπαιτων παιδιών που δεν έπρεπε να δοθεί σημασία στις πράξεις τους, ούτε συνέχεια στην ύπόθεσή τους. Η έπιμέλειά του Φουλιδής ήταν πραγματική συνάδα σωτηρίας για τον Τούφελ, που ή εθύνη του ήταν μεγάλη για την άπόδραση του Γιώργου Καραγιάννη. Την είχε άποκρύψει ά εκείνη τη στιγμή κι' έτσι με πραγματική άνακοίνωση συμφώνησε ν' άφύρουν τα κορίτσια και να δικαιολογήσει σαν άπόλυσι την άπόδραση του αδελφού τους. Έτσι σάβηκε ή κατάσταση.

Την ίδια εκείνη εποχή, ο Φουλιδής έμαθε ότι στην Έρβουάρ οι Γερμανοί είχαν συλλάβει έναν Άσπυραλό ύπολοχαγό, τον Τζιμ Πάουερ, που τον έκυριβε ο καθήγητής Γιάννης Παπάς στην όδο Ευκλείδους 4. Άμέσως φόρεσε τη στολή του, πήψε κι' ένα αυτοκίνητο της υπηρεσίας του και τράβηξε για την Κηφισιά, όπου τον κρατούσαν κλεισμένο σ' ένα μουντρούμι του εκεί φρουροχόρου.

— Ο άνθρωπος αυτός μπορεί να είναι Άγγλος, είπε στον έπί κεφαλής άξιωματικό, αλλά εργάζεται για λογαριασμό μας. Πώς δεν τον άφήσετε να φύγει άμέσως;

Γιατί δεν μας άνέφερε άπολύτως τίποτα, έκανε σαστισμένος ο άξιωματικός. Πώς μπορούσε να ξέρω ότι...

Ο Έλληνας τον έβλεπε με μία κίνηση του χεριού, πήρε τον Άγγλο κι' έφυγε. Ύστερα από λίγο τον παρέδωσε στο Γιάννη Παπά, με την έντολη να προσέχουν και οι δυό να μην ξαναπέσουν στα χέρια της Γκεστάπο.

Το φεβρουάριο του 1942, ο Φουλιδής ξανάφυγε πάλι για τη Ρωσία. Μαζί με το Νικόλαο Μπετανάκος, το Γιούρα Κοσένκο κι' ένα Γερμανό ύποαξιωματικό ως άουρματιστή, πήδησαν με άλεξιπτερά στην περιοχή της Σεβαστοπόλεως, που την είχαν παρακάμψει τα γερμανικά στρατεύματα, έπειδή είχε εξαφαιρέσει δυνατός όχυρωσις. Οι Γερμανοί ήθελαν τώρα να μάθουν όλες τις ρωσικές δυνάμεις που βρίσκονταν εκεί. Ο Φουλιδής και οι τρεις άντρες του κατάρωσαν πρόγνωση ανά άνταποκριθούν πλήρως εις τας έντολές που έλαβαν και να διαδισώσουν τας πλέον έπιστασιασμένες και άκριβεις έκθέσεις που έλαβε ποτέ στρατιωτική ήγεςία από της 138ης φρουριακής ρωσικής μεραρχίας της Σεβαστοπόλεως που την διοικούσε ο συνταγματάρχης Τσέρκοφ. Τον τελευταίο αυτόν, ο Φουλιδής άποφάσισε να τον άποαγάγει.

Νά τι άναφέρει ο Άρθουρ Ζάιτς σε μία έκθεσή του, μεταφρασμένη στα ελληνικά από την έπισημη άρχη: «Τό έπιτελείο της εν λόγω μεραρχίας εύρίσκει εις μίαν έξοχην έπαυση εις τας άτάξεις της Κριμαίας. Εις άπόστασιν 6 χιλιομέτρων περίπου από της άπόστασεως αυτής, εύρίσκει μία άγροικία εις εν δαιμόνιον της όποιας έμειναν ο Τσέρκοφ. Την μεταξύ των δυό σπιτιών άπόστασιν ο Τσέρκοφ την διέτρεχεν έπ' αυτοκίνητο το όποιον ώδηγει ο Ρώσος σωφής Βλαδιμίρος Βασιλιέβιτς, που ήταν και ο μοναδικός σύντροφός του. Από την παρακολούθησή του, ο Φουλιδής έγνώριζε πλέον πως αυτός κάθε βράδυ στις 9½, άφου έγευμάτιζε στη λέσχη των άξιωματικών του έπιτελείου, έπίστρεφεν από τον έξοχικό έρμηικό δρόμο στο σπίτι του».

Είδοποισε τότε με τον άσύρματό του τον Κλαούζεμπιτς να του στείλει δυό έλικόπτερα — σ' ένα χώρο κοντά σε κάποιο ρωσικό χωριούδάκι — άκριβώς στις δώδεκα τα μεσάνυχτα της ίδιας εκείνης μέρας. Τα έλικόπτερα θα κατευθύνονταν σ' ένα σημείο όπου μερικά κάκινια ηλεκτρικά φαναρικά θα σχημάτιζαν σταυρό. Τό έγχειρημα βέβαια ήταν έξαιρετικά τολμηρό. Μά ή τύχη εύνοησε το Φουλιδή και τους άντρες του, που μεταμεισμένοι σε Ρώσους χωρικούς της Κριμαίας, περιέμεναν σε μία στροφή του δρόμου να έμφανιστή το αυτοκίνητο του Τσέρκοφ. Πραγματικά, κατά τις δέκα παρά τέταρτο, άκούσαν το θόρυβο ενός αυτοκινήτου που πλησίαζε.

Δεν ύπήρχε άμφιβολία ότι ήταν το συνταγματάρχη. Ο Φουλιδής με τους άντρες του πετάχτηκαν άπο την κρύπτη τους και με τα πιστόλια στο χέρι, ύποχωρώσαν τον όδηγό να σταματήσει. Έκείνος ύπάκουσε θέλοντας και μη κι' έτσι σε λίγο ο Τσέρκοφ ήταν στήμάλωτος τους. Όλοι μαζί μπήκαν τότε στο αυτοκίνητο του Γερμανού και στις έντεκα άκριβώς, έβρισκαν στο σημείο εκείνο που θα προσγειώνονταν τα έλικόπτερα.

Κατά τις έντεκαμισι, είδαν τις φωτεινές δέσμες των άντισεραπορριών προβόλων των φουριών της Σεβαστοπόλεως, να έρευνούν τον όρίζοντα. Προσπαθούσαν να έντοπισουν τα δυό έλικόπτερα, που έπιτέλους κατέβηκαν πάνω από τα κεφάλια τους και κάθισαν απαλά πάνω στη γη, χωρίς να τους συμβεί άπολύτως τίποτα. Άμέσως όμως ξαναψώθηκαν πάλι στον άέρα, άφου παρέλθαν το πολύτιμο φορτίο τους και το μετέβρεαν στις δικές τους γραμμές. Για τα κατάρωμά του αυτό, ο Φουλιδής προήχθη σε ταγματάρχη.

Ο καταπληκτικός αυτός Έλληνας — που από μία κακή τύχη βρέθηκε στο πλευρό των Γερμανών — έκτός όλων των άλλων, είχε πετύχει να έξέλγη στην πληθυσμό όλοκληρης περιοχής γύρω από τον ποταμό Ντόν και να τον πάρη με το μέρος τους. Οι Ρώσοι, που άρχισαν να κατακαθάνουν ν' αλά καλά πιά τον κίνδυνο, τον έπιστρέφον τότε για πολλές χιλιάδες ρούβλια, πράγμα όμως που το έδωσε περισσότερο αήληθ άνάμεσα στους Κοζάκους.

Άρχές του 1943, ο Φουλιδής ξαναπήρε ένα μήνα άδεια και γύρισε στην Αθήνα. Έδώ μεσολάβησε πάλι στο Ζάιτς και γλύτωσε από τα νύχια της Γκεστάπο τρεις Έλληνες, που είχαν καταδικαστή σε θάνατο για σαιμποτάζ. Τό Μιχαήλ Παπαπέτρου, το Γιώργο Σεφεριάδη και το Δημήτρη Πασχάλη.

Θά ξαναγύρουν στη Ρωσία, αλλά θα γυρίσω πολύ γρήγορα, είπε τότε σε μερικούς φίλους του. Ο πόλεμος τελειώνει.

Ο Σεβαστιανός Φουλιδής όμως δεν ξαναγύρισε. Σε μία τελευταία του άποστολή στα μετόπισθεν του ρωσικού μετώπου — 11 Δεκεμβρίου 1943 — μπλοκαρίστηκε από ένα ρωσικό άποσπασμα και πάνω στη μάχη που έπακοούθησε, σκοτώθηκε αυτός και τρεις σύντροφοί του. Όστόσο κάποιος από τους στρατιώτες που κατάρωσαν να τον πάρη στην πλάτη του και να τον μεταφέρει στις γερμανικές γραμμές.

Αυτό ήταν το τέλος του θρυλικού για την ιστορία της Μυστικής Γερμανικής Υπηρεσίας, Σεβαστιανού Φουλιδής. Αυτό τουλάχιστον άναφέρουν τα έπίσημα γερμανικά έγγραφα. Ο μάγειράς του όμως, Λευκορώσος κι' αυτός που γινόνταν και γύρισε πάλι στην Ελλάδα, λέει πως τον σκότωσε ή Γκεστάπο ριχνόντάς στο γραμείο του μία χειροβουβίδα, έπειδή ο Φουλιδής είχε άρχισει να διαφωνεί με τη γερμανική τακτική...

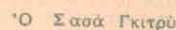
ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Λίγη ώρα με το νερόπαντρο ζευγάρι
Μαρτίν Καρόλ—Κριστιάν Ζάκ

Ἡ Μαρτίν καὶ ὁ ἄνδρας τῆς Κριστιάν ἐνῶ παρακολουθοῦν μιὰ ἐκπομπὴ τηλεόρασεως.

18

Τὰ νεώτερα
τῶν ἀστέρων

Σύντομες ειδησούλες

★ 'Ο «Αδάμαστος» είναι τὸ 2ο φιλμ ποὺ τὸ Τάϊρον Πά-
νερ γυρίζει γιὰ τὴν «Φόξ».
★ Ἡ Ρίτα Χαίη γουώρθ,
ὧ δὲν εἰσπράττει οὔτε μιὰ δε-

γυρίσω ένα φίλμ. Ο χωρισμός
αυτός θα είναι πολύ σκληρός
ατί δεν πιστεύω να υπάρχει στον
σμο πιο αγαπημένο ζευγάρι»,
αί μ' ένα γοητευτικό χαμόγελο
όσπεσε: «Νομίζω άλλωστε, πως
αυτό ο τύπος έπαψε ν' ασχολή-
ι με μάς!»

PLAT KENENTU

ΕΚΕΙΝΟΣ (χαμηλόφωνα):
γὰ τὰ βρίσκω μᾶλλον συγκι-
νῶντικά...

ΕΚΕΙΝΗ (σφίγγεται απάνω
του): Είναι όμως φθινόπωρο
πιά...

ΕΚΕΙΝΟΣ (στό αὐτί της
πολύ πειστικά): Εἵμαστε πάν-
τα μέν, ἀφοῦ ἐκαστὸν ἡμῶν

ΕΚΕΙΝΗ: Λες αλήθεια;...
ΕΚΕΙΝΟΣ (πίο σιγά, πιο πει-
στικά): Δεν τ'ό λώω μόνο εγώ, τ'ό
λέει μαζί μου κι' ο Μωραϊτίνης.
ΕΚΕΙΝΗ (λίγο εκπληκτική): 'Ο
Μωραϊτίνης;...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναί... 'Ακουσέ τον...
(άπαγγέλλει γλυκά, με έρωτικό πά-
θος):
'Σε ξαναδρίσκω, αγάπη μου χαμένη!...
'Ακόμη τη στιγμή θυμούνται ακόμη
Πού χωριστήκαμε σε κάποιο σταυρο-
(δρόμο)

Και πήραμε δυο δρόμους διακρυμένοι...
Το παραμύθι της αγάπης και οι δυο
Σ' ένα παλιό διαβάσαμε βιβλίο
Τη νύχτα άργα...
'Αχ, έλα, σφιχτοδέχοντας τα χέρια
Το παραμύθι κάτω από τ' αστερία
Νά ξαναρχίσουμε αγιά-αγιά...
Τό αγαπημένο μας βιβλίο εδώ στην α-
(κρη)

Νά τ'ο ξαναδιαβάσουμε μπορούμε...
Μέ την παλιά λαχράρα στην ψυχή...
Ποι μείναι; Θυμάσαι; 'Ενα δάκρυ
Είχαμε βάλει για σημάδι, αν δεν τ'ο
(βρομέ,

'Αρχίζουμε και πάλι απ' την αρχή!...
ΕΚΕΙΝΗ (κρύβεται βαθιά στην
αγκαλιά του γοητευμένη): Τί ώραίσι
στίχοι!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Και τί αλήθινοί!... 'Ο
έρωτας ξυπνάνει ευεργετικά τους
προνομίους του... Τους κάνει να
νοιώθουν μέσα τους διαρκή κι' αδιά-
τάκτα ψυχικά νεύματα... Μά, πές
μου αλήθεια, δυο ηλικιωμένοι άνθρω-
ποι τολμούν ποτέ να πληνθούνε στις
έρμηδες της Κηφισιάς και στην ύγρα-
σία της;... Φυλάσσονται από τη γε-
λοιότητα κι' από τους ρευματι-
σμούς!...

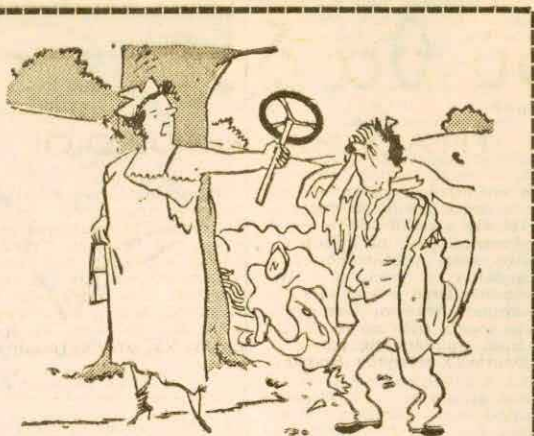
ΕΚΕΙΝΗ (παίρνει θάρρος): 'Ενώ
έμεις;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (έμπνευσμένα): 'Ε-
μείς είμαστε σεβαστά πρόσωπα μ'
εξάλλη ώριμότητα!... Τό φθινόπωρο
της ζωής μας είναι γεμάτο έρωτική
αίσιοδοξία, σ'α νάναι σπαρμένο με
καινούργιους άνοιξιάτικους κόλπους...
'Η βροχή που ποτίζει την Κηφισιά,
μοιάζει με άπριλιάτικη δροσούλα, ή
συννεφιά με όμιχλη κι' ή γκριζα με-
λαγχολία που μας σφίγγει είναι γε-
μάτη χαρά!... Κι'ατάξε γύρω σου...
'Οκτώριος σκόρπισε άηλεώς όλα
τα υπαίθρια ζευγαράκια της νεότη-
τος. Τό δικό μας όμως τό άφισε, που
δεν είναι ούτε νεανικό, ούτε καλά-
καλά ζευγάρι... 'Εχω τη γνώμη πως
αυτό θά συνεχισθί όσα χρόνια κι' αν
περάσουν, ό,τι κι' αν συμβή, σ' όλες
τις εποχές και σ' όλες τις καιριές
μεταβολές!... Είμαι βέβαιος ότι αυ-
τή ή ίδια ή Κηφισιά θά μάς δή νά
περνάμε κούτσα-κούτσα ύστερα ά-
πό χρόνια, έρωτευμένα σαράβαλα,
κάτω από τα πλατάνια της...
ΕΚΕΙΝΗ: Θάμαστε οι αιώνιοι έ-
ρωτευμένοι!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Και θά αγαπίομαστε
στό πείσμα του καιρού που θά περ-
νάει και των φθινόπωρων που θά μάς
τυλίγουν μέσα στην ύγρα αγκαλιά
τους... Θάμαστε οι έρωτευμένοι της
μεγάλης διαρκείας και της μεγάλης
άντοχής... ('Εχει νυχτώσει. Τό κρύο
είναι πιο τσουχτερό. 'Εκείνος κι' 'Ε-
κείνη όμως διασχίζουν τα νοτισμένα
δρομάκια που τους οδηγούνε κατ' ευ-
θείαν δεκάξη χρόνια πίσω).
ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ φυλακισμένοι κάνουν πεδύ-
λατο

Σε μια από τις μεγαλύτερες φυ-
λακές της Αυστραλίας, κοντά στη
Μελβούρνη, διοργανώθηκαν ποδηλα-
τοδρομίες μεταξύ των καταδικών, βε-
βαίως μέσα στο χώρο των φυλακών.
Αυτό τους άνοιξε την ψ' εξί, και ή-
ψαν κατόπιν απ' τ'ό διευθυντή των
φυλακών την άδεια να διοργανώσουν
αγώνες ποδηλάτου στο ύπαιθρο. 'Ε-
κείνος όμως δεν τους τό επέτρεψε,
για εύνοια λόγους...

— Νά, πάρε να δηγήσης εσύ, που τ'α κατα-
φέρνεις καλύτερα!

Επίκαιροι στίχοι

ΔΙΠΛΗ ΦΑΣΙΣ

Είναι, όντως, να καγχάξω και να σκάς από τ'α
(γέλια),
όταν βλέπεις και διαβάξω συνεχώς αυτές τις μέρες,
για ιπτάμενα τηγάνια, για πετούμενα... βαρέλια
κι' ότι γίνονται ακόμα περσιότες κι' οι... σιφονιέρες!
*
'Όμως είναι — ταυτοχρόνως — και να κάνω
(σκέψεις μαύρες)
και των Γάλλων να ξεχάσω τις ψευτιές και τις
(παλάβρες),
γιατί σκέπτεσαι, μοιραίως, έξω του έπιουσιού,
πως επίκειται κι' ή άρσις του 'Ενοικιοστασίου
κι' άσφαλώς θά βλείη τότε να πετάνε τα ιπτάμενα... τη-
(γάνια!)

ΟΛΑ ΤΑΧΕΙ...

Θησαυρούς όνειρευτήκαν μερικοί Ζακυνθίνοι
και τό πίστεψαν τό πράγμα και της χώρας οι τρα-
(νοί)...
Αύθωροί, λοιπόν, κι' έν τάχει και χωρίς περιστρο-
(φές),
άπεφάσισαν να κάνουν σοβαρές άνασκαφές!
*
Και σκοτώθηκαν να σκάσουν, για νά βρούνε μέσ'
(στό χώμα),
τά λεπτά της Καρολίας και τ'α σκέψη της ακόμα,
ώσπου βρήκανε, παρ' όλες τις σπουδές και τις άν-
(τάρες),
μερικά ναπολεόνια κι' αρκετές παληοπεντάρες!
*
Της μορίας μας τό... βάθος καμαρώνεις συνεπώς,
τη στιγμή που ό Τζαντιώτης περιμένει πως και πως
την άνοικοδόμησή του
κι' οι σοφοί μας... άνασκάπτουν πάρα πάνω τό νη-
(σί του!)

ΑΣΙΟΠΕΡΙΕΡΓΑ

'Όπου νάναι κι' έπειγόντως, τουρκιστί τσαμπούκ-
(τσαμπούκ),
στην ώραία Κέοκνρά μας θά έκδράμη κι' ό Φαρούκ,
για νά κάνει, ό έρίφης, συλλογή κι' άλλων θηλέων
και νά πραγματοποιήση κι' «επενδύσεις κεφα-
(λαίων)»!

Δηλαδή δουλειές με φέσια και με...φουρντες έτοι-
(μάζει)

και κατάπληξιν δικαίαν ό κοσμάκης δοκιμάζει
τη στιγμή που ξέρει πλέον και 'Ανατολή και Δύσις
πως ό τέως έστεμμένος κάνει μόνον...άπεικδύσεις!

ΜΩΡΙΑ... ΕΜΦΥΤΟΣ

Οί μυστήριοι των δισκων και των πούρων δηγοί,
που τόν 'Αρη παρ'άνε και μάς έρχονται στη γή,
είναι, λέει, κάτι κοτσάνια και φυτά συνηθισμένα,
άλλά με... νοσημοσύνη και με γνώσι προικισμένα!

Τά κεφάλια ήγων ήτοι τά γερά και δυνατά,
στίς...κοτσάνες μάς ταράζουν, φίλατέ μου συμπο-
(λίτα)
κι' όσοι άνθρωποι πιστεύουν στα νοήματα...φυτά,
πρέπει νάναι, ώρισμένως, πιο κουτοί κι' από τ'α...
(έλητα!)

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Ο τρόπος που τρώτε ΣΑΣ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΙ

Μία σειρά από ψυχολογικές πα-
ρατηρήσεις που δείχνουν την
προσωπικότητά σας

'Αν θέλετε να καταλάβετε τό χα-
ρακτήρα ενός ανθρώπου, δεν έχετε πα-
ρά να τόν παρακολουθήσετε την ώρα
του φαγητού και να προσέξετε τόν τρό-
πο με τόν όποιο τρώει.
'Ας πάρουμε για παράδειγμα τόν
άνθρωπο που, όταν καθίση να φάη, θά
βάλη στην άκρη μια κακοψημένη πα-
τάτα, θά βγάλη τό λίπος από τό κρέας
και κάθε τόσο θά ψάχνη στο πιάτο
του μήπως ανακαλύψη καμιά άνοηπα-
κτη μυγιά. Στη ζωή, ό άνθρωπος α-
τός είναι άνησυχός, δεν ικανοποιείται
εύκολα και χρειάζεται μια δουλειά, που
θά του άπορροφήση όλη την ένεργητι-
κότητα, φίλους που θά τόν καταλά-
θουν και μια σύντροφος που νά ξέρη
να τόν... διευθύνη.

'Υπάρχει ύστερα ό τύπος που τρώει
τό φαγητό του με μεγάλη ταχύτητα.
'Ο άνθρωπος αυτός, είτε άνδρας είτε
γυναίκα, είναι αποφασιστικός, ένεργη-
τικός, ικανός και πρακτικός. Δείχνει
κάποια άνυπομονησία όταν οι άλλοι δέ
μπορούν να ακολουθήσουν τ'α γρήγορα
βήματά του, αλλά επιζητεί καλή οικο-
γενεία και είναι αποδοτικός σε δου-
λειά, όπου μπορεί να χρησιμοποιήση τη
δική του πρωτοβουλία. Δεν δέχεται εύ-
κολα διαταγές από άλλους. Όταν ό-
μως είναι στη θέση που πιστεύει ότι
του ταιριάζει, είναι γενναίος άνδρας, κα-
λός σύντροφος και επιθέλλεται στους
άλλους.

'Ο άκατάστατος, κατορθώνει να λε-
ρώση γρήγορα τό τραπέζιόμάνηλο και
την πετσέτα, ρίχνοντας άπάνω της κά-
θε είδους σάβιστα και φαγητό. Πολλές
φορές μάλιστα, κατορθώνει να τ'α ριξή
και στο πάτωμα, όχι σπάνια δέ και
πάνω στους άλλους. Είναι ευεικής χα-
ρακτήρας, που χρειάζεται μια ήσυχη,
αναπαυτική άτμόσφαιρα και φίλους με
κατανόηση. Συνήθως, έχει τήν αίσθη-
ση του χιούμορ και είναι γεμάτος κα-
λωσύνη.

'Εκείνος πάλι που τρώει ό,τι έχει
μπροστά του, χωρίς να βιάζεται, βάζει
λίγο άλάτι στην άκρη του πιάτου
του και άντιπαθεί τό φαγητό με μπα-
χαρικά, είναι σταθερός τύπος. Προτι-
μά μια σταθερή δουλειά, κανονικές ώ-
ρες έργασίας και σταθερό μισθό. 'Ε-
πειδή δεν είναι άστατος ή επιπόλαιος
γίνεται καλός οικογενειάρχης. 'Έχει ό-
μως τό ελάττωμα να είναι έγωιστής.

'Ο όνειροπόλος, δεν ξέρει ποτέ άν
τρώη πατάτες ή κρέας μαγειρεμένο από
την παρασμένη έδωδομά! Τις περισσό-
τερες φορές, έχει μπροστά του ένα βι-
βλίο ή μια έφημερίδα και δεν πρέπει
να έκπλαγής, αν τόν δήτε να ρίχνη
ζάχαρη στη σούπα του ή πιπέρι στο
γλυκό του. Είναι ό τύπος που χρειά-
ζεται πάντοτε κάποιον να τόν προσέχη
και είναι εύχαριστήσιμος όταν τόν 'ρ-
φει. Απορροφημένος στον δικό του κόσμο,
άφνει κάθε πρωτοβουλία στους άλ-
λους. 'Ακόμη κι' όταν παντρευτή, δεν
παύει να είναι ένα μεγάλο παιδί —
καλόβολο όμως.

'Ο καχύποπτος καθαρίζει τ'α μαχαί-
ροπήρουνα στο τραπέζιόμάνηλο, εξέτά-
ζει τό ποτήρι του και τ'α ποτήρια των
άλλων για να δ'ή μήπως έχουν κοκκι-
νάδια και δεν διατάζει να στείλν πι-
σω ένα πιάτο, αν δεν τ'α άρέσει. 'Ε-
πειδή δεν συμπαθεί τις νέες γνωριμιές
και τό καινούργιο περιβάλλον, είναι
δύσκολο να γίνετε φίλος μαζί του. Εί-
ναι, τις περισσότερες φορές, άνθρωπος
που δυστύχησε στη ζωή του και χρειά-
ζεται άφοσίωση και κατανόηση.

'Ο άνθρωπος που δεν τρώει με σύ-
στημα, αλλά ηβδύει από τό ένα πιάτο
στο άλλο — πότε στο κρέας, ύστερα
στη σαλάτα και μετά στις πατάτες —
και βάζει κάθε τόσο λίγο πιπέρι ή α-
λάτι στα διάφορα φαγητά, έχει μεγάλη
κλίση για τήν περιπετειώδη ζωή. Δεί-
χνει έναν άπείραστο έθουσιασμό για τη
ζωή, αλλάζει ταχτικά σπίτι και επαγ-
γέλμα και πιάνει φίλους με όλους τους
ανθρώπους, όπου κι' αν τούς βρή.

'Ο ειρων, μοιάζει σαν να τρώη μόνο
και μόνο έπειδή είναι κάτι, δυσάρε-
στο βέβαια, άλλ' άπαραιτήτο. Γι' αυτό
και πολύ σπάνια ενδιαφέρεται για τό
τί θά τ'ο σερβίρουν. 'Αν θέλετε να
σας προσέχη, πρέπει να ενδιαφερθήτε
και σεις για κείνο που άποτελεί τό μο-
ναδικό ενδιαφέρον γι' αυτόν.

Τα φιλμ που θα δούμε τόν χειμώνα

ΤΙΤΛΟΙ ΚΑΙ ΗΘΟΠΟΙΟΙ

ΤΑ ελληνικά φιλμ δεν είναι έφέτος τόσο πολυάριθμα όσο πέρυσι,
είναι όμως πολύ καλύτερας ποιότητας, κι' αυτό έπειδή οι παρ-
αγωγοί διεπίστωσαν ότι τ'α καλά φιλμ άφίνουν μεγάλα κέρδη ενώ
τά μέτρια και τ'α... άλλα ζημιώνουν τόν παραγωγό τους. 'Εκτός
των δυο που αναφέραμε στο προηγούμενο τεύχος μας, ή ελληνική πα-
ραγωγή συμπεριλαμβάνει και τ'α ακόλουθα έργα:
'Ο Γιώργος Τζαβέλλας γύρισε έφέτος τό νέο του έργο στο στούντιο
'Αν Ζερβός. Πρόκειται για ένα φιλμ με 4 σκέτες που τίτλοφονείται 'Η
Ιστορία μιας κάλπικης λίρας». Στο πρώτο σκέτε πρωταγωνιστούν ή 'Ελ-
λή Λαμπέτη και ό Δ. Χόρν, στο δεύτερο ό Βασ. Λογοθετίδης με τήν
'Ιλντα Λιδοκού, στο τρίτο ό 'Ορέστης Μακρής με τήν Σπεράντζα Βρανά
και στο τελευταίο ό Μιμης Φωτόπουλος.

Στά ίδια στούντιο γύρισε και ό Ντίνος Δημόπουλος τήν αισθημα-
τική-άστυνομική περιπέτεια 'Τζό ό τρομερός» με πρωταγωνιστές τόν
Ντίνιο 'Ηλιόπουλο, τήν Μαργαρίτα Παπαγεωργίου, τόν Χρήστο Τσαγα-
νέα, τήν Νίνα Σγουρίδου, τόν Νίκο
Ρίζο, τόν Δ. Παπαγιαννόπουλο και τόν
Γ. Δαμασιώτη. Τό άχώριστο ζευγάρι
Φωτόπουλος — 'Ηλιόπουλος πρωταγωνι-
στεί στην κωμωδία 'Ο Θανατάκης έγι-
νε μαμά». Στην παραγωγή της 'Αν.
Ζερβός συμπεριλαμβάνεται και ένα δι-
πρακτο σόρτ, τό 'Απόλλων και Δάρνι»,
που γυρίστηκε στην ώραία κοιλάδα των
Τεμπάν με θέμα παρμένο από τήν ελ-
ληνική μυθολογία.

'Η 'Φήνος-Φιλμ» έκτός από τήν ται-
νία του Οικονομίδη θά μάς δώση έρέ-
τος και τό δραματικό φιλμ 'Ο δρόμος
με τις άκακίες, που σκηνοθέτησε ό Δη-
μήτρης 'Ιωαννίδης. Στο έργο αυτό
πρωταγωνιστούν ή Καίτη Πάνου, ή 'Αν-
τιγόνη Βαλάκου και ό Μάνος Κατρά-
κης.

'Η 'Μήλλας-Φιλμ» γύρισε και τ'α
τρία νέα της έργα στην 'Ελλάδα, με
ξένους τεχνικούς. Τό πρώτο είναι ή
γνωστή μας από τό θέατρο κωμωδία
'Δεσποινίς έτών 39» των Σκελλεσίου-
Γιαννακοπούλου στην οποία πρωταγωνι-
στεί ολόκληρος ό θίασος του Βασ. Λο-
γοθετίδη. Τό δεύτερο φιλμ είναι ένα έ-
ρωτικό δράμα έμπνευσμένο από τό μυ-
θιστόρημα του 'Ιακώβου Καμπανέλη
'Η Στέλλα με τ'α κόκκινα μάτια». Στο
φιλμ αυτό, τόν όποιο τό γύρισμα
πλησιάζει στο τέλος του, πρωταγωνι-
στούν ή Μελίνα Μερκούρη, ό Γιώργος Φούντας και ό 'Αλέκος 'Αλεξαν-
δράκης. Τό τρίτο φιλμ είναι μια κωμωδία που έγραψε και θά σκηνο-
θετήση ό Νίκος Τσιφόρος με πρωταγωνιστή τόν Ντίνιο 'Ηλιόπουλο. 'Ο
τίτλος της είναι 'Ο '14ος καλοκαίρι».

'Η 'Νίκολας-Φιλμ» θά μάς παρουσιάση μια κωμωδία που σκηνοθέ-
τησε ό Γιάννης Τριανταφύλλης. 'Ο τίτλος της είναι 'Πιάσαμε τήν καλή»
και πρωταγωνιστούν σ' αυτή ή Γεωργία Βασιλειάδου, ό Κώστας Χα-
τζηχρήστος και ή Ρένα Στρατηγού. 'Η θυσία της μάνας» είναι ένα
δραματικό έργο που ή 'Τζάα-Φιλμ» γύρισε βάσει του μυθιστορηματος
της 'Ιωάννας Μπουκουβάλα 'Αναγνώστου με τήν Σμαρούλα Γιούλη, τήν
'Ελένη Κατσηργούρη και τόν 'Αλέκο 'Αλεξανδράκη. 'Η νέα έταιρεία '7η
Τέχνη» θά μάς παρουσιάση τό δραματικό φιλμ 'Τό όργανόκι» έμπνευ-
σμένο από τό γνωστό σουζέ τό 'Ατίκι. Τό σενάριο και ή σκηνοθεσία
του έργου όφείλονται στον Φριζό 'Ηλιάδη που μάς έδωσε τήν 'Νεκρή
Πολιτεία», έχει δ'ή για πρωταγωνιστές τήν Γέλυ Μαυροπούλου και τόν
'Αλ. 'Αλεξανδράκη.

'Ο Πέτρος Γιαννικός καταπιάστηκε έφέτος με τήν γνωστή όπερέττα
του Σκελλεσίου 'Χαλιμά». Στο έργο τόν πλαισιώνουν ή Μαρία Νέ-
ζεφ, ή Έσα Μπουκα, ή Ρένα Στρατηγού, ό Κούλης Στοιγιάς κ. ά.
'Υπάρχει ακόμα πιθανότης να δούμε έφέτος τήν 'Ακόλφω» που ό 'Ορέ-
στης Λάσκος γυρίζει στα στούντιο της 'Φήνος-Φιλμ» και τό 'Φυντανάκι»
του Παντελή Χόρν.

'Η 'Σπέντζος-Φιλμ» από παραγωγός ελληνικών ταινιών έγινε έφέ-
τος εισαγωγέας ξένων φιλμ. 'Έχει αναλάβει μόνο τήν έκμετάλλευσή μιας
ταινίας της 'Ρέα-Φιλμ» 'Γυναίκες δίχως άνδρες». Πρόκειται για ένα
δράμα έμπνευσμένο από τήν ζωή των γυναικών
των 'Ελλήνων ναυτικών που σκηνοθέτησε ό Στέ-
λιος Τατσόπουλος με πρωταγωνιστές τήν Κάρια
Λίνα, τόν Γιώργο Φούντα, τόν Τίτο Βασιδή και
τήν 'Αθανασία Μουστακά.

Από τ'α γαλλικά φιλμ που συμπεριλαμβάνονται
στον κατάλογο ξεχωρίζουν τ'α ακόλουθα: 'Τό με-
ροκάματο του τρόμου» μια δραματική περιπέτεια
που σκηνοθέτησε ό Ανρί Κλουά και ή όποια κέρ-
δισε τό πρώτο βραβείο στο τελευταίο Φεστιβάλ
των Κανών. Πρωταγωνιστούν ό Σαρλ Βανέλ και
ό 'Υβ Μονταν. 'Ο 'Ρασποϊν» είναι ένα έγχρω-
μο ιστορικό δράμα έμπνευσμένο από τή ζωή του
Ρώσου διαβολοκαλόγηρου που τόν υποδύεται στο
φιλμ ό Πιέρ Μπρασέρ. 'Η 'Ιζα Μιράντα παίζει
τόν ρόλο της Τσαρίνας ενώ δυο άλλοι βασικοί
γυναίκες ρόλοι έχουν άνατ'εθ στη Ρενέ Φωρ
και τήν Μίλλυ Βιτάλε. Τό 'Αδεν θά σε ξεχάσω
ποτέ» είναι ένα έγχρωμο μουσικό ρομάντσο με πρω-
ταγωνιστές τήν Κλωντίν Ντιποί και τόν Φίλιπ
Λεμαίρ. 'Ο Πιέρ Μπρασέρ πρωταγωνιστεί στο
κοινωνικό δράμα 'Κατηγορώ τήν δικαιοσύνη». 'Υ-
πάρχουν και δυο άστυνομικά φιλμ 'Η κολασμένη
του Παρθενάγγελου» με τόν Ζαν Μοράι και τήν
Φρανσουά 'Αριούλ και 'Ενας έπικίνδυνος άν-
θρωπος» με τόν 'Εντο Κωνσταντίν. 'Η κόρησας
της Καστιλιόνης» τέλος είναι ένα έγχρωμο ιστο-
ρικό δράμα άγγλο-γαλλικής παραγωγής στο ό-
ποιο πρωταγωνιστούν ή 'Υδόν ντε Κάρλο, ό Ζωρς
Μαρσάλ και ό Ροσσάνο Μπράτι.

'Υπάρχουν στον κατάλογο της 'Σπέντζος-Φιλμ» και αρκετά έργα
Ιταλικής παραγωγής. 'Η 'Αλνίνα Βάλλι, ό Πένιρο 'Αρμεντάρι και ή
Φρανσουά 'Αριούλ πρωταγωνιστούν στη δραματική περιπέτεια 'Ο έκδι-
κτης του Τολεδού». 'Η Σιυέα Παμπανί και ό Ράφ Βαλλόνε στο
δράμα 'Σκλάβος της αμαρτίας», ενώ στον 'Ιλλιγγο της διαφθοράς»
πρωταγωνιστεί μια νέα στήρ του Ιταλικού κινηματογράφου, ή 'Ελίζα
Σετζάνι. Νέο άστέρι είναι και ή Μαρίνα Βλαντύ που πρωταγωνιστεί σ'α
κοινωνικό δράμα 'Ανήλικη μητέρα» και στην έγχρωμη περιπέτεια 'Η
μάχη των βάλτων». 'Ο Φράνκ Λιτμόρ πρωταγωνιστεί στο δράμα 'Η
έχθρα» και στην έγχρωμη κουραστική περιπέτεια 'Ορκίζομαι στο σπαθί
μου».

'Η 'Γκλόρια-Φιλμ» αντιπροσωπεύει στη χώρα μας τόν άγγλικό
'Οργανισμό Τζ. 'Αρθουρ Ράγκ». Μεταξύ των έργων της έταιρείας αυ-
τής συγκαταλέγεται και τό έγχρωμο φιλμ της Ρενάτο Κατελλάνι
'Ρωμαίος και 'Ιουλιέττα» που κέρδισε στο Φεστιβάλ της Βενετίας τό
πρώτο βραβείο. Πρωταγωνιστούν ή νέα άποκάλυσή της Βενετίας τό
απόκαλυψις Σούζαν Σένταλ, ό Λωρενς
Χάρβεθ και ή Φλόρα Ρόμπσον. 'Τό νη-
σί των δακρυών» είναι μια έγχρωμη πε-
ριπέτεια έμπνευσμένη από τό έργο του
Σώμερσετ Μάι με πρωταγωνιστές τήν
Κλωνίς Τζώνς και τόν Ρόμπερτ Νιού-
τον. Περιπέτειες είναι και 'Ο άετός
της Κελάνης» με τόν Γκρέγκορ Πεκ,
'Αυτικά της Ζαντιάρης» με τόν 'Αν-
τονι Στήλ, 'Ο θησαυρός των Μασ-
ορι» με τήν Γκλύνις Τζώνς και τόν Τζακ
Χάκινς, 'Σίμπα, τό σημάδι του θανά-
του» με τόν Ντρίκ Μπόγκκατ και 'Α-
νάμεσα στα σύνεφα» με τόν 'Αντονι
Στήλ.

'Ο 'Αλεκ Γκύνες πρωταγωνιστεί μα-
ζί με τήν 'Οντίλ Βερσούα στην έγχρω-
μη μουσική κωμωδία 'Περιπέτειες στο
Παρίσι». 'Η ίδια ή 'Οντίλ Βερσούα
πρωταγωνιστεί και στο δράμα 'Παρά-
νομο έρασται». Τέλος μεγάλη θαλα-
σινή περιπέτεια είναι οι 'Δαίμονες των
κυμάτων» με τόν Μάικς Ρέντγκρεϊβ,
τόν Ντρίκ Μπόγκκατ και τόν 'Αντονι
Στήλ.

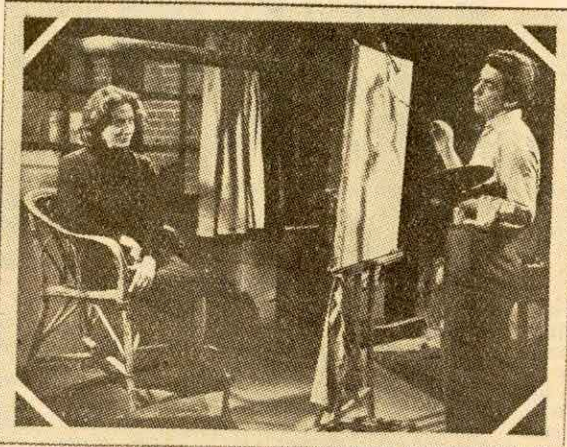
Κλείνουμε τήν έφετηνή μας έρευνα
με τ'α ξένα φιλμ που θά μάς παρουσιά-
ση ή 'Αν. Ζερβός. 'Ανάμεσα στα νέ-
α ρωσικά έργα συγκαταλέγονται 'Η μά-
χη του Στάλινγκραντ» και 'Η πτώση
του Βερολίνου». Από τ'α ισπανικά ξε-
χωρίζει ή κωμωδία 'Καλώς ήλθατε κύριε Μάρσαλ» που σατυρίζει τό
σχέδ.ό Μάρσαλ. Από τ'α αυστριακά στούντιο προέρχεται τό 'Ούρανο
βάλει» μια τολμηρή Ιστορία με τήν γοητευτική 'Ελσι Μαγιερχοφερ.
'Από τ'α γαλλικά φιλμ ξεχωρίζει τό 'Απρίν άπ' τήν καταστροφή» του
Κανιαν, στο όποιο πρωταγωνιστούν ή Μαρίνα Βλαντύ, ό Μπέρνάρ
Μαλιέ και ή 'Τζα Μιράντα.

'Η Σιυέα Παμπανί πρωταγωνιστεί στο Ιταλικό φιλμ 'Ακατα-
μάχητη γυναίκα», ενώ ό Βιττόριο ντε Σίκα έχει για παρτενάρ τήν
'Ιζα Μιράντα στο δράμα 'Πεθαμένος κατά λάθος».

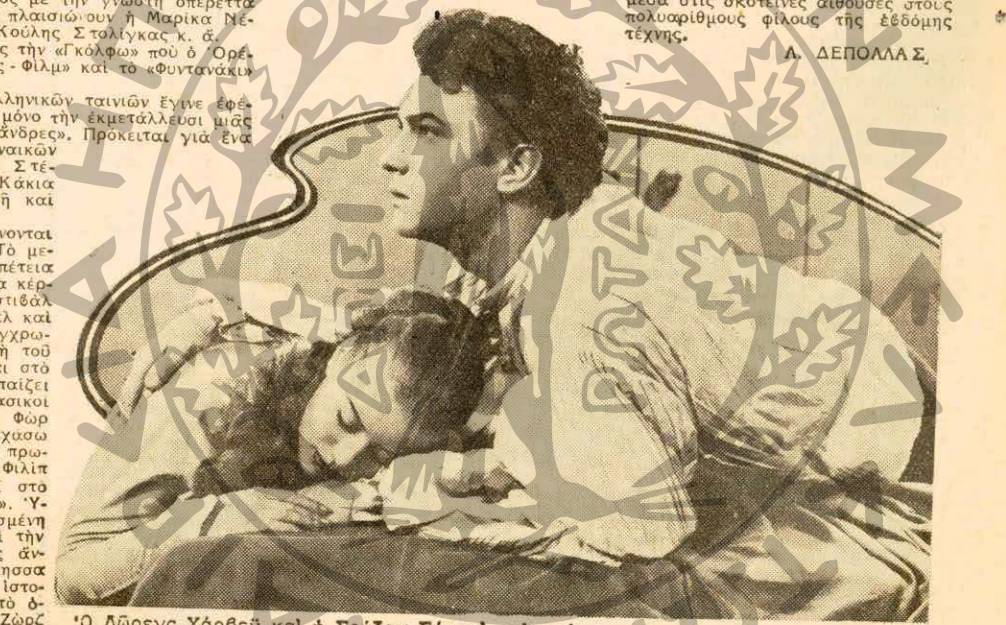
'Η Χάρριετ 'Αντερσον θά είναι έφέτος ή νέα απόκαλυψή του σουη-
δικού κινηματογράφου. Πρωταγωνιστεί στο ρεαλιστικό δράμα 'Καλο-
καίμ με τη Μονίκα».

'Η ποικιλία όπως βλέπτε είναι μεγάλη και υπάρχουν αρκετά καλ'α
φιλμ. 'Αν έπαληθεύσουν οι προσδοκίες των κινηματογραφιστών θά έξα-
σφαλίσουν κέρδη για τ'α ταμεία τους και πολλές ευχάριστες ώρες
μέσα στις σκοτεινές αίθουσες στους
πολυοριθμούς φίλους της έδωδής
τέχνης.

Α. ΔΕΠΟΛΛΑΣ

Ο Τάκης Χόρν και ή 'Ελλη Λαμπέτη που πρωταγωνι-
στούν στο πρώτο σκέτε του φιλμ 'Η Ιστορία μιας κάλπικης
λίρας».

'Ο Λωρενς Χάρβεθ και ή Σούζαν Σένταλ σε μια σκηνή του φιλμ 'Ρωμαίος και
'Ιουλιέττα».

τάχτηκαν. Για μια στιγμή δεν είπαν τίποτε ούτε ο ένας ούτε ο άλλος. Ο Μαινβίλ έδωσε κατόπιν το χέρι του στον ώμο του Μωρεβέρ.

— Τό 'ίδιο πράγμα σκεφτόμαστε σύντομα, είπε. "Αν θέλωμε, αντί να είδοποιήσωμε τον δούκα, μπορούμε να εξασφαλίσωμε για τον εαυτό μας δυο ή τρία απ' αυτά τα σακκιά. Άλλα τί θα το κάνωμε αυτό το χρυσάφι;"

— Τί θα το κάνωμε; απάντησε ο Μωρεβέρ. "Εγώ τουλάχιστον θάφευγα... Έχω άρχει να κουράζωμαι από τον πόλεμο και τις περιπέτειές του. Κι' έπειτα, γνώρισα αρκετά ως σήμερα την αχαριστία των μεγάλων. "Αν είχα διακόσιες χιλιάδες λίβρες δικές μου, θάφευγα!... Πού θα πήγαινα;... Δεν το ξέρω... Άλλ' ο αέρας του Παρισίου δεν μου άρεσει καθόλου αυτό τον καιρό... Δεν τολμάω πιά να περπατήσω στους δρόμους, γιατί φοβάμαι μήπως συναντήσω..."

— Τί πράγμα; ρώτησε ο Μαινβίλ με απορία.

— Τίποτε... Ένα φάντασμα... Δεν πιστεύεις στα φαντάσματα;... Κι' όμως το δικό μου είναι πραγματικό.

— Έγινες, λοιπόν, τόσο φοβισιάρης, Μωρεβέρ;

— Ο Μωρεβέρ ταραχτηκε.

— Φοβισιάρης; είπε. Με ξέρεις αρκετά καλά, Μαινβίλ, γιατί με έχεις ιδη σε είκοσι τουλάχιστον μάχες ως σήμερα. Δεν φοβήθηκα ποτέ... Κι' όμως, κάθε φορά που συλλογίζομαι αυτό τον άνθρωπο αίσθανομαι μια παγερή ανατριχίλα που σπάνει ως το μυαλό μου. Πρέπει να φύγω μακριά από δω για να μπορέσω να κοιμηθώ ήσυχος και να ξαναβρω την γαλήνη που την έχω χάσει από δεκάξη χρόνια. Πρέπει να ξεχάσω αυτό τον άνθρωπο!... Νά γιατί μου χρειάζονται χρήματα!... Μαινβίλ, τί είναι διακόσιες χιλιάδες λίβρες μπροστά σ' έναν αυτό τον θησαυρό;... Αφσέ με να τις πάρω...

Ο Μαινβίλ έμεινε συλλογισμένος κάμποσες στιγμές. Έπειτα είπε:

— Άκουσέ με, Μωρεβέρ. Ξέρεις όπως κι' εγώ ότι πρόκειται να γίνουν μεγάλα πράγματα. Ο δούκας θα φορέσει στο κεφάλι του το γαλλικό στέμμα. Ή μεγάλη συνωμοσία θα πάρη τέλος. Τί είναι εκείνο που λείπει; Κάμποσα χρήματα για να ξεσηκωθούν μερικές χιλιάδες άνθρωποι... Ο Έρρικος 3ος θ' αναγκαστή τότε να παραδοθή κι' ο Έρρικος της Ναβάρρας θα ξαναγυρίση στην πατρίδα του. "Αν βρεθούν αυτά τα χρήματα, ή Ίερη Συμμαχία θα σωθή, ο Γκίζης θα βάλη το βασιλικό στέμμα στο κεφάλι του κι' εγώ θα γίνω στρατάρχης. "Αν σφετερισθούμε ένα μέρος απ' αυτά τα χρήματα, ο Γκίζης θα μάς διώξη σαν κοινούς λιποδύτες... Έχω, όμως, ένα άλλο σχέδιο. Θα γυρίσωμε απόψε

μαζί με μερικούς τολμηρούς συντρόφους στο μύλο, θα πάρωμε τα σακκιά με το χρυσάφι και θα τα πάμε στο μέγαρο του Γκίζης. Θα πω τότε στον δούκα: «Αυθέντα, τα χρήματα είναι εδώ. Δεν ζητάω τίποτα για τον εαυτό μου. Άλλα πρέπει να δώσετε διακόσιες χιλιάδες λίβρες στον Μωρεβέρ. Διαφορετικά, θα πη σ' όλο τον κόσμο πως βρήκατε αυτά τα χρήματα, που θα σας επιτρέψουν να συγκεντρώσετε έναν δολόκληρο στρατό κάτω από τη σημαία σας...». Νομίζεις πως ο Γκίζης θα μου άρνηθη αυτό το ποσό;

— Όχι, βέβαια.

— Είσαι σύμφωνος, λοιπόν, να κάωμε όπως σου είπα;

— Συμφωνώτατος.

Οι δυο άνδρες πήραν βιαστικά το δρόμο που ώδηγούσε στο Παρίσι. Ένα κεφάλι πρόβαλε τότε πίσω από το φράχτη. Ήταν ο ιππότης ντε Παρνταγιάν.

— Αυτή τη φορά τόν κρατάω! ψιθύρισε σφίγγοντας τις γροθιές του.

Ο μυλωνάς

Ο Παρνταγιάν είχε παρακολουθήσει τον Μωρεβέρ και τον Μαινβίλ από τη στιγμή που τους πρωτεύει και δεν είχε καμιά λεπτομέρεια από τη σκηνή που διαδραματίστηκε ανάμεσα σ' αυτούς και τον αγωγίτη. Έπειτα κρυφτηκε πίσω από το φράχτη κι' άκουσε όλη τη συζήτηση τους, που τον έκανε να μάθει όλα όσα ήθελε. Γύρισε τότε κοντά στην πύλη του Αγίου Όνωριου, όπου είχε αφήσει τον δούκα της Άγκουλέμης και τους δυο υπηρέτες του.

Θέλετε, του είπε, να παίξετε μια άσχημη φάρσα στον δούκα της Γκίζης; Γύριστε άμέσως στο σπίτι σας και πάρτε ό,τι όπλα και πολεμοφόδια θοήτε εκεί. Ο ανεβήτε κατόπιν στο αλόγο σας, καθώς και οι δυο υπηρέτες σας, που άλλο δεν ζητάνε παρά να τους δοθή ή ευκαιρία να δείξουν τί αξίζουν. Ο ένας απ' αυτούς θα μου φέρη και το δικό μου αλόγο. Θα σας περιμένω στο μύλο που βρίσκεται στην κορυφή του λόφου.

— Άλλα τί πρόκειται να κάωμε; ρώτησε ο νεαρός δούκας.

— Σας το είπα: θα παίξωμε μια άσχημη φάρσα στον Γκίζη. Το χτύπημα που θα του δώσωμε θα είναι τόσο τρομαχτικό, που δεν θα μπορέση ν' ανασηκωθή ποτέ πιά!

Ο Κάρολος της Άγκουλέμης δεν ζήτησε να μάθει περισσότερα. Είχε απεριόριστη εμπιστοσύνη στον Παρνταγιάν. Έφυγε, λοιπόν, για το Παρίσι μαζί με τον Κροάς και τον Πικουί.

Ο Παρνταγιάν άρχισε τότε ν' ανεβαίνει στο μονοπάτι κι' έπειτα από λίγη ώρα έφτασε στην κορυφή του λόφου χωρίς να τον ενοχλήση κανείς.

Το πράγμα αυτό του έκανε έντύπωση.

Γιατί περίμενε πως κάθε τόσο θα συναντούσε κι' από έναν φρουρό.

— Μήπως τα μούλάρια αυτά μετέφεραν πραγματικό κριθάρι; αναρωτήθηκε. Άλλα δεν μπορεί ο Μωρεβέρ κι' ο Μαινβίλ να έκαμαν λάθος.

Πάνω στο μικρό πλάτωμα που υπήρχε στην κορυφή του λόφου δεν βρισκόταν κανείς. Ο ιππότης μπήκε μέσα στο μύλο που ή πόρτα του ήταν ανοιχτή.

— Σίγουρα ο Μωρεβέρ ώνειρεύθηκε! ψιθύρισε. Όλα εδώ πάνω δείχνουν πως τίποτε το εξαιρετικό δεν συμβαίνει.

Χτύπησε με τη λαβή του σπαθιού του πάνω σ' ένα τραπέζι.

Μια νεαρή υπηρέτρια εμφανίστηκε σε λίγα. Τό ύφος της πανέκρητο έκπληξη. Σίγουρα, δεν θα ήταν συνηθισμένη να βλέπη ανθρώπους σαν τον Παρνταγιάν πάνω στο μύλο.

— Κόρη μου, της είπε ο ιππότης, θέλα να μιλήσω στο άρνετικό σου... Μου χρειάζεται μια ποσότητα αλεύρι και είμαι πρόθυμος να το πληρώσω σαν να ήταν χρυσάφι...

Ένας άνθρωπος μπήκε εκείνη τη στιγμή.

— Είπατε πως θέλετε αλεύρι, ευπατρίδα μου; ρώτησε.

Τό βλέμμα του είχε στηλωθή έρευνητικά πάνω στον Παρνταγιάν.

— Θέλω ν' αγοράσω μερικά σακκιά αλεύρι, απάντησε ο ιππότης. Θα σας τα πληρώσω δέκα φορές παραπάνω από την πραγματική τους αξία... Μου χρειάζονται τριάντα σακκιά... Είνε για σας μία ευκαιρία να γίνετε πλούσιος... Τό μόνο που ζητάω είναι να μ' αφήσετε να διαλέξω μόνος μου τα σακκιά που θα πάρω.

— Και βέβαια θα τα διαλέξετε μόνος σας, είπε ο συνμιλητής του, που με μια γρήγορη κίνηση έκλεισε την πόρτα του μύλου.

Ο ιππότης πρόσεξε την κίνησή του.

— Θα κάνετε καλά να τραβήξετε και τους σύρτες, είπε ειρωνικά. Ξέχασα να σας πω ότι θέλω ν' αγοράσω τα τριάντα σακκιά που σας έφεραν πριν από λίγη ώρα πάνω σ' ένα μούλαιο...

Ο συνμιλητής του χτύπησε τα χέρια του τόν ένα πάνω στο άλλο. Οι αγωγιάτες που συνδύεσαν τα μούλάρια μπήκαν άμέσως μέσα στο δωμάτιο, κρατώντας στα χέρια τα πιστόλια και τα χειριρίδια τους.

Ο Παρνταγιάν, χωρίς να χάση καιρό, έβγαλε τό ξίφος του και έτοιμαστηκε ν' αποκρούση την επίθεσι, όταν, ξαφνικά, αντίηχησε μια φωνή:

— Κάτω τα όπλα!

Ένα καινούργιο πρόσωπο μπήκε στο δωμάτιο. Ήταν ένας σεβάσμιος γέρονς με πρόσωπο αυστηρό και επιβλητικό. Σ' ένα νεύμα του, οι αγωγιάτες πέρασαν στο γειτονικό δωμάτιο, ενώ ο Παρνταγιάν ξανάβαζε τό ξίφος στη θήκη του.

Ο γέρονς έκανε ένα βήμα προς τον ιππότη και τόν κύτταξε με προσοχή.

— Κύριε, είπε, είμαι ο ιδιοκτήτης του μύλου. Μαζί μου, λοιπόν, θα συζητήσετε.

— Νομίζω ότι μαζί σας μπορώ ν' αφήσω τα προσήματα, απάντησε ο ιππότης. "Ηρθα, λοιπόν, να σας πω ότι ξέρω τό μυστικό σας. Τα μούλάρια που ήρθαν πριν από λίγο εδώ ήταν φορτωμένα με χρυσάφι.

— Μπορεί να έχετε δίκιο, απάντησε ο συνμιλητής του. "Ας υποθέσωμε, ότι περιέχουν γύρω στα τρία εκατομμύρια...

Ο ιππότης δεν έδειξε καμιά συγκίνηση ακούγοντας αυτό τό ποσό, που ήταν τεράστιο για την εποχή.

Για μια στιγμή δεν μίλησαν ούτε ο ένας ούτε ο άλλος. Έπειτα ο ιππότης ρώτησε:

— Γιατί έμποδίσате τους ανθρώπους σας να ριχτούν πάνω μου, όπως ήταν σωστό;

— Γιατί τό πρόσωπό σας προκάλεσε τό ενδιαφέρον μου, απάντησε ο γέρονς. Δεν ήθελα να πάθετε κακό. Από τί στιγμή που σας είδα ν' ανεβαίνετε τό μονοπάτι και να μπαίνετε εδώ, αίσθανόμην την επιθυμία να σας γνωρίσω. Θέλετε να μου πείτε τό νόμά σας;

— Λέγομαι ιππότης ντε Παρνταγιάν. Και σεις;

— Εγώ είμαι ο κύριος Περέττι, απάντησε ο γέρονς έπειτα από μικρό δισταγμό.

— Ξέρετε ποιοί ήταν αυτοί οι δυο άνθρωποι που φιλονέκησαν μ' έναν από τους αγωγιάτες σας; ρώτησε ο Παρνταγιάν.

— Νομίζω πως άναγνώρισα τόν ένα απ' αυτούς, απάντησε ο κύριος Περέττι. "Αν δεν έκαμα λάθος, ήταν ο Βαράντος ντε Μαινβίλ, που ανήκει στον δούκα της Γκίζης... "Ανήκατε και σεις στον δούκα της Γκίζης, κύριε ντε Παρνταγιάν;

Ο ιππότης έκανε ένα μικρό μορφασμό.

— Πρέπει να σας πω πρώτα για ποιο λόγο ανέβηκα στο μύλο, απάντησε. Παρακολουθούσα τον Μαινβίλ και τό σύντροφό του.

— Ποιός ήταν ο σύντροφός του; ρώτησε με ζωηρό ενδιαφέρον ο κύριος Περέττι.

— Άναγνώρισα τον Μαινβίλ και σας είπα τό νόμαό μου, απάντησε ο Παρνταγιάν. "Όσο για τόν άνθρωπο, όμως, που συνόδευε τόν Μαινβίλ, θα μου επιτρέψετε να κρατήσω τό νόμαό του για τόν εαυτό μου... Κατάφερα, λοιπόν, ν' ακούσω τη συνομιλία του Μαινβίλ με τό σύντροφό του κι' έτσι έμαθα τί σχεδιάζουν να κάωμε. Αυτό, όμως, δεν μου άρεσει και ήρθα εδώ για να τούς έμποδίσω.

— Τί θέλουν, λοιπόν, να κάωμε;

Ο Μαινβίλ θέλει να πάη στο δούκα και να τού πη πως τα χρήματα που περιέμενε από τόν Σίξτο Κορίντο έφτασαν. Φαίνεται, όμως, πως ή Αυτού Παναγιότης, αφού ύποσχεθηκε αυτά τα χρήματα, μετάνοιωσε. Για ποιο λόγο; Δεν τό ξέρω κι' ούτε μ' ενδιαφέρει να τό μάθω. Ο Μαινβίλ, λοιπόν, σχεδιάζει να ξαναγυρίση εδώ μαζί με άλλους συντρόφους του, να πάρη τό χρυσάφι και να τό πάη στον δούκα, που θα γίνη μ' αυτό βασιλιάς. Άλλα, ούτε αυτό μου άρεσει. "Ηρθα, λοιπόν, για να πω στο μυλωνά: άποψε θα σου πάρουν τό θησαυρό σου, εκτός αν αποφασίσω να επέμβω. Και γι' αυτό είδοποιήσα δυο ή τρεις συντρόφους μου, που θαρθούν εδώ για να ύποδεχόμην όπως πρέπει τούς ανθρώπους του δούκα της Γκίζης.

— Και τί ζητάτε για τήν ύπηρεσία αυτή που θα μου προσφέρετε; ρώτησε ο κύριος Περέττι.

— Τίποτε, απάντησε ο Παρνταγιάν.

Ο κύριος Περέττι κύτταξε δύσπιστα τόν Παρνταγιάν. Αυτός ο άνθρωπος δεν ήταν τάχα μυστικός άπσταλμένος του δούκα; Στο πρόσωπο του ιππότη, όμως, δεν διάβασε τίποτε άλλο εκτός από τήν άνδρεία και τήν ειλικρίνεια.

— Συχωρέστε τούς διαταγμούς μου, είπε. Άλλα πρέπει να ξέρετε πως είμαι ύπευθυνος γι' αυτά τα χρήματα. Θα μιλήσω για σας στον Άγιο Πατέρα και πρέπει να είσαστε βέβαιος πως θα σας ανταμείψη σύμφωνα με τήν αξία σας.

— Ή επιτυχία του σχεδίου μας θα είναι ή καλύτερη άνταμοιβή μου, απάντησε ο ιππότης. Μην ανησυχήτε, λοιπόν, για μένα.

Ο κύριος Περέττι βρισκόταν σε άμηχανία. «Τί άνθρωπος είναι αυτός; σκεφτόταν. Και σε τί αποβλέπει;».

Για να εξιχνιάση αυτό τό μυστήριο, προσκάλεσε τόν ιππότη να φάει μαζί. Ο Παρνταγιάν δέχτηκε με προθυμία.

Τό γεύμα αυτό του έδωσε τήν ευκαιρία να βγάλη διάφορα συμπεράσματα. Τά φαγητά, πρώτα-πρώτα, ήταν τέτοια που δεν ταίριαζαν σ' έναν απλό μυλωνά. Οι άνθρωποι που τούς σερβίριζαν, έξ άλλου, φέρνονταν στον κύριο Περέττι με πολύ μεγάλο σεβασμό. Ο Παρνταγιάν συμπέρανε, λοιπόν, ότι είχε να κάμη με κάποιον άνώτατο αξιωματούχο του Βατικανού.

Ο Κροάς λιποφυγεί

Καθώς τέλειωναν τό φαγητό τους, έμφανίστηκε ο δούκας της Άγκουλέμης, που συνοδεύονταν από τόν Πικουί και τόν Κροάς. Οι δυο ύπηρετες είχαν από δυο άρκεβούζια ο καθένας, πιστόλια, σασκουλάκια με μπαρούτι, σφαίρες...

— Διάβολε! είπε ο κύριος Περέττι στον ιππότη. Βλέπω, ότι είσαστε προνοητικός άνθρωπος. Θάλεγε κανείς πως πρόκειται να μάς πολιορκήσουν εδώ.

— Μά γι' αυτό ακριβώς πρόκειται, απάντησε ο Παρνταγιάν.

Ή ημέρα πέρασε ήρεμη. Όταν άρχισε να νυχώνει, ο Παρνταγιάν έστειλε τόν Πικουί και τόν Κροάς στη βάση του λόφου, με τήν έντολή να τόν είδοποιήσουν, μόλις

παρατηρούσαν κάποια ύποπτη κίνηση. Οι δυο γίγαντες κρυφθηκαν, λοιπόν, κοντά στην έκκλησία του Αγίου Ρός, από όπου μπορούσαν να επιτηρούν τήν πύλη του Αγίου Όνωριου.

Έπειτα από αρκετή ώρα, είδαν μια κουστωδία να βγαίνει από τό Παρίσι και να διευθύνεται προς τό μέρος της έκκλησίας. Τήν αποτελούσαν καμμία σαρανταριά ένοπλοι. Πίσω απ' αυτούς, ακολουθούσε ένα μεγάλο άμάξι που τό έσερναν τρία άλογα.

Τήν άρχηγία της επιχείρησης είχε ο Μαινβίλ, που περιστοιχίζονταν από τόν Μωρεβέρ, τόν Μπουσι-Λεκλέρ και τόν Κρουσέ. Οι άλλοι ήταν άπλοϊ στρατιώτες. "Ανάμεσα σ' αυτούς, όμως, βρισκόταν ένας εύπατριδής, που είχε σκεπασμένο τό πρόσωπό του με μάσκα. Ο εύπατριδής αυτός δεν ήταν άλλος από τόν δούκα της Γκίζης.

Εκείνο τό πρωί, ένας άπεσταλμένος του Πάπα, είχε έπισκεφθή τόν δούκα, για να τού κάμη γνωστό, ότι ή Αυτού Παναγιότης, παρά τήν ύπόσχεσι που τού είχε δώσει, βρισκόταν σε άπόλυτη άδυναμία να τόν βοηθήση. Άλλα, δύο ώρες άργότερα, ο δούκας έλαβε μια έπιστολή της Φαύστας, που τόν πληροφορούσε, ότι τα χρήματα βρισκόταν στο Παρίσι. Ο Μαινβίλ τού τό έπίδειξαισε έπειτα από λίγη ώρα.

Άλλ' αφού τα χρήματα βρισκόταν στο Παρίσι, για ποιο λόγο ο Πάπας τού παρήγγειλε, ότι δεν μπορούσε να τόν βοηθήση;

Ο δούκας της Γκίζης ήταν άνίκανος να λύση αυτό τό άίνιγμα. Εκείνο που τόν ενδιαφέρει, όμως, ήταν να πάρη τα χρήματα στην κατοχή του. Με τα χρήματα αυτά, θα μπορούσε να στρατολογήση μεγάλης δύναμεις, να διώξη τόν Έρρικο της Ναβάρρας και να πάρη τήν έξουσία του τόν Έρρικο 3ο.

Νά γιατί αποφάσισε να μετάσχη ο ίδιος στη νυχτερινή αυτή επιχείρηση.

Ο Πικουί κι' ο Κροάς, όταν είδαν τήν κουστωδία να πλησιάζη στην έκκλησία, τάβαλαν στα πόδια για να ξαναγυρίσουν στο μύλο.

Ο Πικουί προχωρούσε μπροστά.

Ο Κροάς ακολουθούσε μερικά βήματα πίσω. Άλλ' έπειτα από καμμία δεκαριά μέτρα, χτύπησε σε μια πέτρα κι' έπεσε κάτω.

Τό χτύπημα δεν ήταν σοβαρό κι' ο Κροάς ανασηκώθηκε έπειτα από δυο ή τρία λεπτά. Άλλα, στο μεταξύ, οι άνθρωποι του Γκίζης είχαν προχωρήσει αρκετά. Ξύγαναν τώρα στην έκκλησία.

Βλέποντάς τους, ο Κροάς κυριεύθηκε από

έναν τρελλό τρόμο. Καταλάβαινε τώρα πως θα τού ήταν άδύνατο ν' ανεβή τό μονοπάτι που ώδηγούσε στο μύλο. Άταν προτιμώτερο να κρυφθή κάπου. Άλλα πού;

Εκείνη τη στιγμή, βρισκόταν στο πίσω μέρος της έκκλησίας. Χωρίς να χάνη καιρό, σκαρφάλωσε, λοιπόν, στον τοίχο, άνοιξε με μια γροθιά ένα από τα παράθυρα και πήδησε μέσα.

Τό σκοτάδι ήταν πυκνό μέσα στην έκκλησία κι' ο Κροάς δεν έβλεπε τίποτε. Άκουγε μόνο τό θόρυβο που έκαναν οι άνθρωποι του Γκίζη, περνώντας απ' έξω.

Ο Κροάς δεν ήταν δειλός. Άλλα, στήν περίπτωση αυτή, τά είχε χαμένα. "Αν τό λογικό του λειτουργούσε κανονικά, θα καταλάβαινε πως αυτοί οι άνθρωποι δεν είχαν καμμία δουλειά μαζί του κι' ότι συνέχισαν τό δρόμο τους προς τό μύλο. Άλλα τό παραγμένο μυαλό του τόν έκανε να ιδη τά πράγματα διαφορετικά. Σίγουρα, αυτοί οι άνθρωποι έψαχναν για να τόν βρουν...

Άρχισε τότε να τρέχη μέσα στην έκκλησία, αναζητώντας ένα μέρος για να κρυφθή. Στο τρελλό αυτό τρέξιμό του μέσα στο σκοτάδι, άναποδογύριζε, ότι εύρισκε μπροστά του: καρέκλες, στασίδια, τά πάντα.

Σε κάποια στιγμή, έχασε τήν ίσορροπία του και, καθώς σωριαζόταν χάμω, τό χέρι του πιάστηκε από κάποιο σιδερένιο χαλκά, που βρισκόταν στο πάτωμα. Από τό τραβήγμα, όμως, ή πλάκα όπου ήταν περασμένος αυτός ο χαλκάς, μετακινήθηκε. Ο Κροάς τήν άναήκωσε με τό χέρι του κι' είδε τότε, μια μεγάλη όπη, που άνοιγόταν από κάτω.

Νά, λοιπόν, ο κρυφώνας που τού χρειαζόταν!

Εκείνη τη στιγμή, ακούστηκε μια δυνατή όμοβροντία πάνω στο λόφο.

Ο Κροάς, χωρίς να σκεφτή περισσότερο, γλύστρησε μέσα στην τρύπα.

Ή επίθεσι

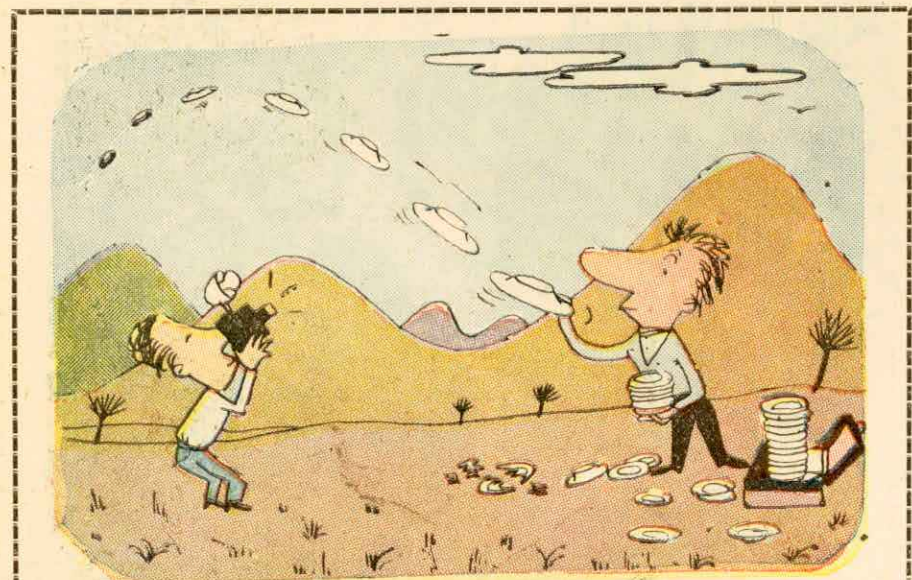
Άλλ' ός παρακολουθήσουμε τόν Πικουί, που τόν άφίσασε ν' ανεβαίνει στο μονοπάτι.

Όταν έφτασε πάνω, είδε πως ήταν μόνος.

— Ο άθλιος λιποψύχησε κι' έφυγε! έπε με θυμό. "Α, Κροάς, με άτίμασες!

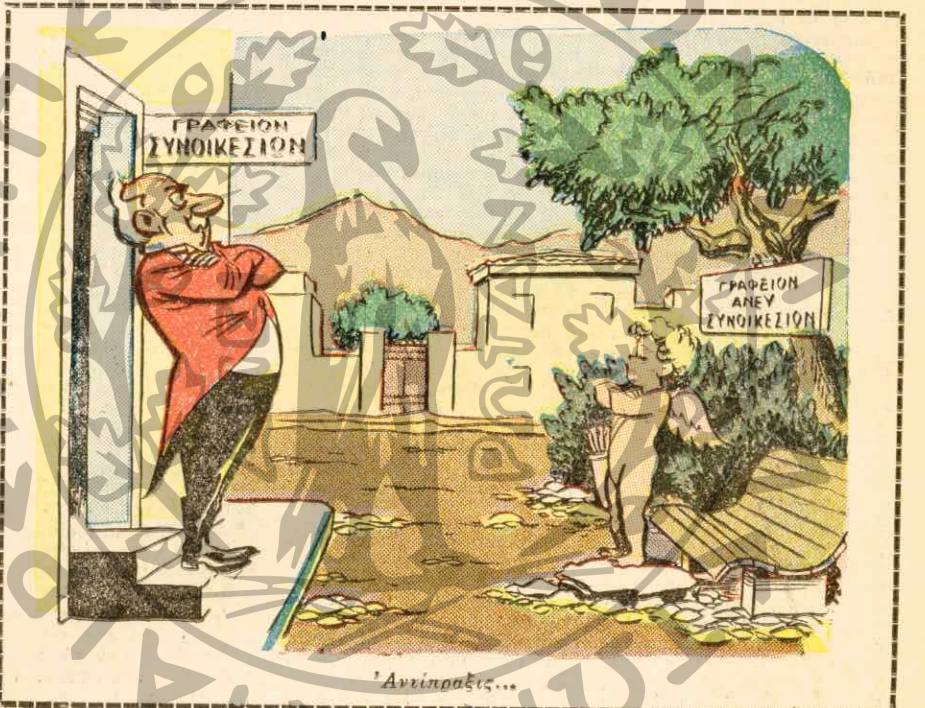
Κι' έπειδή δεν ήθελε να έκθέση τό σύντροφό του, άφηγήθηκε στον Παρνταγιάν, ότι ο Κροάς είχε ταμπουρωθή στη βάση του λόφου, για να προσπαθήση να ξεγελάση τούς επιτιθεμένους και να τούς κάμη να υποθέσουν, ότι τούς χτυπούσαν από δυο μεριές.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ή συνέχεια.

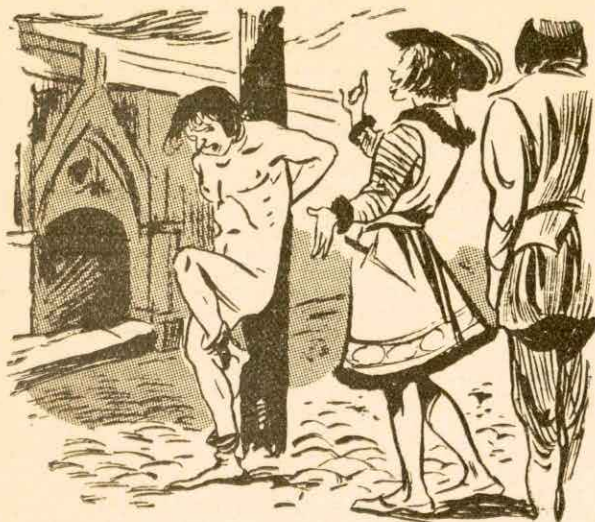

ΙΠΤΑΜΕΝΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

— "Αν μάς πιστέψουν, θα κάνουμε πρώτης τάξεως δουλειά με τις φωτογραφίες!...

Αντίπαρτες...

«Όποιος περνούσε από εκεί είχε το δικαίωμα να φτύση ή να παιδέψη το φτωχό τιμωρημένο...»

Συνηθισμένες φράσεις και παροιμίες

Ποιά είναι η ιστορία τους

Μιά φράση που τη λέμε πολύ συχνά και που σχεδόν είναι άγνωστη ή προέλευσής της είναι η εξής: «Τού έδωσα τὰ παπούτσια στο χέρι». Για τὴ φράση αὐτή έχουν γραφτὴ πάρα πολλά, ἀλλὰ τίποτα δὲν εἶναι θετικά ἐξαικρινόμενα. Τώρα ὁ καθηγητὴς τῆς φιλολογίας κ. «Απόστολος Δροῦζας, ἀπὸ τῆ Θεσσαλονίκης, μὰς ἐστειλε τὸ ἱστορικὸ της, γιατί καὶ ὁ ἱδιὸς καταγίνεται μὲ τὸ πολὺτιμο λαογραφικὸ υλικὸ τοῦ τόπου μας. «Κατὰ τὴν Βυζαντινὴν ἐποχὴν —λέει ὁ κ. Δροῦζας— οἱ αὐτοκράτορες καὶ οἱ αὐλικοὶ, συνήθιζαν νὰ εἰσέρχονται εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἁγίας Σοφίας ἀνυπόδητοι. Εἰς τὴν εἰσόδον τοῦ ναοῦ στέκονταν διάφοροι ἱερεῖς, οἱ ὁποῖοι ἔπαιρναν τὰ πεδύλα των ἐπισημῶν καὶ τὰ φύλαγαν ἐντὸς χρυσοῦ κιβωτίου ἕως τὸ πέρασ τῆς Θεῆας Λειτουργίας. Ἀργότερα ἐπετρέπη καὶ εἰς τὸν ἅπλυν λαὸν νὰ εἰσέρχεται στὸ ναὸ ἀνυπόδητος. Οἱ λαϊκοὶ ἔδιναν εἰς γνωστὸς τῶν νὰ φυλάγουν τὰ υποδήματά των. Δυστυχῶς, ὅμως, πολλοὶ τὰ ἔπαιρναν καὶ ἔφευγαν. Τὸ γεγονός αὐτὸ ἀνάγκασε τοὺς φύλακες τοῦ ναοῦ νὰ διώχνουν ὅλους τοὺς ὑπόπτους, οἱ ὁποῖοι παρέμενον στὸ προσαύλιον τῆς ἐκκλησίας, ἔχοντας τὰ υποδήματά των ἀνὰ χεῖρας. Ἀπὸ τὸ γεγονός αὐτό, συμπληρώνει ὁ κ. Δροῦζας, βγήκε ἡ παροιμιώδης φράση «τοῦ έδωσα τὰ παπούτσια στο χέρι» ποὺ τὴ λέμε συνήθως, ὅταν ξεφορτωθῶμε κάποιον ἀνεπιθύμητο.

Στὰ παλὰ τὰ χρόνια, δὲν δὲν ὑπῆρχαν ψυχιατρεῖα γιὰ τοὺς τρελλοὺς, τοὺς πηγαιναν στὶς ἐκκλησίες ἢ στὰ μοναστήρια. Αὐτὸ γίνεται ἀκόμη καὶ σήμερα, γιὰ ὀρισμένους τουλάχιστον ἀρρώστους, ποὺ ἡ ἐπιστήμη ἀδυνατεῖ νὰ τοὺς κάνει καλά. Τοὺς τρελλοὺς αὐτοὺς τοὺς ἔδεναν μὲ ἀλυσίδες καὶ τοὺς

ἐξάπλωναν μπρὸς στὸ Ἅγιο Βῆμα. Ἀπ' αὐτὸ δὲ βγήκε ἡ φράση «αὐτὸς εἶναι γιὰ δέσιμον». Στὸν ἴδιον οἱ παπὰδες διάβαζαν διάφορες εὐχές γιὰ νὰ γίνουν καλά κι' ἔτσι προήλθε ἡ φράση «αὐτὸς χρειάζεται διάβασμα». Συνήθως τοὺς ψυχοπαθεῖς τοὺς πηγαιναν στὴν ἐκκλησία τὴν ἡμέρα ποὺ γιόρταζε ὁ ναὸς ἡ μὲν. Ἦταν μέρη πανηγυριῶν, δηλαδὴ. Ἀπὸ τὸ τελευταῖο αὐτὸ ἔμεινε ἡ φράση «αὐτὸς εἶναι γιὰ τὰ πανηγύρια». Καὶ τίς τρεῖς αὐτὲς φράσεις τίς λέμε συνήθως γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους ποὺ δὲν εἶναι καὶ τόσο ἰσορροπημένοι. Στὸ Βυζάντιο πάλι, ὅταν κανεὶς δὲν εἶχε νὰ πληρώσῃ τοὺς φόρους του, τὸν πηγαιναν σ' ἕνα ὀρισμένο σημεῖο τῆς «δασιλεύουσας», τὸν ξεγυμνῶσαν καὶ τὸν ἔδεναν σ' ἕνα πάσσαλο ποὺ βρισκόταν στὴ μέση τοῦ δρόμου. Ὁ ποῖος περνοῦσε ἀπὸ κεῖ καὶ τὸν ἔβλεπε, εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ τὸν φτύσῃ, νὰ τὸν χαστουκίσῃ κ.ά. Φυσικὰ κανένας φτωχὸς δὲν τὸ ἔκανε αὐτό, γιατί ὁ καθένας σκεφτόταν ὅτι μποροῦσε νὰρθεῖ κι' ἡ σειρά του. Οἱ πλούσιοι ὁμως τὸ εὗρισκαν αὐτὸ τόσο διασκεδαστικὸ, ὥστε πηγαιναν ἐκεῖ γιὰ νὰ περάσουν τὴν ὥρα τους, παιδεύοντας τὸ φτωχὸ τιμωρημένο. Ἡ τοποθεσία ἐκείνη ποὺ ὑπῆρχε ὁ πάσσαλος, λεγόταν «Πεντάδρομος», ὅπως λέγεται καὶ τώρα ἀκόμη. Ὡστόσο ἀπ' αὐτὸ βγήκε ἡ παροιμιώδης φράση «αὐτὸς ἔμεινε στὸν πέντε δρόμο», ποὺ τὴ λέμε συνήθως γιὰ κάποιον ποὺ ἔχασε τὴν περιουσία του.

Στὴν ἀρχαία ἐποχὴ, στὸ Βυζάντιο, ἀλλὰ καὶ ἀρκετὰ ἀργότερα ἀκόμη, οἱ διάφοροι μικροπωλητὰ ἔβαζαν πάνω στοὺς ὤμους τοὺς ἡπάνω στὰ γαϊδουράκια τοὺς τοῦ ἐμπορεύματός τους καὶ τὸ διαλαλοῦσαν στὸ δρόμο μὲ τραγουδάκια. Νὰ εἶναι ἀπὸ

αὐτὰ, ποὺ κρατᾷ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ μεσαίωνα καὶ ποὺ τ' ἀκούμε καὶ σήμερα ἀπὸ διάφορα λαϊκὰ συγκροτήματα μπουζουκιῶν, ἐλαφρὰ μόνον ἀλλαγμένο :

«Τῇ Βενετίας μαλάματα, τῇ ἐρωτιάς τὰ θάματα. Καθρεπτάκια καὶ τσιτσάρες, καρδιοκτύπια καὶ λαχτάρες. Πάρτε τόσα πράματα, θάματα καὶ τάματα.»

Ἔτρεχαν λοιπὸν οἱ κοπέλλες στὸ παράθυρο καὶ ἀγρόραζαν ἐκεῖνο ποὺ ἤθελαν. Γιὰ νὰ πληρώσουν ὅμως ἔπρεπε νὰ κατεβούν κάτω στὸ δρόμο, ὅπου καὶ βρισκόταν ὁ πραιτελτής. Ὅταν ὅμως καμμιὰ ἀπὸ τίς κοπέλλες αὐτὲς ἀγοῦσε νὰ ἐμφανιστῇ, ὁ πωλητὴς τῆς φωνάζε θυμωμένος : «Ἐλα, κατέβαινε», δηλαδὴ κατέβα νὰ πληρώσῃς. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ λοιπὸν ἐκείνη κρατᾷ ἡ φράση αὐτή, ποὺ τὴ λέμε συνήθως ὅταν θέλουμε νὰ πούμε σὲ κάποιον νὰ ἐτοιμαστῇ νὰ πληρώσῃ.

Ὅταν ὁ Χριστόφορος Κολόμβος κίνησε μὲ τίς καραβέλλες του γιὰ τὴν ἀνακάλυψη ἐνὸς νέου κόσμου, ἀφνε πίσω του μιά μεγάλη μερίδα ἀνθρώπων, ποὺ τὸν θεωροῦσε τρελλὸ καὶ ὄνειροπόλο. Τὸ γεγονός ὡστόσο εἶναι ὅτι οἱ ἀνθρώποι αὐτοὶ διαφεύστηκαν μὲ τὸ χειρότερο τρόπο κι' ὁ μεγάλος θαλασσοπόρος γύρισε δοξασμένος ἀπὸ τὸ ἐκπληκτικὸ τοῦ ἐκείνου ταξίδι. Ἡ ὑπόδοξη ποὺ τοῦ ἐγίνετο ἦταν κατὰ ἀπάνταστο. Τὰ πλήθη ἔτρεχαν κάτω στὴν ἀποβάθρα γιὰ νὰ τὸν δουν καὶ νὰ τὸν ζητωκραυγᾶσουν. Ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα — ὁ Φερδινάνδος καὶ ἡ Ἰσαβέλλα — βγήκαν στὴν εἰσόδον τῶν ἀνακτόρων τους, τὸν πῆραν ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν κάθισαν πλάι τους στὸ γεῦμα ποὺ δόθηκε πρὸς τιμὴν του. Ὁ Κολόμβος ἀρξισε ν' ἀνηγγίηται τίς περιπέτειές του, τοὺς ἀγῶνες του μὲ τὴ θάλασσα καὶ τίς μάχες του μὲ τοὺς ἀγρίους Ἰνδιάνους. Τότε, κάποιος ἀπὸ τοὺς παρευρισκομένους, ποὺ ζήλεψε τὴ δόξα τοῦ Κολόμβου — ὁ Πέντρο Ντιάζ, σύμβουλος τοῦ Φερδινάνδου — χαμογέλασε εἰρωνικὰ καὶ εἶπε ὅτι ἡ ἀνακάλυψίς του δὲν εἶχε καμμιὰ σπουδαιότητα κι' ὅτι κι' αὐτὸς θὰ μποροῦσε νὰ φτάσῃ ὡς ἐκεῖ ποὺ ταξίδεψε καὶ ἐκεῖνος. Ὁ Κολόμβος πῆρε τότε ἕνα αὐγὸ ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τὸ βάλῃ νὰ σταθῇ ὀρθίον. Ὁ Ντιάζ παραξενεύτηκε, ἀλλὰ δοκίμασε νὰ κάνει αὐτὸ ποὺ τοῦ εἶπε ὁ θαλασσοπόρος. Μάταιος κόπος. Τὸ αὐγὸ δὲ στεκόταν ὀρθίον. Ὁ Κολόμβος τὸ πῆρε τότε ἀπὸ τὰ χεῖρά του, τὸ χτύπησε μὲ τὴ μύτη πάνω στὸ τραπέζι, ὥστε νὰ σπάσῃ λίγο, κι' ἔτσι τὸ ἔβαλε νὰ σταθῇ.

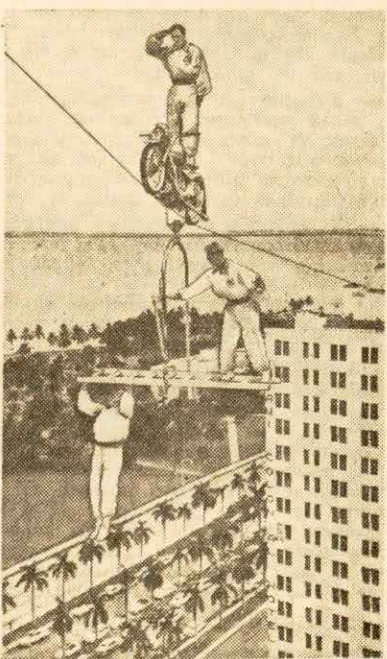
Ὅταν μιά φορὰ ἀνακαλυφθῇ κάτι, τίποτε κατόπιν δὲν φαίνεται εὐκολώτερο γιὰ τὴν ἀνακάλυψίς του! εἶπε.

Ἀπὸ τότε ἔμεινε ἡ περίφημη φράση «τὸ αὐγὸ τοῦ Κολόμβου» ποὺ τὴ λέμε σὲ πολλὰ καὶ διάφορες περιπτώσεις.

ΑΡΕΙΟΙ ΣΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΗ ΜΑΣ

Μιά ἀπὸ τίς πρὸ καταπληκτικὲς ἀφηγήσεις, ποὺ ἔγιναν σχετικὰ μὲ τίς ἐμφανίσεις τῶν ἱταμμένων δισκῶν εἶναι ἐκείνη τῆς κυρίας Λεμπούφ ἀπὸ τὸ Ντόρμ της Γαλλίας. Ἡ κυρία αὕτη, ἐνῶ ἔκανε ἕνα περίπατο στὴν ἐξοχὴ, βρέθηκε ξαφνικὰ μπροστὰ σ' ἕναν προσηγμένον ἱταμένο δίσκο, κοντὰ στὸν ὁποῖο στεκόταν ἕνας τερατομορφὸς ἀνθρώπος, μὲ ἀνάστημα παιδιοῦ 10 χρόνων, ποὺ φοροῦσε μιά διαφανή στολὴ ἀπὸ πλαστικὴ ὕλη. Ὁ ταξιδιώτης αὐτὸς ἀπὸ τὸ... Ἀπειρον τῆς ἔκανε νόημα νὰ πλησιάσῃ, ἀλλ' ἐκείνη ὅπως ἦταν φυσικὸ τὸ ἔβαλε στὰ πόδια, μαζί μὲ τὸν ἐπίσης τρομοκρατημένο σκύλὸ τῆς. Ἡ εἰκόνα αὕτη δημοσιεύθηκε σὲ γαλλικὸ περιοδικὸ μεγάλῃς κυκλοφορίας κι' ἐγίνετο σύμφωνον μὲ τὴν ἀφήγησιν τῆς ἰδίας κυρίας Λεμπούφ.

ΤΟΛΜΗΡΕΣ ΑΚΡΟΒΑΣΙΕΣ

Τὸ περίφημο γερμανικὸ ἀκροβατικὸ τρίο «Τσουκοπιτς», ποὺ ὀφείλει τὸ ὄνομά του στὴν ὁμώνυμη κορυφὴ τῶν Ἀλπεων, πᾶν στὴν ὁποία ἐξετέλεσε, τὸ 1947, γιὰ πρώτη φορὰ τὸ νούμερό του, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ καταπλήξῃ τὸν κόσμον, βρίσκεται τώρα στὸ Μαζάμι τῆς Φλωρίδος, ὅπου ἐκτελεῖ τὸ ἴδιο ἀκροβατικὸ νούμερο πάντα σ' ἕνα τεταμένον συμφωνόσχοινο ποὺ ἐνώνει τίς ταρατὲς δύο πανύψηλων ξεινοδοχείων αὐτῆς τῆς πόλεως.

Ἡ κοινobουλευτική

Ἡ ἀνατροπὴ τῆς πρώτης δυναστείας

ΣΤΗΝ ἐπανάστασιν τῆς 10 Ὀκτωβρίου 1862. Στὸ ἀνέτρεψε τὴν πρώτην δυναστείαν, εἶχε λάβει μέρος ὁλόκληρος ὁ πολιτικὸς κόσμος, μὲ τὰ πρὶο ζωντανὰ καὶ προοδευτικὰ στοιχεῖα : Ὁ Δ. Βούλγαρης, Δ. Καλλιφρονάς, Θ. Ζαῖμης, Α. Κουμουνοῦρος, Κ. Κανάρης, Β. Ρούφος, Ν. Μαυροκορδάτος, κλπ., καθὼς καὶ ὅλη ἡ νεολαία μὲ τὸν Ἐπαμεινώνη. Δεληγεώργη. Καὶ ἐνῶ οἱ πολιτικοὶ ἀναγνώριζαν τὸ Βούλγαρη γιὰ ἀρχηγό, μὲ κανένα τρόπο δὲν τὸ δέχονταν ὁ Δεληγεώργης λέγοντας πὼς εἶναι «ἀπρεπὲς νὰ ἀρχὴ τῆς φιλελευθέρης νεολαίας ἀνὴρ τυραννικὰ φρονῶν καὶ τσουμπέδες φωνᾶν».

Ὁ τσουμπές ἦταν ἕνα εἶδος ἐπανωφορίου ποὺ τὸ φοροῦσαν παλαιότερα οἱ προσετοὶ τῆς Ὑδρας καὶ ποὺ τὸ διατηροῦσε καὶ ὁ Βούλγαρης γιὰ νὰ δείχνῃ τὴν ἀρχοντικὴ καταγωγὴν του. Οἱ σύγχρονοὶ του μάλιστα ἀπὸ τὸ ρούχο αὐτὸ τοῦ εἶχαν δώσει τὴν παρωνύμια ὁ «τσουμπές».

Στὸ ζήτημα τῆς ἀρχηγίας τοῦ Βούλγαρη δὲν φαίνεται νὰ εἶχε ἄδικο ὁ Δεληγεώργης, ἀφοῦ λίγα χρόνια ἀργότερα, ἐπὶ Γεωργίου Α', ὁ Βούλγαρης ποὺ ἔκανε τὴν ἐπανάστασιν ἐναντίον τοῦ Ὀθωνος ἐν ὀνόματι τῶν συνταγματικῶν καὶ δημοκρατικῶν θεσμῶν ζήτησε νὰ ἐπιβάλῃ τὴν προσωπικὴν του δικτατορίαν καὶ δικάστηκε γι' αὐτὸ ἀπὸ εἰδικὸ δικαστήριον.

Τὶς δύο μερίδες τῶν συνωμοτῶν κατέρωθε νὰ τίς συμφιλίωσῃ ἡ Καλλιόπη Παπαλεξοπούλου. Ἦταν ἡδρα γερουσταστὴ καὶ ἄλλοτε Κυρία τῆς Τιμῆς τῆς Ἀμαλίας. Γιὰ κάποιο ὅμως προσωπικὸ τῆς ζήτημα εἶχε γίνῃ φανατικὴ ἀντιοβηνικὴ καὶ τὸ σπῆτι τῆς στὸ Ναύπλιον ἦταν τὸ κέντρο ὅλης τῆς ἐπαναστατικῆς κινήσεως. Ὁ Μεσολόγγιον, ἔλεγε ἡ Παπαλεξοπούλου, ἠσφάλισε τὴν ἀνεξαρτησίαν τοῦ ἔθνους, τὸ δὲ Ναύπλιον θέλει ἐξασφαλίσαι τὰς ἐλευθερίας του.

Ὅταν ὁ Δεληγεώργης καὶ ἡ νεολαία ἀναγνώρισαν πλῆθος τὸ Βούλγαρη γιὰ ἀρχηγό, ὁ ἐπαναστατικὸς μηχανισμὸς δούλεψε γρήγορα. Προσπαθοῦσαν νὰ μυσήσουν στὴ συνωμοσίαν τοὺς νέους ἀξιωματικούς καὶ τοὺς ὑπαξιωματικούς τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ ναυτικοῦ. Καὶ οἱ ἐπαναστάτες δὲ βρισκαν μεγάλη δυσκολία στὴν προσπάθειά τους. Οἱ νεώτεροι — ὅπως σ' ὅλες τίς ἐποχές — ζητοῦσαν «ἀλλαγὴν». Καὶ μὲ τὸν ἀπολυταρχικὸ Ὀθωνα, «ἀλλαγὴ» δὲ βλέπαν.

Ὁ Ὀθων μαθαίνοντας αὐτὰ ἀρχισε νὰ χάνῃ τὴν ἐμπιστοσύνην του στὸν τακτικὸ στρατό. Ἰδίως ὕστερ' ἀπὸ τὴ μεγάλη στάσι τοῦ Ναυπλίου (Φεβρουάριος 1862) ὅπου ὁλόκληρες φρουρές, στὴν Πελοπόννησον καὶ στὰ νησιά τοῦ Αἰγαίου, εἶχαν ἐπαναστατήσῃ. Καὶ σκέφθηκε τότε νὰ κἀνὴ μιά ἰσχυρὰ Ἐθνοφυλακὴ, διορίζοντας αὐτοὺς τοὺς ἀξιωματικούς τῆς.

Μὲ τὴν γαμίαν τοῦ Βασιλῆα ἦταν σύμφωνος καὶ ὁ πρωθυπουργὸς Ἀθαν. Μιαούλης. Εἶχε ὅμως ἀντιρρήσεις ὁ ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν Δημήτριος Μάρκου Μπότσαρης. Καὶ στὸ ὑπουργικὸ συμβούλιον ποὺ ἐγίνετο στὸ Παλάτι, ἐπ' αὐτὸ ζήτημα τῆς Ἐθνοφυλακῆς, ὁ Μπότσαρης εἶπε τὸ Βασιλεῖ :

—Γιατί οἱ ἄμισθοι ἀξιωματικοὶ θὰ εἶναι πιστότεροι εἰς τὸν Ὀθωνόν ἀπὸ τοὺς ἐμμίους; Καὶ τὸ χειρότερον, ἐνῶ ἡ Υ. Μ. διορίζει τοὺς ἀξιωματικούς τῆς Ἐθνοφυλακῆς, θὰ δυσχερᾷ τὸν λαόν, ὁ ὁποῖος προτιμᾷ νὰ τοὺς ἐκλέγῃ ὁ ἴδιος διὰ νὰ ἔχῃ ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτοὺς.

—Ἀν εἶναι σωστὸν ὅτι λέγεις, εἶπε ὁ Ὀθων, τότε ὁ λαὸς δὲν ἔχει πλέον οὔτε εἰς ἐμὲ ἐμπιστοσύνην.

—Δὲν ἔχει, εἶπε ὁ Γ. Κουντουριώτης, ποὺ καθόταν ἀριστερὰ του.

Τότε ἡ Ἀμαλία, ποὺ στεκόταν ὀρθὴ καὶ παρακολουθοῦσε τὸ συμβούλιον, εἶπε κι' αὕτη τὸ λόγον τῆς :

—Δὲν βλέπετε, ὅτι ἐχάσαμεν τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ λαοῦ; Στ' αὐτὲς τίς δύο ἀπαντήσεις, ὁ Ὀθων ταραχθεὶς, σηκώθηκε ὀρθὸς καὶ τάβαλε μὲ τὴν Ἀμαλία, ἡ ὁποία ἔφυγε ἀπὸ τὸ ὑπουργικὸ συμβούλιον. Ἐπειτα ἀρχισε, κατὰ τὴ συνήθειά του, νὰ κόβῃ μὲ μεγάλα βήματα βόλτες στὸ δωμάτιο καὶ νὰ μονολογῇ :

—Ἐγὼ νὰ μὴ χαίρω τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ ἔθνους; Ἐγὼ, ὁ ὁποῖος, ἐνῶ ἐπιπτόν τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο τὰ συνταγματικὰ πολιτεύματα εἰς τὴν Εὐρώπῃ, κατὰ τὰ ἔτη 1848-1852 καὶ μὴ ἐπρότειναν νὰ καταργήσω τὸ Σύνταγμα, δὲν τὸ ἔκαμα, διὰ νὰ μὴ

—Δὲν ἀνοίγῃ φωνάζε ὁ Σαχίνης, ὅταν βῇκε στὸ μπαλκόνι τοῦ Παλατιοῦ.

Ἀπὸ τὴν καζάρμα τοῦ πυροβολικοῦ ὁ στρατὸς καὶ ὁ ἐπαναστατημένος λαὸς τράβηξαν γιὰ τὸ Παλάτι. Ὁ μόνος ὑποσιτιστής, ποὺ δὲν εἶχε ἀκολουθήσῃ τὸν Ὀθωνα στὸ ταξίδι τῆς Πελοποννήσου, ἦταν ὁ γενναῖος ναυαρχὸς Σαχίνης, ποὺ ἀρνήθηκε νὰ παραδώσῃ τὸ Παλάτι. Κι' ὅταν ὁ λαὸς κι' ὁ στρατὸς πυροβολοῦσαν καὶ φώναζαν ἀπὸ κάτω, ὁ Σαχίνης, μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του, βγήκε στὸ μπαλκόνι κι' ἀφώδως, εἶπε :

—Δὲν ἀνοίγῃ!

Οἱ ἐπαναστάτες ἀναγκάστηκαν νὰ μείνουν κάτω ἀπὸ τὸ Παλάτι τὴν ὑπόλοιπὴ νύχτα καὶ ἀρχισαν νὰ πετοῦν πέτρες καὶ νὰ ἀπάνε τὰ τεῖχη τῶν παραθύρων του, ἐνῶ ὅσοι εἶχαν ὅπλα, ἔβαλαν στὴ σκοποβολὴ τὰ πανάρια μὲ τὸ λαδί, ποὺ ἦταν ἀναμμένα γυρῶ.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ κόσμος μπῆκε μέσα στὸ Παλάτι κι' ἔκανε ἀκετὲς ζημιές. Ὁ ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν τῆς τελευταίας ὀθωνικῆς Κυβερνήσεως, Σπυρο-Μηλίας, ἔδωσε διαταγὴν στὸν ἀρχηγὸ τῆς ἀνακτορικῆς φρουρᾶς νὰ παραδώσῃ τὰ Ἀνάκτορα στὴν νεὰ ἐπαναστατικὴ Κυβέρνησι. Ὁλοι, ὅμως, ποὺ εἰσώρμησαν μέσα στὸ Παλάτι, ἀεθάστηκαν τὸν παλαιόμαχον τῆς Ἐπανάστασεως, ναυαρχο Σαχίνην. Καμμιὰ προσβολὴ δὲν τοῦ ἔγινε. Καὶ ὁ Σαχίνης ἔμεινε πιστὸς ὀθωνικός ὡς τὸ τέλος καὶ σὲ λίγο καιρὸ πέθανε ἀπὸ τὴ λύπη του γιὰ τὴν ἐξωσί τοῦ Ὀθωνος.

ΕΠΑΜΕΙΝΩΝ, Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

παραβῶν τὸν ὄρκον μου; Ὁ Ὀθων, παραγμένος, ἀφῆκε τοὺς ὑπουργούς καὶ πέρασε στὸ διπλάνω γραφεῖο. Τότε μπῆκε μέσα ἡ Ἀμαλία, ἀπὸ τὴν ἄλλη πόρτα, κλαυμένη.

—Τί πράγμα εἶπα ἐγὼ χειρότερο ἀπὸ ὅ,τι εἶπατε σεις στὸν Βασιλεῖα καὶ ἐδύμω τόσο πολὺ καὶ μὲ ὕβρεις;

—Διότι, εἶπε ὁ Μπότσαρης, ἡμᾶς δύναται νὰ μᾶς παύσῃ πρὸς ἰκανοποίησίν του, ἐνῶ τὴν Μεγαλειότητά Σας...

Ὁ Ὀθων ξαναμπῆκε τότε στὸ γραφεῖο καὶ εἶπε στοὺς ὑπουργούς :

—Πηγαίνετε καὶ συντάξτε τὸν περὶ Ἐθνοφυλακῆς νόμον κατὰ τὴν γνώμην σας καὶ κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ λαοῦ. Ἀλλ' εἰς ἀνάγκη ἐντὸς ἐνὸς ἔτους νὰ ἐχωμέν 50 χιλιάδας ἐτοιμοπολέμους ἐθνοφυλάκας. Θὰ ἔθωρος, ἢ θὰ πέσω ἐκεῖ μαχόμενος. Καὶ τότε θὰ πεισθῇ ὁ λαός, ὅτι ἐγὼ πονοῦσα διὰ τὴν εὐμερίαν καὶ τὴν δόξαν του καὶ ὄχι αὐτοὶ ποὺ μὲ διαβάλλουν...

*

Τὰ βασιλικά αὐτὰ σχέδια γιὰ τὴν Ἐθνοφυλακὴ καὶ τὸ ὄνειρο τοῦ Ὀθωνος γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν ὑποδούλων ἀδελφῶν, δὲν πραγματοποιήθηκαν. Οἱ ἐπαναστάτες ἐπίσπευσαν τὴν ἐκρηγῆ τὸν κινήματος στὴν πρωτεύουσα. Καί, ἐνῶ τὸ βασιλικὸν ζεύγος βρισκόταν στὴ νότιο Πελοπόννησον σὲ περιοδείαν, τὴ νύχτα τῆς 10 Ὀκτωβρίου, τὸ ὀρειβατικὸν πυροβολικόν, μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν διοικητὴν τοῦ ταγματάρχου Δ. Παπαδιαμαντόπουλου, ἀρχισε τὴν ἐπανάστασιν.

Στὴν Παλὰ Καστὰρμα τοῦ πυροβολικοῦ, ποὺ βρισκόταν στὴν πλατεῖα τοῦ Μεταξουργείου, μαζεύθηκαν οἱ ἐπαναστάτες πολιτικοὶ ἀρχηγοί : ὁ Βούλγαρης, ὁ Ζαῖμης, ὁ Μαυρομιχάλης, ὁ Κουμουνοῦρος καὶ πολλοὶ ἄλλοι. Ἀπὸ αὐτοὺς, οἱ συντηρητικώτεροι, καθὼς καὶ ὁ Βούλγαρης, δὲν ἤθελαν τὴν ῥητὴν κατάρχησιν τοῦ Ὀθωνος. Μὲ τὴν ἐπιμονήν, ὅμως, τοῦ Δεληγεώργη καὶ τῶν πρὶο ριζοσπαστικῶν, ἀποφασίστηκε ἡ ἐκπτώσις τῆς πρώτης δυναστείας. Καὶ τότε, ἀπάνω σ' ἕνα κανόνι, γράφθηκε ἀπὸ τὸν Ἐπαμεινώναν Δεληγεώργην, ἡ ἱστορικὴ προκήρυξι :

«Τὰ δεινὰ τῆς πατρίδος ἔπαυσαν. Ἀπασαί αἱ ἐπαρχίαι καὶ ἡ πρωτεύουσα, συνεινωθεῖσαι μετὰ τοῦ στρατοῦ, ἔθεσαν τέρμα εἰς αὐτὰ, ὡς πιστὴ δὲ ἀπόφασις τοῦ ἐλληνικοῦ ἔθνους ὁλοκλήρου κηρύττεται καὶ ἀποφασίζεται :

Ἡ βασιλεία τοῦ Ὀθωνος καταργεῖται, ἡ ἀντιβασιλεία τῆς Ἀμαλίας καταργεῖται. Προσώρινη Κυβέρνησις συνιστάται ὅπως κυβερνήσῃ τὸ Κράτος μέχρι τῆς συγκυβερνήσεως τῆς Ἐθνικῆς Συνελεύσεως, συγκειμένη ὑπὸ τῶν ἐξῆς πολιτῶν : Δ. Βούλγαρη, Κ. Κανάρη, Β. Ρούφου.

Ἐθνικὴ Συνέλευσις συγκαλεῖται ἀμέσως πρὸς συνάξι τῆς πολιτείας καὶ ἐκλογὴν ἡγεμόνος. Ζήτω τὸ ἔθνος! Ζήτω ἡ Πατρίς!»

Ἡ ὀλιγόλογη αὕτη προκήρυξις ἀναφύονταν σὲ μιά ἀπὸ τίς σημαντικότερες μεταβολὰς τῆς πολιτικῆς μας ἱστορίας. Γιατὶ δὲν ἦταν μόνον ἡ ἀνατροπὴ τῆς πρώτης δυναστείας ποὺ γινόταν ἐκείνη τὴ νύχτα, ἀλλὰ μιά καινούργια ἐποχὴ, συνταγματικὴ καὶ κοινobουλευτικὴ ἀρχίζε γιὰ τὴν Ἑλλάδα. Κι' ἐπειδὴ τὴν ὥρα ἐκείνη δὲν βρισκαν χαρτί γιὰ νὰ γράψῃ ὁ Δεληγεώργης τὴν προκήρυξιν, πῆρε ἕνα κουρελόχαρτο ἀπὸ κάποιον κατὰστιχο καὶ τὴν ἔγραψε σ' αὐτό.

Ἀπὸ τὴν καζάρμα τοῦ πυροβολικοῦ ὁ στρατὸς καὶ ὁ ἐπαναστατημένος λαὸς τράβηξαν γιὰ τὸ Παλάτι. Ὁ μόνος ὑποσιτιστής, ποὺ δὲν εἶχε ἀκολουθήσῃ τὸν Ὀθωνα στὸ ταξίδι τῆς Πελοποννήσου, ἦταν ὁ γενναῖος ναυαρχὸς Σαχίνης, ποὺ ἀρνήθηκε νὰ παραδώσῃ τὸ Παλάτι. Κι' ὅταν ὁ λαὸς κι' ὁ στρατὸς πυροβολοῦσαν καὶ φώναζαν ἀπὸ κάτω, ὁ Σαχίνης, μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του, βγήκε στὸ μπαλκόνι κι' ἀφώδως, εἶπε :

—Δὲν ἀνοίγῃ!

Οἱ ἐπαναστάτες ἀναγκάστηκαν νὰ μείνουν κάτω ἀπὸ τὸ Παλάτι τὴν ὑπόλοιπὴ νύχτα καὶ ἀρχισαν νὰ πετοῦν πέτρες καὶ νὰ ἀπάνε τὰ τεῖχη τῶν παραθύρων του, ἐνῶ ὅσοι εἶχαν ὅπλα, ἔβαλαν στὴ σκοποβολὴ τὰ πανάρια μὲ τὸ λαδί, ποὺ ἦταν ἀναμμένα γυρῶ.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ κόσμος μπῆκε μέσα στὸ Παλάτι κι' ἔκανε ἀκετὲς ζημιές. Ὁ ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν τῆς τελευταίας ὀθωνικῆς Κυβερνήσεως, Σπυρο-Μηλίας, ἔδωσε διαταγὴν στὸν ἀρχηγὸ τῆς ἀνακτορικῆς φρουρᾶς νὰ παραδώσῃ τὰ Ἀνάκτορα στὴν νεὰ ἐπαναστατικὴ Κυβέρνησι. Ὁλοι, ὅμως, ποὺ εἰσώρμησαν μέσα στὸ Παλάτι, ἀεθάστηκαν τὸν παλαιόμαχον τῆς Ἐπανάστασεως, ναυαρχο Σαχίνην. Καμμιὰ προσβολὴ δὲν τοῦ ἔγινε. Καὶ ὁ Σαχίνης ἔμεινε πιστὸς ὀθωνικός ὡς τὸ τέλος καὶ σὲ λίγο καιρὸ πέθανε ἀπὸ τὴ λύπη του γιὰ τὴν ἐξωσί τοῦ Ὀθωνος.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ & ΟΛΟΓΟΣ

Οί πόνοι του στήθους

Εξαφανίζονται με ενέσεις ανδρικής ορμόνης

Πολλές γυναίκες αισθάνονται πόνο στο στήθος. Αυτοί οι πόνοι εμφανίζονται συνήθως μερικές ημέρες πριν από την περίοδο και εξαφανίζονται μόλις αυτή αρχίσει.

Όταν ο πόνος είναι μικρός, η γυναίκα δεν ανησυχεί. Κάποτε, όμως, κατατάει ανυπόφορο ή συνεχίζεται επί ολόκληρη η εβδομάδα και κάποτε περισσότερο. Είναι ανάγκη τότε ν' αναζητηθεί η αιτία του κακού.

Οι πόνοι του στήθους που παρατηρούνται πριν ή κατά τη διάρκεια της περιόδου συνδυάζονται συνήθως και από άλλα συμπτώματα: φούσκωμα της κοιλιάς, πρήξιμο των άστραγάλων, μεγάλη νευρικότητα κτλ. Όλα αυτά τα συμπτώματα έχουν την ίδια αιτία. Οφείλονται σε διαταραχή των αδένων του φύλου. Είτε έχουμε υπερλειτουργία των ωοθηκών, είτε ανεπάρκεια το αποτέλεσμα θα είναι το ίδιο.

Σε περίπτωση ανεπάρκειας, είναι αυτονόητο, ότι ο οργανισμός πρέπει να ενισχυθεί με την ορμόνη που του λείπει, δηλαδή τη φολλικουλίνη.

Συνηθέστερα, όμως, οι πόνοι οφείλονται σε υπερέκκριση αυτής της ορμόνης. Και η επίσημη γνώριζε σήμερα ότι η φολλικουλίνη εξουδετερώνεται με την αντίθετη ανδρική ορμόνη, δηλαδή την τεστοστερόνη.

Σε περίπτωση, λοιπόν, που οι πόνοι οφείλονται σε υπερέκκριση φολλικουλίνης, ένα μοναδικό μέσον θεραπείας υπάρχει: οι ενέσεις τεστοστερόνης.

Η αγωγή αυτή απέδωσε ως σήμερα άριστα αποτελέσματα.

Σε μερικές περιπτώσεις, όμως, η αναλογία της φολλικουλίνης στον οργανισμό είναι κανονική. Η ορμόνη αυτή πλεονάζει μόνον στο στήθος. Κι' εδώ ακριβώς είναι που ο γιατρός βρίσκεται μπροστά σ' ένα προμερό δίλημμα. Γιατί, αν χορηγήσουμε στην ασθενή τεστοστερόνη, θα εξαφανισθούν, βέβαια, οι πόνοι του στήθους, υπάρχει κίνδυνος, όμως, να προκληθούν άλλες σοβαρότερες διαταραχές στον οργανισμό.

Γι' αυτό, οι επιστήμονες σκέφθηκαν να εισαγάγουν την τεστοστερόνη μόνο στο στήθος και με τέτοιο τρόπο ώστε να μην υπάρχει κίνδυνος να εξαπλωθεί από εκεί στον υπόλοιπο οργανισμό. Μια αξιοσημείωτη προσπάθεια έγινε τελευταία προς αυτή την κατεύθυνση από τον δόκτορα Ρέινολντ Έλερτ.

Οι ενέσεις της τεστοστερόνης γίνονται στο ανώτερο εξωτερικό μέρος του στήθους. Η εισαγωγή ποσότητας δεν πρέπει να υπερβαίνει κάθε φορά το ένα κυβικό εκατοστόμετρο.

Οι ενέσεις αυτές παρουσιάζουν το πλεονέκτημα ότι εισάγουν το φάρμακο στο μέρος του οργανισμού που έχει ανάγκη απ' αυτό. Οι πόνοι εξαφανίζονται γρήγορα.

Η μέθοδος αυτή μπορεί να εφαρμοσθεί και σε περιπτώσεις ατελούς ανάπτυξης του στήθους. Αντί τεστοστερόνης, όμως, γίνονται τότε ενέσεις folliculine retard ή benjoate d'oestrodol.

Ο δόκτορ Όλλιβιέ αναφέρει την περίπτωση μιας νεαρής γυναίκας είκοσι έξι χρόνων, που το στήθος της παρουσιάζει ατελή ανάπτυξη και η περίοδός της ήταν ακανόνιστη και ελαχιστή. Επρόκειτο, δηλαδή, για μια κλασική περίπτωση ανεπάρκειας των ωοθηκών. Η γυναίκα αυτή υπεβλήθη σε θεραπεία με οιστροδιόλη. Έπειτα από τέσσερες μήνες, το στήθος της αναπτύχθηκε κανονικά και της χρειάστηκε ένας στήθοδεσμος κατά εξή αριθμούς μεγαλύτερος από εκείνον που χρησιμοποιούσε πριν.

Μια άλλη γυναίκα, ηλικίας τριανταδύο χρόνων, είχε στήθος πλαδαρό και πεσμένο. Έπειτα από μια θεραπεία με οιστροδιόλη, το στήθος της ξανάγινε σφιχτό και κανονικό.

Η μέθοδος των τοπικών ενέσεων φαίνεται ότι μπορεί ν' αποδώσει πολύ καλά αποτελέσματα και σε περιπτώσεις καρκίνου του στήθους.

Πραγματικά, σε μερικές περιπτώσεις, ο καρκίνος είναι τόσο πολύ προχωρημένος, ώστε δεν μπορεί ν' γίνει χειρουργική. Οι τοπικές ενέσεις τεστοστερόνης (ή ανδρική γεννητική ορμόνη επενεργεί ανασταλτικά στον καρκίνο του στήθους) καλύτερα έχουν την κατάσταση της ασθενούς και επιτρέπουν έπειτα από μικρό χρονικό διάστημα την εργασία.

Στην περίπτωση αυτή πρέπει να γίνουν ισχυρές δόσεις τεστοστερόνης (τουλάχιστον ένα γραμμάριο).

Εννοείται ότι οι τοπικές αυτές ενέσεις δεν θεραπεύουν τον καρκίνο του στήθους. Αναστέλλουν μόνο την πρόοδο του και επιτρέπουν την χειρουργική, που, διαφορετικά, δεν θα μπορούσε να γίνει.

Η μέθοδος αυτή μπορεί, όμως, ν' αποβεί χρήσιμη και σ' άλλες περιπτώσεις, όπως π. χ. όταν τα στήθη παρουσιάζουν μικρές διογκώσεις, που δεν επιτρέπουν στο γιατρό ν' αποφανθεί με βεβαιότητα αν είναι ή όχι καρκινώδους προελεύσεως.

Στην περίπτωση αυτή γίνονται στην ασθενή μερικές ενέσεις τεστοστερόνης. Αν οι πόνοι εξαφανισθούν και οι όγκοι αρχίσουν να υποχωρούν, δεν υπάρχει λόγος ανησυχίας. Σε διαφορετική περίπτωση, πρέπει να γίνει χειρουργική, έστω κι' αν οι ενοχλήσεις είναι πολύ πρόσφατες. Δεν πρέπει να ξεχνούμε, άλλωστε, ότι όσο συντόμωτερα

γίνει η χειρουργική, τόσο μεγαλύτερες είναι οι πιθανότητες επιτυχίας της.

Κατά της ημικρανίας

Ένας Αμερικανός γιατρός, δόκτορ Βέισμπεκ, χρησιμοποιεί το γνωστό φάρμακο «ντραμίνη» κατά της ναυτίας που προκαλεί η ημικρανία. Παρατήρησε λοιπόν με έκπληξη ότι έχει συχνά ευεργετική επίδραση και στην ίδια την ημικρανία, ιδίως δε αν χορηγηθεί σε ενέσεις, κι' όχι σε δισκία από το στόμα.

Φέρνει τότε την ενέργειά του 4 λεπτά περίπου μετά την ενδοφλέβια ένεση και 15 λεπτά μετά την ενδομυϊκή. Ο δόκτορ Βέισμπεκ προσθέτει ότι η ντραμίνη συγκεντρώνεται τα έξι λεπτά μετά την ένεση, οπότε η δράση της είναι τοξική, ούτε ακριβή, και δεν προκαλεί έθισμο του οργανισμού.

Λυσασκομένες νυχτερίδες

Οι παρατηρήσεις του Αμερικανού δόκτορα Ρόμπερτ Κουχ απέδειξαν ότι η λύσσα μπορεί να μεταδοθεί και από τις νυχτερίδες! Αναφέρονται μάλιστα δυο θύματα, ένα αγοράκι 7 χρόνων και μια γυναίκα 34 χρόνων. Οι νυχτερίδες πιάστηκαν, εξετάστηκαν στο εργαστήριο και βρέθηκαν μολυσμένες από τον ιόν της λύσσας.

Βλάπτει η άκνηση

Η νόσος του Πάρκινσον είναι μια χρόνια πάθηση που προσβάλλει ιδίως ανθρώπους 50-70 ετών, χαρακτηρίζεται δε από μυϊκή ακαμψία, τρεμούλιασμα, απώλεια του ελέγχου των κινήσεων και γενική αδυναμία. Ένας διακεκριμένος λοιπόν Αμερικανός νευρολόγος, ο δόκτορ Ράμνινερ, τονίζει ότι κανείς δεν πεθαίνει από την ασθένεια αυτή. Συνιστά δε στα θύματα της δράσι, κίνησι. «Όπως το νερό παγώνει μόνον όταν μείνει ακίνητο—λέει—έτσι κι' οι ασθενείς αυτοί παθαίνουν ακαμψία μονάχα όταν μένουν αδρανείς».

Επικίνδυνο ψωμί

Το ψωμί από σίκαλη, σε μεγάλες ποσότητες, μπορεί να προκαλέσει τη νόσο του Μπούργκερ, την δοντινή έκλειψη.

ΥΠΝΩΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΙΑΤΡΙΚΗ

Στο σανατόριο Κέλενγκφ του Μπάρντλινγκεν της Γερμανίας, όπου νοσηλεύονται, ως επί το πλείστον, ψυχοπαθείς, ο γιατρός που διευθύνει το ίδρυμα, εφευρέθηκε για την εξαγωγή των δοντιών των ασθενών του και την εκτέλεση διαφόρων μικροχειρουργικών, αντί της τοπικής ναρκώσεως, τον ύπνωτο. Σηφωγραφία μας ο γιατρός του ιδρύματος κ. Κίνλε. Η στιγμή που ύπνωται την ασθενή του, λίγο προ της εξαγωγής του δοντιού της. Η εξαγωγή δοντιών με ύπνωτο έχει το πλεονέκτημα να μην συνοδεύεται από αιμορραγία.

Η καρδιακή ΑΡΡΥΘΜΙΑ

Οφείλεται συνήθως σε δυσπεψία

Οι περισσότεροι άνθρωποι περνούν όλη τους τη ζωή χωρίς να καταλάβουν πως έχουν καρδιά. Το πολύ - πολύ, αντιλαμβάνονται την ύπαρξή της μόνην όταν... έρωτευθούν! Η ζωντανή αυτή μηχανή τους λειτουργεί κανονικά, αφορα, επί 70 ή 80 χρόνια, χωρίς να χρειάζεται λάδι, έλαιο, έπισκευες ή αντικατάστασι των φθαρμένων εξαρτημάτων της!

Μερικοί όμως δεν έχουν πάντα αυτή την τύχη.

Μία μέρα δηλαδή, αντιλαμβάνονται ξαφνικά τους παλμούς της καρδιάς τους.

Αυτή η έντύπωση θάπρεπε λογικά να είναι καθησυχαστική, έφασον διαπιστώσαμε έτσι ότι χτυπάει η καρδιά μας. Κι' όμως, αποτελεί συνήθως ένα σύμπτωμα που τρομοκρατεί και γεννάει περιέργως τη σκέψη ότι... μπορεί να σταματήσει η καρδιά!

Όσοι υποφέρουν απ' αυτή την «καρδιακή αρρυθμία», αναστατώνονται, τρέμουν, χάνουν τον ύπνο τους. Θα καθησυχάζαν όμως, αν ήξεραν ότι δεν σημαίνει καθόλου αυτή η ένόχλησή τους πως είναι άρρωστοι ή καρδιά τους ή πως πρόκειται να σταματήσει. Άπλως και μόνο, ανέληφθησαν ξαφνικά κάτι που συμβαίνει συνεχώς. Κατάλαβαν δηλαδή τους παλμούς της καρδιάς τους.

Η αιτία είναι συνήθως ότι οι παλμοί αυτοί έγιναν λίγο ακανόνιστοι. Συμβαίνει δηλαδή, ότι και σ' ένα ρολόι, που τρέχει με ακρίβεια και δεν του δίνουμε προσοχή, απ' αντίστροφο άμεσως την παρουσία του αν τυχόν λείπει ένα χτύπημα του.

Υπάρχει ένα είδος καρδιακής αρρυθμίας, οι λεγόμενες «έκτακτοσυστολές», που δημιουργούν την έντύπωση σαν να βρίσκεται κανείς μέσα σ' ένα άσπαστρο που κατεβαίνει απότομα. Στην περίπτωση αυτή, η συστολή της καρδιάς γίνεται πρόωρα, πριν απ' τη στιγμή που πρέπει, κι' έτσι μάς φαίνεται ότι λείπει ο κανονικός παλμός.

Μολονότι όμως είναι αρκετά ενοχλητικές, οι έκτακτοσυστολές συμβαίνουν συχνά σε καρδιές υγιέστερες, δεν έχουν δε σοβαρή μορφή κι' υποχωρούν με μία εύκολη θεραπεία.

Κοινοτάτη αιτία της καρδιακής αρρυθμίας είναι η δυσπεψία, ή κακοστομαχία. Πράγματι, το στομάχι κι' ένα μέρος του παχέος εντέρου βρίσκονται ακριβώς πίσω απ' την καρδιά, απ' την οποία τα χωρίζει μόνο το διάφραγμα. Αν είναι λοιπόν φουσκωμένα από αέρια δυσπεπτικές φύσεως, μπορούν να παρενοχλήσουν τη λειτουργία της καρδιάς. Η θεραπεία σ' αυτή την περίπτωση επιτυγχάνεται με ένα χωνευτικό φάρμακο, ή καλύτερα μ' ένα μακροπρόθεσμο στομάχι με γρήγορο βήμα.

Το μεγάλο πλεονέκτημα αυτού του περιπάτου είναι ότι, εκτός της θεραπείας της δυσπε-

ψίας και της αρρυθμίας, δείχνει αν υπάρχει πραγματική καρδιακή πάθηση. Όταν υπάρχει, τα συμπτώματά της χειροτερεύουν με την κίνησι.

Συνά, η καρδιακή αρρυθμία οφείλεται σε απλή αναμία. Πρέπει δε να σημειωθεί ότι ένας μεγάλος αριθμός γυναικών είναι αναμικές, γιατί χάνουν αίμα κάθε μήνα κι' ύστερα δεν προλαμβάνουν να τ' αναπληρώσουν όλο — ιδίως αν ήταν μεγάλη η ποσότης του. Έτσι, μένουν διαρκώς αναμικές.

Άλλοι πάλι έχουν αιμορροΐδες και χάνουν συνεχώς αίμα. Η ακολουθούνη τέτοια διαίτα, ώστε δεν παρέχουν στον οργανισμό τους αρκετό σίδηρο, απαραίτητο για το αίμα. Στις περιπτώσεις αυτές, η καρδιακή αρρυθμία υποχωρεί με τη χορήγηση σιδηρούχων φαρμάκων επί 15 ημέρες.

Η διάγνωσή τους δεν μπορεί να γίνει πάντοτε από το χρώμα του προσώπου μονάχα. Χρειάζεται εξέταση του αίματος για αναμία.

Άλλα και ο υπερθυρεοειδισμός, ή υπερλειτουργία δηλαδή του θυρεοειδούς αδένος, μπορεί να φέρη καρδιακή αρρυθμία. Αυτή την αιτία υποπτεύεται συνήθως ο γιατρός, όταν έχη να κάνει μ' ένα άτομο άνοστο κι' ευερέθιστο, με χέρια που τρέμουν και με 100 παλμούς στο λεπτό.

Τέλος, οι... έρωτικές λαχτάρες, ένας καυγας με τον προεσταμένο σας ή ένας ξαφνικός φόβος, μπορεί να διαταράξη για λίγο τον κανονικό ρυθμό των παλμών της καρδιάς σας. Όλες αυτές οι αιτίες υποχωρούν μ' ένα ήπιο κατευναστικό.

Ποτέ ωστόσο μην κάνετε μόνοι σας το γιατρό του έαυτού σας, σε περιπτώσεις καρδιακής αρρυθμίας. Συμβουλευθείτε ένα καρδιολόγο, το μόνο αρμόδιο να διαγνώση περί τίνος πρόκειται και να καθορίση την κατάλληλη θεραπεία.

Προτιμώτερο είναι μάλιστα να μην πάτε σ' ένα μόνο γιατρό, αλλά... σε δύο. Και να πιστέψετε στη διάγνωσή τους μονάχα έφ' όσον συμφωνούν απόλυτα μεταξύ τους.

Πραγματικά, κι' ο ικανότερος ακόμη επιστήμων, μπορεί να κάνει λάθος. Είναι δε χαρακτηριστική και άσπεια η περίπτωση ενός γέροντος γιατρού, που έδραζε... καρδιακούς όλους ανεξαίρετους τους αρρώστους του, γιατί πάθαινε βροχίτις σ' αυτή την ώρα που τους εξέταζε με το σπινθοσκόπιο!

Κατά της ναυτίας

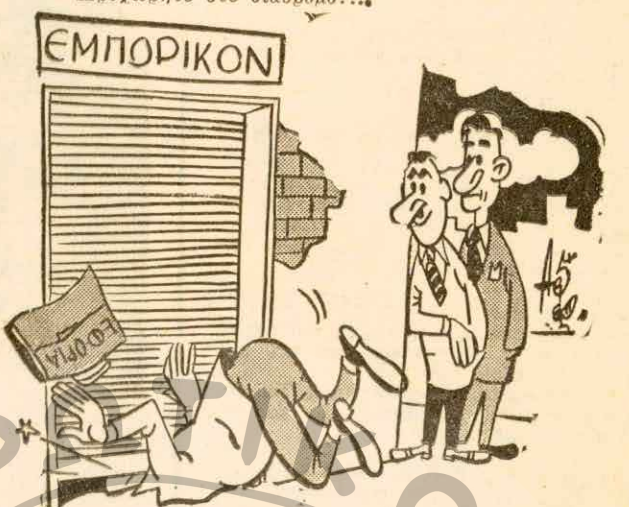
Τα αντιισταμινικά φάρμακα είχαν αποδώσει κατά τον τελευταίο καιρό αξιοσημείωτα αποτελέσματα έναντι της ναυτίας. Το μεγάλο μειονέκτημά τους, όμως, είναι ότι φέρνουν υπνηλία, που μεταβάλλει τον άνθρωπο σ' ένα είδος υπνωβάτου. Γι' αυτό δεν χρησιμοποιούνται πια στον ίδιο βαθμό, όπως κατά το παρελθόν. Τελευταία, ο Γερμανός επιστήμων, δόκτορ Μπένκεντορ, έδοκίμασε έναντι της ναυτίας τη βιταμίνη Β 6. Τα αποτελέσματα υπήρξαν πολύτιμα ικανοποιητικά. Σημειώσαν, ότι η βιταμίνη Β 6 δεν προκαλεί καμία διαταραχή στον οργανισμό.

Γελωτοθεραπεία

(Του Αρχέλαου)

— Προχωρήτε στο διάδρομο!...

— Πήγε να μη την ώρα που κλείναι!...

— Προσοχή, δεσποινίς!... Πώς κατεβαίνετε εν κινήσει; Θα σκοτωθείτε!...

Χούμορ

Και ἐπὶ πλέον!...

Νύχτα, σ' ἓνα σκοτεινὸ κι' ἔρημο δρόμο. Ξεπροβάλλει ἀπὸ μιὰ γωνία ἑνας κακοποιὸς καὶ κόδει τὸ δρόμο ἑνὸς φιλήσυχου ἀνθρώπου, ποὺ γυρίζει στὸ σπίτι του λίγο ἀργοπορημένος.

— Φέρε ἐδῶ τὸ ρολόϊ σου! τὸν διατάζει, μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι.

— Ἐκεῖνος ὑπακούει. Βγάζει ἀπ' τὴν τσέπη του τὸ ρολόϊ του καὶ τοῦ τὸ δίνει, τραυλίζοντας συγχρόνως:

— Μά... εἶναι χαλασμένο...

— Τότε, λοιπόν, ἀπαντᾷ ὁ λωποδύτης, θὰ μοῦ δώσεις κι' ἓνα πενήντα γιὰ τὰ διορθωτικά!

*
— Ὁ σύζυγος, κυττάζοντας τὸ πορτραῖτο τῆς γυναίκας του, ποὺ φέρανε πρὶν ἀπὸ λίγο:

— Πῶς! Ποζάρισες τόσο ντεκολτέ;... Εἶσαι μισόγυμνη!

— Μὰ δὲν ὑπῆρχε φόβος... νὰ κρυώσω. Εἶχε σόμπα τὸ ἀτελιέ.

*
— Δὲν μοῦ λές, σὲ παρακαλῶ, πιστεύεις πῶς μπορεῖ νὰ μοῦ κάνη πίστωση ὁ μπακάλης σου;

— Σὲ γνωρίζει;

— Ὁχι.

— Τότε, λοιπόν, ἴσως νὰ σοῦ κάνη!...

*
— Λιλή: Μιὰ μέρα, μὲ πῆρε στὸ τηλέφωνο ἑνας ὠραιότατος καὶ πλουσιώτατος νέος καὶ μὲ ἱκέτησε νὰ τὸν παντρευτώ.

— Ζιζή: Ὁ καυμένος! Θάχε κάνει λάθος στὸν ἀριθμὸ...

*
— Στὸ σχολεῖο:

— Μιλήσαμε γιὰ τὸ νευρικὸ σύστημα. Πές μου τώρα, Ραπανάκη, ἀπὸ ποῦ ἀρχίζουν τὰ νεύρα;

— Ἐξαρτᾶται, κύριε καθηγητά. Τὰ νεύρα τοῦ μπαμπᾶ μου ἀρχίζουν... ἀπ' τὸ πιάνο τῆς μαμάς!

*
— Ἡ κυρία εἶναι βυθισμένη στὸ διάβασμα ἑνὸς ἐπιστημονικοῦ βιβλίου. Κάποια στιγμή, σηκώνει τὸ κεφάλι τῆς καὶ λέει στὸν ἀντρα τῆς:

— Ξέρεις τί γράφει ἐδῶ, Πελοπίδα; Πῶς ἡ ψαροφαγία κάνει καλὸ στὸ μυαλό. Θὰ δοκιμάσω αὐτὴ τὴν κούρα.

— Δὲν σοῦ τὸ συνιστῶ...

— Γιατί;

— Γιατί ἐσύ θὰ πρέπη ν' ἀρχίσης... μὲ μιὰ φάλαινα!

*
— Ἐνας νεαρὸς θεατρικὸς συγγραφεὺς, διηγεῖται τὶς ἐπιτυχίες του, καὶ προσθέτει στὸ τέλος:

— Ἐμένα δὲν μὲ σφύριξαν ποτέ!

— Τὸ πιστεύω... ἀπαντᾷ ἑνας ἀπ' τοὺς ἀκροατὰς του, μὴ ἀντέχοντας πιά. Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ κοιμᾶται καὶ νὰ σφυρίζη συγχρόνως!

*
— Ὁ πατέρας στὸ μικρὸ γυιό του:

— Νάχης πάντα ὑπ' ὄμῃ σου, παιδί μου, διότι ὁ ἀντρας μονάχα διευθύνει τὸ σπίτι.

— Σοῦτ', μπαμπά! Ἐρχεται ἡ μαμά...

*
— Σ' ἓνα ρωμαντικὸ ἐξοχικὸ τοπίο. Ὁ Ἐκεῖνος ἔχει πλησιάσει τὴν Ἐκεῖνη, ποὺ ρέμβανε μόνη τῆς, καὶ τῆς ἔχει ἐκμυστηρεῖ τὰ φλογερὰ αἰσθηματά του. Μὰ ἡ σκληροκαρδὴ τοῦ ἀπάντησε ἀρνητικά. Κι' ὁ νεαρὸς λέει, μὲ θεατρικὸ ὕφος:

— ὦ, δεσποινίς, μετὰ τὴν ἀρνήσή σας, ἔνοιωσα σὰν νάσπασε κάτι μέσα μου!

— Ἐκεῖνη τοῦ ἀπαντᾷ τότε, ἀσυγκίνητη:

— Γιὰ κυττάχτε μήπως εἶναι οἱ τيرانτες σας...

— Πάτα, Κατινούλα μου, στὸ παλτό μου, νὰ μὴ λερώσης τὰ γοβάκια σου!...

— Κι' ὅμως ὁ ἔμπορος μοῦ ὁρκίστηκε πῶς δὲν μπαίνει ὅταν βραχῇ!...

Χωρὶς λόγια.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ γιὰ τὶς γυναῖκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Τὰ μαλλιά

Τὰ μαλλιά δίνουν ἑκφράσι καὶ «χαρακτήρα» στὸ πρόσωπο. Γιὰ νάναι τὰ μαλλιά σας μαλακά καὶ καθαρά, πλένετέ τα μιὰ φορὰ τὴ βδομάδα μὲ ζεστὸ νερὸ καὶ μὲ «σαμπουάν» ἀπὸ αὐτὸ γιὰ τὰ μαύρα μαλλιά, ἀπὸ γαλλο-μῆλι γιὰ τὰ ξανθὰ κι' ἀπὸ «κινὰ» γιὰ τὰ κόκκινα. Τὰ ξεπλένετε ὕστερα ἐπανειλημμένως μὲ χλιαρὸ νερὸ. Ἐπειτα μὲ κρύο καὶ τελευταίον μὲ ζυδι καὶ λεμόνι, γιὰ νὰ διαλυθῇ τελείως κάθε λίπος τοῦς καὶ νὰ γίνουνε λεπτὰ τὰ μαλλιά σὰν μετάξι.

Μὴ χτενίζετε τὰ μαλλιά σας πολὺ βρεγμένα, ἀλλὰ μόνον ἐλαφρὰ ὑγρά. Ἄν μπορῆτε, στεγνώστε τα στὸν ἥλιο. Παίρνουν τότε ὠραιότερες ἀποχρώσεις, ἰδίως δὲ τὰ ξανθὰ. Μόλις στεγνώσουν, τὰ βουρτίζετε μὲ μιὰ βούρτσα ἀλείμνη μὲ μπριγιαντίνη.

Κάθε μέρα, πρέπει νὰ χαλάτε καὶ νὰ ξαναφτιάσετε τὴ χωρίστρα σας, καὶ κάθε δύο μῆνες ν' ἀλλάζετε τὴ θέσι τῆς, ἂν δὲν θέλετε νὰ πέσουν οἱ τρίχες σ' ὅλο τὸ μήκος τῆς.

Τὸ πείσιμο τῶν μαλλίων εἶναι συχνὰ προσωρινὸ καὶ παροδικό, ὀφειλόμενο σὲ γενικὴ ἀδυναμία ἢ στὴν ἀλλαγὴ τῆς ἐποχῆς. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, θὰ δῆτε ὠφέλεια ἀνδυναμώστε γενικά τὸν ὀργανισμό σας μ' ἓνα τονωτικό.

Ἄλλοτε ὅμως, πρόκειται γιὰ μιὰ ἀρρώστεια τοῦ βολβοῦ τῶν τριχῶν. Τότε χρειάζεται τρίψιμο τοῦ τριχωτοῦ δέρματος μὲ ἀλκοὸλ, πετρέλαιο καὶ θρεπτικὸς λοσιόν.

Ὁφελεῖ πάντως πολὺ τὸ νὰ μένετε στὸν ἥλιο δίχως καπέλλο.

Τὴ νύχτα, νὰ φορᾶτε ἓνα ἐλαφρὸ «φίλε», μὲ πλατεῖες τρύπες, ποὺ διατηρεῖ τὸ οἰτολάρισμα τῶν μαλλίων, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὰ πιέζη.

Τὸ βάψιμο τοῦ ἄσπρου ξύλου

Γιὰ νὰ δώσετε στὸ ἄσπρο ξύλο τὴν ὀμὴ τῆς καρυδιᾶς ἢ τοῦ παλιάντρου, τὸ περνάτε μ' ἓνα πινέλο βουτηγμένο σὲ διάλυσι περμανανᾶτ σὲ χλιαρὸ νερὸ (τόσο πυκνὴ, ὥστε νὰ διαλύεται πιά ἄλλο περμανανᾶτ). Τὸ ξύλο τῆς κερασσιᾶς καὶ τῆς ἀχλαδιᾶς βάφονται ἐπὶ σὲ 5 λεπτά μονάχα. Τὸ πεύκο χρειάζεται κάπως περισσότερη ὥρα.

Ἀφοῦ ἐπιτύχετε τὴν ἀπόχρωση ποὺ θέλετε, πλένετε τὸ ἀντικείμενο μὲ ἄφθονο νερὸ, τ' ἀφήνετε νὰ στεγνώσῃ, τ' ἀλείφετε ὕστερα μὲ λάδι καὶ τὸ γυαλίζετε.

Γιὰ τὸν πούρε τῆς πατάτας

Ὁ πούρε τῆς πατάτας γίνεται καλύτερος, ἂν τοῦ προσθέσετε ἓνα γογγυλὶ βρασμένο καλὰ καὶ ψιλοκομμένο. Ἡ γεύσι τοῦ γογγυλίου δὲν ξεχωρίζει στὸ μίγμα, τὸ κάνει ὅμως νοστιμώτερο.

Τὰ ἐργαλεῖα τῆς νοικοκυρᾶς

Ὅπως ὁ ἐργάτης χρειάζεται καλὰ ἐργαλεῖα, γιὰ νὰ κάνη καλὴ δουλειά, ἔτσι κι' ἡ νοικοκυρὰ πρέπει, γιὰ νὰ μαγειρεῖ ὠραία, νάχη ἐν τάξει τὰ μαγειρικά της σκεύη.

Τὰ χάλκινα σκεύη εἶναι πολὺ καλὰ, γιατί δὲν καίνε τὸ φαγητό. Χρειάζονται ὅμως τακτικὸ γάνωμα. Καλύτερα δὲ νὰ μὴν ἀφίνετε πολλὰς ὥρες τὸ φαγητὸ μέσα σ' αὐτά.

Ὡστόσο, σήμερα ἔχουν ἀντικατασταθῇ ἀπ' τὰ ἀλουμινένια, ποὺ εἶναι φτηνότερα καὶ πρακτικά. Πρέπει ὅμως νὰ τὰ διαλέξετε καλῆς ποιότητος καὶ ἀκριβά. Τὰ φτηνά εἶναι λεπτά καὶ τρυπάνε εὐκόλα. Γενικά, τὸ ἀλουμίνιο χρειάζεται προσεκτικὴ συντήρησι. Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ τὸ καθαρίζετε μὲ ποτάσσα, ποὺ τὸ μαυρίζει, ἀλλὰ μόνον μὲ σαποῦνι Μασσαλίας. Ἀποφεύγετε δὲ νὰ βράζετε μέσα σ' αὐτὸ πατάτες, κάστανα ἢ ξυνὰ φαγητά.

Τὰ σιδερένια μαγειρικά σκεύη εἶναι γερὰ καὶ φτηνά, καίνε ὅμως εὐκόλα τὰ φαγητά καὶ τοὺς δίνουν μιὰ ἀσχημὴ γεύσι. Ἐξ ἄλλου, χρειάζονται συχνὸ γάνωμα, γιατί σκουριάζουν.

Τὰ ἐμαγιέ καθαρίζονται εὐκόλα. Ἀλλὰ τὸ φαγητὸ καίγεται συχνὰ καὶ κολλᾷ μέσα σ' αὐτά. Ἐπιπλέον, τὸ σμάλτο τοῦς μπορεῖ νὰ σκάσῃ, μὲ τὶς ἀπώτομες ἀλλαγές θερμοκρασίας, καὶ τότε δὲν πρέπει πιά νὰ χρησιμοποιῶνται, γιατί εἶναι ἐπικίνδυνα γιὰ τὴν ὑγεία.

Τὰ πῆλινα καθαρίζονται ὠραία, κάνουν καλὸ μαγεῖρεμα, ἀλλὰ δὲν εἶναι γερὰ. Γιὰ ν' ἀντέχουν περισσότερο, τρίψτε τα, μόλις τ' ἀγοράσετε, μὲ μιὰ σκελίδα σκόρδο κομμένη στὰ δύο, γεμίστε τα ὡς τὴ μέση μὲ νερὸ κι' ἀφήστε το νὰ βράσῃ λίγη ὥρα.

Τὰ πῖο μοντέρνα, γερότερα καὶ πρακτικότερα μαγειρικά σκεύη γίνονται ἀπὸ ἀνοξειδωτὸ ἀτσάλι. Στοιχίζουν ὅμως πολὺ ἀκριβά.

ΠΕΙΣΜΑ!

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κάτι μεταξύ Ρωμαίου, Πετράκη, Τριστάνου, Μήδικου και... αγοραίου μάγκα. ΕΚΕΙΝΗ: Κάτι μεταξύ 'Ιουλιέτας, Λούρας, 'Ιζόλδης, Μαρίας και... αντερίσκουλης. ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΚΟΜΠΑΡ ΣΟΙ.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στο γραφείο 'Εκείνου)
ΕΚΕΙΝΗ (μπαίνει κρατώντας ένα κομψό πακέτοκι): Νά μου ζήσης αγορακι μου και νά σε χαιρώμαι. (Τον φιλάει).

ΕΚΕΙΝΟΣ (έκπληκτος): Εύχαριστώ! Εύχαριστώ πολύ! Μά δεν καταλαβαίνω....

ΕΚΕΙΝΗ: Τί είναι σήμερα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί είναι; ΕΚΕΙΝΗ: 'Η πιά σηματική ημέρα της ιστορίας για μένα. Σαν σήμερα, πριν τριάντα δύο χρόνια, γεννήθηκε!

ΕΚΕΙΝΟΣ (χτυπώντας το κούτελό του): Καλά λές! Σήμερα έχω τ' αγαθό μου. Πώς το θυμήθηκες;

ΕΚΕΙΝΗ: Φαντάστηκες δηλαδή ότι μπορούσα ποτέ να το ξεχάσω; Μιά φορά μου είπες αυτή την αξιολάτρευτη ημερομηνία, αλλά τυπώθηκε βαρεία κι' ανεξίτηλα στη μνήμη μου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μόνο που κάνεις ένα μικρό λάθος.

ΕΚΕΙΝΗ: Τί λάθος;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νά. Έχω γεννηθεί, βέβαια, στις 26 'Ιουλίου, αλλά με το παλιό ημερολόγιο.

ΕΚΕΙΝΗ: Και τί σημασία έχει αυτό;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πώς δεν έχει! Άλλο το παλιό ημερολόγιο, κι' άλλο το καινούργιο!

ΕΚΕΙΝΗ: Κουταμάρες!

ΕΚΕΙΝΟΣ (πειραγμένος): 'Ε, τί να γίνει; Δεν είμαστε, βλέπεις όλοι εξυπνοί για να λέμε εξυπνάδες!

ΕΚΕΙΝΗ: Άλλωστε, δηλώνω την ευθύνη που έχετε μονοπωλήσει εσύ και η οικογένειά σου.

ΕΚΕΙΝΗ: Είσαι πρόστη-χος!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' εσύ είσαι σαχλή και αναιδής!

ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνεται έξω): Φεύγω κι' εύχομαι να μη μετανοήσω. (Φεύγει και ξαναγυρίζει): Και να σου βράσω το παλιό ημερολόγιο!

ΕΚΕΙΝΟΣ (έξω φρενών): Κι' εγώ το καινούργιο σου!

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στο σπίτι... 'Εκείνη βηματίζει νευρικά. Μπαίνει 'Εκείνος. 'Εκείνη προχωρεί για να φύγει στο διπλανό δωμάτιο).

ΕΚΕΙΝΟΣ (τρέχει και την κρατάει): Συγχώρησέ με, αγάπη μου. Όμολογώ πως παραπέρα...

ΕΚΕΙΝΗ (κλαίγοντας): Νάδερες πόσο πειραχτήκα με τη συμπεριφορά σου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Το καταλαβαίνω, μωρό μου. Κι' αισθάνομαι φοβερές τύψεις.

ΕΚΕΙΝΗ (σκουπίζοντας τα δάκρυά της): Μά ξέρεις τί είναι να θυμώσω με τόση χαρά για τα γενεθλιά σου και να τρέξω στα μαγαζιά να σου φανίσω ένα δωράκι...

ΕΚΕΙΝΟΣ (την διακόπτει): Δωράκι είπες; Μά ναί! Ξέχασα! Όταν ήρθες στο γραφείο κρατούσες ένα πακέτοκι.

ΕΚΕΙΝΗ (δείχνοντας το παραπταμένο σε μία γωνία πακέτο): Νάτο.

ΕΚΕΙΝΟΣ (τρέχει και το παίρνει): Ασφαλώς γραβάτα είναι.

ΕΚΕΙΝΗ: Τό βρήκες.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ

* Οι βιολόγοι λοιμύζονται, ότι ο άνθρωπος μπορεί να συντηρηθεί στη ζωή, με νερό μονάχα, 40 ημέρες.

* Στην 'Ιαπωνία διδάσκουν στο σχολείο τα παιδιά να γράφουν και με τα δύο χέρια.

* Η 'Ιταλία, το γνωστό λουλούδι, εισήχθη από το Μεξικό στην Ευρώπη κατά το 1789.

* Μία μύγια ζή δεκα μέρες.

* Μέσα σ' ένα είκοσιτετράωρο η καρδιά του κροκόδειου χτυπάει περισσότερο απ' την καρδιά του χοιροφάγου 2000 φορές.

* Στο Πεκίνο οι δρόμοι έχουν περισσότερα ονόματα: Α.χ. «Οδός των Εύχων Στρουθίων», «Οδός Βαρβάρων» κλπ. Τις παρόδους τις ονομάζουν «Πεκινέσες οδούς».

* Στην Αυστραλία τα ψάρια και το κρέας κοστίζουν όσο στην Ελλάδα το αλάτι.

* Στη Χαβάη τ' αλογα και πα βάδια δεν πίνουν καθόλου νερό. Κι' αυτό γιατί τρώνε ένα είδος φυτό που τους κάνει έντελως τη δίψα.

* Τη μεγαλύτερη μνήμη την έχει ο έλεφας. Δυνατό μνημονικό έχει επίσης και το αλόγο.

* Στο 'Αμβούργο, εάν ο οδηγός του τράμ δεχτεί επιβίβαση, χωρίς να υπάρχει θέσις, πληρώνει πρόστιμο! Που τέτοιο πρόστιμο στο Ρωμέικο!...

* Ο πρώτος σιδηρόδρομος στην Ελλάδα άρχισε να λειτουργεί το 1869 επί μήκους 9 χιλιομέτρων. Ήταν δέ ο ηλεκτρικός 'Αθηνών-Πειραιώς.

Μιά γραβάτα για το καινούργιο σου κοστούμι.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καλό μου κι' ευγενικό μου και τρυφερό μου κορίτσι. (Την φιλάει).

Άνοιξε το πακέτο και κα-τσουφιάζει). Πραγματικά πολύ νόστιμη γραβάτα, αλλά όχι για το καινούργιο μου κοστούμι.

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί το καινούργιο μου κοστούμι είναι γκρι.

ΕΚΕΙΝΗ: Και λοιπόν;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Και λοιπόν ή γραβάτα είναι πράσινη.

ΕΚΕΙΝΗ: Και λοιπόν;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Και ξανά λοιπόν δεν πάει το γκρι με το πράσινο.

ΕΚΕΙΝΗ: Καλέ, τί μάς λές! Σπουδαίο γούστο έχεις!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Και βέβαια έχω!

ΕΚΕΙΝΗ: Και που το βρήκες; Στά κατσάβραχα, όπου γεννήθηκες;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μμμ! Καμαρώσατε την Κολωνάκιτισσα! Χά! χά! χά!

ΕΚΕΙΝΗ: Είσαι γε-λοιός!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' εσύ είσαι Σουσού! (Φεύγει και ξαναγυρίζει).

ΕΚΕΙΝΗ: Και να σου βράσω την πράσινη γραβάτα σου!

ΕΚΕΙΝΗ: Κι' εγώ το γκρι κοστούμι σου!

ΣΚΗΝΗ 3η

(Τό 'Ιδιο βράδυ στη γωνία Πανεπιστημίου και Χαριλάου Τρικούπη).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έχεις κέφι για γλεντάκι, μωρό μου;

ΕΚΕΙΝΗ: Και τό ρωτάς; Άλλωστε μία φορά το χρόνο είναι τα γενεθλιά σου. Θά πιά μάλιστα και λίγο πάρα πάνω για να ξεχάσω τα πικρά λόγια που είπαμε σήμερα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ού! μην τα θυμάσαι πιά αυτά. Περσασμένα - ξεχασμένα. Άς πάρουμε ένα ταξί.

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί να πάρουμε ταξί;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Για να πάμε σε καμιά ταβέρνα.

ΕΚΕΙΝΗ: Και γιατί δεν παίρνουμε το τρόλλεϋ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί οι άνθρωποι που ξεκινάνε για γλέντι δεν πάνινουν σε τρόλλεϋ.

ΕΚΕΙΝΗ: Με συγχωρή-τε, κύριε 'Ονάση!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μπορεί να μην είμαι 'Ονάσης αλλά δεν είμαι και γύφτος! Έλα λοιπόν να πάρουμε ταξί! (Την τραβάει).

ΕΚΕΙΝΗ (αντιστέκεται): Όχι, τό τρώλλεϋ!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι, ταξί!

ΕΚΕΙΝΗ: Όχι, τό τρώλλεϋ! (Καθώς σπρώχνονται μέσ στη μέση του δρόμου πέφτουν επάνω σ' ένα λεωφορείο).

ΣΚΗΝΗ 4η

(Στο αυτοκίνητο του Σταθμού Πρώτων Βοηθειών).

ΕΚΕΙΝΗ: Σ' άρεσε το ταξί;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πάντως ού-τε το δικό σου πέρασε!

ΕΚΕΙΝΗ: Πεσματάρη!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νά, βγάλ' τη σκούφια σου και βάρα με!

ΑΥΛΑΙΑ

Γ. ΓΙΑΝ.

— Η γυναίκα σου ρωτάει να μάθω, γιατί άφησες το ραδιόφωνο να παίζει και το παράθυρο του ισόγειου ανοιχτό; ...

— Τη συλλογή αυτή την έκανα κατά τη διάρκεια της ζωής μου. Εί-μαι οδηγός αυτοκινήτου.

— Εγώ νόμιζα πως εσύ κρατού-σες το όπλο! ...

Κυρίτσια
ΠΟΥ ΤΡΕΛΛΑΘΗΚΑΝ
ΑΠΟ ΕΡΩΤΑ

Μιά φεγγαρόλουστη νύχτα...

ΛΙΓΟ μετά το γάμο της, η Νότα Κ. παρουσίασε τα πρώτα συμπτώματα της παραφροσύνης. Ο γιατρός του οποίου πού την εξέτασε, το απέδωσε σ' έλλειψη φυλαγωγίας.

— Πρέπει να ξεκαθάσει, είπε στον άνδρα της. Να τό ριζή έξω. Πρέπει να διώξω τη μελαγχολία, που άρχισε να την κυριεύει. Και πρό πάντων μη την αφήνετε μόνη. Υπάρχουν ακόμη έλπίδες. Άλλά θέλει συντροφιά. Της τοάκισε τα νεύρα ή μοναξιά...

— Γιατρέ, στέναζε ο άνδρας της, έχεις τη γνώμη ότι είναι πραγματικά τρελή ή γυναικα μου;... Θέλω να μου πής την αλήθεια, δίχως να διατάσας!

— Όχι... Άν όμως εξακολουθήσας να κάνι αυτή τη στενωχώρη ζωή της μονώ-σεως, θα γίνι... Η μελαγχολία που την κυριεύει θα τη σκοτώσας. όροντίστε πιν, όσο είναι ακόμη καιρός... Κι' όπως σάς είπα: Έξω στενωχώριες!...

Ο άνδρας της Νότας Κ., ένας πλού-σιος έμπορος και καλός νοικοκύρης, άν και την είχε παντρευτή με προζενιά, δεν είχε καμιά αμφιβολία ότι πιν είχε άναψας. Ήταν όμορφη, όρσοερή, καλή νοικοκυρά και άφοσιωμένη σύζυγος. Μά ο άνδρας όύτός δεν ήταν ό τύπος που της ταίριαζε. Άπασχολημένος διαρκώς με τις έμπορικές έπιχειρήσεις του, δεν είχε καθόλου καιρό για να ενδιαφερή για τη ζωή της γυναίκας του. Είχε τη γνώμη ότι, όφου της είχε τα πάντα στο σπίτι, όφου της έκανε τουαλέττες κι' όφου της έδινε όσα λεφτά της χρειαζότουσαν, έ-πρεπε να ήταν ευτυχισμένη.

Μά κάθε άνθρωπος, είναι ένας ολόκλη-ρος κόσμος. Κι' ή Νότα είχε τό δικό της κόσμο.

Είχε ένα τραγικό παρελθόν, που ούτε μπορούσε ποτέ να τό υποπτευθή ο άνδρας της. Είχε ένα μεγάλο έρωτα στην καρδιά της. Σε ήλικία είκοσι χόνων είχε έρωτευθή παράφορα ένα νέο της φιλικής συντροφιάς της, τον Ι. Παρ. Ήταν φοι-τητής της Νομικής, όμορφος, έξυπνος, εύ-χάριστος.

Όταν ή Νότα βρισκόταν μαζί του, νό-μιζε ότι ήταν κυριολεκτικά στον Παρά-δεισο! Έλαμπε τό πρόσωπό της, άκτινο-βόλυνε τό βλέμμα της, και τό τραγούδι, τό έρωτικό τραγούδι, κυλούσε από τα χεί-λη της, όταν εκείνος την έπαιρνε και την έσφιγγε ζεστά στην άγκαλιά του με τρυφερότητα.

Η Νότα κι' ο όμορφος εκείνος νέος, ήταν ταίριασμένο ζευγάρι. Όλοι τους κα-ρώνων και ήταν βέβαιος ότι σύντομα θα γλεντούσαν στον γάμο τους. Και θα γλεντούσαν σ' αλήθεια, άν δεν συνέ-βαινε ξαφνικά, άπροσδόκητα, ένα φοβερό δυστύχημα...

Είχαν πάει ένα Σαββατοκύριακο στο Λουτράκι. Είχαν χαρή τό Πευκάκι την όμορφή της θάλασσα. Είχαν μείνει τό βράδυ σ' ένα μεγάλο κέντρο κι' είχαν κορέψει άγκαλιασμένοι τα πιά παθητικά ταγκά.

Γυρίζοντας, τό βράδυ της Κυριακής, εκείνος είχε περάσει τό ένα χέρι

του στον γυμνό της ώμο και με τ' άλλο όδονούσε τό αυτοκίνητο. Πήγαιναν σιγά, θαυμάζοντας τη φεγγαρόλουστη θάλασσα. Μιλούσαν κι' έκαναν σχέδια για τό μέλ-λον τους.

Λίγο καιρό, θα έμεναν ακόμη έτοι. Πλησίαζε πιά ή ημέρα, που θα έ-παιρνε τό δίπλωμά του. Και τότε θα την ζήτησε από τους δικούς της και θα την έκανε γυναίκα του.

Είχαν ξεχαστή στην ευτυχία τους και σ' όνειρά τους. Και τ' αυτοκίνητο έτρε-χε όλοτακώς στον έρμη έκείνη την ώρα όρόμο...

— Αγάπη μου, ένα φίλι! Άφσέ με να σου δώσω ένα φίλι, τού είπε σε μία στιγ-μή ή Νότα κι' έγειρε πιά κοντά του για να ενώσουν τα χείλη τους.

Μιά στιγμή, ένα δευτερόλεπτο... Μά ή-ταν αυτό αρκετό!... Στο στρίψιμο του δρό-μου φάνηκε τό φως ενός άλλου αυτοκι-νήτου, που έρχόταν με μεγάλη ταχύτητα από την αντίθετη μεριά!... Ο νέος, έν-τρομος, άρπαξε με δύναμη τό τιμόνι, και προσπάθησε ν' αποφύγι τη σύγκρουσι... Μά ήταν ένα φορτηγό, ένα μεγαθύριο, που έπρεσε μ' όλο τον όγκο του πάνω σ' αυτοκινητάκι τους και τό τίναξε με δύ-ναμη έξω από τό δρόμο. Και κυλίστηκαν κάτω, πρός τους βράχους!...

Όταν μετά από δύο μέρες ή Νότα ά-νοιξε τα μάτια της, είδε ότι βρισκόταν στο νοσοκομείο. Είχε όπασμένα δύο πλευ-ρά. Ρώτησε μ' άγωνία για τον φίλο της. Άποφύγαν να της άπαντήσουν. Είχε μεί-νει στον τόπο... Η Νότα τό έμαθε άργό-τερα και σπαράχτηκε ή καρδιά της. Πά-λεψε μήνες με τό θάνατο. Έπειτα σιγά, σιγά γιαιτρεύτηκε τελείως τό σώμα της κι' άνέκτησε την όμορφή του. Μά ή καρ-διά της είχε μία βαθειά κι' άγιάτρευτη πληγή.

Άφσαν οι δικό της να περάσουν λί-γα χρόνια, για να ξεχάσει τη συμφορά της κι' όστερα την έπεισαν να παντρευτή με συνοικέσιο. Έκείνη δέχτηκε για να μη τους δυσαρεστήσει. Έκανε κάθε προ-σπάθεια που μπορούσε να φανή εύχάριστη στον άνδρα της. Μά είχε αλλοίως άνει-ρευτή τό γάμο της. Κι' άρχισε να ζή με την άνάμνησι του αγαπημένου της. Γι' αυ-τόν ντυνότανε. Γι' αυτόν έτοιμάζε εκλε-κτά φαγητά. Και πολλές φορές, σ' ή μο-ναξιά της, τού μιλούσε... συζητούσε μαζί του κλεισμένη στο δωμάτιό της...

Έτσι, δεν άργησαν να παρουσιασθούν τα πρώτα συμπτώματα της παραφροσύνης. Και μία μέρα, ήρθε τό μοιραίο: Η όμορφη Νότα τρελλάθηκε.

Μάτια ο άνδρας της άγωνίστηκε να τη σώσει. Η άνοια δεν θεραπεύεται. Και σήμερα ή Νότα ζή κλεισμένη στο ψυχα-τρείο, άμληπτη, άδουλη, με την καρδιά άγιάτρευτη για πάντα...

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

1 Η γκιστή ήθοποιός του κινηματογράφου Πωλντ Γκοντάρ, που ήταν επί χρόνια παν-τρεμένη μυστικά με τον Τσαρλς Τσάπλιν, αν-νώθευσε, ως γνωστόν, τό καλοκαίρι τον πε-ρίφημο συγγραφέα Έρικ Μαρία Ρεμάρκ κα-τά τό ταξίδι του στη Γερμανία. Όλοι πί-στευσαν πως τό ταξίδι αυτό θα τελείωνε με τό γάμο τους και πολλοί μάλιστα θεωρού-σαν πιθανό ότι είχαν παντρευτή. Έπιπτε-φοντας όμως πρό ημερών στην Αμερική, ή Πωλντ Γκοντάρ δήλωσε πως όλα τελείωσαν μετάφ αυτής και τού μεγάλου συγγραφέως και πως ξαναγυρίζει στην παλιά της αγά-πη: τον κινηματογράφο.

2 Έκατομμύρια Αμερικανών δείχνουν με-γάλο ενδιαφέρον για τους τυφλούς. Σε κάθε πόλι των Ην. Πολιτειών υπάρχουν ό-μιλοι φίλων των τυφλών που τους βοηθούν με κάθε τρόπο. Μερικοί απ' αυτούς μάλιστα για να δείξουν την άλληλεγγύη τους πρός τους τυφλούς δένουν τα μάτια τους με μω-ρο πανί και βυθίζονται έτσι κι' αυτοί εκου-σίως στο σκοτάδι, άρκετες άρες την ήμερα.

3 Ένα νύκταρο ζευγάρι Γάλλων, ή Φρει-δερίκη (23 χόνων) και ο Ζάν ντε Γκρανί, άποφάσισαν να κάνουν μ' ένα μικρό πλοιά-ριο από αλουμίνιο, μήκος 3 μέτρων και 35 εκατοστών, τό ταξίδι από τις Κάννες στο Σινεύ, δηλαδή μία διαδρομή 24 χιλιάδων μιλίων. Τό ζευγάρι έφτασε πρό ημερών στη Ρώμη, με ή Αυστραλία είναι ακόμα πολύ μακριά! Οι τολμηροί θαλασσοπόροι όπολο-γίζουν πως θα χρειαστούν 10 μήνες για να φτάσουν στο τέμα τό ταξιδιού τους.

4 Τό «Σκιά-ρόκετ Ντάγκλας» είναι τό τα-χύτερο καταδιωκτικό αεροπλάνο τό 2000 χιλιάμετρα την ώρα. Οι Αμερικανοί δοκι-μασαν εσάτως να μεταφέρουν τό καταδιω-κτικό αυτό με τό μεγαλύτερο βομβαρδιστικό τους αεροπλάνο τό 5.124Α, τού όποιου άνοι-γει αετομάτως τό μπροστινό μέρος για να έκσφενδονισθή τό αεροσκάφος, που βρίσκε-ται μέσα σ' αυτό. Οι δοκιμές δέ αυτές ση-μείωσαν άπόλυτη επιτυχία.

Ο ΛΥΤΡΩΜΟΣ

ΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ ΒΟΥΝΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΛΟΓΓΟΥ

ΦΩΝΕΣ και ούρλιαχτά σήκωσαν στο πόδι το χωριό, έκείνο το βροχερό πρωινό. Όλοι, αγουροξυπνημένοι, βγήκαν στις πόρτες και στο δρόμο, προσπαθώντας να καταλάβουν τί συνέβαινε. Και τότε μέσα σ' εκείνη τη φασαρία ξεχώρισαν τη φωνή της κυρά Γιώργαννας:

— Παιδί μου! Κοιμάρι μου! Γιατί μου τώκανε αυτό; Δεν λυπήθηκες τα νειάτα σου, λεβέντη μου;...

Όλοι τρέσανε στην αούλη της. Η δύστυχη γυναίκα, πεσμένη κατά γης, χτυπιότανε και τραβούσε τα μαλλιά της.

Ο γιατρός, πουχε φτάσει από πους πρώτους, βεήκε το Στέφανο το γυιό της, με τίς φλέβες των χεριών του κομμένες να πλέη στο αίμα του, και πιστοποίησε το θάνατο.

Ο Στέφανος, ένα ψηλό, γεροδεμένο παλληκάρι είκοσιπέντε χρόνων, ήταν ο προπάτης της οικογενείας του από τον καιρό που πέθανε ο πατέρας του. Δούλευε ακούραστα στα λίγα χτήματά τους για να σπουδάσει ο μικρότερος αδελφος του στην Αθήνα.

Είσατο καλομοιραμένη μάνα, κυρά Γιώργαννα, με το γυιό που έχεις! της έλεγαν οι χωριανοί.

Κι' εκείνη καμάρωνε και δόξαζε το Θεό.

Ο Στέφανος ήταν μισοαρραβωνιασμένος με την Αφρούλα, που δεν ήταν όμορφη, μά ούτε και άσχημη. Για προίκα της είχε τα δυο γερά χέρια της και το σπίτι που θα έπαιρνε μετά το θάνατο των γονέων της. Τα χέρια της έδωσαν πέρα τις πιο σκληρές δουλειές, τόσο στα ξένα χτήματα που δούλευε, όσο και στ' αργαλειό της, ύφαινοντας πολυχρώμα χαλιά. Υφαινε και τα δικά της κι' η προίκα της μεγάλωνε. Κι' έκανε όνειρα για το Στέφανο, που τον αγαπούσε τρυφερά.

Ο Στέφανος όμως δεν αισθανόταν το ίδιο για την Αφρούλα. Δέχτηκε αυτό το δεσμό, επειδή οι γονείς τους το θέλανε και γιατί τους έταξαν από μικρά παιδιά, όταν ακόμα έπαιζαν στ' αλώνια.

Έτσι ο Στέφανος είχε συνηθίσει να θεωρεί την Αφρούλα άρραβωνιαστική του, αλλά ποτέ του δεν είχε προσέξει αν ήταν άραία ή άσχημη. Ποτέ η καρδιά του δεν λαχτάρησε να της πη ένα τρυφερό λόγο, κι' όταν ακόμα την έβλεπε σκυμμένη δίπλα του, να σκάβει στο χωράφι.

Στους φίλους του πάλι, που τον ρωτούσαν πότε θα γίνουν οι άρραβόνες, απαντούσε:

— Θα γίνει κι' αυτό με την ώρα του, μιά και ήταν η θέληση του πατέρα μου, μα πρώτα πρέπει να παντρώω την αδελφή μου...

Μιά Κυριακή απόγευμα, ο Στέφανος, μαζί με τους φίλους του, πήγε στο σπίτι του Προέδρου της Κοινότητας για να συγχαρή την κόρη του, πουχε πάρει το δίπλωμα της φαριμακοποιού. Κι' έπαθε εκεί κατί, που μπορούσε να συμβεί σέ κάθε νέο: έρωτευθηκε! Αγάπησε τη Γιώτα, την κόρη του Προέδρου, μ' ένα τρελλό αίσθημα. Η Γιώτα, όμορφη σαν τριαντάφυλλο και υπερήφανη σαν πριγκιποπούλα δεχότανε τα συγχαρητήρια από όλους μ' ένα σαγηνευτικό χαμόγελο.

Πώς τον ξετρελλάνε αυτό το χαμόγελο!...

Από εκείνη την ημέρα ο Στέφανος, με τον απελπισμένο έρωτα στην καρδιά του, έβλεπε αυτά τα μάτια, όπου κι' αν βρισκόταν, να τον παρακαλούν ερωτικά, περιφρονητικά, σαν να του έλεγαν: «Είλας τόλμησε να κυττάξεις, έσύ, ένας φτωχός γεωργός, μιά έπιστήμονα;...»

Καταλάβαινε την τόλμη του ο Στέφανος, μά αυτό δεν τον εμπόδιζε να πάη μιά ημέρα στο φαριμακείο, που της άνοιξε ο πατέρας της, και να της μιλήση για τον τρελλό έρωτά του. Εκείνη τον κύτ-

ταζε ύποπτητικά και του είπε με τη γλυκειά αρμονική φωνή της: — Λυπώμαι πολύ, Στέφανε, μά δεν φταίω εγώ, που δεν είναι δυνατόν να σ' αγαπήσω. Έπρεπε ν' αναμετρήσεις την απόστασι που μάς χωρίζει, ώστε να μην πέσεις στο σφάλμα αυτό, που τώρα σέ κάνει να υποφέρεις. Προσπάθησε να με ξεχάσεις και ν' άφοσιώθης περισσότερο στην Αφρούλα.

Να την ξεχάσει! Πώς μπορούσε να ξεχάσει το φώς των ματιών του, τους παλμούς της καρδιάς του;

Χωρίς να προσέχει άλλη λέξι, βγήκε κατόπιν από το μικρό φαριμακείο τρικλίζοντας. Από τότε οι μέρες του Στέφανου, περνούσαν μαρτυρικές κι' όλο και φούντωνε μέσα του η φωτιά, που τον έκαιγε. Τίποτα πιά δεν χωρούσε στη σκέψι και στην ψυχή του.

Παραμέλησε τις δουλειές του και την οικογένειά του, για να σκέπτεται μονάχα εκείνη!

Η δύστυχη Αφρούλα, που είχε μάθει κι' εκείνη, όπως όλοι στο χωριό τον άτυχο έρωτα τ' αγαπημένου της μαραινότανε και τα δάκρυά της έτρεχαν ποτάμι.

Η μητέρα του, βλέποντάς τον να σβύνη, πήγε μιά ημέρα στο φαριμακείο της Γιώτας και της μίλησε κι' αυτή:

— Το χρόνο το παιδί μου έξ αίτίας σου, της είπε κλαίγοντας. Έσύ, μ' ένα σου λόγο, μπορείς να το σώσεις!

Η Γιώτα γέλασε περιφρονητικά και η γρηά μάνα φεύγοντας, νόμιζε πως αυτό το γέλιο την κυνηγούσε.

Ήταν δειλινό κι' έβρεχε ραγδαία. Όταν μπήκε η κυρά Γιώργαννα στο σπίτι της, ήταν μούσκεμα. Εκεί βρήκε την Αφρούλα και την κήχη της να κλαίει μ' αναφυλλήματα.

— Ο Στέφανος δεν φάνηκε ακόμα, της είπε η Αφρούλα. Δεν τον βρήκα ούτε στο άμπέλι, ούτε στο περιβόλι, που πήγα να του δώσω το μπουσμπά του για να μη βραχεί...

Περασμένα μεσάνυχτα γύρισε σπίτι του ο Στέφανος, με τα ρούχα κολλημένα πάνω του από τη βροχή. Και χώθηκε άμσως στην καίμαρά του, αβρόβια, σαν σκιά.

Όταν ξημέρωσε, η κυρά Γιώργαννα, πηγαίνοντας στο γυιό της μιά άλλη αλλαξιά, τον βρήκε ακίνητο στο κρεβάτι με τα μάτια δροβάνοντα!... Και τότε αναστατώθηκε το χωριό από το θρήνο της και τα ξεφωνητά της. Η Γιώτα, που χωρίς να το θέλη, είχε γίνει αίτια της συμφοράς έφυγε κρυφά από ένα μονοπάτι για το σταθμό, με την απόφασι να μην ξεαναγυρίση. Θα έμεινε για πάντα στην Αθήνα.

Η Αφρούλα ήθελε να εκδικηθεί τον άδικο χαμό του αγαπημένου της κι' έλεγε πως θα σκότωνε τη Γιώτα. Κι' οι γονείς της που ήξεραν τον τολμηρό και άτίθασσο χαρακτήρα της, την περιόρισαν στο σπίτι για ν' άποφύγουν ένα καινούργιο δράμα.

Ο πατέρας της μάλιστα, που πίστευε στη φοβέρα της κόρης του, άποφάσισε να πάη στο μοναστήρι, που βρισκόταν στο αντίκρυνό βουνό, για να βρή την ηγουμένη, μιά συγγενή του, να τον βοηθήση για να σώση το κορίτσι του από το έγκλημα.

Η ηγουμένη κατέβηκε το ίδιο έκείνο βράδυ στο χωριό και προσπάθησε να νοθεύη την Αφρούλα. Κι' έπειτα, τα χαράματα, άπελπισμένη, πήρε το δρόμο για το μοναστήρι μονάχη της. Η φοραδίτσα προχωρούσε άργα-άργα, όταν ξαφνικά η ηγουμένη κατάλαβε πως πίσω της ακολουθούσε ένα άλλο ζώο.

Γύρισε τότε και είδε την Αφρούλα πάνω σ' ένα γαϊδουράκι, με το κεφάλι σκυρτό, τυλιγμένο στο μαύρο μαντήλι. Είχε πάρει την απόφασι, έπειτα από τα λόγια της ηγουμένης, να βοηθ παρηγοριά στη γαλήνη του μοναστηριού.

Τα δάκρυα που έχυσε μπρός στην εικόνα της Παναγίας, την ώρα που προσευχότανε και την παρακαλούσε να βγάλη από την ψυχή της τον πόθο της εκδίκησης, ξαλάφρωσαν την καρδιά της.

Και όταν με θλιμμένο χαμόγελο το είπε στην ηγουμένη, εκείνη της άπάντησε χαϊδεύοντας τα μαλλιά της, πως τώρα πιά μπορούσε να γυρίση πίσω στους γονείς της.

— Όχι, της άπάντησε άποφασιστικά η Αφρούλα. Δεν θα γυρίσω πίσω. Θα μείνω στο μοναστήρι.

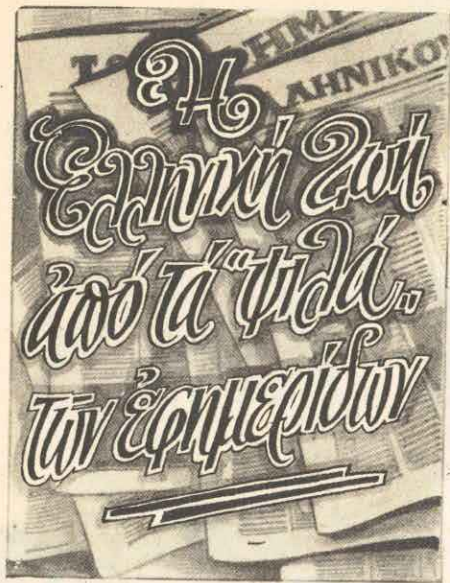
Έτσι, η Αφρούλα, άγνη σαν το άμύλονο κρίνο, φόρεσε το ράσο της μοναχής, ενώ χτυπούσαν χαρούμενα οι καμπάνες του μοναστηριού για την καινούργια νύμφη του Χριστού. Κι' άφοσιώθηκε στην αγάπη Εκείνου, που τη λύτρωσε από μιά μεγάλη συμφορά.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ.

Γύρισε και είδε την Αφρούλα πάνω σ' ένα γαϊδουράκι.

Η διάσωσης μιάς στήρ της έπιθεωρήσεως

«ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΚΑΙ ΠΡΩΤΟΦΑΝΗ»

Τὸ ζήτημα τῆς προστασίας τῆς ἡθικῆς, ἀπασχολεῖ τις ἀρμόδιες ἀρχές σ' ὅλο τὸν κόσμο ἀπὸ καταβολῆς τῆς... ἡθικῆς. Φυσικὰ, δὲν πρόκειται νὰ βρῇ εὐκόλα τὴν ὀριστικὴ λύση του. Αὐτὸ, βέβαια, δὲν ἐμποδίζει τὸν Τύπο νὰ κἀν τὸ καθήκον του καὶ νὰ υποδεικνύει τὰ κατὰ τὴ γνώμη του ἀποτελεσματικώτερα μέτρα γιὰ τὴν περιστολὴ τοῦ κακοῦ.

Τὸ θέμα ἦταν στὴν ἡμερησίαν διάταξη κατὰ τὰ μέσα Σεπτεμβρίου τοῦ 1882, μετὰ τὴν ἀφορμὴ μερικῶν ἐπεισοδίων πού σημειώθηκαν μεταξὺ στρατιωτικῶν καὶ «υπόπτου ἡθικῆς» γυναικῶν. Γράφουν σχετικῶς αἱ «Νέαι Ἰδέαι» τῆς 19ης Σεπτεμβρίου:

«Τὸ ἐνταῦθα Ἀρχηγὸν τοῦ στρατοῦ καὶ τὸ Φρουραρχεῖον, συνέστησαν ἀπὸ κοινοῦ τῷ ὑπουργεῖῳ τῶν Στρατιωτικῶν τὴν ἀπομάκρυνσιν τῶν ἐν τοῖς ζυθοπωλείοις ὑπηρετούντων γυναικῶν, πρὸς δὲ καὶ τὴν συγκέντρωσιν τῶν κοινῶν γυναικῶν εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, ὅπως ἡ ἐπίβλεψις εἶναι ἀμεσος, παραλαμβάνονται δὲ εὐκόλως τὰ συμβαίνοντα ἀποπα. Εἶναι τῶ ὄντι περιέργεια καὶ πρωτοφανὴ τὰ λαμβανόμενα ἐκαστοτε παρὰ τῶν ἀρχῶν μέτρα ὑπὲρ τῆς δὴν ἠθικοποιήσεως καὶ εἶναι ἀξίος μελέτης ὁ περιοδικὸς παροξυσμὸς τῆς σεμνοτυρίας, ὅφ' οὗ τακτικὰς καταλαμβανόμενα. Ἄλλα εἶναι ἡ μέσος δι' αὐτὴν πρέπει νὰ ἐπιδιωχθῇ ἡ ἠθικοποιήσις καὶ οὐκ ἡ κατάργησις συνθηκῶν τινῶν, κακῶν βεβαίως, ἀλλ' ὧν ἡ ἐλλείψις, ὡς ἀπεδείχθη ἐμπράκτως, γίνεται πρόξενος πολὺ μεγαλύτερας διαφθοράς.

Ὁ ἀρθρογράφος ἀποφασίζει νὰ υποδείξῃ συγκεκριμένα μέτρα, διότι κρίνει συμφέρονσαν τὴν ἐφαρμογὴν τῆς θεωρίας μὴ κινεῖν τὰ κακῶς κείμενα». Ἰσως νὰ ἔχῃ δίκην.

Ζωηρότατα ἀπασχολεῖ τις διαφορὲς ἐλλογικὰς κυβερνήσεις τὸ πρόβλημα τῶν φυλακῶν. Ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τοῦ ἐλευθέρου Κράτους. Σήμερα οἱ ἐφημερίδες ἀρθρογραφούν ἀκόμη ἐπὶ τοῦ θέματος, ὅπως ἀρθρογραφούσαν καὶ τὸ 1882. Γράφει γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα ἡ «Ἐφημερίς» τῆς 19 Σεπτεμβρίου 1882:

«Ἐννοκιάθη, ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ἡ παρὰ τὸν Ἅγιον Κωνσταντῖνον μεγάλη οἰκία Γεννημάτων, ἵνα χρησιμεύσῃ ὡς φυλακὴ ὑποδίκων καὶ ἐλαφροποινιτῶν. Τὸ μέτρον εἶναι καλόν, ἀλλ' ἡ ἐλλείψις τότε μόνον θὰ θεραπευθῇ ἐντελῶς, ὅταν τὸ Δημόσιον ἀποφασίσῃ νὰ ἀνεγείρῃ φυλακὰς εὐρύχωρους καὶ ἀνταξίας πεπολιτισμένον Κράτους.

Ἡ Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη εἶναι πάντοτε τὸ καταφύγιον τῶν φιλανθρωπιστῶν καὶ τῶν πτωχῶν σπουδαστῶν. Γράφει στὸ ἴδιο φύλλο ἡ «Ἐφημερίς»:

«Ἡ Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη, τακτοποιηθεῖσα, ἀνοίγει τὰς εὐρυτάτας αὐτῆς πύλας εἰς τοὺς τρισχίλιους φοιτητάς, ἰδίως τοὺς μὴ

διαθέτοντας τὰ μέσα προμηθείας ἐπιστημονικῶν συγγραμμάτων, καθὼς καὶ εἰς τὸν ἐπιλοίπον κόσμον τῶν γραμμάτων. Ἀληθῶς ὁ ἐφορὸς τῆς Βιβλιοθήκης, δραστήριος, κ. Ἐμμ. Ροῖδης, πᾶσαν κατέβαλε προσπάθειαν ὅπως ταξινομήσῃ ἐπὶ τὸ βέλτιον ταύτην, ἵνα πᾶσα παρέχεται εὐκολία εἰς τοὺς προσερχομένους.

Καὶ μὴ ἀποτρεῖται μονομαχίας, παρμένη πάλι ἀπὸ τὸ ἴδιο φύλλο τῆς «Ἐφημερίδος»:

«Τὸν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ πράκτορα τοῦ πρακτορίου «Ράυτερ», ψευδῶς καὶ κακοδοῦλως διαδίδοντα πολλὰ κατὰ τῶν Ἑλλήνων συκοφαντίας, προσέκαλεσεν εἰς μονομαχίαν ὁ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὁμογενὴς κ. Χ. Σκεδέρβης. Ἀγίστων ἀνὸ κ. πράκτωρ ἀπέδεδεξε τὴν πρόκλησιν...».

Μιὰ ἐνδιαφέρουσα εἰδήσις ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολι:

«Μετὰ μεγάλης πομπῆς ἐτελέσθησαν ἐν Κωνσταντινούπολιν τὰ ἐγκαινία τῆς νέας Μεγάλης τοῦ Γένους Σχολῆς, ἥς ἡ ἀνεγερσις, δαπάνη τῶν ὁμογενῶν γενομένη, ἐστοίχισε λίρας τουρκικὰς, 17.210 μέχρι τοῦδε, παλλὰς δὲ ἀκόμη θὰ στοιχίσῃ μέχρι τῆς πλήρους ἀποπερατώσεως τοῦ ὑπερλάμπρου κτιρίου. Παρὼν ὁ Πατριάρχης καὶ πολλοὶ ἐπίσημοι κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, κατὰλληλοι δὲ λόγοι ἐξεφωνήθησαν.

Ἡ ἐμφάνισις τῆς χολέρας εἰς τὰς Ἰνδίας, ἀνισχυεῖ ζωηρὰς τὸν ἀρθρογράφον τῆς «Ἐφημερίδος», ὁ ὁποῖος διαμαρτυρεῖται ἐντόως γιὰ τὴν μακαριότητα μετὰ τὴν ὁποία ἀντιμετωπίζει τὸν κίνδυνον ὁ πρῶτος ἀρχιερεὺς ἡ φιλιππίνου του κατὰ τοῦ δυστυχικοῦ πρωθυπουργοῦ:

«Ἐπεθυμῶμεν νὰ ἡμεθα κῶντες, διὰ νὰ δυνήσμεν νὰ εἰσδύσωμεν εἰς τὰ ἀδύνατα, ἀδύνατον τοῦ μεγάρου τοῦ πρωθυπουργοῦ, ἐκεῖ ὅπου εἰσχωροῦν μόνον οἱ ἐπιστήθιοι καὶ οἱ ζήλωται, οἱ Ἰωάννη δὴλαδὴ καὶ οἱ Σίμωνες καὶ ὁ... Μίχως καὶ ν' ἀνεύρωμεν τὸν ἀκοίμητον πρωθυπουργὸν ἐγκύπτοντα ἐπὶ μακρὴν καταλόγων τῶν προξενικῶν καὶ στρατιωτικῶν μεταβολῶν καὶ σκεπόμενον περὶ τοῦ μεγάλειον τῆς πατρίδος καὶ νὰ περιπτάμεθα ὀχλοῦν καὶ ἐτίμονοι περὶ τὸ καθῆκον αὐτοῦ μέτῳ καὶ τὰ ὅσα καὶ μετὰ οὗ καὶ ἀέναν αὐλήμα κῶντος νὰ τοῦ λέγωμεν:

«Κύριε πρωθυπουργέ, ἡ χολέρα ἐπαπειλεῖ τὴν Εὐρώπην. Ἐπὶ τοῦ παρόντος, λυμαινέται τὰς Φιλιππίνας νήσους καὶ τὴν Ἰνδίαν, ἀλλ' ἀπ' ἐκεῖ μέχρι τῆς Αἰγύπτου «ἰλ ν' ὡ ἂ κ' ἐν πᾶ» δὲν ὑπάρχει παρὰ ἐν βῆμα — ὅπως ἐλεγεν ὁ συναδέλφός σας ἐν μεγαλοφυῇ Ναπολεὼν Α'. Αἱ ἄλλαι Κυβερνήσεις, καίπερ ἔχουσιν καὶ αὐταὶ προξένους νὰ τοποθετήσῃ καὶ στρατιῶν ἐν χειροτονήσῃ, ἐφρόντισαν ἐν τούτοις νὰ λάβωσι μέτρα τινὰ ἀπὸ τοῦδε, ἐπιβάλλουσαι πενήτημον καθάρσιν εἰς τὰς ἐξ Αἰγύπτου προελεύσεις, ἀν καὶ αἱ χώρα αὐτῶν κείνται εἰς μεγαλυτέραν ἢ ἡμεῖς ἀπώτασιν ἀπὸ τῶν ὑπόπτων μερῶν, ὅθεν δύναται νὰ ἐλθῇ ἐδῶ ἡ ἐπάρατος ἐπιδημία ἀκόμη καὶ ἐντὸς τῶν φακέλων τῶν περιεχόντων ἄρθρα διὰ τῆς «Ἐφ' ὧν» τῶν πεμφθησομένων ἀφείκτως ἐκείθεν...».

Καὶ μερικὰ μικρὰ νέα τῆς 20 Σεπτεμβρίου 1882:

«Εὐχαρίστως ἐμάθομεν, ὅτι ὁ δίκαιος καὶ φιλάνθρωπος ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης ἐτελήθη τῆς ἐξετάσεως ἐπὶ τῆς υποθέσεως τῶν εἰς θάνατον καταδικασμένων Ἀρκιταίων, περὶ τῆς ἀδολήτης τῶν ὁποίων πολλὰ διαδίδονται...».

«Παρετηρήσαμεν, ὅτι, κατὰ τὴν ἐκραγεῖσαν προχθὲς τὴν ἐσπέραν πυρκαϊάν, ἡ συνδρομὴ τῶν περὶ τὸν ποταμὸν προσήλθε λίαν βραδέως, τούτῳστιν ὅτι ἡ οἰκία εἶχε ἤδη ἀποτεφρωθῇ... Ἐντὸς τοῦ περιβάλλοντος τῆς καίσης οἰκίας, εὐρίσκοντο πολλὰ ζῶα, τράγοι καὶ πρόβατα καὶ ἱκανὸν ποσὸν δερμάτων...».

«Ποιούμεθα ἐκκλησίαν πρὸς τὴν φιλάνθρωπιαν τῶν βιβλιοπωλῶν, ἐκδοτῶν καὶ πᾶντων ἐν γένει τῶν πολιτῶν, ὅπως ἀποστείλωσιν ὅσα βιβλία δυνάσθαι πρὸς τοὺς ἐν Μειδρεσὲ καταδίκους. Τὴν πρῶτιαν ἀνέλαβεν ἀξιοπαύσης ἡ διευθύνσις τῆς συναδέλφου «Μὴ χάνεσαι».

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Πῶς νὰ υἰατευτῆτε ΤΟΥΣ ΑΝΔΡΕΣ

Ποιὲς εἶναι οἱ πιθανότητες σας γιὰ τὸν γάμο

ΜΙΑ στατιστικὴ, πού ἐγίνε πρὶν ἀπὸ μερικὸς μῆνες στὴν Ἀμερικὴ, σχετικὰ μετὰ τῆς πιθανότητος γάμου, πού ἀνοίγονται γιὰ κάθε κατηγορία γυναικῶν, ἀπέδωσε ἀπροσδόκητα ἀποτελέσματα: Ἐκεῖνες, διαπιστώθηκε, πού παντρεύονται εὐκόλως ἀπ' ἀπὸ τῆς κοσμικῆς, ἀνεπαγγέλτες δεσποινίδες — εἶναι οἱ δακτυλογράφοι καὶ οἱ νοσοκόμες.

Θὰ μπορούσε νὰ υποθέσῃ κανεὶς, ὅτι αὐτὸ ἰσχύει μόνον γιὰ τὴν ὑπεράπαντικὴ δημοκρατία καὶ ὅτι, στὸ γρη῏ο ἡμισφαίριον, ὅπου οἱ συνθήκες ζωῆς εἶναι διαφορετικῆς, τὰ πράγματα παρουσιάζονται ἀλλοιῶτα καὶ σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο.

Ὅμως, μιὰ ἄλλη στατιστικὴ, πού ἐγίνε, λίγῳ ἄργότερα, στὴ Δυτικὴ Γερμανία, κατέληξε στὰ ἴδια ἀκριβῶς συμπεράσματα: Ὅτι εὐκολώτερα ἀπ' ὅλες τῆς γυναικῆς παντρεύονται οἱ νοσοκόμες καὶ οἱ δακτυλογράφοι (οἱ πρῶτες, μάλιστα, προτιμῶνται ἀρκετὰ ἀπὸ τῆς δευτέρας) ἐνὺ τὴν τελευταία θεοὶ στὸν κατάλογο τῶν πιθανοτήτων γιὰ τὸν ἡμέτερον, τὴν ἔχουν οἱ δασκάλες καὶ οἱ βιβλιοθηκῶριοι.

Ἡ ἴδια γερμανικὴ στατιστικὴ φρόντισε νὰ ἐξακριβώσῃ καὶ κατὰ ἄλλο, ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρον ὅταν... ἐμμεση καθοδηγῇ πρὸς τῆς υποψήφιας νύφης: Πού, πῶς καὶ πότε ἐγγνώρισε ἡ καθεμιά τὸν ἐκλεκτὸ τῆς καρδιᾶς τῆς, πού τὴν ὡδήγησε στὴν ποθητὴ ἀποκατάστασι. Διαπιστώθηκε, λοιπόν, ὅτι οἱ περισσότερες ἀπὸ τῆς εὐτυχῆς αὐτὲς συναντήσεις ἔχουν γίνεσι κατὰ σειρά: 1) στὴ δουλειά, 2) διὰ μέσου κοινῶν φίλων, 3) σὲ λέσχες καὶ αἰματεῖα, 4) σὲ ταξίδια καὶ 5) σὲ δεξιώσεις καὶ χορευτικὰ πάρτυ.

Ἀποδείχθηκε, μ' ἄλλα λόγια, πῶς ἡ δουλειά, ὅχι μόνον ἐξασφαλίζει οἰκονομικὴ ἀνεξαρτησία στὴν γυναῖκα, ἀλλὰ ἀποτελεῖ ἐπιπλέον γι' αὐτὴν... τὸν προθάλαμον τοῦ ἡμετέρου. Πρῶτον, γιὰ τὴν βρισκεῖται σὲ συνεχεῖ ἐπαφὴ μετὰ ἀδελφούς καὶ πελάτες τοῦ ἀντιθέτου φύλου. Καὶ δεύτερον, γιὰ τὸν ἄνδρα προτιμῶν, κατὰ κανὼν, νὰ παντρευτῶν, μὴ μὴ ἐργαζομένη γυναῖκα, γιὰτὶ ἐνὺ τῆς τέτοιας γάμου τοὺς ἀπαλλάσσει ἀπὸ ἑνα πρόσθετο οἰκονομικὸ βάρος.

Ἀντίθετα, οἱ συναντήσεις οἱς κοσμικῆς συγκεντρώσεις καὶ τὰ χορευτικὰ πάρτυ συνεπάγονται ἐφημέρες κατὰ τῆς, πού σπάνια, ὅμως, καταλήγουν στὸν γάμο.

Συγκεντρώνοντας τὰ πορίσματα, πού προέκυψαν ἀπὸ τὴν σχετικὴ ἔρευνα, οἱ Γερμανοὶ κοινωνιολόγοι, πού τὴν διεξήγαγον, κατήρτισαν ἑνα πίνακα ἀπὸ δεκαπέντε ἐρωτήσεις, ἀπευθυνόμενες πρὸς τῆς ἀνύπαντρες νεαρῆς ὑπάρχεις, καὶ ἀπὸ τὴν ἀπάντησιν οἱς ὁποῖες ἐξαρτᾶται, κατὰ ἑνα μετὰ ἑνὸς, ἡ πιθανότητα καθεμιάς νὰ ἀποκτήσῃ γρήγορα ἑνα σύζυγον.

Γιὰ νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν τύχη σας, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ σημειώσετε ἀπὸ ἑνα σταυρὸ γιὰ κάθε «ναί» πού θὰ ἀπαντήσετε οἱς ἐρωτήσεις 1-10 καὶ γιὰ κάθε «οὐκ» οἱς ἐρωτήσεις 11-15. Ἰδοὺ, τώρα, οἱ ἐρωτήσεις:

1. Εἰσάγετε σὲ θεοὶ νὰ ξεχωρίσετε ἑνα σὸδαρὸ ἀπὸ ἑνα ἐπιπόλαιο ἄνδρα;

2. Γνωρίζετε ἀκριβῶς, ποῖο κόσμημα,

ποῖο χτενισμα καὶ ποῖο χρῶμα σὰς πιαίνει καλύτερα;

3. Ἐχετε ἀποκτήσει καλὰς φίλες, πού νὰ εἶναι ἀρραδωνισμένες ἢ παντρεμένες;

4. Ἀγαπᾶτε τὰ παιδιὰ;

5. Εἰσάγετε σὲ θεοὶ νὰ μὴν ἐξωτερικεύετε τὴν κριτικὴ σας διάθεσιν γιὰ ἑνα πρόσωπο, πού εὐτυχε νὰ γνωρίσετε;

6. Θὰ δεχόσαστε νὰ παντρευτῆτε ἑνα ἄνδρα, πού ἡ ζωὴ του νὰ μὴν εἶναι ἐξασφαλισμένη;

7. Συνεργαζόσαστε ἐπαγγελματικὰ μετὰ ἄνδρες;

8. Μπορεῖτε νὰ ἀκούτε μετὰ προσοχὴ τοὺς ἄνδρες, ἀκόμη κι' ὅταν αὐτὸ πού διηγούνται δὲν σὰς ἐνδιαφέρει;

9. Ἐπιζητεῖτε πάντοτε νὰ ἀνακαλύψετε συμπληρωτικὰς πλευρὰς σ' ἑνα ἄνδρα;

10. Ἐχετε πελοῖσθαι στὸν ἑαυτὸ σας, ὅτι μπορεῖ νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὰ βάρη τοῦ νοικοκυριοῦ;

11. Εἰσάγετε ἀποφασισμένη νὰ ἀποκρούσετε ὅποιοδήποτε ἑνα ἄνδρα, πού θὰ συμβαίη νὰ εἶναι νεώτερος ἀπὸ σὰς στὴν ἡλικία;

12. Ἀμφιβάλλετε, ἀν ἀσκήτε γοητεία στοὺς ἄνδρες;

13. Θὰ δεχόσαστε γιὰ σύζυγόν σας μόνον ἑνα ἄνδρα μετὰ οἰοῦρο καὶ καθαρισμένη ἐπαγγελμα;

14. Ἡ ἀπόφασις, πού θὰ πάρετε, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν συμβουλὴ τῆς μητέρας σας ἢ ἀλλων συγγενῶν προσώπων;

15. Αἰσθάνεσθε τὸν ἑαυτὸ σας ἱκανοποιημένο, ὅταν γνωρίζετε ἑνα ἄνδρα, πού θὰ μπορούσε νὰ σὰς ἐνδιαφέρει;

Κάθε σταυρὸς πού σημειώσατε στὶς παραπάνω ἐρωτήσεις, ἰσοδυναμεῖ μετὰ ἑνὸς βαθμοῦ. Καὶ, ἀπὸ τὸ ἀθροῖμα τῶν βαθμῶν, πού θὰ συγκεντρώσετε, ἐξαρτᾶται ὁ προϋποθέσει σας γιὰ τὸν ἡμέτερον.

Ἄν δὲν μπορούσατε νὰ συγκεντρώσετε, παρὰ μόλις 0-12 βαθμοὺς, τὰ πράγματα ἐμφανίζονται γιὰ σὰς πολὺ δυσάρεστῃ ὁμῇ καὶ θὰ εἶναι ἀπὸ τὸν νὰ κατακτήσετε ἑνα σύζυγον, ἀν δὲν ἀναθεωρήσετε τὴν στάσιν σας στὴ ζωὴ. Φροντίστε ν' ἀλλάξετε τὸν ἑαυτὸ σας, ἀν διαπιστώσετε πῶς εἰσάγετε πολὺ δύσκολο, πολὺ ἐκλεκτικὴ ἢ γεμάτη ἀπὸ προκαταλήψεις, πού ἐμποδίζουν τὴν ἐνωσὶ σας μ' ἑνα ἄνδρα. Μόνον ἔτσι θὰ μπορεῖτε νὰ προσφέρετε μιὰ πρακτικὴ βοήθεια στὸν ἑαυτὸ σας αὐξάνοντας τῆς πιθανότητες νὰ ἀποκτήσετε σύζυγον.

Ἄν ἔχετε συγκεντρώσει ἀπὸ 16-28 βαθμοὺς, οἱ πιθανότητες σας εἶναι σημαντικὰ περισσότερες. Θὰ χρειαστῇ, ὅμως νὰ ὀπλιθῆτε μετὰ περισσότερη πρωτοβουλία καὶ ἀποφασιστικότητι καὶ νὰ μὴ ἀφήσετε τὸ πεπρωμένο νὰ ἐνεργίσῃ γιὰ λογαριασμὸν σας.

Ἄν τὸ ἀθροῖμα τῶν βαθμῶν εἶναι μεταξὺ 32 καὶ 48 βαθμῶν, ὅλες οἱ πιθανότητες εἶναι μαζὶ σας καὶ, μετὰ λίγη προσπάθεια καὶ καλὴ θέλησις, ὁ δρόμος γιὰ τὴν πραγματοποίησιν τῶν ἐπιθυμιῶν σας εἶναι ἀνοικτός.

Τέλος, ἀν συγκεντρώσατε ἀπὸ 52 ὡς 60, καὶ συμβαίνει νὰ μὴν ἔχετε ἀκόμη παντρετῆ, πρέπει νὰ τὸ ἀποδώσετε αὐτὸ σὲ καθαρή σύμπτωσι. Εἰσάγετε ἐφωδιασμένη μετὰ δὴ τὰ προσόντα τῆς ἰδανικῆς συζύγου καὶ ὁ τυχερός, πού θὰ τὸ ἀνακαλύψῃ, δὲν θὰ ἀργήσῃ νὰ φανερωθῇ!

Ἐνας γνωστὸς Γάλλος ζωγράφος, ὁ Ζ. Ντ., πῆγε νὰ συμβουλευθῇ τὸ δικηγόρον του γιὰ κάποιο ζήτημά του πού τὸν εἶχε ἀναστατώσει.

— Πές μου, φίλε μου, τί πρέπει νὰ κάνω; Μιὰ πλούσια πελάτισσά μου, ἡ κ. Μακασίν, μοὺ παράγγειλε νὰ τῆς ζωγραφίσω τὸ πορτραῖτό της στὴν τιμὴ τῶν πέντε χιλιάδων δολλαρίων πού συμφωνήσαμε. Τώρα ὅμως ἀρνείται νὰ τὸ παραλάβῃ καὶ νὰ με πληρώσῃ.

— Γιὰ ποῖο λόγο; ρώτησε ὁ δικηγόρος. — Ἀπὸ ἐντελὸς καθαρὴ ἰδιοτροπία: Ἡ σχυρίζεται, ὅτι στὸ πορτραῖτό της δὲν τὴν ἀναγνωρίζει τὸ σκυλάκι της. Ἐτσι ἀμφισβητεῖ τὴν ὁμοιότητά της σ' αὐτό.

Ὁ δικηγόρος χαμογέλασε.

— Θὰ σοὺ πῶ ἀμέσως τί πρέπει νὰ γίνῃ: Νὰ βρῇς μιὰ ὁποιοδήποτε πρόβασι καὶ νὰ καλέσῃς τὴν κυρία στὸ ἀτελιέ σου. Πές τῆς πῶς ἐκανες οὐσιώδεις ἀλλαγὰς στὸ πορτραῖτό της καὶ, λίγο πρὶν φτάσῃ, ἔλειψε τὸ πρόσωπό της στὸν πίνακα μετὰ... χοιρινὸ λίπος.

Ὁ καλλιτέχνης ἀκολούθησε τῆς οδηγίης τοῦ δικηγόρου. Ὁ σκύλος μύρισε τὸ χοιρινὸ λίπος κι' ἔκανε ἀπελπισμένα πηδήματα γιὰ νὰ... φιλήσῃ τὸ πορτραῖτό!

— Τώρα θαρρῶ πῶς μὴ μοιάζει, παραδέχτηκε ἡ κυρία Μακασίν. Κυττάξτε πῶς με λατρεῖ τὸ χρυσὸ μου!...

Κάποιος ταξιδιώτης, τὴν ὥρα πού ἔγραφε τ' ὄνομά του στὸ βιβλίο τῶν πελατῶν ἐνὸς κακοφύλου ξενοδοχείου στὸ Μαλαισιῦ, εἶπε στὸν ὑπάλληλο:

— Παρακαλῶ νὰ μὴ κλειδώσετε στὸ χρηματοκιβώτιό σας αὐτὸ τὸ χαρτονόμισμα τῶν ἑκατὸ δολλαρίων. Θὰ τὸ χρειαστῶ αὐριο τὸ πρωῒ. Δὲν μοὺ ἀρέσει νὰ κρατῶ πάνω μου λεπτὰ...

Ὁ ὑπάλληλος δέχτηκε πρόθυμα νὰ τὸν ἐξυπηρετήσῃ. Τὸ ἄλλο πρωῒ, ὅταν ὁ πελάτης ζήτησε τὸ χαρτονόμισμα, ὁ ὑπάλληλος ἔκανε τὸν ἀνήλεστο καὶ σήκωσε τοὺς ὤμους ἀδιάφορος:

— Τὰ ἑκατὸ δολλάρια; Δὲν πῆρα ποτὲ ἑκατὸ δολλάρια. Ἐχετε ἀποδείξει;

— Ὁχι, ἀπάντησε ὁ πελάτης, ἀλλὰ εἶμαι βέβαιος ὅτι σὰς τὰ ἔδωσα!...

— Αὐτοῦμαι πολὺ, κύριε, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἡ μνήμη σας σὰς ξεγελάει...

Ὁ πελάτης δὲν ἐπέμεινε. Βγήκε στὸ δρόμο καὶ μπήκε στὸ πρῶτο δικηγόρικὸ γραφεῖο. Συμβουλευθῆκε τὸ δικηγόρον κι' ἐκεῖνος τοῦ εἶπε:

— Γιὰ νὰ πάρετε πίσω τὰ λεπτὰ σας θὰ βρῆτε ἄλλα ἑκατὸ δολλάρια κι' ἑνα ἄτομο πού νὰ σὰς ξέρῃ. Θὰ παρουσιαστῇτε πάλιν στὸν ὑπάλληλο, πού σφετερίστηκε τὰ λεπτὰ σας καὶ μπροστὰ στὸ φίλο σας θὰ τοῦ τὰ δώσετε νὰ σὰς τὰ φυλάξῃ κι' αὐτὰ. Σὲ μιὰ ὥρα θὰ ἐπιστρέψετε μόνος σας καὶ θὰ ζητήσετε ἀπὸ τὸν ὑπάλληλο τὰ ἑκατὸ δολλάρια πού τοῦ δώσατε νὰ σὰς τὰ φυλάξῃ πρὶν ἀπὸ μιὰ ὥρα. Ἐκεῖνος, ἐπειδὴ θὰ ξέρῃ ὅτι εἶχατε μάρτυρα, ὅταν τοῦ τὰ δώσατε, θὰ σὰς τὰ ἐπιστρέψῃ. Τότε ξαναπηγαίετε σὲ μιὰ ὥρα στὸ ξενοδοχεῖο μετὰ τὸ μάρτυρα, καὶ λέτε στὸν ὑπάλληλο:

— Μοὺ δίνετε, σὰς παρακαλῶ, τὰ ἑκατὸ δολλάρια πού σὰς ἔδωσα τὸ πρωῒ μπροστὰ στὸ φίλο μου;

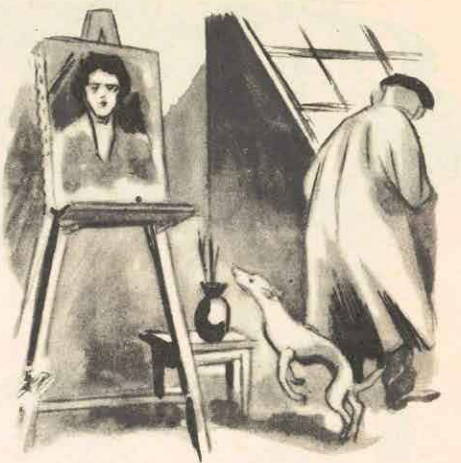
— Ἐτσι θὰ τὸν κολλήσετε στὸν τοῖχο τὸ φιλαράκο καὶ θὰ τοῦ πάρετε καὶ τ' ἄλλα ἑκατὸ δολλάρια!...

Πραγματικὰ τὸ τέχνασμα αὐτὸ πέτυχε κι' ὁ πελάτης πῆρε πίσω τὰ πρῶτα ἑκατὸ δολλάρια του. Γύρισε κατόπιν στὸ δικηγόρο καὶ τὸν συνεχάρη γιὰ τὴν συμβουλὴ του.

Καὶ ποῖα εἶναι ἡ ἀμοιβή σας; τὸν ρώτησε, ἐπιμοῦς νὰ τὸν πληρώσῃ.

— Ἐκατὸ δολλάρια! τοῦ ἀπάντησε μετὰ ἀπάθειας ὁ δικηγόρος.

Μιὰ περιέργη δίκη ἐγίνε πρὶν μερικὰ χρόνια σ' ἑνα δικαστήριό τῆς Λυκῆς. Εἶχε μνηστὴρ ἀπὸ κάποιον ἡ σιδηροδρομικὴ ἐταιρεία. Ὁ ἐνάγων ἰσχυριζόταν ὅτι σ' ἑνα σιδηροδρομικὸ δυστύχημα ἔπαθε νευρικό κλονισμό σὲ σημεῖο πού νὰ μὴ νοιώθῃ τὸν παρὰ μὲν πόνον, ὅταν τὸν τρυποῦσε μιὰ καρφίτσα στὸ κεφάλι του. Ὁ δικηγόρος τῆς ἐταιρείας τότε δήλωσε ἀμέσως ὅτι ἡ κατάθεσις αὐτὴ τοῦ ἐνάγοντος τὸν φώδιζε γιὰ

Ὁ σκύλος ἔκανε ἀπελπισμένα πηδήματα γιὰ νὰ... φιλήσῃ τὸ πορτραῖτό!

Τεχνάσματα καὶ παθήματα

ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

Μερικὲς χαρακτηριστικὲς ἱστορίες

Τὶ κι' αὐτὸς εἶχε τὰ ἴδια συμπτώματα κι' ὅτι ἀπὸ τὴν νύκτα καὶ ν' ἀγορεύῃ, θὰ πρέπη τότε νὰ ἐτοιμάσῃ γιὰ τὸν ἄλλο κόσμο. Καὶ βγαίνοντας ἀπὸ τὸ πέτο τοῦ σακκακιῦ του δώδεκα καρφίτσες, τρύπησε μ' αὐτὲς σὲ διάφορα μέρη τοῦ φαλακροῦ του κεφαλοῦ.

Ὁλοὶ ἀνατρίχιασαν μετὰ αὐτῆς τοῦ τῆ χειρονομίας, ἀλλὰ κι' ὁ ἴδιος δὲν διατήρησε τὴν ψυχραιμία του ὡς τὸ τέλος. Μπῆγοντας τὴν τελευταία καρφίτσα, δάγκωσε ἀπὸ τὸν πόνο τοῦ τὰ χεῖλη του. Ὅποιοδήποτε ἐπηρεάσε τὸν δικαστήριον, γιὰτὶ ἀπέδειξε ὅ

Ο τρελλός έρωτας

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Δέν με πιστεύεις; είπε ή Μαντελέν.
— Η φωνή της έβγαίνει απ' τ' άνοιχτό παράθυρο τού ισόγειου σαλονιού. Καί, μιά άλλη γυναικεία φωνή — τής φίλης της Κλαίρης — τής απαντούσε:

— Είναι υπερβολικό αυτό πού λές...
— Δέν μπορείς, λοιπόν, νά πιστέψεις, συνέχισε ή πρώτη, ότi σε τόσο λίγο χρονικό διάστημα, μάζεψα αρκετή εύτυχία γιά νά γεμίσω όλη μου τή ζωή; Πώς θάδυνα εύχαρίστως τίς άραιότερες ώρες τού μέλλοντος, γιά νά χαρώ άκόμη μερικές απ' τίς μεθυστικές εκείνες στιγμές;

Ο καθηγητής Πιέρ Σιμιέν, καθισμένος σ' ένα πάγκο τού κήπου του, δίπλα στό παράθυρο, άκούγε αυτή τή συνομιλία τής γυναικας του με τή φίλη της, συγκρατώντας τήν ανάσα του.

Οί άχτίδες τού ήλιου ήταν ζεστές, χαϊδευτικές, κι όμως ο Μάριος ανατρίχιαζε κι' είχε τήν έντύπωσι πώς κρύωνε...

— Όταν είδα αυτόν τόν άνθρωπο, συνέχισε ή Μαντελέν, μού φάνηκε πώς χάθηκαν όλα τά πιά άγαπητά μου πρόσωπα κι' ότi εκείνος ήταν ο μοναδικός άντρας στόν κόσμο... Άκουμπούσα στήν κουπαστή ενός βαποριού. Εκείνος στεκόταν κοντά μου... Κυτταχθήκαμε πολλήν ώρα, έκπληκτοι κι' εύτυχισμένοι μαζί.

— Θάθελα εγώ τ' όφιλί πού στείλατε σ' αυτός πού σας άποχαιρετούσαν απ' τήν παραλία... μού είπε εκείνος.

— Είναι υπερβολική έπιθυμία γιά έναν άγνωστο, τού απάντησα.

— Μά συγχρόνως κακίνισα, γιατί τού είχα πη ψέματα: Δέν ήταν γιά μένα «ένας άγνωστος». Ήταν ο Έρως!...

— Πέρασα ύστερα δεκαπέντε μέρες άληθινού παραληρήματος, τίς μοναδικές ερωτικές μέρες τής ζωής μου, ήμέρες πάθους πού πνίγει κάθε έμπόδιο, γεμάτες έπιθυμία γιά φιλιά και τρυφερότητες. Ποτέ πιά από τότε δέν ξαναδοκίμασα πρόμοια συναίσθημα...

Ο Πιέρ άκούγε πάντα. Τό πρόσωπό του είχε γίνει άσπρο, σαν τού πεθαμένου.

— Σε ζηλεύω, Μαντελέν, γιά τ' ό μεγάλο αυτό έρωτά σου... απάντησε ή Κλαίρη, αναστενάζοντας.

— Όχι, δέν πρέπει νά με ζηλεύεις... Σου όρκίζομαι πώς θά προτιμούσα νά μη γνωρίσω καθόλου μιά εύτυχία, πού δέν μπόρεσα νά τή χαρώ! Έτσι έγινε μεγαλύτερο τ' ό βασανιστήριό μου... γιατί άνήκω τώρα στόν Πιέρ, σ' έναν άνθρωπο πού δέν είναι εκείνος!

Η Μαντελέν σάπασε κι' έμεινε μερικές στιγμές άπορροφημένη απ' τίς όνειροπολήσεις της, αναστενάζοντας νευρικά με τά δάχτυλά της τά μαύρα κασαρά μαλλιά της, πού πλαισίωναν τ' όμορφο πρόσωπό της...

— Ύστερα μπήκε στό σαλόνι ο Πιέρ, σαν σκιά. Δέν χρειάστηκε νά υιλήση. Η Μαντελέν κατείχε όλη τήν άτμόσφαιρα πού τήν άκούσει όλα...

— Εκείνος τήν κύτταζε με μάτια πού λάμπανε από θυμό, και πρόφερε:

— Φύγε! Άρκετά ύπόφερες κοντά μου. Είσ' ελεύθερη τώρα...

— Πρέπει νά μ' άκούσεις, Πιέρ, τόν ίκέτεψε ή νέα γυναίκα, δακρυσιμένη. Πιστεύω με, σ' άγαπώ και δέν ήθελα νά σε κάνω νά ύποφέρεις... Δέν μπορείς νά συντρίψεις έτσι τή ζωή σου, τή ζωή μας, έπειδή...

— Ό, τι κι' άν μού πής, είναι άνώφελο, τή διέκοψε

ο καθηγητής. Δέν θέλω νά μάθω τίποτε γιά τόν άνθρωπο πού άγαπάς. Δέν μ' ενδιαφέρει... Προτιμώ νά συντρίψω τήν εύτυχία μου, όπως λές, γιά νά μπόρσεις εσύ νά ζήσης χωρίς νά βασανίζεις τόν εαυτό σου. Δέν θέλω δίπλα μου μιά γυναίκα πού νά ύποφέρει έξ αίτίας μου.

Τά μάτια του ήσαν βουρκωμένα, μά συγχρόνως πετούσαν φωτιές.

— Φύγε! Ξανάπε, και τής γύρισε τήν πλάτη.

Εκείνη σηκώθηκε, άμίλητη. Έπαναστατούσε ή ψυχή της γιά τήν άλύγιστη άσπρηρότητά του. Θέλησε κάτι νά πη άκόμα, μά τή σταμάτησε μιά ματιά του, τραχεία, έχθρική. Ήταν άνώφελη κάθε έξήγησι.

Ο Πιέρ κι' ή Κλαίρη έμειναν μόνοι. Πέρασαν λίγα λεπτά, άτελείωτα, σαν αιώνες. Έπιτέλους ή Κλαίρη είπε:

— Θα ήθελα νά σάς εξηγήσω κάτι...

— Άν πρόκειται γιά τή Μαντελέν, είναι περιττό! τή διέκοψε.

— Δέν πρόκειται γιά τή Μαντελέν Σιμιέν, τή γυναίκα σας, αλλά γιά τή δεσποινίδα Μαντελέν Βαλλέ. Έτσι λεγόταν όταν, άνύπαντρη άκόμη, γνώρισε εκείνο τόν άνθρωπο... Ναί, πριν σας παντρευτή, έζησε ένα τρελλό, μεγάλο έρωτα, πού τά ίχνη του έχουν μείνει χαραγμένα στήν καρδιά της...

— Άχτές όμως, τήν ώρα πού έσεις λείπατε στό μαθήματά σας, ή Μαντελέν βρήκε τ' ό θάρρος ν' άφίση νά φύγη, μόνος κι' άπελπισμένος, ο άνθρωπος πού είχε τόσο άγαπήσει και πού ξαναγύριζε κοντά της, ελεύθερος τώρα απ' τούς δεσμούς πού τόν έμπόδιζαν άλλοτε νά τήν παντρευτή. Άρνήθηκε νά τόν άκολουθήση!

Ο Πιέρ έσφιγγε τ' ό κεφάλι του άνάμεσα στό χέρι του και φαινόταν σαν νά μην καταλάβαινε... Στά μάτια του ζωγραφίζονταν άπόγνωση κι' άπεραντη κουρασισ... Είχαν πιά τελειώσει όλα. Είχε φανή άμελικτος, κακός! Η Μαντελέν έπρεπε νά τόν μισή. Ίσως τώρα, ενώ έτοιμάζε τά πράγματά της γιά νά φύγη, χαιρογελούσε εύθυνησμένα στή σκέψι πώς θά μπορούσε νά τρέξη κοντά στόν άλλον...

Κι' αυτός θάμενε όλομόναχος... Όλα είχαν τελειώσει!

— Θέλετε νά φωνάξω τή Μαντελέν; τού είπε ή Κλαίρη. Θα βρίσκεται άκόμα στήν κάμαρά της.

— Όχι δέν θέλω, τής απάντησε. Η Μαντελέν έχει δικαίωμα νά εύχησση, νά ξαναβρή τόν άνθρωπο πού άγάπησε. Δέν μπορώ νά τή θυσιάσω γιά χάρη μου! Θάμουν τύραννος, άσυγχώρητος, τώρα πού ξέρω...

Σηκώθηκε άπότομα, πήγε ως τ' ό παράθυρο και τ' άνοιξε, γιατί τού φαινόταν πώς πνιγότανε, πώς τού λείπε ο άέρας...

Μιά γυναίκα, ή Μαντελέν, διέσχισε τόν κήπο, άνοιξε τήν καγκελλόπορτα, βγήκε στό δρόμο και προχώρησε, με κουρασμένο βήμα. Πριν στρίψει όμως στή γωνιά, γύρισε και κύτταξε πίσω μιά στιγμή.

Τότε ο Πιέρ δέν μπόρεσε πιά νά συγκρατηθή. Δέν σκεφθηκε τίποτε, δέν είδε τίποτ' άλλο απ' τ' ό χλωμό εκείνο γυναικείο πρόσωπο, πού χαμόγαινε γιά πάντα απ' τά μάτια του κι' απ' τή ζωή του.

— Μαντελέν! φώναξε. Μαντελέν!...

Τήν είδε νά γυρίζει πίσω τρέχοντας, νά μπαίνει πάλι στόν κήπο, στό σπίτι...

Τό πρόσωπό της, χώθηκε τώρα στόν ώμο του, βρεγμένο από δάκρυα. Μπορούσε και πάλι νά τ' όφληση, νά τ' όφληση άτέλειωτα...

Α. ΚΑΠΕΤΣΕ

Τό πρόσωπό της χώθηκε τώρα στόν ώμο του, βρεγμένο από δάκρυα...

Ἄνθρωποι

ΠΟΥ ΘΑΦΤΗΚΑΝ ΖΩΝΤΑΝΟΙ

Ένα δράμα στη Θεσσαλονίκη

ΕΙΝΕ μερικές υποθέσεις εξαιρετικά σκοτεινές, που συνεκλόνησαν σε διάφορες εποχές την κοινή γνώμη και που ξεχάστηκαν έπειτα με την πάροδο του χρόνου, χωρίς ωστόσο και να πάνε να αποτελούν τραγικά αινίγματα. Μια τέτοια υπόθεση συνετάραξε κάποτε την Ελλάδα, λίγα χρόνια πριν από τον πρώτο μεγάλο πόλεμο. Πρόκειται για το μυστηριώδη και παράδοξο θάνατο μιας εξαιρετικά ωραίας Έλληνίδας: της Δανάης Χατζηγεωργίου, από παλιά άρχοντική οικογένεια της Θεσσαλονίκης.

Τον Αύγουστο του 1912 — δύο περίπου μήνες προτού απελευθερωθεί η μακεδονική πρωτεύουσα από τα στρατεύματά μας — στη Θεσσαλονίκη παρουσιάστηκε ένας ψηλός και καλοδεμένος νέος. Έλεγε ότι ήταν Γάλλος, ότι ταξίδευε με τη βαλίτσά του για να γνωρίσει τον κόσμο και ότι ονομαζόταν Ρομπέρ Ντελατούρ. Σκοπούσε άφθονο χρήμα σε δημικές σχεδόν διασκεδάσεις, με ανθρώπους που μόλις τους είχε γνωρίσει. Όσοι μια μέρα είδε, έντελώς τυχαία, τη Δανάη Χατζηγεωργίου. Και τόσο πολύ γοητεύτηκε από την ομορφιά της, που ζήτησε άμεσα να μάθει ποιά είχε και που μένει. Μια και δυο τότε επισκέφθηκε τον

ρεύμα της έγινε βίαιο και τα κύματά της άρχισαν ν' ανεβαίνουν ψηλά. 'Ωστόσο, οι επιβάτες της «Βερενίκη» αδιαφορούσαν για την τρικυμία και συνέχισαν τη διασκεδάσι τους. 'Η σαμπάνια είχε ρεύσει άφθονη. 'Αν και είχε νυχτώσει, το γλέντι εξακολουθούσε τρελλό...

Κατά τις έντεκα το βράδυ, η Δανάη σηκώθηκε από το τραπέζι και αποσύρθηκε στην καμπίνα της. Κλείδωσε από μέσα και γδυόθηκε. Φόρεσε ένα πολυτελέστατο κιμονό κι έλυσε τα μαλλιά της, που χύθηκαν σε κύματα κατάξανθα πάνω στους αλαβάστρινους ώμους της. Κάθισε κατόπιν εμπρός σ' ένα μικρό γραφειάκι, πήρε ένα χαρτί κι άρχισε να γράφει: «'Αγαπητέ μου Φίλιππε...»

Άμεσως όμως άφησε το γράμμα, σηκώθηκε και άνοιξε το σιδερένιο διάφραγμα ενός μικρού εξώστη της καμπίνας. 'Ακουμπισμένη εκεί, κάρφωσε το βλέμμα της στα μαύρα νερά του Θερμαϊκού, που κυλούσαν κάτω της. 'Ο άντρας της και οι φίλοι του την είδαν από μακριά, μα κανείς δεν υπωψιάστηκε το δράμα που θα επακολουθούσε σε λίγο.

Ξαφνικά άκουστηκε η απελπισμένη κραυγή της:

— Ρομπέρ! Ρομπέρ! Βοήθεια!...

Δεν πρόλαβε ν' αποτελειώσει τη φράση της κι έπεσε μπρούμυτα πάνω στο κατάστρωμα. Αυτοί που έτρεξαν κοντά της, τη βρήκαν τελείως ακίνητη. 'Ο στρατιωτικός γιατρός 'Ιωάννης Κα-

Ὁ εργάτης πέταξε μακριά την άξινα του και τόβαλε στα πόδια...

πατέρα της και τη ζήτησε γυναίκα του. 'Ο γέρο-Χατζηγεωργίου, άνθρωπος κοσμογυρισμένος και έξυπνος, δεν άρνήθηκε κατ' αρχή.

— Έγώ είμαι σύμφωνος, του είπε. Φτάνει να σε θέλει και η κόρη μου...

Αλλά κι η Δανάη δεν είπε όχι. Λίγο καιρό έπειτα από το γάμο τους — η Θεσσαλονίκη είχε πιά ελευθερωθεί — ο Ντελατούρ και η γυναίκα του μαζί με πέντε φίλους τους αξιωματικούς, έκαναν ένα μικρό ταξίδι αναψυχής κατά μήκος του Θερμαϊκού, με τη μικρή βαλιτσά τους, τη «Βερενίκη» όπως την έλεγαν. 'Ο καιρός ήταν θαυμάσιος. Μα το απόγευμα της 21 Νοεμβρίου, η θάλασσα άγριψε ξαφνικά. Τό

ραγιαννίδης, που έτυχε να παρευρίσκεται ανάμεσα στη συντροφιά της βαλιτσάς, διέπιστωσε άμεσα το θάνατό της. Και την επομένη δολοφονημένη η Θεσσαλονίκη αναστατώθηκε, όταν στο λιμάνι της ήρθε και άραξε η «Βερενίκη» με μαύρη σημαία. Ποτέ, κανένα περιστατικό, δεν προκάλεσε τόσο θόρυβο, όσο ο θάνατος της Δανάης Χατζηγεωργίου. Τι ήταν; Αυτόκτονία, δυστύχημα ή έγκλημα; 'Η κοινή γνώμη δεν ήθελε να παραδεχθεί, παρά μονάχα το τελευταίο. Και οι υπόνοιες όλων έπεφταν στο Ρομπέρ Ντελατούρ. Γιατί; Τι στοιχεία υπήρχαν; Τίποτε! Μα η κοινή γνώμη όταν παραφέρεται, δεν έχει λογική.

'Η κηδεία της Δανάης έγινε μ' εξαιρετική μεγαλοπρέπεια. 'Εξη κατάμαυρα άλογα, στολισμένα με μεταξωτές μωβ κορδέ-

λες, έσερναν το δρύινο φέρετρό της με το κρυστάλλινο σκέπασμα. Και τα στεφάνια ήταν αναρίθμητα, καμωμένα από τα πιο ζυμωρα λουλούδια της εποχής.

'Ο Ρομπέρ ήταν πλάι στον άπαρηγόρητο πεθερό του. Και πίσω από το φέρετρο ακολουθούσαν χιλιάδες κόσμος, και πολλοί στρατιωτικοί.

Με δυο λόγια, ήταν η μεγαλοπρεπέστερη κηδεία που είχε δι' ως τότε η μακεδονική πρωτεύουσα. 'Αλλά συγχρόνως και η πιο συγκινητική!

'Όταν έβασαν τη Δανάη, ο Ρομπέρ Ντελατούρ αντί να πάει στο ξενοδοχείο που έμενε ή στη θαλαμηγό του, τράβηξε κατ' ευθείαν στο μαρμαράδικο του Διονυσίου Ρώτα και παράγγειλε να του φτιάξουν ένα ευρύχωρο μανωλειό με διάφορες γλυπτές παραστάσεις παρμένες από τον αρχαίο ελληνικό κόσμο.

Πλήρωνε δσα-δσα, φτάνει να τελειώσαν οι μαρμαράδες τη δουλειά το αργότερο μέσα σ' ένα μήνα. Βιαζόταν, είπε, να φύγει.

Πραγματικά, το μανωλειό — που υπάρχει ακόμη στο παλιό νεκροταφείο της Θεσσαλονίκης — έγινε μέσα σε είκοσιτρείς μέρες ακριβώς. 'Ηταν ένα αληθινό άριστούργημα κι είχαν λάβει μέρος πολλοί Έλληνες καλλιτέχνες εκείνης της εποχής, για να το στήσουν πάνω από τον τάφο της Δανάης.

Για να γίνει όμως αυτό, έπρεπε να ξεθάψουν προηγουμένως το φέρετρό της νεκρής και να το τοποθετήσουν μέσα στο μανωλειό. 'Αλλά οι εκκλησιαστικές αρχές δεν ήθελαν να δώσουν άδεια έκταφης, αν δεν περνούσαν τα καθωρισμένα τρία χρόνια από το θάνατό της.

'Ο Ρομπέρ ωστόσο έκανε το πλάν για να πετύχει αυτή την άδεια και στο τέλος το κατάφερε, αφού ήταν ανάγκη να φύγει και ήθελε να τακτοποιήσει προηγουμένως σαν καλός χριστιανός τον τάφο της γυναίκας του.

Στις 14 Σεπτεμβρίου 1913 συγκεντρώθηκαν στο νεκροταφείο, εκτός από τους εργάτες και τους καλλιτέχνες, που θα συναρμολογούσαν τα μάρμαρα του μανωλειού και πολλούς κόσμος. 'Ο γέρο-Χατζηγεωργίου και ο Ρομπέρ Ντελατούρ, ήταν τσακισμένοι από τον αδόσταχτο πόνο τους.

Λίγοι όμως ήταν εκείνοι που συμπονούσαν το Γάλλο. Οι περισσότεροι είχαν την εντύπωση ότι αυτός είχε δηλητηριάσει τη γυναίκα του κι ότι όλα αυτά που έκανε τώρα, ήταν για να ρίξει κατ'άχτη στα μάτια.

— Φαίνεται ότι ο Ντελατούρ έμαθε τις σχέσεις της Δανάης με το Φίλιππο, που ανέφερε στο γράμμα της, και πάνω στη ζήλεια του τη φαρμάκωσε, έλεγαν. Το φιαλίδιο άλλωστε που βρήκαν στην καμπίνα της δεν περιείχε μόνο αϊθέρα, αλλά και κάποιο άλλο υγρό. Αυτό όλοι το ξέρουν. Κι' ύστερα εκείνο το μισοτελειωμένο γράμμα που άφησε στο τραπέζι της...

Πραγματικά, κατά τις έρευνες που έκαναν στη θαλαμηγό οι αστυνομικές αρχές της Θεσσαλονίκης, βρέθηκε ένα μπουκαλάκι με κάποιο υγρό. Στην αρχή νόμισαν ότι ήταν δηλητήριο κι ότι μ' αυτό αυτοκτόνησε η Δανάη. Διεισπύηση όμως ότι περιείχε αϊθέρα. 'Αλλ' όπως πάντα σε παρόμοιες περιπτώσεις, οι διαδόσεις έδωσαν και πήραν.

Στο τέλος, η «κοινή γνώμη» απέκρουσά τον Ντελατούρ, όταν έμαθε ότι η Δανάη δολοφονήθηκε από τον άντρα της για λόγους εκδίκησης.

'Ισως βέβαια αυτή να ήταν κι η αλήθεια. Ποιος ήταν όμως αυτός ο Φίλιππος στον οποίο είχε άρχεισει ν' απευθύνη το γράμμα της; Νά τι δεν μπόρεσε ποτέ να εξακριβωθεί.

'Όστόσο η δουλειά της έκταφης είχε αρχίσει.

Οι νεκροθάφτες έσκαβαν σιωπηλοί. Τίποτε άλλο δεν άκουγόταν παρά ο κρότος της άξινας που χτυπούσε ρυθμικά στο χώμα.

Ξαφνικά, μια έντρομη φωνή αντήχησε στην τραγική σιγή του νεκροταφείου. 'Ηταν ένας εργάτης που πέταξε μακριά την άξινα του και τόβαλε στα πόδια. Περιέργο το πλήθος που βρισκόταν εκεί, έτρεξε να δει τι συμβαίνει.

'Ο Ρομπέρ και ο Χατζηγεωργίου έσκαψαν πάνω από τον τάφο της Δανάης. Και τότε είδαν ένα γυναικείο σκελετωμένο χέρι, που είχε σπασεί το κρυστάλλινο σκέπασμα του φέρετρου κι είχε βγάλει τα δάχτυλά του έξω απ' αυτό, σαν να ζητούσε απεγνωσμένα βοήθεια. Γύρω από το στα σμένο γυαλί, υπήρχαν ακόμη μερικές κηλίδες αίματος, ξερές πιά από την πολυκαιρία, μα που φανέρωναν όλο το ασύλληπτο δράμα που παίχτηκε εκεί, μέσα στον τάφο. 'Η Δανάη Χατζηγεωργίου είχε θαφτεί ζωντανή!...

'Από την ημέρα εκείνη, ο Ρομπέρ Ντελατούρ εξαφανίστηκε. Και καθώς περνούσε ο καιρός χωρίς να φαίνεται πουθενά, ο πεθερός του αποφάσισε να τον επισκεφθεί στη θαλαμηγό του. 'Ο Ντελατούρ όμως δεν βρισκόταν εκεί και το πλήρωμά του είπε στο Χατζηγεωργίου, ότι είχε να τον δει περισσότερο από δυο βδομάδες.

'Ανίσχυος ο γέρο-Χατζηγεωργίου, πήγε στο γαλλικό προξενείο. Τότε ο πρόξενος Νουαγιέ τον διαβεβαίωσε ότι ο άνθρωπος αυτός δεν ήταν Γάλλος. Είχε ζητήσει — πολύ προτού αυτός παντρευτεί τη Δανάη — πληροφορίες από το Παρίσι για το άτομό του, επειδή του έκανε εντύπωση ο ασυλλόγιστος τρόπος που σκοπούσε τα λεπτά του. 'Η απάντησι όμως που ήθελε ήταν άρνητική: Οι γαλλικές αρχές τον άγνωστον τελείως.

Ποιος ήταν λοιπόν ο παράξενος αυτός άγνωστος; Κανείς δεν το έμαθε ποτέ. 'Ο Ρομπέρ Ντελατούρ δεν παρουσιάστηκε πουθενά από τότε...

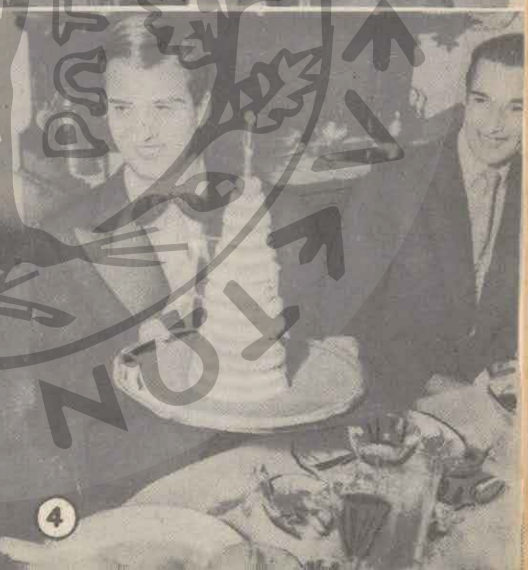
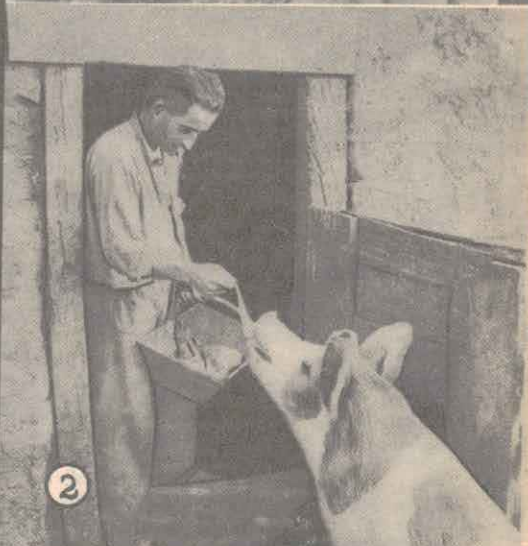
ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΗΛΑΡΑΣ

1 'Η "Αδα Γκάρντνερ απέκτησε ένα πιστό φίλο, το μικρό αυτόν ελέφαντα, την εποχή που γύριζε στην 'Αφρική το φιλμ «Μονοκύβητος». 'Επειτα από μια επιτυχημένη κινηματογραφική σκηνή στην οποία πήρε μέρος και ο μικρός ελέφαντας, η "Αδα του προσέφερε ένα μεγάλο άσπρο ψαμί. 'Ο μικρός ελέφαντας ενθουσιάστηκε τόσο από το δώρο της, ώστε μόλις την έδωσε, έτρεξε άμεσα κοντά της. 'Η συμπεριφορά του αυτή συνεκίνησε την "Αδα, η οποία, που μόλις τον ανέλαβε από την προστασία της, αλλά και φρόντισε μετά το γύρισμά της ταινίας να τον πάρει μαζί της στο Χόλλυγουντ, για να τον κρατήσει διαρκώς κοντά της.

2 Στο Μπρινό της Γαλλίας ο Ροζέ Μπενιάν που είχε καταδικαστεί σε 15 χρόνια φυλάκιση για τον φόνο μιας χωρικής, αβιάστηκε πρό ημερών αφού έμεινε επί 42 μήνες στη φυλακή. 'Η αδύναμη του οφειλόταν στο γάμο με την άσπρη γυναίκα, το δέ κρότος για να απελευθερωθεί το θύμα της πλάνης του έδωσε μισό εκατομμύριο γαλλικά φράγκα. 'Ο Ροζέ Μπενιάν, που ξαναγύρισε στο αγκυράκι του, δήλωσε ότι και ένα εκατομμύριο ακόμη δεν θα μπορούσε να αντισταθεί στη δολοφονία της φυλακής επί 42 ολόκληρους μήνες.

3 'Η Ζακέτα «Μονοκύβητος» είναι έφετος πολυπώλητος στην 'Ιταλία. Είναι ριχτή και όπως βλέπετε το ύψος από το οποίο κατασκευάζεται πρέπει να περιέχει όσο το δυνατόν περισσότερα παρβανά σχέδια και χρώματα.

4 Τα παιδιά θαύματα μεγαλώνουν. 'Ο μικρός 'Αλόν Πιερνί Γκαϊόνα, που διηγήθηκε κατά τα τελευταία 9 χρόνια τις μεγαλύτερες όρξεις του κόσμου, γιότασε πρό ημερών στην Κοπεγχάγη την 18η επέτειο των γενεθλίων του. 'Ο μουσικοεκδότης Κρίστιαν Σόντρινγκ του προσέφερε, με την ευκαιρία αυτή την εκπαιδευτική τούρτα. 'Επειτα ο Πιερνί διηγήθηκε καθισμένος στο πιάνο. Ένα κοινό για πιάνο, πράγμα που δύσκολα επιτυγχάνουν και οι πιο ικανοί μαέστροι.

Η ιστορία αυτή έγινε στην Κορσική, στα μέσα του 16ου αιώνα. Στην παλιά πόλη Σαρτέν, ανταγωνίζονταν τότε σε πλούτη και δύναμη οι αριστοκρατικές οικογένειες των Άλντσο Σαμπίνι και Σαλντατέρο ντε Μούρο. Τ' όνειρό τους ήταν να ενώσουν τα οικόσημά τους, παντρεύοντας τα πρωτότοκα παιδιά τους.

Όσο για τα μικρότερα παιδιά, κατά τη συνθήκη της εποχής, δεν τους έμενε παρά να γίνουν μισθοφόροι στρατιωτικοί, εξερευνητά ή καλόγεροι.

Ένα βράδυ όμως, που γύριζε απ' τη λειτουργία, η Μάρτσια Σαμπίνι, ένκατη κόρη της οικογένειας της, συνάντησε τον Αντζελο ντε Μούρο, τον πέμπτο βλαστό της άλλης οικογένειας. Καί, στην αμορφική εκείνη ώρα του δείλιου, μίλησαν οι καρδιές τους κι' αγαπήθηκαν φιλογερά.

Μά, όταν φανέρωσαν στους γονείς τους πως ήθελαν να παντρευτούν, έκεινοι τους απάντησαν πως ήταν πλάσματα άσημαντα και πως δεν μπορούσαν να διαδέχουν τον εαυτό τους όπως θέλανε. Οι δυο νέοι επιχείρησαν τότε ν' αντισταθούν στην πατρική θέληση. Μά ο γέρος κόμης ντε Μούρο διέταξε αμέσως τους στρατιώτες του να πιάσουν τον Αντζελο και να τον κλείσουν σ' ένα μπουντρούμι του πύργου του. Ο νέος έμεινε για πολύ εκεί μέσα, βαμμένος ζωντανός. Κι' όταν βγήκε απ' τη φυλακή του, ζήτησε μόνος του να γίνει καλόγερος, στα 23 του χρόνια.

Τό ίδιο έκανε κι' η Μάρτσια. 'Αφού είχε κλάψει πικρά, χρόνια δολάληρα, ζήτησε κι' αυτή παρηγοριά σ' ένα μοναστήρι.

Πέρασαν άλλα τρία χρόνια. 'Υστερα πέθανε ο κόμης ντε Μούρο. Όλα τα μοναστήρια του τόπου στείλανε τους μοναχούς και τις καλόγερές τους στην επιδημική κηδεία του.

Ο αδελφός 'Αντζελο κι' η αδελφή Μάρτσια ξαναγεννηθήκαν τότε. Ξαφνικά, χάσανε κι' οι δυο την ήρεμη τής ψυχής τους, που την είχαν αποκτήσει με τόσες προσπάθειες. Καί ξαναζωντάνεψε στην καρδιά τους, πανίσχυρος, ο έρωτας!

Κατάφεραν λοιπόν να συνεννοηθούν μεταξύ τους και να προετοιμάσουν τη δραπέτευσή τους. Ένα βράδυ, φύγαμε κρυφά, καθάλλα σ' ένα άλογο. Ο 'Αντζελο συγκρατούσε πάνω στη σέλλα τη Μάρτσια, που έτρεμε από συγκίνηση και φόβο.

Είχε άρχισει πιά να ημερώνει, όταν φτάσανε σ' ένα έρημικό σταυροδρόμι. Κι' ο τρόμος τους ήταν απερίγραπτος, γιατί είδαν να τους περιμένει εκεί ο άδδας του μοναστηριού του 'Αντζελο, καθισμένος σε μια πέτρα! Με τη διορατικότητά του, ο γέρος κληρικός είχε μαντέψει το σχέδιό τους, και τους είχε προπεράσει, ακολουθώντας με τ' άλογο του διάφορα μονοπάτια που τάξερε αυτός μονάχα.

— 'Αντζελο! φώναξε. Είσαι ένας άποστάτης, ένας έπίορκος!

Ο νέος έσκυψε το κεφάλι του. 'Η Μάρτσια έβαλε τα κλάματα.

— Μ' άκούς, 'Αντζελο; πρόσθεσε ο άδδας.

ΑΠΑΓΟΡΕΥΜΕΝΟΣ ΕΡΩΣ

— Σας άκούω, πάτερ μου... ψιθύρισε ο νέος. Κάνετε με, τι θέλετε! Λυπηθήτε όμως αυτήν, τη Μάρτσια... Δεν φταίει...

— Όχι, πάτερ μου! φώναξε η καλόγερη. Ούτε κι' αυτός φταίει! — Ναί, οι πραγματικοί ένοχοι είναι ο 'Αλδάρ Σαμπίνι κι' ο Σαλντατέρο ντε Μούρο! πρόσθεσε ο 'Αντζελο.

— Δυστυχισμένε! έλεπε ο άδδας. Προσβάλλεις τη μνήμη του νεκρού πατέρα σου! Θα σε καταραστή ο Θεός!...

— Μήπως δεν είμαι κι' εγώ καταραμένος, αφού αγαπώ τη Μάρτσια;

— Δεν επιτρέπεται να εξακολουθήτε να μου μιλάτε σ' αυτή τη στάση! Κατεβήτε απ' τ' άλογο! διέταξε ο άδδας.

Έδεσε το δικό του ζώο σε μια έλη και προχώρησε δυο βήματα. Ο 'Αντζελο τούδωσε τη Μάρτσια, κι' ύστερα πήδησε απ' τ' άλογο του. Τό πρόσωπό του είχε πάρει μιάν έκφραση τραχεία.

— Κακοκέφαλε! τού έλεπε αούτηρά ο άδδας. Δεν μετανοώνεις λοιπόν γι' αυτό που σ' έσπρωξε ο διάβολος να κάνης;

— Όχι! απάντησε σταθερά ο 'Αντζελο.

Μά η Μάρτσια έπεσε γονατιστή και φώναξε κλαίνοντας μ' άσφυλλητα:

— Δεν είμαστε έμεις οι άληθινοί ένοχοι, πάτερ μου!... Είμαι 20 χρονών, κι' είμαι καλόγερη πριν από τρία χρόνια...

— Ναί, είν' η άλήθεια πως είσατε κι' οι δυο πολύ νέοι, παραδέχτηκε ο άδδας με λιγώτερο αούτηρό τόνο.

— Κι' αγαπιόμαστε, πριν να μπούμε στο μοναστήρι! πρόσθεσε η Μάρτσια.

— Πώς αυτό;

— Η Μάρτσια διηγήθηκε τότε, ανάμεσα στους λυγμούς της, όλη τη δραματική ιστορία τους.

Στό μεταξύ, ημερώνε λίγο-λίγο. Ο 'Αντζελο πηγαίνερχότανε στο δρόμο, σκυθρωπός κι' άμυλητος. Ο άδδας, καθισμένος σε μια πέτρα, χάιδε τ' άσπρη γένεια του με κάποια άμυχανία.

Όταν τελείωσε τη διήγησή της η Μάρτσια, άκούμπησε το κεφάλι της στα γόνατα του γέρου κι' έμεινε σ' αυτή τη στάση. Ο άδδας σκέφτηκε πως ήταν κουρασμένη κι' είχε άποκοιμηθή.

Άφού συλλογίστηκε άρκετήν ώρα, φώναξε ύστερα κοντά του τον 'Αντζελο.

— Τι θα κάνουμε, λοιπόν, τώρα;... τού έλεπε. Πρώτ' απ' όλα, πρέπει να ξυπνήσουμε αυτή την κοπέλλα...

Μά η Μάρτσια δεν ξύπνησε. Είχε ξεψυχήσει ήσυχα, σαν πουλάκι! 'Η καρδιά της, ραγισμένη από τόσες δυνατός συγκινήσεις, είχε σταματήσει πιά!

Όταν τό κατάλαβε, ο 'Αντζελο έδγαλε μια βραχή φωνή άπελπισίας. Τράβηξε ύστερα ένα μακρύ κορφί που είχε στη σέλλα του άλόγου του και τόμπηξε στην καρδιά του!...

Ο γέρος ξάπλωσε τα δυο άψυχα κορμιά πάνω στα χόρτα, δίπλα στο δρόμο, κι' άρχισε να σκέπτεται τί θάκανε. Καθώς όμως ήταν κουρασμένος κι' άγρυπνος όλη νύχτα, άποκοιμήθηκε...

Όταν ξύπνησε, τα κορμιά των δυο νέων, είχαν μεταβληθή σε δυο μακρούλες πέτρες, που τις λένε από τότε «Ο Καλόγερος» και «Η Καλόγερη».

Ο άδδας ξεκίνησε, για να γυρίσει στο μοναστήρι του. Ός τη στροφή του δρόμου, κύτταζε κάθε τόσο πίσω, τις δυο πέτρες...

Ο θρύλος αυτός είν' ένας απ' τους άραιότερους της Κορσικής. Τόν διηγούνται οι γέροι, τα χειμωνιάτικα βράδια, στα παιδιά και στα έγγόνα τους, άνασκαλεύοντας συγχρόνως τη φωτιά στο τζάκι...

Α. ΝΤΕ ΒΙΑΙΕ

— Κακοκέφαλε! τού έλεπε αούτηρά ο άδδας. Δεν μετανοώνεις, λοιπόν, γι' αυτό που σ' έσπρωξε ο διάβολος να κάνης;

ΟΙ ΣΤΕΙΡΕΣ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΜΗΤΕΡΕΣ

Με τις νέες έγχειρήσεις της «σωλνοπλαστικής»

ΕΙΝΑΙ πολλές οι γυναίκες που στερώνται τη χαρά τη μητρότητας, γιατί έχουν κάποιο έλάττωμα οι σάλπιγγές τους, οι άγωγοί δηλαδή σωλίνες που οδηγούν τό ώριον από τις ώθήκες προς τη μήτρα. Άλλοτε πρόκειται για έλαττωματική κατασκευή των σωλπίγγων που υπάρχει εκ φύσεως, κι' άλλοτε οι σωλίνες αυτοί έχουν άχρηστευθή γιατί τους έκοψε ή τους έδεσε άλλοτε ο γιατρός, για κάποιο λόγο που επέβαλλε αυτή την επέμβαση.

Δεν μπορεί λοιπόν να γίνη τίποτε, για την άποκατάστασι της γονιμότητας σε τέτοιες περιπτώσεις; 'Η άπάντησι σ' αυτό τό άγωνιώδες έρώτημα τόσων γυναικών ήταν άρνητική ως σήμερα. Τώρα όμως άρχισε να υπάρχει τουλάχιστον μια έλπίδα ότι στο προσεχές μέλλον θα είναι δυνατό να διορθωθούν τα περισσότερα απ' αυτά τα έλαττώματα των σωλπίγγων, που καθιστούν άδύνατη τη σύλληψι και τη μητρότητα.

Πραγματικά, έχουν έπινοηθή ώριμένες έγχειρήσεις, που άποβλέπουν σ' αυτό τό σκοπό. Πρέπει να σημειωθή ώστόσο ότι είνε λιπτές και δύσκολες, ότι απαιτούν μεγάλη έπιδεξιότητα κι' ότι πολύ λίγοι χειρουργοί έχουν ειδικευθή έπί του παρόντος σ' αυτή την άναπλαστική χειρουργική των σωλπίγγων. Τα άποτελέσματα δε ήταν ικανοποιητικά σε λίγες σχετικές περιπτώσεις.

Μ' άλλα λόγια, είναι πολλές οι γυναίκες που, μολοντί υπεβλήθησαν σ' αυτές τις έγχειρήσεις, δεν μπόρεσαν και πάλι να γίνουν μητέρες. Ίσως όμως να έλαττωθή στο μέλλον σημαντικά τό ποσοστό αυτών των άποτυχιών.

Πριν όμως μιλήσουμε για τις χειρουργικές αυτές έπεμβάσεις, πρέπει να πούμε λίγα λόγια για τη διάπλασι των έσωτερικών όργάνων της γυναίκας και για τό μηχανισμό της λειτουργίας της σύλληψης.

Τα ώρια της γυναίκας είναι σχεδόν άόρατα με γυμνό μάτι. Μία φορά τό μήνα λοιπόν, ξεκολλάει από τις ώθήκες ένα απ' αυτά και κατεβαίνει προς τη μήτρα. Οι σωλίνες απ' όπου περνάει σ' αυτό τό ταξίδι του, οι σάλπιγγες δηλαδή, δεν είναι πλαστικοί στο κάτω άκρο τους, από μια τρέκα βούρτσας, έχουν δε τό έσωτερικό τους τριχώμα και προσεχές, σαν τριχες, που σπρώχνουν προς τό κάτω τό ώριον.

Τα άρρενικά κύτταρα είναι τόσο μικροσκοπικά, ώστε περνάνε άνετα απ' τό μικρό εκείνο άνοιγμα κι' ανεβαίνουν μέσα στις σάλπιγγες, με δική τους κίνηση, για να συναντήσουν τό ώριον.

Όσο προχωρούν σ' αυτό τό ταξίδι τους, κάνουν την ένεργητικότήτά τους κι' έξασθενούν σιγά-σιγά. Μόνο τό ίσοχρότερο απ' αυτά κατορθώνουν να φτάσουν ως τό ώριον — αν βεβαίως βροίκεται τότε μέσα στις σάλπιγγες και κατεβαίνι προς τό κάτω. Όσοι δε κι' αν είναι ο αριθμός αυτών των... νικητών στους άγώνες δρόμου άντοχής, ένα και μόνον ένώνεται με τό ώριον και τό γονιμοποιεί. Τα υπόλοιπα άχρηστεύονται.

Αυτά συμβαίνουν όταν είναι κανονική ή διάπλασι των σωλπίγγων. Άν όμως υπάρχει σε κάποιο σημείο τους μια μικρή στένωσις ή άπόφραξι, είναι ένδεχόμενο να μη μπόρουν να περάσουν τα άρρενικά κύτταρα προς τό πάνω, ή τό ώριον προς τό κάτω. 'Η σύλληψι άποκλείεται τότε.

Είναι μάλιστα άπορίας άξιο, πως δεν παρατηρούνται πολύ περισσότερες τέτοιες περιπτώσεις στεριότητας, αν σκεφθή κανείς πόσο λιπτές και ευπρόσθλητες από διάφορους δυσμενείς παράγοντες είναι οι σάλπιγγες.

Η «σωλνοπλαστική» είναι ή καινούργια χειρουργική τεχνική που άποβλέπει στη διορθωσι των έλαττωμάτων των σωλπίγγων. 'Οφέλεται κυρίως στις έγχειρήσεις που άρχισαν από τό 1940 οι γιατροί της Κλινικής Γονιμότητας του Γυναικείου Νοσοκομείου του Μπρούκλιν της Μασαχουσέτης.

Έχει εφαρμοσθή ως τώρα σε 94 γυναίκες, με θετικά άποτελέσματα στις 63 απ' αυτές.

Σ' αυτές τις έγχειρήσεις οι χειρουργοί χρησιμοποιούν λεπτούς σωλίνες ή πώματα, από μια πλαστική ουσία που λέγεται «πολυαιθυλένιον», για να έμποδίζουν τό ξανακλείσιμο των σωλπίγγων μετά από τη χειρουργική διάνοιξί τους. Τό ύλικό αυτό άποδείχθηκε άκίνδυνο για τόν άνθρωπινο όργανισμό. Άλλωστε, όπως θα δοίμε, δεν τό άφίνουν μονίμως μέσα στο σώμα.

Υπάρχουν διάφορων ειδών έγχειρήσεις σωλνοπλαστικής. Μία απ' αυτές εφαρμόζεται όταν οι σάλπιγγες είναι φραγμένες

στο επάνω άκρο τους, εκεί δηλαδή που καταλήγουν στις ώθήκες. 'Η άπόφραξι αυτή άλλοτε υπάρχει εκ γενετής κι' άλλοτε άποτελεί συνέπεια τραυματισμού ή μολύνσεως. Πάντως, άποκλείει τη δίοδο του ώριου.

Ο χειρουργός, λοιπόν, άνοίγει με τό νυστέρι του την κλειστή άκρη των σωλπίγγων και της δίνει ένα σχήμα «κροσσώτο», όπως πρέπει να είναι κανονικά για να παραλαμβάνει εύκολότερα τό ώριον και να τό διεκδικούν στο ταξίδι του προς τη μήτρα. 'Υστερα εισάγει στο άνοιγμα ένα κωνικό πώμα από πολυαιθυλένιον και τό άφίνει εκεί, για να μην επιτρέψη να ξανακλείσει ή τομή. Τό βγάζει μόνο μετά 2-3 μήνες, με καινούργια έγχείρησι.

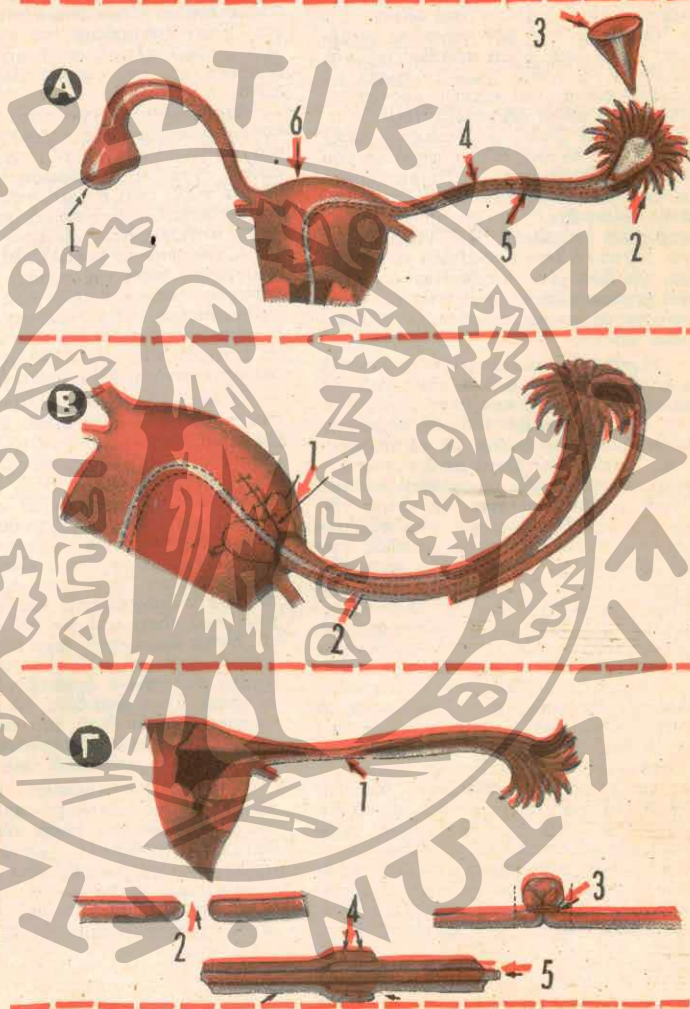
Η κατασκευή του πώματος αυτού άπαιτεί μεγάλη έπιδεξιότητα, ώστε να έχη άκοιθίς τό άπριτούμενο σχήμα για κάθε είδική περίπτωση.

Υπάρχει όμως τό ένδεχόμενο να δημιουργηθούν συμφύσεις και σ' άλλα σημεία των σωλπίγγων, μετά τη χειρουργική επέμβαση. Περνάει λοιπόν ο χειρουργός μέσα απ' αυτές ένα λεπτότατο και μακρύ σωλήνα από πολυαιθυλένιον, που φτάνει έως έξω από τη μήτρα, και τόν άφαιρεί κι' αυτόν άργότερα.

Όταν οι σάλπιγγες έχουν μια στένωσι ή άπόφραξι στο κάτω μέρος τους, προς τη μήτρα, εφαρμόζεται ένα άλλο είδος έγχειρήσεως, ή λεγομένη «εμφυτεύσις». Ο χειρουργός κόβει τό έλαττωματικό τμήμα και στερώννει την άκρη του υπολοίπου σε μια τομή της μήτρας, με χειρουργική ραφή. Ο σωλήνας από πολυαιθυλένιον είναι άπαραίτητος και σ' αυτή την περίπτωση, για να έμποδισι τις συμφύσεις.

Τέλος, αν τό έλάττωμα των σωλπίγγων βρίσκεται προς τη μέση τους, ο χειρουργός άφαιρεί τό κομμάτι εκείνο κι' ένώνει μεταξύ τους τις δύο άκρες. Αυτή είναι ή λεγομένη «άνασάμωσις». Εφαρμόζεται δε και σε περιπτώσεις που είχαν κοπή άλλοτε ή είχαν δεσθή οι σάλπιγγες, για να γίνη στείρα ή γυναίκα. Και σ' αυτήν επίσης την έγχείρησι χρειάζεται ο σωλήνας από πολυαιθυλένιον.

Τις περισσότερες έπιτυχίες έχουν σημειώσει οι χειρουργοί της Κλινικής Γονιμότητας σε έγχειρήσεις άναστομώσεως. Πάντως, τα άποτελέσματα σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση εξαρτώνται απ' την κατάσταση στην όποια βρίσκονται οι σάλπιγγες.

Α' Όταν είναι φραγμένο τό επάνω μέρος των σωλπίγγων (1) ο χειρουργός τό άνοίγει με τό νυστέρι και τό δίνει σχήμα «κροσσώτο» (2), εφαρμόζει δε προσωρινώς στο άνοιγμα ένα κωνικό πώμα από πολυαιθυλένιον (3) και περνάει μέσα από τη σάλπιγγα (4) ένα λεπτότατο σωλήνα από την ίδια πλαστική ουσία (5). Β. Σε περίπτωση άποφράξεως του κάτω άκρου της σάλπιγγας, γίνεται ή έγχείρησι της «εμφυτεύσεως». Ο χειρουργός άφαιρεί τό έλαττωματικό τμήμα και ράβει την άκρη του υπολοίπου σε μια τομή της μήτρας (1). Περνάει δε μέσα απ' τη σάλπιγγα ένα σωλήνα από πλαστική όλη (2), που την άφαιρεί άργότερα. Γ. Η έγχείρησις της «άναστομώσεως» γίνεται όταν οι σάλπιγγες είναι φραγμένες στο μέσον τους (1) ή κομμένες (2) ή δεμένες (3). Στην πρώτη και στην τρίτη περίπτωση άφαιρείται τό έλαττωματικό κομμάτι της σάλπιγγας. Οι δύο άκρες ράβονται μεταξύ τους (4) και εισάγεται στη σάλπιγγα προσωρινώς ένας σωλήνας από πολυαιθυλένιον (5).

Με το κεφάλι σφιγμένο γερά στην άκρη του παραξενεύου πηρουσιού, το φίδι είναι έντελώς ακίνητο για τον Μπίλ Σμιθ.

ΚΥΝΗΓΑ ΦΙΔΙΑ

για διασκέδασι!

Πώς πιάνει τους κροταλίες ο Αμερικανός Μπίλ Σμιθ

Κάθε μέρα, όταν τελειώνει τη δουλειά του στο πρατήριο βενζίνης, που έχει στην πόλη Γουίντβιλ, ο Αμερικανός Μπίλ Σμιθ φορτώνει ένα παράξενο κλουβί στο αυτοκίνητό του, παίρνει ένα παράξενο εργαλείο που μιλάει με τσάτσιο πη-ούνη και ξεκινά για να ικανοποιήσει τη μεγάλη αδυναμία του: το κυνήγι επικίνδυνων φιδιών.

Το Γουίντβιλ βρίσκεται στους πρόποδες της όροσειρας Άλλέγκενυ και ο Μπίλ μπορεί να ικανοποιηθεί εύκολα το πάθος του, μια και όλη η περιοχή είναι γεμάτη από φίδια.

Ο κόπος του δεν πηγαίνει χαμένος, γιατί κάθε φορά που θα βγεί για «κυνήγι», ο Μπίλ γυρίζει πίσω με αρκετά φίδια, και κυρίως κροταλίες, που είναι και η αδυναμία του!...

Τα μόνα όπλα που παίρνει μαζί του, είναι το παράξενο πηρούνη του και ένα περιστρόφο. Το «πηρούνη» αυτό έχει μήκος ένα μίτρο μέτρο και στην άκρη έχει δύο γυριστά δόντια, που είναι ενωμένα με ένα γερό σπάγγο. Όταν ο Μπίλ τραβήξει το σπάγγο, τα δύο γυριστά δόντια κλείνουν και σχηματίζουν μία θηλεία, που σφίγγεται γύρω στο λαιμό του φιδιού.

Η τακτική που ακολουθεί ο Μπίλ για να πιάνει τα φίδια, είναι αρκετά πρωτότυπη, αλλά και επικίνδυνη. Όταν ανακαλύψει ένα φίδι, το καρφώνει στην άκρη της ούρας με το πηρούνη του. Εκείνο, αντίθετα με ό,τι πιστεύουμε, προσπαθεί να κρυφτεί κάπου. Τότε, ο Μπίλ πιάνει την άκρη της ούρας με τα χέρια του και περιμένει τη στιγμή που ο αντίπαλός του θα βγάλει το κεφάλι του από την κρύπτη του. Όταν γίνει κι αυτό, ο Μπίλ περνά τη θηλεία γύρω στο λαιμό του φιδιού, ακριβώς κάτω από το λαιμό, ώστε να μη μπορεί να κουνήσει το κεφάλι του και να τον δαγκώσει.

Αν και η μέθοδος του δεν προφυλάσσει από πολλούς κινδύνους, ο Μπίλ, από μιάν ανεξήγητη αγάπη στην περιπέτεια και τον κίνδυνο, αποφεύγει να πάρει όλα τα προφυλακτικά μέτρα που θα κάνουν εύκολα-τερο και λιγότερο επικίνδυνο το κυνήγι του. Ποτέ, π.χ. δεν φοράει μπότες, για να αποφευχθεί τα δαγκώματα των φιδιών στα πόδια. Η μόνη προφύλαξη που παίρνει για τα πόδια του είναι ότι φοράει παπούτσια με λαστιχένες σόλες. Και αυτό το κάνει

γιατί έτσι μπορεί να πλησιάσει απροειδοποίητος τους αντιπάλους του, που, όπως είναι γνωστόν, έχουν εξαιρετικά λεπτή ακοή.

Εκτός από αυτό, ο Μπίλ δεν δέχεται να πάρει ποτέ μαζί του τον όρρο με τον οποίον εφοδιάζονται συνήθως εκείνοι που διατρέχουν τον κίνδυνο να δαγκωθούν από φίδια.

Το πιο περίεργο όμως είναι ότι, αν και έχει πιάνει μέχρι σήμερα πάνω από είκοσι χιλιάδες φίδια, ο Μπίλ δεν δέχθηκε ούτε μία φορά ένα δαγκώμα από φίδι.

Με το παράξενο κυνήγι του ο Μπίλ Σμιθ ασχολήθηκε από πολύ μικρός και σκοπός του είναι να απαλλάξει την περιοχή του από τα φίδια, που δεν είναι και λίγα.

Συνήθως, τα «θηράματα» που φέρνει μαζί του γυρίζοντας ο Μπίλ Σμιθ κάθε απόγευμα, είναι όχτω με δέκα ζωντανά κροταλίες, εκτός από τα άλλα φίδια που σκοτώνει. Όπως δε είναι φυσικό, έχει μία πλούσια συλλογή από φίδια. Στο χτήμα του βρίσκονται πάντοτε εκατό τουλάχιστο φίδια μικρά και μεγάλα, τοποθετημένα βέβαια σε ασφαλισμένα κλουβιά.

Η μακροχρόνια επαφή του με τα φίδια έχει κάνει τον Μπίλ Σμιθ αβεντικά στα ζητήματα ιδίως των κροταλίων. Έτσι, μπόρεσε να μάθει πολλά πράγματα για τις συνήθειες και τη ζωή τους και να διορθώσει πολλές εσφαλμένες αντιλήψεις που επικρατούν πάνω σ' αυτό το ζήτημα.

Όλοι, π.χ., πιστεύουν ότι οι κροταλίες αλλάζουν το δέρμα τους μία φορά το χρόνο. Αυτό δεν είναι σωστό, βεβαιώνει ο Μπίλ Σμιθ, γιατί, σε ώριμες περιόδους, οι κροταλίες αλλάζουν δέρμα δύο και τρεις φορές το χρόνο.

Το θέαμα ενός κροταλία που αλλάζει δέρμα είναι πολύ περίεργο. Βεβαιώνει, αυτός ο ηλικιωμένος πια κυνηγός των φιδιών. Πρώτα-πρώτα, ο κροταλίας ανακαλύπτει ένα υγρό μέρος, συνήθως κάτω από κάποιο βράχο. Έτσι κατορθώνει να κρατήσει το δέρμα του μαλακό, πράγμα που τον βοηθάει να απαλλάξει εύκολα από αυτό.

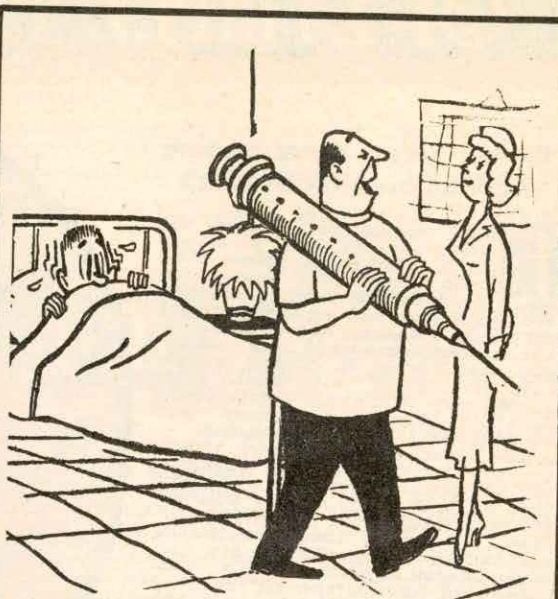
Αφού λοιπόν εγκατασταθεί για καλά, «ελασμοιριέται» αρκετές φορές και τρίβει τη «μύτη» του πάνω σ' ένα βράχο, για να χαλαρώσει το παλιό δέρμα γύρω στο στόμα του.

Υστερα, με μία σειρά από παράξενες κινήσεις των μυών του, που αρχίζουν από το κεφάλι και καταλήνουν στην άκρη της ούρας, ξεφορτώνεται το παλιό δέρμα του. Αν το παλιό δέρμα είναι υγρό και μαλακό, η «παράτασις» αυτή κρατάει μόνο ένα τέταρτο της ώρας. Άλλωστε, μπορεί να κρατήσει δολοχρής ημέρες!...

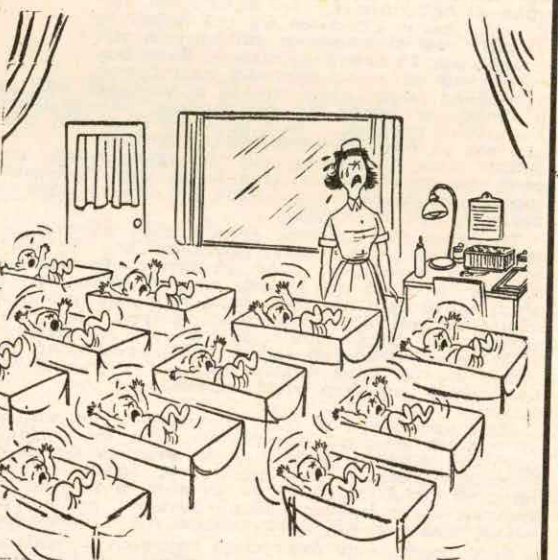
Ο Μπίλ Σμιθ αποκαλύπτει τέλος ότι τα σκυλιά μπορούν να γίνουν θαυμάσιοι κυνηγοί φιδιών, αν γυμναστούν. Έπειδή η ασφορία τους είναι δυνατή μπορούν να ανακαλύπτουν εύκολα τα φίδια. Σ' αυτές τις περιπτώσεις αρχίζει ένας θεαματικός αλλά και δραματικός αγώνας.

Το σκυλί επιτίθεται εναντίον του φιδιού, φροντίζει όμως να αποφυγεί τα πρώτα δαγκώματα του αντιπάλου του, που είναι και τα πιο επικίνδυνα. Μετά όμως από τρία ως τέσσερα δαγκώματα, το φίδι δεν μπορεί να βγάλει δηλητήριο αρκετό για να κάνει κακό. Τότε ακριβώς, το σκυλί δυναμώνει την επίθεσή του και τις περισσότερες φορές κατορθώνει να κοιματισίσει τον αντίπαλό του.

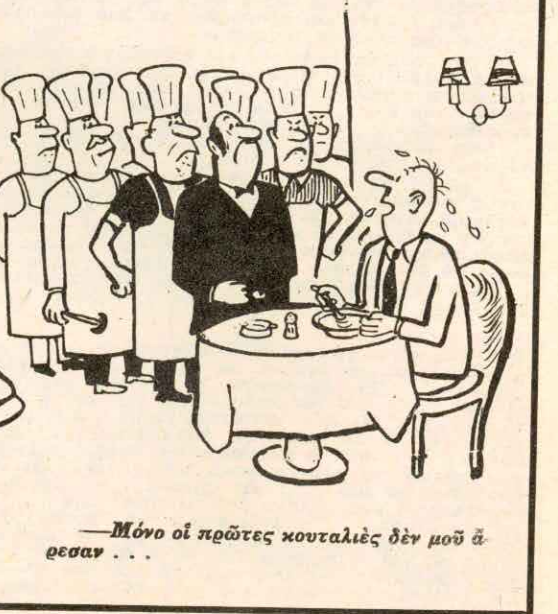
Οι πιο επικίνδυνοι αντίπαλοι των κροταλίων, τέλος, μετά τα γυμνασμένα σκυλιά, είναι τα γεράκια και οι κουκουβάγιες —που τους άρπάζουν και πετάν μαζί τους. Έπίσης, έχθροι τους είναι και οι χοίροι, που το δηλητήριο δεν μπορεί να διαπεράσει το παχύ δέρμα τους!...

— Νομίζω ότι πρέπει να του εξηγήσεις, αδελφέ, ότι δεν κάνουμε ενέσεις μ' αυτήν.

Παράδοξος άνερ όρων στο θάλαμο των μωρών.

—Μόνο οι πρώτες κουταλιές δεν μου άρεσαν...

Σ' ένα γλέντι, αφού ήπιαν α-φθονο ούσκι, ο γιατρός Πάλμερ έπεισε τον Μπάτ να του υπογράψει μια ασφάλεια για το κολοσσιαίο ποσόν των 80.000 λιρών.

ΕΝΑΣ ΑΠΑΙΣΙΟΣ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΤΗΣ

Τα εγκλήματα του γιατρού Πάλμερ

ΗΤΑΝ ένας τρομερός κακούργος ο γιατρός Πάλμερ, που ζούσε στο Στάφορντ της Αγγλίας κατά τα μέσα του περασμένου αιώνα. Κι' ωστόσο, η τύχη τον είχε ευνοήσει περισσότερο από κάθε άλλον και του είχε δώσει όλα όσα χρειαζόταν ένας άνθρωπος για να είναι ευτυχισμένος. Είχε κληρονομήσει από τον πατέρα του 7.000 λίρες, πω-σόν τσάτσιο για την εποχή και θα κληρονομούσε άλλες τόσες όταν πέθαινε ή μητέρα του. Η γυναίκα του, που συγκαταλεγόταν μεταξύ των καλλονών της περιοχής, τον έλάτρευε. Καί, μ' όλο που ήταν πολύ νέος — μόλις είκοσι οκτώ χρόνων — είχε υποσκελίσει τους συναδέλφους του κι' είχε αποκτήσει πολύ μεγάλη πελατεία, τόσο μεγάλη, ώστε αναγκάστηκε να πάρει και βοηθό. Άλλ' είχε ένα μεγάλο πάθος: τα άλογα. Αυτό το πάθος του τον κατέστρεψε.

Από πολύ μικρός είχε τη μανία να τρέχει στις κούρσες. Αργότερα, άρχισε ν' ανατρέπει δικά του άλογα. Μά δεν ήταν τυχερός. Κι' έχανε πάντα. Έτσι, σέ λίγο, οι επτά χιλιάδες λίρες που είχε κληρονομήσει από τον πατέρα του εξανεμίσθηκαν.

Ο γιατρός Πάλμερ είχε, όπως είπαμε, πολύ μεγάλη πελατεία και κέρδιζε όχι απλώς άνετα, αλλά πλούσια τη ζωή του. Ήταν, όμως, τόσο η μανία του για τις κούρσες — φημιζόταν ότι έβαζε τα μεγαλύτερα στοιχήματα — και τόσο η κακοτυχία του, που δεν κατάφερε ποτέ να ισοσκελίσει τον προϋπολογισμό του. Βρέθηκε έτσι στην ανάγκη, να καταφύγει στους τοκογύφους, που τον έδερναν στην κυριολεξία. Του δάνειζαν μία λίρα και του έπαιρναν τέσσερες.

Έπειτα από δυο περίπου χρόνια, ο δόκτωρ Πάλμερ πούλησε το ιατρείο του σ' ένα συνάδελφό του και με τα χρήματα που πήρε δέλωσε ένα μέρος από τα χρέη του.

Άλλ' ένας από τους δανειστές του, κάποιος Πράτ, ήταν πολύ απαιτητικός κι' απαιτούσε κάθε τόσο ότι θα τον έβαζε στη φυλακή. Ο δόκτωρ Πάλμερ σκέφτηκε τότε ότι δεν του έμεινε άλλος τρόπος σωτηρίας από το έγκλημα. Και ρίχτηκε σ' αυτό με την αγριότητα και την άσυνειδησία ενός γεννημένου κακούργου.

Το πρώτο του θύμα ήταν ένας φίλος του, κάποιος Μπλάιτον. Είχε κερδίσει στις κούρσες τρισημί χιλιάδες λίρες. Ο Πάλμερ τον προσκάλεσε να περάσει το Σάββατοκύριακο μαζί του. Κι' εκεί τον δηλητηρίασε. Έτσι το ποσόν που είχε κερδίσει στον ιππόδρομο έγινε δικό του.

Άλλ' ούτε τα χρήματα αυτά τον έβγαλαν από το χάος όπου βρισκόταν.

Ο Πάλμερ, ένθουσιασμένος από το πρώτο έγκλημά του, αποφάσισε τότε να κάνει ένα μεγάλο χτύπημα.

Αυτή τη φορά το θύμα θα ήταν η σύζυγός του, η ωραιότερη Λίλιαν. Ο Πάλμερ την έπεισε να κάνει μία ασφάλεια ζωής για το τσάτσιο ποσόν των 13.000 λιρών.

Αυτό έγινε στις αρχές του 1854. Τον Σεπτέμβριο του ίδιου έτους η Λίλιαν δεν βρισκόταν στη ζωή.

Όπως και την πρώτη φορά, κανείς δεν υποπτεύθηκε τον γιατρό Πάλμερ, που εισέπραξε από την ασφαλιστική εταιρία το ποσόν της ασφάλειας της γυναίκας του.

Άλλα και τα χρήματα αυτά δεν έμειναν πολύ καιρό στα χέρια του. Έπειτα από έναν περίπου χρόνο βρέθηκε μπροστά σε καινούργιες δυσκολίες. Και τότε το μυαλό του πήγε στον αδελφό του Ουόλτερ. Τον ασφάλισε για το ποσόν των 13.000 λιρών, όπως και τη γυναίκα του.

Έπειτα από οκτώ μήνες, ο Ουόλτερ πέθανε ξαφνικά. Αυτή τη φορά, όμως, κάτι υποπτεύθηκαν στην ασφαλιστική εταιρία και άρνήθηκαν να του πληρώσουν το ποσόν, λέγοντάς του ότι, αν επέ-

μενε, θα ζητούσαν να γίνει έκταφη του πτώματος. Έπειτα απ' αυτή την άπειλη, ο Πάλμερ προτίμησε να μην επιμείνει στην εισπραξι της ασφάλειας.

Χρυστούσε τώρα πάνω από 30.000 λίρες και μόνον ένα «καλό έγκλημα» μπορούσε να τον σώσει. Αυτή τη φορά διάλεξε για θύμα του κάποιο μακρυνό συγγενή του, που λεγόταν Μπάτ. Σ' ένα γλέντι, αφού ήπιαν αφθονο ούσκι, ο Πάλμερ τον έπεισε να του υπογράψει μια ασφάλεια για το κολοσσιαίο ποσόν των 80.000 λιρών. Άλλ' όταν παρουσίασε αυτό το χαρτί, κοιμιά ασφαλιστική εταιρία δεν θέλησε να το δεχτεί. Όλες βρήκαν ότι το ποσόν της ασφάλειας ήταν τεράστιο και υποπτεύθηκαν ότι κάτι το ύποπτο κρυβόταν σ' αυτή την υπόθεση.

Έτσι κι' ο καινούργιος συνδυασμός του Πάλμερ απέτυχε. Ο κακούργος γιατρός βάλθηκε τότε να ξεκάμη κάποιον φίλο του, που λεγόταν Τζών Πήρσον Κούκ.

Αυτός ο Κούκ, όμως, είχε γερό στομάχι. Και «ξεγέλασε» αρκετές φορές τον Πάλμερ. Οι δόσεις της στρουκνίνης που είχε χρησιμοποιήσει στη γυναίκα και στον αδελφό του δεν «έπαισαν» σ' αυτόν.

Ο Πάλμερ τα κατάφερε τέλος. Έδωσε στον Κούκ μία πολύ μεγάλη δόση και τον έστειλε να πιά να βρή τα άλλα θύματα του.

Δυο ημέρες αργότερα, ο εγκληματίας γιατρός παρουσιάστηκε στην ασφαλιστική εταιρία, για να εισπράξει το ποσόν της ασφάλειας: 9.000 λίρες.

Άλλ' ο διευθυντής της ασφαλιστικής εταιρίας ανέβαλε την πληρωμή και ταυτόχρονα κατέφυγε στον εισαγγελέα ζητώντας να γίνει έκταφη και εξέτασις του πτώματος. Βρέθηκε τότε σημαντική ποσότης στρουκνίνης μέσα στα σπλάχνα του δυστυχισμένου Κούκ.

Ο Πάλμερ, έπειτα απ' αυτή την ανακάλυψη, συνελήφθη. Στη δίκη του, που έγινε ύστερα από λίγο καιρό, άρνήθηκε τα πάντα. Άλλ' η ανάκρισις είχε συγκεντρώσει συντριπτικά στοιχεία εις βάρος του. Και το δικαστήριο τον καταδίκασε σε θάνατο.

Ο Πάλμερ εξακολούθησε, ωστόσο, να υποστηρίξει την αθωότητά του.

Έφτασε έτσι η 14η Ιουνίου του 1856 που είχε οριστεί για την εκτέλεσή του.

Το πρωί αυτής της ημέρας, ο Πάλμερ κάλεσε τον διευθυντή των φυλακών και του αμολόγησε τα εγκλήματά του.

Έπειτα από λίγη ώρα έγινε η εκτέλεσή του. Η αγχώνη είχε σπύσει μπροστά στην εξωτερική πύλη των φυλακών του Στάφορντ.

Απειρο πλῆθος είχε συγκεντρωθεί λόγους για να παρακολουθήσει τις τελευταίες στιγμές του κακούργου. Ο Πάλμερ ανέβηκε με σταθερό βήμα στο κρεβάτι. Στις 9 και 3 λεπτά ακριβώς, το σώμα του αιώρειτο στο κενό.

Είχε αποδοθεί δικαιοσύνη!

Ο Πάλμερ ήταν την εποχή εκείνη μόλις 34 χρόνων.

Το καλλίτερο «έλλοθι»

Στη Βοστώνη δικάστηκε ένας κάποιος Τρίκαμ, με την κατηγορία πως είχε δαγκώσει τόσο άσχημα τον άριστο αντίχειρο του Τζωρτζ Μοκ Φι, ώστε τον είχε στείλει στο νοσοκομείο. Ά-θαύωσκε όμως πανηγυρικά, όταν άνοιξε το στόμα του κι' έδειξε στο δικαστή... πως ήταν τελείως φαφούτης!

— Πως μπορώ να δαγκώσω κανένα, δίχως δόντια; είπε. Κι' ο δικαστής το παραδέχθηκε άπόλυτα.

ΠΙΚΑΝΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο κόμης Τζιορντάνο έπιασε απ' το μπράτσο το ντόν Ραμίρο. — Πρέπει να κάνετε ό,τι σας λέω, βαρώνε! επέμεινε. 'Αγανάκτησε την κόρη μου και πρέπει να την απαγάγετε. Δεν υπάρχει άλλη λύση... αν δεν θέλετε να τη χάσετε! Ο νεαρός βαρώνος — πλούσιος, λίγο δειλός και τρελλά έρωτευμένος — φαινόταν να διστάζει.

— 'Η 'Ελσα μου είναι πρώτης τάξεως κορίτσι, συνέχισε ο πατέρας. Μά έχει κι' αυτή το μικρό ελάττωμά της: Είναι υπερβολικά ρωμαντική! 'Εσείς είσατε έξυπνος, καλός, πλούσιος... δυστυχώς όμως δεν σκοτώσατε ποτέ κανένα σε μονομαχία, ούτε υπήρξατε ληστής στα βουνά!

— 'Οχι... δυστυχώς ή εύτυχως! Δεν μου τύχανε ποτέ τέτοιες περιπέτειες.

— Γι' αυτό όμως ακριβώς δεν άρεστε στην κόρη μου! 'Απαγάγετέ την λοιπόν, και θα γίνετε ο Ρωμαίος της!... 'Απορείτε ίσως γιατί δείχνω τόσο ενδιαφέρον για το αίσθημά σας; 'Απλώς σ'αγαπώ, γιατί τα μεσάνυχτα του Σαββάτου η κόρη μου πρόκειται να τ'εσκάσει με τον Κάρλο.

— Αυτό το παλινόταμο; φώναξε ο ντόν Ραμίρο.

— Μάλιστα, αυτό τον τιποτένιο, το λαθρέμπορο. 'Αν δεν έπεμπετε σείς, θα φύγει μαζί του. Τους άκουσα πού θα κανόνιζαν σήμερα, μπροστά στην καγκελλόπορτα του σπιτιού μου... Βοηθήστε με, ντόν Ραμίρο, τώρα πού ξέρετε όλη την αλήθεια! 'Αν, τη νύχτα του Σαββάτου, προλάβετε να την απαγάγετε σεις, πριν απ' τον Κάρλο, θα τη σώσετε και θα μου ξαναδώσετε τη ζωή!

Ο βαρώνος Ραμίρο είχε χρυσή καρδιά. Δεν μπόρεσε λοιπόν να πη όχι.

Η 'Ελσα πηγαίνονταν ανήσυχη ανάμεσα στο παράθυρο και στον καθρέφτη της. 'Ετοίμαζε το βαλιτσάκι της, το γούνινο παλτό της... 'Ηταν όμορφη, πλούσια κι' ιδιότροπη — όπως είχε εκμυστηρευθεί ο πατέρας της στο ντόν Ραμίρο. Τώρα περίμενε ανυπόμονα τη μεγάλη ώρα, μέσα στη σιωπή και το μισοσκοτάδι. Όλα ήταν έτοιμα για την απαγωγή της: Το παράθυρο της ανοιχτό, μία μακρεια σκάλα στηριγμένη στον τοίχο...

«Ποιος θαρρείς πρώτος; άναρωτιόταν η 'Ελσα. 'Ο τρομερός και συμπαθητικός Κάρλο; 'Η ο ευγενικός ντόν Ραμίρο, πού μου είπε με τόση φλόγα πως θα μ' απαγάγη άπόψε, αν δεν πάω στο ραντεβού πού μου άφισε;... Τι δυσφορο εάμαι να φτάσουν κι' οι δυο μαζί και να μονομαχήσουν στον κήπο! 'Θ' ακολουθούσα ύστερα το νικητή...

»Θέέ μου! 'Ακούω βήματα! 'Η καρδιά μου πάει να σπάσει!...»

Ο ντόν Ραμίρο κι' ο κόμης Τζιορντάνο πλησίασαν τα κάγκελλα του κήπου.

— Προσέχ, βαρώνε, σύστησε ο δεύτερος στον επίδοξο γαμπρό του. Να κρατάτε καλά την κόρη μου, όταν θα κατεβαίνετε τη σκάλα! 'Ο νέος άρχισε να σκαφαλώνει στα κάγκελλα.

— 'Αλτ! άκούστηκε ξαφνικά μία φωνή. 'Ενας άστυνομικός! 'Ο κόμης Τζιορντάνο, πού δεν είχε άπομακρυνθεί άκόμη, έτρεξε να διορθώσει τα πράγματα.

— 'Αφίστε άμέσως το βαρώνε! φώναξε. Μά ο άστυνομικός γέλασε σαρκαστικά κι' άρπαξε το νέο απ' το γιακά. Στο μεταξύ, είχε φτάσει κι' ένας συνάδελφός του.

— 'Εάν πιάσει αυτό το συνένοχο! του είπε ο πρώτος, δείκνοντάς του τον κόμπα.

Σε λίγο, ο βαρώνος κι' ο κόμης είχαν κουβαλήσει στην άστυνομία, με χειροπέδες!

— Μά υπάρχει μία παρεξήγηση... έλεγε και ξανάλεγε ο πρώτος. Δεν συμβαίνει ό,τι νομίζετε...

— Καλά, καλά! Θα τ'απτε αύριο στον κύριο άστυνόμο! τον έκοψε ο άστυνόμακας.

— Θεέ μου! θα μείνουμε ως αύριο στο κρα-

τητήριο; Τι έξευτελισμός! φώναξε ο κόμης Τζιορντάνο.

Ο ντόν Ραμίρο χαμογέλασε θλιμένα και ψιθύρισε:

— Μην άπελπιζέστε, κύριε κόμπε. 'Η κόρη σας θα εύχαριστηθεί πολύ. Τέτοια περιπέτεια...

Μία ώρα άργότερα, φέρανε και τρίτον κρατούμενο. Τον είχαν πιάσει ενώ προσπαθούσε να δραπετεύσει τα κάγκελλα της ίδιας βίλλας. Όταν τον είδαν, ο κόμης κι' ο βαρώνος βγάλανε μία φωνή χαρούμενης έκπληξης:

— 'Ο Κάρλο!... Σώθηκε λοιπόν η 'Ελσα!

Μά ο έννομοτάχης της ύπηρεσίας, σκανδαλισμένος απ' την παράξενη αυτή ιστορία, θέλησε να διαφωτίσει το μυτήριο. Όόρεσε λοιπόν το μανδύα του και ξεκίνησε για τη βίλλα. Τη βρήκε σκοτεινή και σιωπηλή. Σιγά και προφυλακτικά, σκαρφάλωσε στα κάγκελλα και πήδωσε μέσα στον κήπο.

— Διάβολε!... ψιθύρισε, βλέποντας μία μακρεια ζυλίνη σκάλα, άκουμπισμένη στον τοίχο, ως ένα ανοιχτό παράθυρο του δεύτερου πατώματος. Σίγουρα, εκεί μέσα δουλεύουν οι λωποδύτες. Πάμε να δούμε!

Κι' ανέβηκε σιγά-σιγά τη σκάλα. Στο μεταξύ, η 'Ελσα είχε βαρεθεί να περιμένει... Είχε άκούσει δύο φορές θόρυβο κι' είχε νομίσσει πως έφτανε ή στιγμή. Μά είχε γελαστεί...

Δεν υπήρχε λοιπόν κανένας άντρας διατεθειμένος να την απαγάγη; Είχε πιά άπελπισθεί, όταν άκουσε βήματα απ' έξω, στον κήπο. Κύτταξε απ' το παράθυρο κι' είδε κάποιον ν' ανεβαίνει τη σκάλα!

Η καρδιά της χοροπήδωσε. 'Ετρεξε στον καθρέφτη, διώρθηκε βιαστικά τα μαλλιά της και τ'α χείλη της.

Άρπαξε ύστερα τα πράγματά της. — 'Ερχομαι, έρχομαι, αγαπημένη μου! είπε.

Δρασκελίσσε στο παράθυρο κι' έγκαταλείφθηκε στην άγκαλιά του άνθρώπου, πού είχε φτάσει πια στην κορυφή της σκάλας.

Ήταν θαύμα πως δεν γκρεμίστηκαν κι' οι δυο, από τόσο ύψος!...

— Δεν είσαι ο Κάρλο, ούτε ο Ραμίρο! φώναξε ή κοπέλλα, γεμάτη χαρά, όταν πάτοσε στη γη.

— Είμαι... έπικείρησε να της έξηγήσει ο σαστισμένος έννομοτάχης.

— Είσαι ο Ρωμαίος μου! όοράς στολή! Είσαι λοχαγός... ή στρατηγός!... 'Ελα να φύγουμε... Καλά έκανες πού μ' άπήγαγες εσύ! 'Ελα, πάμε γρήγορα αγαπημένη μου!

Τον άρπαξε απ' το χέρι και τον τράβηξε μαζί της προς την έξοδο.

— Άνοιξε την καγκελλόπορτα, Ρωμαίε μου! του είπε με τάθος.

— 'Εκείνος υπάκουσε μηχανικά.

— 'Αγαπημένη μου! Τό μέλλον είναι δικό μας! πρόσθεσε η 'Ελσα.

Τόν έσπρωξε μέσα στ' αυτοκίνητό της πού περίμενε στο σκοτεινό δρομάκι και κάθισε ή ίδια στο βολάν.

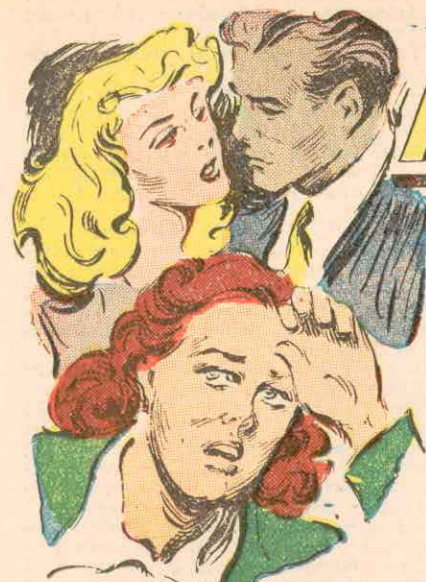
— 'Αγαπημένη μου Ρωμαίε! ψιθύρισε άκόμη μία φορά με φλόγα.

— 'Υστερα τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε και χάθηκε στο σκοτάδι.

Λ. ΕΣΠΟΖΙΤΟ

Κέρδιζε... 150 γυναίκες

Κάποιος θάγενής των Νήσων του Σολομώντος χε πεισθεί ν' αγοράσει ένα αυστραλιανό κρατικό άρχειο. Τελευταίως λοιπόν, κέρδιζε μ' αυτό 6.000 άρες. Δεν μπόρεσε όμως να άντιληφθεί στην αρχή τί σήμαινε αυτό, γιατί δεν είχε σαφή άντιληψη της αξίας του χρήματος. Τό κατάλαβε μόνον όταν του έκανε κάποιος τον έξης λογαριασμό: 'Εφόσον, με τις τρέχουσες τιμές στο νησί του μιά σύζυγος κόστιζε περί τις 40 άρες, θα μπορούσε τώρα ν' αγοράσει 150 γυναίκες! Όταν τ' άκουσε, πήδωσε απ' τη χαρά του και ρώτησε πού και πως θα μπορούσε να εισπράξει τ'α λεφτά.

ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ

Δεν έδλεπε παρά μία λύση, αν δεν ήθελε να πεθάνη της πείνας και της δίψας πάνω στα γυμνά εκείνα βράχια: 'Επρεπε να γυρίσει κολυμπώντας στην ακτή.

Η νύχτα πλησίαζε να τελειώσει. Στα μέρη αυτά, δεν υπάρχει χαραυγή. Η νύχτα φεύγει ξαφνικά, χάνεται, για να λάμψη άμέσως ο ήλιος και να πλημμυρίσει τη Φύση με τ'ο φώς του. Αυτή ή μεταβολή γίνεται μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας μόνο.

Ο 'Ωντεκέρ είχε κατεβή ως την άκροθαλασσία, έτοιμος να πείση στη θάλασσα, όταν είδε ξαφνικά να σδύνεται ο φωσφορισμός της.

«Πολύ άργά! είπε με τ'ο νού του. Άδύνατον πιά να προφτάσω να βγώ στη στεριά».

Πραγματικά, ή μέρα έφτασε σχεδόν άμέσως.

«Επειτ' από μερικά λεπτά, έλαμπε ο ήλιος. Κι' ή ακτή του Μπουράιγ φάνηκε, μ' όλες της τις λεπτομέρειες, ένα ή δυο χιλιόμετρα μακριά απ' τ'ο νησάκι πού θα γινόταν ίσως ο τάφος τ'ου δραπέτη».

Ο 'Ωντεκέρ ξαπλώθηκε κάτω απ' τ'ο βράχο πού του είχε χρησιμώσει ήδη για καταφύγιο. Τούλάχιστον εκεί θα είχε σκιά για κάμποσες ώρες. Κι' αν μπορούσε να κοιμηθεί, δεν θάνοιωθε τη δίψα, ούτε την πείνα.

«'Υστερα, όταν θα νύχτωνε πάλι, θα έπιχειρούσε να φύγει».

Τόν είχαν τόσο κουράσει οι νυκτερινές περιπέτειές του, ώστε δεν άργησε να βυθισθεί σε βαθύ ύπνο.

Κοιμήθηκε κάτω απ' τ'ο βράχο, με τ'α χέρια τετωμένα, σαν πεθαμένος.

«'Υστερα ο ήλιος ανέβηκε, άλλαζε θέσι κι' έφτασε ως τ'ο καταφύγιο όπου άναπαύονταν ο δυστυχισμένος».

Οι φλογερές άχτίδες του τόν ζύπνησαν. Πεινούσε. Μά τ'ο φριχτότερο ήταν ή δίψα πού τόν τυραννούσε. Ο λαιμός του ήταν στεγνός, φλογισμένος, ή καρδιά του σταματούσε να χτυπά, πνιγότανε, τού φαινόταν πως είχε φωτίσει τ'α μάτια του.

Δεν τολμούσε να κάνει την παραμικρή κίνηση.

κίνησι, από φόβο μήπως ο Ζακεμέν ή κάποιος άλλος φύλακας τόν ιδή από μακριά και τόν άναγνωρίσει με τ'α κυάλια του.

Όστόσο, ο τρομερός εκείνος ήλιος είχε καταντήσει άφόρητος. 'Ενοιώθε πως θα τρελλαινόταν, αν έμενε άκόμα έκτεθειμένος στις άχτίδες του.

Σύρθηκε, λοιπόν, σιγά-σιγά χάμω, κολώντας τ'ο σώμα του στο μαύρο βράχο, κι' έφτασε έτσι σε μία πέτρα, πίσω απ' την όποια μπορούσε τούλάχιστον να σκιάσει τ'ο κεφάλι του απ' τόν ήλιο.

Στη γωνιά τ'ου νησιού, όπου είχαν άποβισθεί ο Κολλιδέ κι' ο Ζακεμέν, άπλωνότανε περισσότερη σκιά, προστατευτική, έλκυστική σαν παράδεισος, πού θα τόν έσωζε ή τούλάχιστον θα τόν έκανε να ύποπτη πιά λίγο. Μά εκεί θα μπορούσαν να τόν ανακαλύψουν εύκολα τ'α έπακτα φυλάκια. Δεν μπορούσε να διατρέξει τέτοιον κίνδυνο!

«Άκουγε τ'ο νερό να πλαταγίζει γύρω του, μεγαλώνοντας τόν πυρετό του, τη θανάσιμη άγωνία του».

Ήταν τόσο φοβερό τ'ο μαρτύριό του, ώστε τούφερνε παραλήρημα.

«Έτρεμε απ' τόν πυρετό, τ'α δόντια του χτυπούσαν, όταν επιτέλους έπεσε ο ήλιος, έφτασε τ'ο βράδυ και δρόσισε ή άτμόσφαιρα. 'Εξουθενωμένος κυριολεκτικά, άνίκανος πιά να σκεφθεί, έμενε ξαπλωμένος χάμω. Καί κάθε τόσο ξέφευγαν απ' τ'α χείλη του φράσεις άσυνάρτητες, παράπονα, άπειλές κατά τών δημίων του, μά και τρυφερά γλυκόλογα για τ'α άγαπημένα του πρόσωπα πού είχε άφισει στη Γαλλία και πού θάθελε τόσο να τ'α ξαναδθί».

Τ'α λογικά του σαλεύανε, ή ζωή έγκατέλειπε τ'ο πολυδασανισμένο σώμα του.

Όστόσο, ή νυκτερινή δροσιά τόν βοήθησε επιτέλους να συνέλθη κάπως. 'Ανασηκώθηκε. Τ'ο κεφάλι του βάρανε στους ώμους του σαν φορτίο τεράστιο.

«Τί γυρεύω εδώ;» άναρωτήθηκε, κυττάζοντας γύρω του, έκπληκτος γιατί δεν έδλεπε τ'ο συνηθισμένο περιβάλλον της καθημερινής ζωής του.

«'Υστερα θυμήθηκε... 'Ανασηκώθηκε με κόπο».

— 'Εκεί! είπε άργά ο Κολλιδέ. Βλέπετε εκείνο τ'ο μαύρο σημείδι;

«Η νύχτα ήταν κατασκότεινη. Η θάλασσα δεν είχε καθόλου φωσφορισμό. «Μπορώ να γυρίσω τώρα στη στεριά. Δεν θα με δουν...» είπε με το νου του. Μά θάχε τη δύναμη; Αυτό, δεν το συλλογίστηκε καθόλου. Μια μόνο σκέψη πέρασε απ'ταπιαία απ' το νου του και τον άφισε διατακτικό: Τι ώρα ήταν άραγε; Πόσον καιρό είχε ακόμα μπροστά του για να φτάσει στην αντίκρουση ακτή πριν ξημερώσει; Του ήταν αδύνατο να το υπολογίσει.

Στις μεγάλες δοκιμασίες, ακόμη κι' οι πιο άπιστοι στρέφονται στο Θεό. Ο Ώντεκερ γονάτισε στην ακροθαλασσία κι' έκανε το σταυρό του.

— Θεέ μου, ψήφισε, εσύ που ξέρεις πώς είμαι τίμιος άνθρωπος, προστατέψέ με! Ύστερα έπεσε αποφασιστικά στο νερό, μ' όλο που ήταν αδύνατος ακόμη.

Η νύχτα ήταν τόσο σκοτεινή, την ώρα εκείνη, ώστε υπήρχε ο κίνδυνος ν' απομακρυνθώ κατά λάθος απ' την ακτή, αντί να πλησιάσω σ' αυτήν. Είχε όμως επισημάνει, την προηγούμενη νύχτα, το μέρος του μικρού νησιού όπου είχε πατήσει το πόδι του. Από εκεί λοιπόν ξεκίνησε.

Κολυμπίστας χωρίς να βιάζεται, μεθοδικά, φροντίζοντας να εξοικονομή τις δυνάμεις του, με το μαχαίρι του περασμένο στη ζώνη του παντελονιού του, για ν' αμυνθώ σε περίπτωση επίθεσης κανενός καρχαρία. «Αλλοίμονο! Δέκα λεπτά μόνο αφού είχε ξεκινήσει, έφτασε ξαφνικά η ημέρα, άποτομα, σχεδόν χωρίς προειδοποίηση.

— Είμαι χαμένος! ψιθύρισε ο δραπετής. Θά με δουν... Αυτή την ώρα περνάει η βάρκα της περιπόλου... Θά με πυροβολήσουν!

Διπλάσιες τις προσπάθειές του. Μά η ακτή βρισκόταν ακόμα τόσο μακριά!

Τού ήρθε κάποια στιγμή η επιθυμία να ξαναγυρίσει στο νησάκι. Μά αυτό θα σήμαινε βέβαιο θάνατο από δίψα, πείνα, ή λίσσι!

«Αν επρόκειτο να πεθάνω, προτιμούσε να τελειώνω άμέσως!

Κι' εξακολουθούσε να προχωρή, γρηγορότερα αυτή τη φορά, ξεδεύοντας τις τελευταίες δυνάμεις του στην υπερτάτη προσπάθεια της απελευθέρωσής του.

Ο Ζακεμέν κι' ο Κολλιδέ είχαν γυρίσει, όπως είπαμε, στην ακτή.

Η πρώτη φροντίδα του Ζακεμέν ήταν τότε να γυρίσει στο Μπουράι. Εκεί, πήρε ένα άλογο και πήγε κατ' ευθείαν στο κτήμα του Ώντεκερ.

Ήταν νύχτα ακόμα, όταν έφτασε εκεί. Ο Κολλιδέ είχε μείνει για να τον περιμένει στο Μπουράι.

Ο Ζακεμέν είχε προβλέψει πώς είχε δραπέτευσει ο Ώντεκερ. Βεβαιώθηκε λοιπόν γι' αυτό, όταν βρήκε το σπίτι του άδειο και το κρεβάτι του άπείραχτο.

Ξαναγύρισε τότε στο Μπουράι κι' είπε στον Κολλιδέ:

— Πέταξε το πουλί!

— Τότε λοιπόν, ή θά πνίγνκε, ή θ' αναπαύεται τώρα μέσ' στην κοιλιά κάποιου καρχαρία.

— Ποιος ξέρει;... — Αμφιβάλλετε γι' αυτό;

— Ναι. Αυτός ο Ώντεκερ είναι άνθρωπος ενεργητικός. Έχει απαραιμάλλο θάρρος και ψυχραιμία εξαιρετική... Πώς μπορείτε λοιπόν να βεβαιώσετε ότι, με την ησυχία εκείνη θάλασσα που φωσφορίζει, δεν είδε τη βάρκα μας, χτες το βράδυ, και δεν μάντεψε τα σχέδιά μας;

— Αδύνατον! Οάρχότανε τότε πρὸς τὸ μέρος μας, ἐφόσον περιμένα μιά βάρκα γιὰ νὰ τὸν περιμαζέψῃ.

— Κι' ἂν τυχὸν μ' ἀναγνώρισε;

— Ω, αὐτὸ μὲ φαίνεται τελείως ἀπίθανο.

— Ἀς τὸ παραδεχθῶμε ὡστόσο. Τί θὰ κανε σ' αὐτὴ τὴν περίπτωση;

— Θά ξαναγύριζε στὴν ακτή, γιὰ νὰ κρυφτῇ καὶ νὰ περιμένῃ τὴν ἐξέλιξι τῶν γεγονότων.

— Ἀν εἶν' ἔτσι, πρέπει νὰ τὸν ξαναδοῦμε σπιτί του, τὸ πρωί. Ξέρει ὅτι, τὴν ἡμέρα, γίνεται ἀδύνατη κάθε ἀπόπειρα δραπέτευσως.

Μά ο κατὰδικος δὲν ἐφάνηκε καθόλου στὸ κτήμα του, ὅλη τὴν ἄλλη μέρα. Εἶχε λοιπὸν φύγει, ἐμπιστευόμενος στὸ λόγο τοῦ Κολλιδέ. Καὶ τί εἶχε ἀπογίνει ἄραγε;

Ο Ζακεμέν εἰδοποίησε γιὰ τὴν ἐξαφάνισί του. Κι' ὅλη τὴν πρώτη μέρα, οἱ περιπόλοι ἐψάσαν ὁλόκληρη τὴν περιοχή, δίχως ἀποτέλεσμα βεβαίως.

Τώρα ο Ζακεμέν ἐκλινε νὰ πιστέψῃ πὼς εἶχε πνιγῇ ὁ Ώντεκερ, ἢ πὼς τὸν εἶχαν φάει οἱ καρχαρίες.

Κάποια στιγμή, εἶχε ὑποψιαστῇ τὸν Κολλιδέ: Μήπως εἶχε μεταχειρισθῇ τὸ τέχνασμα ἐκεῖνο, γιὰ νὰ διευκολύνῃ τὴν δραπέτευσί του κατὰδικού; Μήπως, ἐνῶ αὐτὸς περιμένα σ' ἕνα μέρος, ὁ Ώντεκερ τὸ εἶχε σκάσει μ' ὅλη του τὴν ἡσυχία ἀπ' ἄλλου;...

Μά ἡ ὑπόνοια αὐτὴ δὲν μπόρεσε ν' ἀνβέξῃ στὴ λογικὴ σκέψι.

Ο Ζακεμέν κι' ο Κολλιδέ πέρασαν τὴν ὑπόλοιπη μέρα στὴν ἀκροθαλασσία, ἐνῶ οἱ περιπόλοι γυρῖζαν παντοῦ, ρωτοῦσαν τοὺς ἀποίκους κι' εἰδὶκαν τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ δραπετῆ.

Μὲ τὰ κυάλια του, ὁ Ζακεμέν ἐξερευνῶσε ὅλα τὰ βράχια ποὺ βρισκόταν ἀντικρου του. Κάπου - κάπου, οἱ ματιές του πέφτανε στὸ νησάκι, ὅπου εἶχαν φυλάξει ὅλη τὴ νύχτα τοῦ κακοῦ, αὐτὸς κι' ο Κολλιδέ.

Λίγο εἰσιψε μάλιστα ν' ἀνακαλύψῃ τὸν Ώντεκερ. Τὴ στιγμή ποὺ εἶχε ἐπιθυμῇ ὁ δυστυχεμένος καὶ σερνότανα καταγῆς γιὰ νὰ βρῇ ἕνα καλλίτερο καταφύγιό κατὰ τοῦ φλογεροῦ ἡλίου, τὰ κυάλια τοῦ Ζακεμέν ἐ-

τυχὲ νῆσαι γυρισμένα πρὸς τὸ νησάκι.

Ο δεσμοφύλακας διέκρινε τότε, ἀόριστα, μιὰ σκιά νὰ κινητῇ πάνω στοὺς σκούρους καὶ λείους βράχους. Σκούπισε τοὺς φακοὺς καὶ ἐξακούταξε.

Ύστερα, ἀμφιβάλλοντας, ἔδωσε τὰ κυάλια στὸν Κολλιδέ.

— Κυττάξτε καὶ σεις! τοῦ εἶπε.

Καὶ τοῦδεξέ τὸ νησάκι, ἐξηγώντας του τί τοῦ εἶχε φανῇ πὼς εἶδε.

Αφού κυττάξε μερικά στιγμές, ἀμίλητος, ὁ Κολλιδέ τὸν καθησύχασε ὕστερα:

— Εἶναι φύκια, ποὺ τᾶχει πάρει ὁ ἀνεμος...

Ο Ώντεκερ εἶχε σωθῇ καὶ πάλι!

Ὡστόσο, οἱ δύο ἐχθροὶ τοῦ δὲν ἐγκατέλειψαν τὸ παρατηρητήριό τους. Κάποιος μυστικὸ ἐνστικτὸ ἔλεγε στὸ μῖσος τους πὼς δὲν εἶχαν τελειώσει ἀκόμη ὅλα... Τὸ ἐπόμενο πρωὶ λοιπόν, μόλις ξημέρωσε, βρέθηκαν καὶ πάλι ἐκεῖ.

Οἱ περιπόλοι ποὺ εἶχαν ἀναζητήσῃ τὸν Ώντεκερ, εἶχαν γυρίσει πίσω ἀπράκτες.

Ὅταν ἕνας κατὰδικος δραπέτῃ πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ νησιού, δὲν ἀσχοιοῦνται περισσότερο μαζὶ του, γιὰτὶ εἶχε διὰς τὴς πιθανότητες ἐναντίον του. Πραγματικά, ἀπὸ κάθε εἰκόσι δραπέτες, οἱ δεκαπέντε ξαναγυρίζουν μόνοι τους στὰ κατέργα, τραυμαμένοι ἀπ' τὰ μαρτύρια καὶ τοὺς κινδύνους ποὺ συνάντησαν. Οἱ ὑπόλοιποι βρῖσκουν τὸ θάνατο — ἐκτὸς ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων. Ἡ πείνα, ἡ δίψα κι' ἡ σκληρότης τῶν ἰθαγενῶν τοὺς παραμονεύουν παντοῦ.

Οἱ περιπτώσεις δραπέτευσως ποὺ πέτυχαν μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, εἶναι σπανιώτατες.

Τὸ πρωί, ὁ ἥλιος φώτισε ξαφνικά τὸ νησί καὶ τὴν ἡσυχία θάλασσα.

Ο Ζακεμέν πήρε τὰ κυάλια του κι' ἐψάξε παντοῦ ὁλόγυρα, σ' ἕνα μεγάλο ἡμικύκλιο.

— Τίποτα! δῆλωσε στὸ τέλος. Πιστεύω πὼς ἄδικα κοιτάζουμε...

Κι' ἔκαμε μερικά βήματα γιὰ ν' ἀπομακρυνθῇ. Ο Κολλιδέ τὸν μιμήθηκε. Πρὶν κατεβῇ ὡστόσο τὴν πλαγιά καὶ πᾶψι πιά νὰ βλέπῃ τὴ θάλασσα, στράφηκε μηχανικά κι' ἐψάξε ὅλη τὴν ἐπιφάνειά της, ὡς τὸ μακρινὸ ὄριζοντα.

— Δὲν ὑπάρχει τίποτα, σὰς λέω, ἐπέμεινε ὁ Ζακεμέν. Πᾶμε νὰ φύγουμε.

Μά ὁ Κολλιδέ εἶχε σταματήσει κι' ἐξακολουθοῦσε νὰ κυττάξῃ. Φάνηκε πὼς δὲν εἶχε ἀκούσει τὰ λόγια ἐκεῖνα τοῦ Ζακεμέν. Ἀντὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, ξαναγύρισε στὸ σημεῖο ποὺ σφετόκανε πρὶν.

Ο ἄλλος τὸν μιμήθηκε. Καί, παρακολουθώντας τὴν κατεύθυνσι τῆς ματιάς του, ἄρχισε νὰ ψάχνῃ κι' αὐτὸς προσεκτικὰ τὴν ὑγρὰ ἐπιφάνεια ποὺ ἀστράφτε στὸν ἥλιο.

— Εἰκὴ!... εἶπε ἀγὰρ ὁ Κολλιδέ. Βλέπετε ἐκεῖνο τὸ μαῦρο σημεῖο!... ποὺ φαίνεται νὰ προχωρῇ σιγά... πολὺ σιγά... πρὸς τὴν ακτή;

— Διάβολε! Ἔχετε περίφημα μάτια, Κολλιδέ!

Κι' ὁ Ζακεμέν ἔστρεψε τὰ κυάλια του πρὸς τὸ σημείο ποὺ τοῦδειχνε ὁ ἄλλος. Ἐξοφικά, ἔδγαλε μιὰ φωνὴ ἐκπλήξεως:

— Τὸ μαῦρο σημεῖο εἶναι ἕνα ἀνθρώπινο κεφάλι! Γιὰ νὰ παίξῃ δὲ ἔτσι τὴ ζωὴ του, ἀνάμεσα στοὺς καρχαρίες, πρέπει νᾶχῃ πολὺ μεγάλο ἐνδιαφέρον αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος... Ναι, δὲν μπορεῖ νᾶναι ἄλλος ἀπ' τὸν Ώντεκερ!

— Ναι, αὐτὸς εἶναι. Τὸν ἀναγνώρισα! — Μά πὼς βρέθηκε στὴ θάλασσα, τώρα;...

— Ὁᾶκανε ἴσως λάθος στὴν ἡμέρα καὶ τὴν ὥρα.

— Ναι, ἴσως. Ἐκτὸς ἂν... — Τί θέλετε νὰ πῆτε;

— Ἐκτὸς ἂν τόσκασε πραγματικά τὴν περασμένη νύχτα καὶ κρύβτηκε στὸ νησάκι, λίγο πρὶν φτάσουμε κι' ἐμεῖς ἐκεῖ! Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι...

Ο Ζακεμέν δὲν συμπλήρωσε τὴ φράσι του. Οἱ δύο ἄντρες κυττάχτηκαν, μ' ἀγωνία, μὲ κάποιο τρόπο...

— Ἀν βρισκότανε στὸ νησάκι, θὰ μᾶς εἶδε, θὰ μᾶς ἀκούσει! πρόφερε ὁ Κολλιδέ.

— Καὶ θάνα! τώρα καλὰ πληροφορημένος γιὰ τοὺς σκοποὺς μας. Θά ξέρῃ δηλαδὴ πὼς τοῦ στήσατε παγίδα γιὰ νὰ τὸν ξεκάνετε!

Ο Κολλιδέ ἦταν χλωμός, σὰν πεθαμένος. Τὰ χέρια του ἔτρεμαν ἀσυνεπῶς.

Ἀρπάξε τὴν καραμπίνα ποὺ κρεμότανε στὸν ὦμο τοῦ ἄλλου. Ἦξερε πὼς ἦταν γεμάτη. Σημάδεψε. Μά δὲν κατάφερε νὰ κρατήσῃ σταθερὰ τὸ ὄπλο. Τοῦ ξέφυγε ἀπ' τὰ χέρια.

Ο Ζακεμέν ἔβαλε τὰ γέλια.

— Δώστε το σ' ἐμένα, εἶπε. Εἶναι δική μου δουλειά... Ἔσεις εἰσαστὲ ἀμάθητος...

Πῆρε τὴν καραμπίνα, σημάδεψε καλὰ καὶ πιέισε ὕστερα τὴ σκανδάλη.

Ο Ώντεκερ ἀκούσε τὴ σφαῖρα νὰ σφύριζῃ κοντὰ σ' αὐτὴ του.

— Μ' ἀνακαλύψανε!... εἶπε μὲ τὸ νου του. Ἡ μανία του ἐναντίον τῆς Τύχης ποὺ τὸν κατάρχε, δεκαπλασίαζε τὴς δυνάμεις του. Εἶχε λείψει τελείως ἡ ἀδυναμία του, ἡ κατάρπξι τῆς περασμένης νύχτας.

Ἀνάσανε βαθεῖα κι' ἔκανε βουτιά.

Ο Κολλιδέ κι' ὁ Ζακεμέν κυττάζαν, σκυμένοι πάνω ἀπ' τὸν ψηλὸ βράχο.

— Μοῦ φαίνεται πὼς τὸν πέτυχατε! εἶπε ὁ Κολλιδέ μ' ἀνακούφισι.

— Δὲν λαθεύουν οἱ σφαῖρες μου, περηρηνεύτηκε ὁ ἄλλος. Ἐχω πάρει βραβεῖα στὴ σκοποβολή.

Ο πυροβολισμὸς εἶχε δώσει τὸ σύνθημα τοῦ συναγερμοῦ. Ἐτρεσαν ἀπὸ παντοῦ στρατιῶτες, φύλακες. Ρώτησαν τὸ Ζακεμέν.

— Εἶν' ὁ Ώντεκερ... τοὺς ἐξήγησε ἐκεῖνος. Προσπαθοῦσε νὰ τὸ σκάσῃ... καὶ τὸν σκοτώσα!...

Τίποτα πιά δὲν φαινόταν πάνω στὴν ἡρεμὴ θάλασσα. Ὡστόσο ὁ Κολλιδέ ἐξακολουθοῦσε νὰ κυττάξῃ, ἐπίμονα. Καί, ξαφνικά, ψιθύρισε:

— Δὲν τὸν πέτυχατε, κύριε Ζακεμέν! Νάτος πάλι...

Πραγματικά, ὁ Ώντεκερ εἶχε ἀναγκασθῇ πιά ν' ἀνεδῇ στὴν ἐπιφάνεια γιὰ ν' ἀναπνεύσῃ.

Δέκα σφαῖρες τὸν ὑποδέχτηκαν ἀμέσως. Μά δὲν τὸν χτύπησε καμμιὰ.

— Ἀτσαυίδες εἶναι σήμερα! ψιθύρισε μὲ τικρὴ εἰρωνεία.

Κι' ἔκανε δεύτερο μακροβούτι, γιὰ νὰ κρυφθῇ.

— Αὐτὴ τὴ φορά, χτυπήθηκε! φώναξε κάποιος.

— Ναι, σίγουρα!

Μερικοὶ φύλακες εἶχαν πηδήσει κιόλας μέσα στὴ βάρκα τους καὶ τραβούσαν κουπὶ πρὸς τὸ μέρος ὅπου εἶχε χαθῇ ὁ δραπετής.

Ήταν ἕνας ἀγῶνας δρόμου ἀνάμεσα στὸν ἀνθρώπο καὶ στὴ βάρκα! Εἶδαν σὲ λίγο νὰ ξεπροβάλλῃ τὸ κεφάλι τοῦ Ώντεκερ, σὲ κάποια ἀπόστασι. Οἱ σφαῖρες σφύριζαν καὶ πάλι γύρω του, τὸν ἀγγίζαν σχεδόν, μά δὲν τὸν πετύχανε.

Πάνω ἀπ' τὸν ψηλὸ βράχο, ὁ Κολλιδέ παρακολουθοῦσε διὰς τὴς φάσεις αὐτοῦ τοῦ δράματος, λαχανιασμένος ἀπὸ ἀγωνία.

Ἐνοίωθε ἀόριστα πὼς παιζόταν ἡ ζωὴ του! Ἀν ξέφυγε ὁ Ώντεκερ, ἂν κατάφερνε μὲ κάποιο θαῦμα νὰ ἐγκαταλεψῇ τὸ καταρμένο νησί ὁ Κολλιδέ δὲν θάταν πιά ἀσφαλής! Ὁ δραπετῆς θὰ τὸν ξανάβρισκε μιὰ μέρα καὶ θὰ τὸν ζητοῦσε λογαριασμὸ γιὰ τὴν ἀτιμία του.

Ὅσο θαρραλέος καὶ δυνατὸς κι' ἂν ἦταν ὁ Ώντεκερ, μάντεψε ὡστόσο πὼς ἡ πάλι ἐκεῖνη δὲν θὰ μπορούσε νὰ κρατήσῃ γιὰ πολὺ: Ἡ θά τὸν χτυποῦσε μιὰ σφαῖρα, ἢ θὰ πνιγόταν!

Τὴ στιγμή ποὺ ξαναεβάνε στὴν ἐπιφάνεια, ἐνοίωσε ξαφνικά νὰ τὸν ἀγγίξῃ κάτι τι, ποὺ περνούσε γρήγορα δίπλα του. Κι' ἀνατρίχιασε συγκορμος.

— Ἕνας καρχαρίας!...

Βγήκε στὴν ἐπιφάνεια, ἀνάσανε βαθεῖα, τραβῆξε τὸ μαχαίρι του καὶ περιμένα τὴν ἐπίθεσι, χτυπώντας συγχρόνως τὰ πόδια του γιὰ νὰ κινή ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερο βόρυβο.

Ὅλοι ξέρουν πὼς οἱ καρχαρίες εἶναι ἐτσι φτιαγμένοι, ὥστε, γιὰ ν' ἀρπάξουν τὴν λεία τους, πρέπει νὰ γυρίσουν ἀπὸ πλάτη ἢ μὲ τὸ πλευρὸ. Χάρις σ' αὐτὸ τὸ μειονέκτημά τους, ἕνας ἱκανὸς καὶ ψυχραίμος κολυμβητής, μπορεῖ πολλές φορές νὰ τοὺς ξεφύγῃ.

Ο καινούργιος ἐκεῖνος κίνδυνος αὐξήσε τὸ θάρρος τοῦ Ώντεκερ.

Γύρω του, οἱ σφαῖρες χτυποῦσαν ἀδιάκοπα τὸ νερό. Μά αὐτὸς φρόντιζε νὰ μὴν κολυμπᾷ ὁλοίγια. Ἐκανε ἐλιγμούς, χανότανε γιὰ νὰ ξαναφανῇ μακρύτερα, καὶ

κέρδιζε ὁλοένα ἀπόστασι ἀπ' τὴ βάρκα, ποὺ ἦταν ἀναγκασμένη νὰ προχωρῇ ἀργὰ καὶ μὲ προφύλαξι γιὰ ν' ἀποφεύγῃ τὴς ἀμέτρητες ξέρες.

Ο καρχαρίας ἐπανάλαβε τὴν ἐπίθεσι. Ὁ Ώντεκερ εἶδε, πάνω ἀπ' τὸ νερό, τὸ πτερύγιο τῆς ράχης του νὰ κατευθύνεται σὰν βέλος πρὸς τὸ μέρος του.

Τὴ στιγμή ἀκριβῶς ποὺ ἔφτασε κοντὰ του, αὐτὸς βούτηξε ἀπὸτομα, ἔφτασε κατὰ ἀπ' τὴν ἀσπρη κοιλιά τοῦ καρχαρία κι' ἔχωσε μέσα ἐπανεπιλημένως τὸ μαχαίρι του, στριφογυρίζοντας το, γιὰ νὰ μεγαλώσῃ ὅσο μπορούσε τὴν πληγή.

Οἱ ἐπιβάτες τῆς βάρκας εἶχαν πᾶσι τὴν ὥρα νὰ τραβᾶνε κουπὶ καὶ παρακολουθοῦσαν τὴν δραματικὴ πᾶλη. Ὁ καρχαρίας θὰ πετύχαινε, ὅτι δὲν εἶχαν κατορθώσει οἱ σφαῖρες τους! Ἦταν περὶττὸ, λοιπόν, νὰ ἐξακολουθήσουν νὰ κυνηγᾶνε τὸ δραπετή...

Μόνον ὁ Ζακεμέν, ποὺ δὲν μπορούσε νὰ δῇ ἀπὸ τόση ἀπόστασι τί συνέβαινε, ἐξακολουθοῦσε νὰ πυροβολῇ στὴν τύχη πάνω ἀπ' τὸν ψηλὸ βράχο. Τὸν παρακινούσε σ' αὐτὸ κι' ὁ Κολλιδέ, λυσσασμένος καὶ τρομαγμένος, γιὰτὶ τοὺς ξέφευγε τὸ δυστυχισμένο θῦμα τους.

— Δὲν θὰ τὴ γλυτώσῃ, εἶπε κάποιος. — Ὁχι, ἀδύνατον!

Γιὰ μερικά δευτερόλεπτα, δὲν φάνηκε τίποτε πιά. Θάλεγε κανεὶς πὼς ἡ θάλασσα ἤθελε νὰ σκεπασθῇ μ' ἕνα αἰώνιο πέπλο τὸ δράμα ποὺ εἶχε συμβῇ στὰ βάθη της...

Ύστερα, τὸ νερὸ βάφηκε ξαφνικά κόκκινο.

— Αὐτὸ ἦταν! Τὸν ἔφαγε!... εἶπε ἕνας φύλακας.

— Τὸ φοικαρά!... Τί φριχτὸς θάνατος! — Ὁ! Μά κυττάξτε, λοιπόν!

Οἱ φύλακες ἐσκύψαν, κυττάζαν. Κι' ἐκεῖνος ποὺ εἶχε δείξει ὁκτο γιὰ τὸν Ώντεκερ, γέλασε καὶ εἶπε:

— Βιάστηκαμε πολὺ νὰ τοῦ ψάλομε τὸ νεκρώσιμο!

Πραγματικά, εἶχε ἀνεδῇ στὴν ἐπιφάνεια τὸ πτώμα τοῦ καρχαρία, μὲ τὴν κοιλιά πρὸς τὰ πάνω. Καί, πενήντα μέτρα πρὸς τὰς, πολὺ κοντὰ τώρα στὴν ακτή, εἶχε φανῇ πάλι τὸ κεφάλι τοῦ Ώντεκερ, ποὺ δαπανούσε ὅλη του τὴ ζωὴ σὲ μιὰ τελευταία προσπάθεια...

Ἐκεῖ ποὺ βρισκότανε τώρα, δὲν μπορούσαν νὰ τὸν δουν πάνω ἀπ' τὸ ὕψωμα, γιὰτὶ τὸν ἐκρύβαν οἱ βράχοι. Κι' οἱ ἐπιβάτες τῆς βάρκας δὲν μπορούσαν προσωρινὰ νὰ κάνουν τίποτα. Περιμένα, λοιπόν, νὰ βγῇ στὴ στεριά ὁ Ώντεκερ, γιὰ νὰ τὸν σηματοδύνουν καλύτερα.

Μά ὁ δραπετῆς δὲν ἦταν τόσο ἀνόητος, ὥστε νὰ ἐκτεθῇ στὸν κίνδυνο. Γλυστρώντας ἀνάμεσα στὰ βράχια, κρυμμένος παντοῦ, ἔφτασε σ' ἕνα σημεῖο τῆς ακτῆς, ὅπου

δὲν μπορούσαν νὰ τὸν δουν, οὔτε καὶ νὰ τὸν πυροβολήσουν.

Εἶχε γλυτώσει ἀπ' τὴ θάλασσα, τοὺς καρχαρίες, τὴς σφαῖρες!

Ήταν τελείως ἐξαντλημένος. Τὸν βασάνιζε ἡ δίψα. Μά ἤξερε τώρα ποὺ θὰ μπορούσε νὰ τὴ σβύσῃ: Ὑπῆρχαν σ' ὅλη τὴν ακτὴ πολλὰ μικρὰ ποταμάκια, ποὺ κατέβαιναν ἀπ' τὸ βουνό.

Σύρθηκε ὡς ἕνα ἀπ' αὐτὰ κι' ἤπιε ἀχόρταγα τὸ καθαρὸ νερὸ του. Ὅσο ξεδίψαγε, ξανάβρισκε τὴς δυνάμεις του, τὴ ζωὴ καὶ τὴν ἐλπίδα.

Ἐφαγε ὕστερα μερικά φρούτα, ποὺ δὲν ἔλειπαν εὐτυχῶς σ' αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ νησιού.

Μά, τώρα ποὺ εἶχε περάσει πιά ὁ ἄμεσος κίνδυνος, ἡ νευρική του ὑπερέτασι ἔδωσε τὴ θέσι τῆς στὴν κατὰπτωσι. Ἐγινε ξαφνικά ἀδύνατος, σὰν μικρὸ παιδί. Τὰ πόδια του κοπήκανε. Τοῦ φαινόταν πὼς ἔνα φορτὶο τεράστιο βάραινε στοὺς ὤμους του. Κι' ἐνοίωθε μιὰ ἀκατανίκητη νύστα...

Ἀν κοιμόταν ἔτσι, κοντὰ στὸ ποταμάκι, δύο βήματα μακριὰ ἀπ' τὸ δρόμο, κινδύνευε νὰ τὸν ἀνακαλύψουν γρήγορα καὶ νὰ τὸν πιάσουν τὰ ἀποσπάσματα ποὺ θαύγαζαν ἀσφαλῶς γιὰ τὸν ἀναζητήσαν.

Μά τού ἦταν ἀδύνατο νὰ φύγῃ, νὰ περπατήσῃ ἀκόμα, νὰ φτάσῃ στὸ δάσος! Αὐτὸ ξεπερνούσε τὴς δυνάμεις του...

Τὸ μόνο ποὺ μπόρεσε νὰ κάμῃ, ἦταν νὰ συρθῇ ὡς τοὺς πυκνοὺς θάμνους ποὺ σκεπάζαν τὴ στεγνὴ κοίτη ἑνὸς ρυακιοῦ. Χώθηκε ἐκεῖ μέσα κι' ἀποκοιμήθηκε ἀμέσως, βαρεῖα, ἀνίκανος πιά νὰ σκεφθῇ, νὰ καταλάβῃ πὼς κινδύνευε νὰ πληρώσῃ ἀκριβὰ αὐτὸ τὸν ὕπνο καὶ νὰ πᾶνε χαμένες οἱ τρομαεῖς ὥρες ποὺ εἶχε περάσει στὸ τελευταῖο εἰκοσιτετράωρο.

Μά αὐτὸ ἀκριβῶς τὸν ἔσωσε. Οἱ χωροφύλακες ἀπὸ τὸν κυνηγούσαν, πέρασαν σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπ' τὴν κρύπτη του, χωρίς νὰ ὑποψιάσουν καθόλου τὴν παρουσία τὸν τόσο κοντὰ τους.

την πείνα. Τα λίγα φρούτα που είχε φάει, δεν άρκουσαν για να του ξαναδώσουν τις δυνάμεις του.

Είδε λίγο μακρύτερα κάμποσα άγριοπερίστερα. Μάζεψε πέτρες, σήρθηκε όσο μπορούσε πιο κοντά τους κι' άρχισε να τα πετροβολάει. Κατάφερε να σκοτώσει ένα απ' αυτά.

Μά δεν μπορούσε ν' άναψη φωτιά, κι' έτσι άναγκάστηκε να τὸ φά ὡμό. Ὡστόσο, ἔπαψε πιά νά τὸν βασανίζει τὸ στομάχι του καὶ μπόρεσε νά κοιμηθῇ.

Ξύπνησε πρὶν βραδυάση. Περὶμενε ὅμως νά σκοτεινιάσῃ καλά, πρὸς τὴν συνεχίσει τὸ δρόμο του.

Τ' ἄλλο βράδυ, ὅταν ξύπνησε, εἶδε κάτω ἀπ' τὰ πόδια του ἕνα μεγάλο κοπάδι ἀπὸ βόδια, πού τὰ ὠδηγοῦσε στὴ βοσκὴ ἕνας καβαλλάρης, ἐφωδιασμένος μ' ἕνα μαστίγιο μὲ μακρὸ λουρί. Δυὸ μεγαλόσωμα σκυλιὰ τρέχανε δεξιά κι' ἀριστερά ἀπ' τ' ἄλογό του.

Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, εἶναι πρῶην κατάδικοι, κι' ἔχουν τόσο ἀγαπήσει τὴ σκληρὴ δουλειὰ τους καὶ τὴν ἀγρία ζωὴ πού περνᾶνε, ὥστε δὲν σκέπτονται πιά καθόλου τὴν Εὐρώπῃ, τὴ Γαλλίᾳ, καὶ ζοῦν εὐτυχισμένοι.

«Μπορεῖ ἴσως νὰ μὲ βοηθήσῃ αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος...» εἶπε μὲ τὸ νοῦ του ὁ Ὑντεκέρ. Δὲν ἔχει κανένα συμφέρον νὰ μὲ πρὸδῶσῃ... Μπορῶ νὰ τὸν ἐμπιστευθῶ...»

Κι' ἄρχισε νὰ κατεβαίνει τὸ δεινροφυτεμένο λόφο, ἀπ' ὅπου εἶχε δῆ τὸ κοπάδι τῶν βοδιῶν. Τὸ σκυλιὰ τὸν μυρίστηκαν καὶ τὸν κυνηγήσανε.

Σκαρφάλωσε σ' ἕνα δέντρο, γιὰ νὰ τ' ἀποφύγῃ.

Ὁ καβαλλάρης τὸν εἶδε καὶ φώναξε πίσω τὰ σκυλιὰ του. Βλέποντας πὼς ἦταν ἀσπλος, καθυσάνασε, καὶ δὲν ἀσχολήθηκε πιά μαζί του. Καθὼς ὅμως ἀπομακρυνότανε, ὁ Ὑντεκέρ τοῦ φώναξε:

— Κύριε! Κύριε! Σταθήτε μιὰ στιγμὴ, σὰς παρακαλῶ!

Ὁ καβαλλάρης σταμάτησε καὶ τὸν ρώτησε μὲ βραχνή φωνή:

— Τί μὲ θέλετε;

— Ἐχῶ τρεῖς μέρες νησιτικός, κύριε... ἐξήγησε ὁ Ὑντεκέρ.

Ὁ βοῖδοβοσκὸς τὸν κύτταξε μὲ προσοχή. Τὰ σκυλιὰ του δὲν γαυγίζαν πιά. Τ' ἄλογο του εὗρισκε τὴν εὐκαιρίαν νὰ βοσκήσῃ λίγο, στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ.

— Βάζω στοίχημα πὼς τὸ σκάσατε ἀπ' τὰ κότερα! εἶπε.

— Ναί, ὡμόλογησε ὁ δραπετής.

— Καὶ πὼς σὰς λένε Ὑντεκέρ;

— Πὼς τὸ ξέρετε;

Ὁ καβαλλάρης ἀνασάκωσε τοὺς ὤμους του κι' ἀπάντησε:

— Μὰ δὲν βρίσκόμαστε τόσο μακριὰ ἀπ' τὰ κότερα, ὥστε νὰ μὴ μαθαίνουμε τὰ νέα! Ἀλλῶστε, χθὲς καὶ προχθὲς, ψάχνανε παντοῦ νὰ σὰς βροῦνε τ' ἀποσπάσματα καὶ δώσανε σ' ὅλους τὴν περιγραφή σας.

Ὁ Ὑντεκέρ ἔκαμε μιὰ χειρονομία ἀπελπισίας. Ὁ ἄλλος ὅμως πρόσθεσε:

— Μὴ φοβόσαστε, δὲν πρόκειται ἐγὼ νὰ σὰς προδῶσω!... Ἀλλῶστε, τ' ἀποσπάσματα δὲν περνᾶνε ποτὲ τὸ βουνό. Ὁταν βρεθῆτε ἀπ' τ' ἄλλο μέρος του, θάσαστε πιά ἀσφαλῆς... τούλαχιστον ἀπ' τοὺς χωροφύλακες!

Ἐβγαλε ἀπ' τὸ δισάκι του ψωμί, τυρί κι' ἕνα μεγάλο κομμάτι κρέας ψητό.

— Φάτε πρῶτα αὐτὰ... εἶπε. Ἐχετε ἀνάγκη νὰ δυναμώσετε.

Μόλις βρήκε τὴ δύναμι ὁ Ὑντεκέρ νὰ ψιθυρίσῃ ἕνα «εὐχαριστῶ». Ρίχτηκε στὸ φαγητό, σάν λύκος...

Ὁ καβαλλάρης τὸν κύτταξε, χαμογελώντας μὲ οἶκτο. Ὅταν τελείωσε τὸν ρώτησε:

— Τί λογαριάζετε τώρα νὰ κάνετε;

— Δὲν ξέρω.

— Πού σκοπεύετε νὰ πάτε;

— Ὁ μοναδικὸς σκοπὸς μου εἶναι νὰ φύγω, ὅσο πιο μακριὰ μπορῶ, γιὰ νὰ μὴ μὲ ξαναπιάσουνε.

Μὰ δὲν ξέρετε λοιπὸν πὼς ὑπάρχουν ἐννεμήτα ἐννὴ πθανότητες νὰ βρῆτε τὸ θάνατο, καὶ μόνο μιὰ νὰ πετύχῃ ἡ δραπετευσί σας;

— Ναί, μοῦ τῶχουν πῆ, αὐτό.

— Κι' ὅμως...

— Κι' ὅμως πῆρα τὴν ἀπόφασιν νὰ δοκιμάσω!

— Λίγο δύσκολο τὸ βλέπω! μουρούρισε ὁ καβαλλάρης. Τελοστάντων, αὐτὸ εἶναι δουλειὰ δική σας... Ἐλάτε μαζί μου. Σ' ἕνα τέταρτο, θὰ φτάσουμε στὸ σπῆτι μου. Θὰ σὰς δώσω τότε τὸ φῶμα γιὰ τρεῖς-τέσσερες μέρες.

Ὁ Θεὸς νὰ σὰς ἔχῃ καλά! εἶπε ὁ Ὑντεκέρ, δακρυσμένος.

Μὰ ὁ τραχὺς καβαλλάρης δὲν ἐνοιῶθε τέτοιες ἀδυναμίες, γιατί, βλέποντας τὰ δάκρυά του, ἀνασάκωσε τοὺς ὤμους του μὲ κάποια περιφρόνησι.

Ξεκίνησαν κι' οἱ δυὸ μαζί. Τὰ βόδια προχωροῦσαν ἀργὰ στὴν πεδιάδα. Ὅταν ἔκοβε κανένα ἀπ' τὸ κοπάδι, ὁ φύλακας τοὺς ἔκανε ἕνα νόημα στὰ σκυλιὰ κι' ἐκεῖνα τρέχανε ἀμέσως νὰ τὸ ξαναφέρουν στὸ σωστό δρόμο.

Πέρασε ἔτσι ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας. Ἐπι-

τέλους, φτάσανε στὸν προορισμό τους. Ὁ καβαλλάρης ξεπέμει τότε, μῆκε στὸ σπῆτι του κι' ἔφερε ἕνα σακκούλι γεμάτο μὲ τρῶφιμα καὶ εἶδους: κρέας ξερὸ καὶ καπνιστό, φρούτα, ψωμί, κρασί κι' ἕνα μπουκάλι κονιάκ.

Αὐτὰ θὰ σὰς φτάσουνε γιὰ πολλὰς μέρες, εἶπε μὲ τὸν ἴδιο τραχὺ κι' ἀπότομο τόνο. Προσπαθήστε νὰ κάνετε οἰκονομία, ὅσο μπορεῖτε...

Ὁ Ὑντεκέρ θέλησε νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ καὶ πάλι. Μὰ ἐκεῖνος τὸν δέχθηκε:

— Ὁχι, ἀφίστε τώρα τὶς εὐχαριστίες! Ἡμῶνα κι' ἐγὼ κατάδικος, σάν καὶ σὰς. Ἐμείνα 20 χρόνια στὰ κότερα. Τώρα δουλεύω ἐλεύθερα. Ἡ ζωὴ πού κάνω εἶναι δύσκολη, ἀλλά μ' ἀρέσει, μ' εὐχαριστεῖ.

Πρὶν φύγῃ ὁ Ὑντεκέρ, ὁ ἄλλος τοῦ εἶπε ἀκόμη:

— Ἄν συναντήσετε ἄλλους βοῖδοβοσκούς, μπορεῖτε νὰ μεταχειρισθῆτε τ' ὄνομά μου... Μὲ λένε Λεὼν Μορτιέ. Σὰς συμβουλεύω ὅμως νὰ μὴ μιλήσετε καθόλου γιὰ μένα στους ἰθαγενεῖς, γιατί μ' ἔχουνε στὸ στομάχι. Τοὺς ἔχω περιποιηθῇ ἀρκετὲς φορὲς μὲ τὴν καρμπύνα μου!...

Ὑστερα, δίχως νὰ ἐνδιαφερθῇ πιά γι' αὐτόν, τοῦ γύρισε τὴν πλάτη.

Κι' ὁ γολγοθὰς τοῦ δυστυχισμένου ἀνθρώπου ξανάρχισε...

Χάρις στὸν Λεὼν Μορτιέ, ἦταν τούλαχιστον ἥσυχος γιὰ πολλὰς ἡμέρες ἀπὸ τρῶφιμα.

Δὲν θέλησε ὅμως νὰ τὸν ρωτήσῃ γιὰ τὸ δρόμο πού θ' ἀκολουθοῦσε. Προχωροῦσε μπροστὰ, στὴν τύχη, ἐλπίζοντας στὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ.

Δὲν ὑπῆρχε δρόμος, οὔτε καν ἕνα ἀπλὸ μονοπάτι. Τίποτ' ἄλλο ἀπ' τὸ πυκνὸ καὶ μυστηριώδες δάσος πού σκέπαζε τὸ κέντρο τοῦ νησιού. Τίποτ' ἄλλο ἀπ' τὰ ψηλὰ αἰωνόβια δέντρα, πού στὴν κορυφὴ τους χαλοῦσαν τὸν κόσμο οἱ πολυχρύμοι παπαγάλοι καὶ τ' ἄλλα πουλιὰ. Τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὴν ἀδιάβητη ζούγκλα, καταφύγιο τῶν ἀγρίων, σκληρῶν κι' ἀνυπότακτων ἰθαγενῶν.

Ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος πού τὸν ἀπειλοῦσε, στὰ ἀγνοῦσα αὐτὰ μέρη, ἦταν ἡ δίψα. Ἐνὼ στὶς ἀκτὲς ὑπῆρχαν ἀρκετὰ ποτάμια, πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ νησιού γίνονταν σπάνια.

Οἱ δυὸ ἐπόμενες μέρες, μετὰ τὴ συνάντησιν μὲ τὸν Λεὼν Μορτιέ, πέρασαν δίχως τίποτε τὸ ἐξαιρετικόν. Ὁ δραπετὴς συνάντησε μερικὸς ἰθαγενεῖς, πού τὸν κύτταξαν μὲ περιέργεια. Πρόσεξε μάλιστα πὼς τὸν παρακολουθοῦσαν ὀλόκληρη τὴν ἡμέρα, καὶ περιμενε καμμιά δυσάρεστη ἐκπλήξι γιὰ τὸ βράδυ, τὴν ὥρα πού θ' ἀποκοιμιόταν βαθεῖα, τακισμένος ἀπ' τὴν κόρυσι.

Γελᾶσθηκε ὅμως. Ἡ νύχτα πέρασε ἡρεμῇ. Οἱ ἰθαγενεῖς εἶχαν ἀπομακρυνθῇ, δίχως νὰ τὸν ἐνοχλήσουν.

Ὅσο λίγο κι' ἂν ἔτρωγε, τὰ τρῶφιμα πού τοῦ εἶχε δώσει ὁ Μορτιέ πλησίαζαν νὰ ἐξαντληθοῦν. Γιὰ νὰ διαρκέσουν περισσότερο, μάζεψε κι' ἔτρωγε ἄγρια φρούτα, ὅταν εὗρισκε. Παρ' ὅλ' αὐτὰ, ὅμως, ἔφτασε ἡ ἡμέρα πού ἔφαγε τὸ τελευταῖο κομμάτι ξερὸ ψωμί, τὴν τελευταία μπουκίαν καπνιστοῦ κρέας.

Στὸ ἔξης, θὰ ἦταν πιά στὸ ἔλεος τῆς Τύχης.

Πέρασαν τρεῖς μέρες ἀκόμη. Τὴν τελευταία, ἔμεινε ἀναγκαστικὰ κοντὰ σ' ἕνα βάλτο, ὅπου εἶχε βουτήξει τὰ καταπληγμένα πόδια του. Τοῦ ἦταν ἀπολύτως ἀδύνατο νὰ προχωρήσῃ μακρύτερα.

Ἡ μοναξιά πού τὸν τριγύριζε, βάρανε στὴν ψυχὴ του σάν ἐφιάλτης.

Θὰ προτιμοῦσε νάπεφε ἀνάμεσα σὲ μιὰ ἄγρια φυλὴ ἰθαγενῶν καὶ νὰ κινδυνέψῃ νὰ πεθάνῃ μὲ φριχτὰ βασανιστήρια. Τούλαχιστον θάβλεπε τότε ἕνα ἀνθρώπινο πρόσωπο... ἔστω κι' ἐχθρικό...

Ὅλην ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα τῆς ἀναγκαστικῆς ἀναπαύσεως κοντὰ τὸ βάλτο, πού τὸν δηλητηρίαζε μὲ τὶς νωστὲς ἀναθυμιάσεις του, τὸν ἔβλεπε ὁ περὶ τὸς καὶ ξαναγύριζαν στὴ μνήμη του οἱ ἱστορίες τῶν δραπετεῦσαν πού εἶχε ἀκούσει ἄλλοτε στὰ κότερα.

Κανεὶς ἀπ' τοὺς δραπετὲς δὲν εἶχε γλυτώσει! Ὅλοι εἶχαν πεθάνει, μὲ σκληρὰ βασανιστήρια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

Οἱ κακὲς συνέπειες ΤΗΣ ΤΕΜΠΕΛΙΑΣ

Μερικὰ ἐκπληκτικὰ πειράματα σ' ἕνα πανεπιστήμιο τοῦ Καναδᾶ

— Ἄς μπορούσα νὰ μὴν κάνω τίποτα γιὰ λίγον καιρὸ, ἀπολύτως τίποτα!... ἔλεγε πολλές φορές, κουρασμένα.

Σκεφθήκατε ὅμως τί θὰ γινόταν ἂν ἡ εὐχὴ σας πραγματοποιεῖται καὶ δὲν εἴχατε νὰ κάνετε τίποτα, ἔστω καὶ γιὰ λίγες μόνο μέρες; Ἡ ἀπάντησι τῶν ἐπιστημονικῶν πάνων σ' αὐτό, εἶναι πραγματικὰ ἐκπληκτικὴ καὶ διόλου... ἐνθαρρυντικὴ.

Τὸ πιο πιθανὸ νὰ συμβῇ σ' αὐτὴν τὴν περίπτωση, λένε, εἶναι ὅτι θὰ βλέπατε ἀνυπερκότους πραινικίτρινους ἀνθρώπους νὰ σὰς κυνηγοῦν, θὰ νοιώθατε στὸ σῶμα σας τὶς σφαίρες τῶν ἐπιτιπῶν ἐνὸς φανταστικοῦ διαστημοπλοίου καὶ θὰ παρακολουθοῦσατε τὴν παραέλασιν προϊστορικῶν τεράτων μέσα σὲ τροπικὰ δάση!... Ὅλα εἶχατε δηλαδὴ παραισθήσεις καὶ θὰ βλέπατε ἀλλοτρεῖς εἰκόνες μὲ ἀνοικτὰ τὰ μάτια!...

Ὅσο κι' ἂν φαίνεται παράξενο, ἡ ἀλήθεια εἶναι αὕτη. Ἐνας ἀνδρας, πού δὲν ἔκανε τίποτα γιὰ πολλὰς ὥρες, εἶδε νὰ τὸν παρατηροῦν δεκάδες ζευγάρια γυαλιᾶ, πάνων σὲ πρόσπασι πού δὲν εἶχαν μάτια! Κάποιος ἄλλος, πού ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες δὲν ἔκανε τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ τρώῃ καὶ νὰ τεμπελιάζῃ, ἐνοιῶθε στὸ σῶμα του... ἡλεκτρικὲς ἐκκενώσεις.

Τὰ περισσότερα αὐτὰ, μαζί μὲ ἀρκετὰ ἄλλα, ἔκαναν τοὺς ἐπιστήμονες νὰ σκεφθοῦν, ὅτι, πίσω ἀπὸ τὴν ἀδυναμία τῶν ἀνθρώπων νὰ κινηθῇ καὶ νὰ κάνῃ κάτι, κρυβεῖται ἕνα καινούργιο καὶ ἀνεξερεύνητο πεδίο.

Ἀρχισαν, λοιπὸν, μιὰ σειρά ἀπὸ πειράματα στὸ Πανεπιστήμιο Μὰκ Γκίλ τοῦ Καναδᾶ, μὲ σκοπὸ νὰ ἀνακαλύψουν καθεὶν σχετικὸ μὲ τὴν τεμπελία, νὰ μάθουν δηλαδὴ, γιατί οἱ ὑπάλληλοι, πού βαριούνται, κάνουν λάθη στὴ δουλειὰ τους, γιατί ἡ μονοτονία προκαλεῖ ἀτυχήματα στὰ ἐργοστάσια, γιατί ἡ ἀνία μπορεῖ νὰ διαλύσῃ εὐτυχισμένους γάμους.

Πρόσφεραν, λοιπὸν, σὲ φοιτητάς, πού βάθελαν νὰ γίνουν πειραματόζωα, ἀπὸ ἑπτὰ δολάρια τὴν ἡμέρα, γιὰ νὰ μὴ κάνουν τίποτα!...

Ἀπὸ τὶς πρώτες κιόλας μέρες, πολλοὶ φοιτητὰὶ δέχθηκαν μὲ ἐνθουσιασμό, ἐλπίζοντας, ὅτι θὰ κέρδιζαν χωρὶς κόπο ἕνα σεβαστὸ ποσόν. Πολὺ γρήγορα ὅμως ἀνεκάλυψαν, ὅτι ἦταν ἀδύνατο νὰ μὴν κάνουν τίποτα, γιὰ διάστημα περισσότερο ἀπὸ τέσσερις ἡμέρες καὶ ζήτησαν νὰ τοὺς ἀπαλλάξουν ἀπὸ τὸ μαρτύριο αὐτὸ τῆς τεμπελίας.

Ὁ μόνος πού κατάρθωσε νὰ ἀντῆξῃ ἀρκετὰ, ἦταν ἕνας φοιτητής, πού ἔμεινε τεμπέλης ἐπὶ 135 ὥρες.

Ὅλοι ὅμως, χωρὶς καμμιά ἐξαιρέσι, εἶχαν παραισθήσεις καὶ ἀδικαιολόγητους φόβους, στὸ διάστημα τῶν πειραμάτων.

Οἱ φοιτητὰὶ - πειραματόζωα κλείσθηκαν σὲ χωριστὰ ὑπνοδωμάτια, ὅπου χωρὶς μόνον ἕνα στρώμα. Τὸ κεφάλι τους ἀκούμπουσε σὲ ἕνα μαλακὸ μαξιλάρι.

καὶ στὰ μάτια τους εἶχαν θαμπὰ γυαλιὰ, πού δὲν ἄφηναν τὸ φῶς νὰ τοὺς ἐνοχλῇ καὶ πού συγχρόνως τοὺς ἐμπόδιζαν νὰ βλέπουν.

Τὰ χέρια τους ἦταν κλεισμένα σὲ χοντρά γάντια, πού ἐφάρμοζαν σφιχτὰ στοὺς καρπούς. Τὸ γεγονός, ὅτι δὲν μπορούσαν νὰ δοῦν, ἔκανε τοὺς περισσότερους νὰ μὴ νοιώθουν εὐχάριστα. Ἀλλὰ τὰ γυαλιὰ ἔμεναν στὰ μάτια τους σ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ πειράματος! Μόνο δὲ ὅταν ἦταν ὥρα γιὰ φαγητό, τοὺς ἐβγαζαν τὰ γάντια.

Σχεδὸν ὅλοι τους, πέρασαν τὶς πρώτες ὀκτὼ ὥρες τῆς ἀπομονώσεως κοιμώμενοι. Ὑστερα, ἀρχισαν νὰ σφυρίζουν καὶ νὰ τραγουδοῦν, προσπαθοῦσαν νὰ συγκεντρώσουν τὴ σκέψιν τους στὶς σπουδὲς τους καὶ νὰ συλλογίζονται εὐχάριστα πράγματα. Στὸ τέλος, ὅμως, ὅλοι ἔπαψαν νὰ σκέπτονται καὶ ἐγκαταλείφθηκαν στὸν κόσμον τοῦ ὄνειρου.

Δώδεκα ὥρες μετὰ τὴν ἀπομόνωσιν τους, ἀρχισαν οἱ παραισθήσεις. Ὁ ἕνας ἔβλεπε μπροστὰ του μιὰ σκηνὴ ἀπὸ τὴν ἐξοχὴ, παρ' ὅλο πού δὲν μπορούσε νὰ δῇ τί γινόταν τριγύρω.

Ἐνας ἄλλος ἔβλεπε γιὰ πολλὰς ὥρες συνεχῶς μιὰ ομάδα ἀπὸ κίτρινους ἀνθρώπους, ἐνὼ ἕνας τρίτος εἶναι ἀκόμη σίγουρος, ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ ἄλλο πλανήτη πού εἶδε μὲ κλειστὰ τὰ μάτια, ἦταν πραγματικοί!...

Ὅλοι οἱ φοιτητὲς ξεγυλοῦσαν, ὅτι δὲν μπορούσαν νὰ δοῦν καὶ ἀπολαμβάνουν μὲ ἐνδιαφέρον τὰ ὄνειρά τους. Ὑστερα ὅμως τὰ βαρεθήκαν καὶ ἀρχισαν νὰ ἐνοχλοῦνται. Πολλοὶ, μάλιστα, ἔβγαλαν τὶς φωνὲς καὶ ζήτησαν νὰ τοὺς ἐλευθερώσουν ἀμέσως.

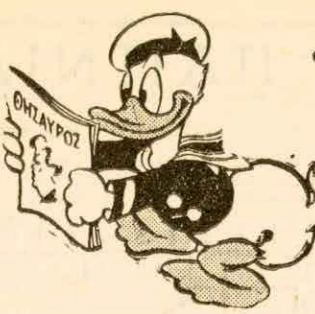
Ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Μὰκ Γκίλ, δόκτωρ Μπέττον, πού, μαζί μὲ τὸν δόκτορα Ντὼν Χέμπ, ἔκανε αὐτὰ τὰ πειράματα, ἀποφάσισε νὰ γίνῃ καὶ ὁ ἴδιος πειραματόζωο, γιὰ νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὶς παρατηρήσεις τῶν φοιτητῶν.

Δώδεκα ὥρες, λοιπὸν, μετὰ τὸ κλείσιμό του στὸ θάλαμο, ὁ δόκτωρ Μπέττον ἀρχισε καὶ ὁ ἴδιος νὰ χάνῃ τὴν ἐπαφὴ μὲ τὴν πραγματικότητα καὶ νὰ ἔχῃ παραισθήσεις. Ἐκεῖνα πού κυρίως ἔβλεπε, ἦταν χρωματιστοὶ δίσκοι, παρ' ὅλο, πού τὰ μάτια του ἦταν σκεπασμένα.

Οἱ ἐπιστήμονες πιστεύουν, ὅτι ὅλοι βλέπουμε παρόμοια πράγματα γιὰ λίγο, πρὶν ἀπὸ τὸν ὕπνο. Ὅταν ὅμως αὐτὸ διαρκέσῃ ἀρκετὲς ὥρες, ἐνὼ εἴμαστε ξύπνιοι, τὰ ἀσημαντὰ αὐτὰ σχήματα ὑπερδενδύονται καὶ δὲν μπορούμε νὰ ἀπαλλαγούμε ἀπὸ αὐτὰ.

Τώρα οἱ ἐπιστήμονες προσπαθοῦν νὰ βροῦν τοὺς ἀνθρώπους, πού θὰ θελήσουν νὰ λάβουν μέρος σὲ μιὰ καινούργια σειρά ἀπὸ πειράματα. Ὅλα πρὲς ὅμως νὰ ξεπεράσουν τὸ ρεκόρ τῶν 135 ὥρων, γιὰ νὰ δοῦν σὲ ποιά κατάστασιν φτάνει ὁ ἀνθρώπος, ὅταν μείνῃ τεμπέλης γιὰ μερικὲς ἡμέρες.

Ἐκεῖνο πάντως, γιὰ τὸ ὁποῖο φαίνεται νὰ εἶναι βέβαιον οἱ ἐπιστήμονες ἀπὸ τώρα, εἶναι ὅτι τὸ μισὸ μέρος τοῦ ἐγκεφάλου προμηθεύει αἰσθήσεις στὸ ἄλλο μισό. Ὅταν παύουν νὰ ὑπάρχουν οἱ «φυσικὲς» αἰσθήσεις, τότε προμηθεύει αἰσθήσεις πού στὴν πραγματικότητα δὲν ὑπάρχουν, καὶ ἔτσι προκαλοῦνται οἱ παραισθήσεις.

Εὐχαριστῶ ἱστοριοῦλα

Γιὰ νὰ μὲ σκάσῃ!

— Ἄ νὰ χαθῆς, κύριε!

Αὕτη ἦταν ἡ ἀγενεστότη ἀπάντησις τῆς Μελομένης στὸ εὐγενέστατο κομπλιμέντο, πού τῆς ἔκανε. Συγκεκριμένα, τῆς εἶπα, τὴν ὥρα πού περνοῦσε μπροστὰ ἀπὸ τὸ καφενεῖο, ὅπου περνοῦσε τὶς περισσότερες ὥρες τῆς ἡμέρας μου, προσπαθώντας νὰ βρῶ μιὰ δουλειὰ μὲ μεγάλες ἀποδοχὲς κι' ἐλάχιστες ὥρες ἐργασίας.

— Ἄν ὅλες οἱ γυναῖκες ἦταν ὁμορφες σάν καὶ σένα, ἡ γῆ θὰ ἦταν ἕνας παράδεισος γεμάτος ἀγγελουδιὰ.

Κι' ἀντὶ νὰ συγκινήθῃ, ἀντὶ νὰ ταραχθῇ, ἀντὶ νὰ χαμογελάσῃ τούλαχιστον, μοῦ εἶπε αὐτὸ πού μοῦ εἶπε. Κι' ἀπάνω πού ἐνοιῶθα νὰ μὲ παίρῃ τὸ παράπονο κι' ἕνα δάκρυ, ἐτοιμαζότανε νὰ κατρακυλήσῃ ἀπὸ τὰ ἐκφραστικὰ μάτια μου στὰ φιλοσοφημένα μάγουλά μου, ἄκουσα τὴ φωνὴ τοῦ φίλου μου τοῦ Σπύρου:

— Μὴν παίρῃς κατάκαρδα τὰ νάτια της, Παντελῆ. Τὰ κάνει γιὰ νὰ σὲ σκάσῃ.

Ἡ καρδιά μου ξαφνιάστηκε ἀπὸ ἕνα εὐχάριστο σκίρτημα πού τῆς μεταδόθηκε κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὸ μυαλό μου.

«Δίκην ἔχει ὁ Σπύρος, συλογιστῆρα. Θέλει νὰ μὲ σκάσῃ. Νὰ μὲ κάνῃ νὰ τὴν ἀγαπήσω περισσότερο».

Ἀλλὰ πόσο περισσότερο; Ἐγὼ, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ πού τὴν εἶδα, τὴν ἀγάπησα τὴν Μελομένην πολὺ, ἀπέραντα, ἀπὶθάναν, μέχρι μπάφιασμοῦ πού λένε. Φυσικά, ὅμως, ἐκεῖνη δὲν μπορούσε νὰ ξέρῃ, ὅτι εἶχα ἐξαιτῆσει τὰ σχετικά περιθώρια.

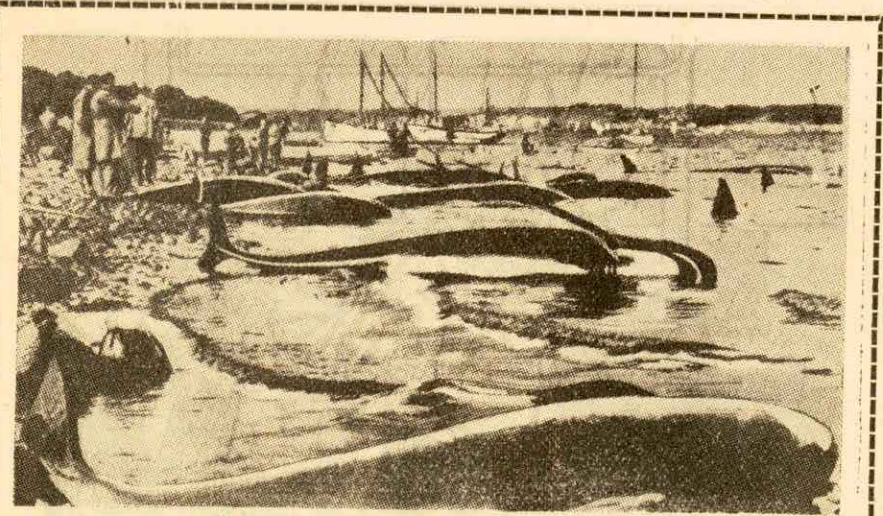
— Ὅπως κατὰλαβας, τὸ νερό πού μοῦ ἔριξε, ἦταν τούλαχιστον ἕνας γκαζοτενεκές. Πού νὰ πείραχτώ, ὅμως, ἐγώ; Ἡξέρα πιά τὸ μυστικόν.

— Τὰ κάνει γιὰ νὰ μὲ σκάσῃ!

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα, στένεψαν

— Παντελῆ! Εὐχαριστῶ τὸν κύριο, πού μὰς πρόσφερε θέσι στὰ γόνατά του!

ὍΤΑΝ ΤΑ ΚΗΤΗ ΧΑΝΟΥΝ ΤΑ ΝΕΡΑ ΤΟΥΣ
Ἐξήντα πέντε παράξενα θαλάσσια κῆτη, εἶδος φάσινας καὶ δελφινιοῦ. Ἐχασαν πρὸ ἡμερῶν τὰ νερά τους καὶ μῆλιναν στὸ φῶριτ Βέιλε τῆς Ἀσίας. Ὅταν μὲ τὴν ἀμπωτὴ τὰ νερά ἀποτραπῆθηκαν, τὰ κῆτῃ αὐτὰ ἔμειναν πάνω στὴν ἄμμο. Οἱ δὲ ψαράδες τῆς περιοχῆς σὲ μιὰ ὁμαδική τους ἐξόρμησιν μὲ ὅπλα καὶ ἄλλα φοινικὰ ὄργανα σκότωσαν πενήντα περίπου ἀπ' αὐτὰ. Χρειάστηκε νὰ ἐπέμειναν ἀδυναμικά ὄργανα γιὰ νὰ σταματήσουν τὴ μανία τους, ἡ δὲ Ἐταιρεία Προστασίας Ζῶων ὑπέβαλε μῆνυσι ἐναντίον ὅλων ἐκείνων πού ἐπέδειξαν βαρβαρότητα πρωτοφανή, ὅπως χαρακτηρίζεται, στὰ δανικά χρονικά.

την πολιορκία μου. Έγινε, κα-
τά πως λένε, της κάπας της μα-
νίκι. Σε καμιά βδομάδα, με
φανάσανε στο «οικείο» Αστυνο-
μικόν Τμήμα».

— Να πάψεις να ενοχλῇς την
κοπέλλα, μου είπε αυστηρά ο
ἀξιωματικός της υπηρεσίας.

— Είσαστε βέβαιος, ότι την
ενοχλῷ; τὸν ρώτησα χαμογε-
λώντας μυστηριωδώς.

— Έτσι μὲς ἀνέφερε ἡ ἱ-
δία, με πληροφόρησε.

— Ίσως, ἀλλὰ ἡ ὑπόθεσις
ἔχει κάποιο βάθος, τοῦ ἐξήγη-
σα, διατηρώντας τὸ μυστηριώ-
δες χαμόγελό μου.

— Καὶ τὸ Τμήμα ἔχει κρα-
τητήρια, με ἀποπήρε.

Ἀπεχώρησα χωρίς να τοῦ κά-
νω λιανὰ τὸ «βάθος τῆς υποθέ-
σεως». Κι' ἐνῶ κατέβαινα τὶς
σκάλες, μουρμουρίζα:

— Μπράβο πείσμα καὶ νάζι,
Μελπομένη. Ὡς καὶ στὴν Ἀ-
στυνομία με κατήγγειλες γιὰ νὰ
με σκάσει!

*
Ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες, ἔ-
κανα μιά εὐχάριστη διαπίστω-
σι. Ἡ Μελπομένη — γιὰ νὰ με
σκάσει, τὸ ἀτίμο! — ἐδγαινε
κάθε ἀπογεύμα περίπατο μ' ἕνα
ἀσουλούποτο μαντράχαλο. Κι'
ὅσο μ' ἐβλεπε νὰ τὴν παρακο-
λουθῶ, τόσο πρὶς μακρυνούς πε-
ριπάτους πηγαίνανε. Κι' ὅταν
κατάλαβε, ὅτι δὲν ἔχανα τὴν ὑ-
πομονή μου, οὐτε με τρεῖς, οὐτε
με τέσσερις, οὐτε με πέντε ὥ-
ρες, ἐφήρμοσε τὰ γουῆ-ἐντ.
Τραδάγαγε δηλαδὴ τὰ Σαββα-
τοκύριακα ἐκδρομές. Πότε στὸ
Λουτράκι, πότε στὸ Σούνιο, πό-
τε στὸ Ξυλόκαστρο. Κι' ἀσφα-
λῶς σκυλιάζε ἀπὸ τὸ κακό της
ποῦ διαπίστωνε, ὅτι δὲν τὰ κα-
τάφερνε «νὰ με σκάσει». Ὡς-
που, γιὰ νὰ πετύχῃ τὸ σκοπό
της, ἔβαλε τὸν μαντράχαλο νὰ
με δειρῇ.

Ἀλλὰ καὶ πάλι τζίφος! Τὶς
ἔφαγα ὠραία-ὠραία καὶ ἡσυχά-
ησυχά, ἐνῶ τὴν κὺτταζα χαμο-
γελώντας γιὰ νὰ τῆς ἀποδείξω
πὺς ἀισθανόμουν τὸ ἐσωτερι-
κὸ δράμα της. Τῆς ἔδωσα δη-
λαδὴ νὰ ἐνωσήσῃ πὺς ἤξερα πο-
λὺ καλὰ γιὰτί τὰ ἔκανε ὅλ'
αὐτά.

Καὶ τότε — βρέ, τί σοῦ εἴ-
μαι ἡ γυναίκα, τέλος πάντων!
— ἡ Μελπομένη ἔφτασε στὸ
ἀποκορύφωμά τοῦ ναζιού της.
Τὴν περασίωσε Πέμπτη παν-
τρεύθηκε τὸν μαντράχαλο. Πα-
ρακολούθησα τὸ μυστήριο με τὸ
μυστήριο χαμόγελό μου, ποῦ
κάνει γοητευτικότερο τὸ στόμα
μου, ἀπὸ τὸ ὅποιο, ἀντὶ εὐ-
χῆς, βγήκε ἡ πάρα κάτω φρά-
σις:

— Πεισματάρια, Μελπομένη!
Τὸ κάνεις γιὰ νὰ με σκάσεις!...

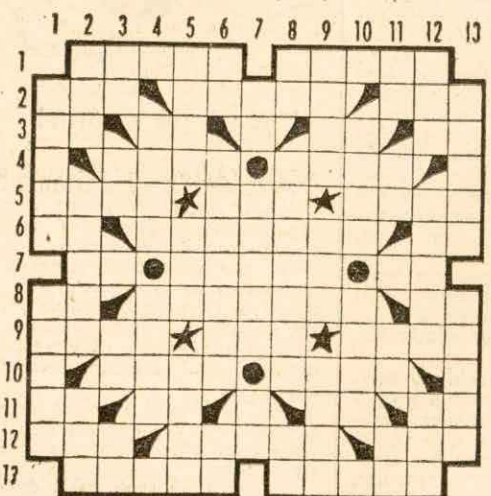
Γ. ΓΙΑΝ.

ΑΣΥΝΤΗΤΑ ΘΕΡΑΠΕΙΑ
ΠΡΟΪΟΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΗ
ΡΥΤΙΔΩΝ - ΛΕΚΕΔΩΝ
ΠΑΛΛΗΡΩΣΕΙΣ ΤΩΝ ΙΣΤΩΝ
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
ΔΙΕΚΥΜΕ ΜΙΚΡΑ ΜΗΛΑΤΑ ΒΑΘΕΩΣ ΚΥΜΑΤΩΝ
ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΙΣ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ
ΜΕΣΟΧΡΩΝΑ ΗΛΕΚΤΡΟΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΟΝΗΣ
Constant
ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 28 ΤΗΛ. 36-396

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Ὁριζοντίως καὶ καθέτως

Οἱ ἴδιες λέξεις με τὶς ὁποῖες θὰ συμπληρώσετε
ὁριζοντίως τὸ σταυρόλεξο αὐτό, θὰ σχηματιστοῦν
καὶ καθέτως, στὶς ἴδιες ἀκριβῶς θέσεις:

- 1) Ἀρχαία χώρα, μεταξύ Περνασσού, Οἴτης καὶ Φωκίδος. — Τὸ αὐτὸ χαιδευτικά.
- 2) Πρόθεσις. — Τὴν ἐνίκησε ὁ Παστέρ. — Θεὰ τῶν ἀρχαίων.
- 3) Προϊόντα κατοικίδιων ζώων. — Ἀσχή ἀπαγορεύσεως. — Βυζαντινὴ νότα. — Ὑποθετικόν.
- 4) Βουνὸ τῆς Θεσσαλίας. — Ἀγαθὰ.
- 5) Βόρβορος. — Ἀρχικά ἰδρύματος. — Ἡρώς τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου.
- 6) Προσωπικὴ ἀντωνυμία. — Ἐπὶ τοῦ Βιργιλίου. — Βυζαντινὴ νότα.
- 7) Ἰρλανδὸς χιουμορίστας. — Ἀλλάξε τὴν μορφή τῆς Τουρκίας. — Ἀρβρό.
- 8) Τροπικὸ ἐπίρρημα. — Βάρβαρο ὅπου οἱ Σπαρτιάτες γκρέμιζαν τοὺς κακούργους. — Νότα.
- 9) Χρήσιμη σ' ἕνα μπουκάλι. — Ἀρχὴ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ. — Λιμάνι τῆς Β. Ἀφρικής.
- 10) Οἱ μαγειρίτσες τοῦ κάνουν μεγάλη κατανάλησι. — Διευκολύνει τὴν χώνευσι.
- 11) Γαλλικὸ χρυσάφι. — Ἀρβρό. — Θεὸς τῶν Αἰγυπτίων. — Ἐπιφώνημα.
- 12) Θὰ τὰ βρῇτε σ' ὅλες τὶς ἐφημερίδες. — Παρουσιάζει μεγάλῃ κίνησι κατὰ τὶς ἐργασίμες ὥρες. — Σπρώχνω.
- 13) Ἀναπνοή. — Ἐμπεριέχω.

Κ. Π. ΣΑΛΑΠΑΤΑΣ

Μικρὰ προβλήματα

- Α) Ἐνας ἀδελφὸς λέει στὴν ἀδελφή του: — Πρὶν ἀπὸ πέντε χρόνια εἶχα ἀκριβῶς τὰ ἑξαπλάσια χρόνια ἀπ' τὰ δικά σου. Σὲ πέντε χρόνια ὅμως ἡ ηλικία μου θὰ εἶναι μόνο διπλάσια τῆς δικῆς σου. Πόσων χρόνων εἶναι τὰ δύο ἀδελφία;
- Β) Ἀν στὴ τὸμπολα τραβῇ κανεὶς δύο ἀριθμούς συγχρόνως ποῖες εἶναι οἱ μεγαλύτερες πιθανότητες; Νὰ εἶναι καὶ οἱ δύο ἀριθμοὶ μονοί, νὰ εἶναι καὶ οἱ δύο ζυγοί, ἢ νὰ εἶναι ὁ ἕνας μονὸς καὶ ὁ ἄλλος ζυγός;
- Γ) Ἐνας λύκος κάνει 7 πηδήματα μέσα στὸ ἴδιο χρονικὸ διάστημα ποῦ ὁ σκύλος ποῦ τὸν κυνηγᾷ κάνει μόνο 6. Δεδομένου ὅμως ὅτι 3 πηδήματα τοῦ σκύλου ἰσοδυναμοῦν μὲ 4 πηδήματα τοῦ λύκου, πόσα πηδήματα θὰ κάνει ὁ σκύλος γιὰ νὰ φτάσῃ τὸν λύκο ποῦ προηγείται κατὰ 20 πηδήματα (τοῦ λύκου);
- Δ) Ἐνας ἱστορικὸς κάθησε καὶ ὑπολόγισε πόσα χρόνια ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Χριστοῦ, ἡ ἀνθρωπότης ἔζησε εἰρηνικά. Διεπίστωσε ὅτι ἐκπληκτικὸς ὅτι μόνο μιά μέρα πέρασε χωρὶς ἐπαναστάσεις καὶ πολέμους ἐναντὶ 10 ἡμερῶν κατὰ τὶς ὁποῖες ἀνθρώπινον αἷμα χυνόταν σὲ πεδία μαχῶν. Ἐχοντας ὅπ' ὀφιν σας αὐτὴ τὴν ἀναλογία, μπορεῖτε νὰ βρῇτε πόσα χρόνια ἀπὸ τὸ 1 μέχρι τὸ 1954 πέρασε ἡ ἀνθρωπότης ἀπόλυτα εἰρηνικά, χωρὶς νὰ χυθῇ οὔτε σταγόνα αἵμα;

Ποῖά ἀπ' τὶς τρεῖς

Ἀπὸ τὶς τρεῖς ἀπαντήσεις ποῦ συνοδεύουν καθεμιά ἀπὸ τὶς κατωτέρω ἐρωτήσεις, μόνο ἡ μία εἶνε σωστὴ. Προσπαθήστε νὰ τὴν βρῇτε διαγράφοντας τὶς δύο ἄλλες.

- 1) Πόσες χορδὲς ἔχει ἡ μπαλαλάικα; — 3 — 4 — 6.
- 2) Ποιὰ εἶνε ἡ μεγαλύτερη ἐκκλησία τοῦ κόσμου; — Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων. — Ὁ καθεδρικός ναὸς τοῦ Λονδίνου. — Ὁ Ἅγιος Πέτρος τῆς Ρώμης.
- 3) Ποῖος ἔγραψε τοὺς «Ἀδελφούς Καραμαζώφ»; — Ὁ Τολστόι. — Ὁ Τουργένιεφ. — Ὁ Ντοστογιέφσκυ.
- 4) Πότε ἔγιναν τὰ ἐγκαίνια τῆς «Σκάλας» τοῦ Μιλάνου; — Τὸ 1778. — Τὸ 1815. — Τὸ 1872.
- 5) Ποῖο εἶναι τὸ βαρύτερο μέταλλο; — Ὁ χρυσός. — Τὸ μολύβι. — Τὸ αἰδερὸ.
- 6) Ποῖος πλανήτης βρίσκεται πλησιέστερα στὸν ἥλιο; — Ὁ Ἑρμῆς. — Ἡ Ἀφροδίτη. — Ἡ Γῆ.

Τενόγριφες

Προχθές κι' ἐγὼ μιά μούσα
νὰ γράψω πολεμοῦσα.
Μὰ κατὰ λάθος βάρω
τὸν τὸνο παραπάνω.
κι' ἀντὶ γιὰ μούσα — κρίμα —
κοινὸ ἔγραψα ρῆμα.

Λεξιγριφές

Ἄλογο χωρὶς οὐρά
καὶ αὐτὸ καμιά φορά,
λύτῃ ἐξαφανίζεται,
κι' ἕνας ἀρχοντας σεμνός
βασίληα Ἀθηναίου γιοῦς,
στὴ θέσι τοῦ ἐμφανίζεται.

Πρόβλημα παρατηρητικότητος

Οἱ δύο αὐτὲς εἰκόνες φαίνονται ἐκ πρώτης ὁψεως ἐντελῶς ὅμοιες κι' ὅμως διαφέρουν μεταξύ τους σὲ 20 μικρολεπτομέρειες. Ἀν τὶς ἀνακαλύψετε καὶ τὶς 20 μέσα σὲ δύο λεπτὰ τῆς ὥρας, τότε θὰ σας ἀ-
εἰξουν συγχορητῆρια γιὰ τὴν παρατηρητικότητά σας.

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 82

ΜΕ ΤΟ ΣΥΝΘΗΜΑ ΤΟΥ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ

Καθισμένοι κοντὰ στὸ παράθυρο, στὸ σκοτεινὸ δωμάτιο, οἱ δύο ἄντρες περίμεναν, μετὰ νεύρα τεντωμένα. Εἶχαν ἀνάμεσά τους ἕνα πολυβόλο, στημένο πάνω σ' ἕνα κάθισμα. Ἀπ' τὴ διπλανὴ κάμαρα ἀκούγονταν ἦχοι ραδιοφώνου.

— Ξέρεις τί φοβάμαι, Τζέι; εἶπε νευρικά ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς ἄντρες. Μήπως αὐτὸ τὸ καταραμένο ραδιόφωνο μὰς ἐμποδίσῃ ν' ἀκούσουμε τὸ κουδούνισμα τοῦ τηλεφώνου.

— Μπορεῖ. — Πρέπει νὰ καταφέρουμε τὸ γέρο νὰ τὸ κλείσῃ. Πήγαίνε ἐσύ, Χάρρυ, νὰ τὸν παρακαλέσης, νὰ τοῦ πῇς πὺς θέλουμε νὰ κοιμηθούμε.

Ὁ Χάρρυ βγήκε στὸ διάδρομο καὶ χτύπησε τὴ διπλανὴ πόρτα. Τοῦ ἀνοῖξε ἕνας γέρος, ἀναμάλιασμένος, μετὰ τὴ δυσφορία ζωγραφισμένη στὰ μάτια του.

— Σταματήστε πιά αὐτὸ τὸ καταραμένο ραδιόφωνο! τοῦ εἶπε ὁ Χάρρυ. Ἐγὼ... κι' ἡ μητέρα μου, δίπλα, δὲν μποροῦμε νὰ κλείσουμε μάτι.

— Τὸ ραδιόφωνο εἶναι ἡ μόνη διασκέδασι ποῦ μοῦ ἀπόμεινε, ἀπάντησε ξερὰ ὁ γέρος. Ἀφίστε με ἥσυχο!

Ὁ Χάρρυ πήρε ὕψος συμφιλωτικὸ, γιὰτί τοῦ εἶχε δηλώσει ὁ Τζέι πὺς δὲν ἔπρεπε γιὰ κανένα λόγο νὰ μαλώσουνε μετὰ τὸ γέρο.

— Ἀκούστε με, παππού, εἶπε. Ἡ μητέρα μου εἶν' ἀρρωστή, πολὺ ἀρρωστή...

— Ἄν εἶν' ἔτσι, πάει καλά. Θὰ χαμηλώσω τὸ ραδιόφωνό μου, τόσο πὺς δὲν θὰ τὴν ἐνοχλή πιά.

Ὁ Χάρρυ γύρισε στὴν ἄλλη κάμαρα κι' ἀνάγγειλε στὸ Τζέι τὴν ἐπιτυχία του. Ὑστερὰ ξανακάθησαν κι' οἱ δύο κοντὰ στὸ παράθυρο, ἀκίνητοι, μετὰ τὰ μάτια καρφωμένα στὴ μισοσκοτεινὴ πόρτα τοῦ ἀντικρυνοῦ σπιτιοῦ καὶ μετὰ τὸ πολυβόλο τους ἐτοιμο.

Ξαφνικά, ὁ Τζέι κύτταξε τὸ ρολοῖ του.

— Ἐννέα καὶ 25, δῆλωσε. Θὰ βγῇ ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή. Ὁ ἀρχηγὸς μὰς εἶπε νὰ περιμένουμε τὸν «ἐπὶ-
λάτῃ» ἀπὸ τὶς 9 ὥς τὶς 10.

Ὁ γέρος εἶχε κρατήσει τὴν ὑπόσχεσί του: Τὸ ραδιόφωνο δὲν ἀκούγονταν πιά σχεδόν.

Σὲ μιά κάμαρα τῆς αὐλῆς τοῦ ἀντικρυνοῦ σπιτιοῦ, ὁ Ρόσιτερ, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Τζέι καὶ τοῦ Χάρρυ, κουδέντιαζε μετὰ τὸ δημοτικὸ συμβούλο Πόμπαν. Ὁ ἀνδρῶπος αὐτός, ἀπὸ πολλὰ τιμιότητα ἡ ἀπὸ ἀνοησία, δὲν ἐννοοῦσε ν' ἀφίστῃ τοὺς γκάνγκστερ νὰ «δουλέψουν» ἐλεύθερα.

Τὸ βράδυ αὐτό, τοῦ φαίνονταν παράξενα φιλικὲς οἱ διαθέσεις τοῦ Ρόσιτερ. Ὁ ἀνδρῶπος τὴν ἴδια ἀντίληψι εἶχε τὴ στιγμή ποῦ ἐσ-
φυεγε. Ὑστερὰ... δὲν θάχε πιά τὸν καιρὸ νὰ τὴν ἀλλάξῃ, γιὰτί θὰ τὸν θέριζε τὸ πολυβόλο!

Μ' ὅλο ποῦ ἦταν ἐλαττωμένη ἡ κίνησι αὐτῇ τὴν ὥρα, ἀδύνατον πάντως ἀπ' τὸ ἀντικρυνὸ σπιτί κι' ἄλλα ἄτομα. Κι' ὁ δρόμος ἦταν τόσο ἀδύνατος φωτισμένος ὥστε οἱ δύο γκάνγκστερ δὲ νὰ μποροῦσαν νὰ διακρίνουν πρόσωπα ἀπ' τὸ παράθυρο.

Νὰ γιὰτί ὁ Ρόσιτερ εἶχε σοφιστῇ τὸ σύνθημα τοῦ τηλεφώνου.

Ἡ κάμαρα ποῦ εἶχαν νοικιάσει ὁ Τζέι καὶ ὁ Χάρρυ, δὲν εἶχε τηλεφώνο. Εἶχε ὅμως ἡ διπλανή, τοῦ γέρου. Ὁ Ρόσιτερ εἶχε σημειώ-
σει τὸν ἀριθμὸ του. Θὰ τὸν κα-
λοῦσε, ἀμέσως μόλις θάφυγε ὁ Πόμπαν καὶ θὰ κατέβαινε πρὸς τὸ δρόμο. Οἱ ἀνδρῶποι τοῦ θ' ἀκούγαν ἀπὸ δίπλα τὸ κουδούνισμα τοῦ τηλεφώνου, καὶ θὰ χτυποῦσαν τότε μετὰ τὸ πολυβόλο τὸν Πόμπαν, μόλις θὰ παρουσιαζόταν στὴν ἐξώπορτα.

Περίμεναν τώρα, βουβοί, νευρικοί. Μὲς' στὴ σιωπὴ τῆς κάμα-
ρας, δὲν ἀκούγονταν παρά οἱ σιγανοὶ κι' ἀκαθόριστοι ἦχοι τοῦ ραδιοφώνου.

Ἡ ὥρα περνοῦσε, καὶ τὸ τηλεφώνο δὲν κουδούνιζε... Κάποια βγήκε ἀπ' τὴν ἀντικρυνὴ πόρτα κι' ἀπομακρύνθηκε. Ὁ Τζέι ἄ-
ναψε τσιγάρο.

— Γιατί ἀργεῖ ἔτσι, αὐτὸς ὁ Πόμπαν; εἶπε ἀνίσχυα.

— Εἶναι τρομερὸς φλύαρος. Ὁ ἀρχηγὸς θὰ πασχίξῃ τώρα γιὰ νὰ τὸν ξεφορτώσῃ.

Ἡ ἀντικρυνὴ ἐξώπορτα ξανάνοιξε, γιὰ νὰ βγῇ κι' ἄλλο ἄτομο, ποῦ χάθηκε στὸ σκοτάδι.

— Ἄν μποροῦσαμε ν' ἀναγνωρίσουμε αὐτοὺς τοὺς ἀνδρῶ-
πους!... μουρμούρισε ὁ Τζέι.

— Μείνε ἥσυχος, τοῦ εἶπε ὁ ἄλλος. ὁ ἀρχηγὸς δὲν θὰ ξεχάσῃ νὰ τηλεφωνήσῃ!

Ὁ Τζέι ξανακύτταξε τὸ ρολοῖ του, στὴ φλόγα τοῦ ἀναπτήρα του.

— Δέκα παρὰ ἕνα λεπτό! εἶπε μετὰ φρόδια ζαρωμένα. Ὁ Πόμπαν πρέπει νὰ βγῇ πιά! Ἐμεινε πολὺ περισσότερο ἀπ' ὅσο πρό-
βλεπε ὁ ἀρχηγός...

Τὸ ραδιόφωνο σάπασε τελείως. Σίγουρα, ὁ γέρος, θὰ εἰσιμα-
ζότανε νὰ πλαγιάσῃ.

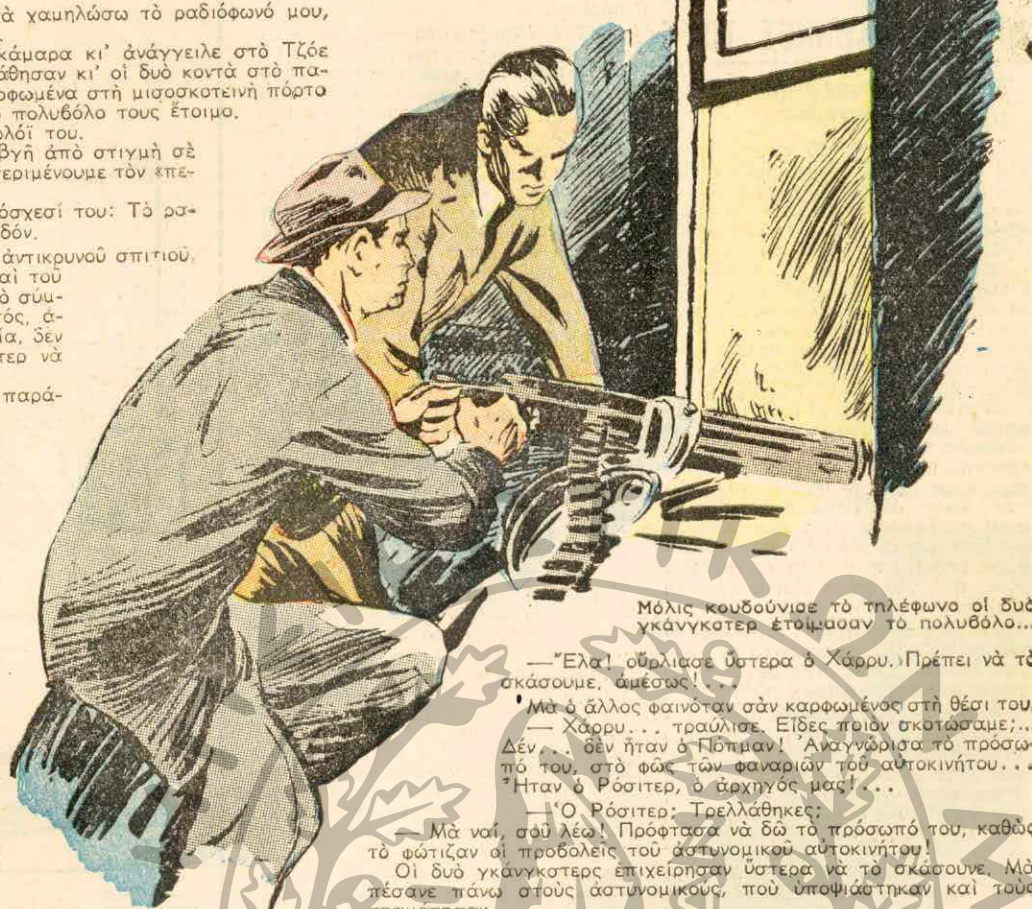
Πέρασαν ἄλλα πέντε λεπτά. Καί, ξαφνικά, κουδούνισε τὸ τηλε-
φώνο! Οἱ δύο γκάνγκστερ τινάχτηκαν, ἐσκυψαν, ἐτοίμασαν τὸ πολυβόλο.

Ἡ ἀντικρυνὴ πόρτα ἀνοῖξε, καὶ φάνηκε στὸ κατῶφλι μιὰ σι-
λουέτα. Ἀμέσως τὸ πολυβόλο ἀρχισε νὰ ξερονᾷ τὸ θάνατο!

Τὴν ἴδια στιγμή, ἐστρίψε ἀπ' τὴ γωνία τοῦ δρόμου ἐν' αὐτοκί-
νητο. Οἱ προβολεῖς τοῦ φωτιστῶν τὸν ἀν-
θρῶπο ἐκείνο, καθὼς τὸν ζάπλωναν χάμω οἱ σφαίρες.

Τ' αὐτοκίνητο ἔτυχε νάναί τῆς ἀστυνο-
μίας. Σταμάτησε ἀπτόμοα καὶ πῆδησαν ἔ-
ξω μερικὸι πόλισμαν.

Στὸ δωμάτιο τῶν δύο γκάνγκστερ εἶχε ἀπλωθῇ σιωπὴ γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα.

Μόλις κουδούνισε τὸ τηλεφώνο οἱ δύο γκάνγκστερ ἐτοίμασαν τὸ πολυβόλο...

— Ἐλα! οὐρλιάσε ὕστερὰ ὁ Χάρρυ. Πρέπει νὰ τὸ σκάσουμε, ἀμέσως!

Μὰ ὁ ἄλλος φαίνονταν σὰν καρφωμένος στὴ θέσι του.

— Χάρρυ... τραυλίσε. Εἶδες ποῖον σκοτάσαμε;... Δὲν... δὲν ἦταν ὁ Πόμπαν! Ἀναγνώρισα τὸ πρόσω-
πό του, στὸ φῶς τῶν φαναριῶν τοῦ αὐτοκινήτου...

Ἦταν ὁ Ρόσιτερ, ὁ ἀρχηγὸς μὰς!...

— Ὁ Ρόσιτερ; Τρελλάθηκε;

Μὰ ναι, σοῦ λέω! Πρόφτασα νὰ δῶ τὸ πρόσωπό του, καθὼς τὸ φωτίζαν οἱ προβολεῖς τοῦ ἀστυνομικοῦ αὐτοκινήτου!

Οἱ δύο γκάνγκστερ ἐπιχείρησαν ὕστερὰ νὰ τὸ σκάσουν. Μὰ πέρασε πάνω στοὺς ἀστυνομικούς, ποῦ ὑποψιάστηκαν καὶ τοὺς σταμάτησαν.

Στὸ μεταξύ, στὴ διπλανὴ κάμαρα, ὁ γέρος ἐξηκούσε στὸ γυῖο του ποῦ τοῦ εἶχε τηλεφωνήσει:

— Δὲν μποροῦσα νὰ σ' ἀκούσω γιὰ ἕνα λεπτό, παιδί μου. Εἶχε ξεσπάσει κάπου ἐδῶ δίπλα ἕνα τρομερὸ πανδαμῶνιο... δὲν ἔβρω γιὰτί.

— Ἦθελα, πρὶν κοιμηθῇ, μπαμπά, νὰ σὲ ρωτήσω πὺς εἶσαι, ἀπάντησε μιά φωνὴ νεανική.

— Εὐχαριστῶ, εἶμαι πολὺ καλά... Μὰ φαίνεται πὺς τόχεις σύστημα νὰ με θυμάσαι στίς πρὶς ἀκατάλληλες στιγμές! Αὐτὴ τὴν ὥρα, ἐπὶ παραδείγματι, ξέρεις πὺς προτιμῶ νὰ μ' ἀφίνουν ἥσυχο...

Μὰ ποῦ ἦσουν πρὶν ἀπὸ λίγο, μπαμπά; δέκοψε ὁ νέος. Εἰκοσι λεπτά, τὸ λιγώτερο προσπαθοῦσα νὰ σὲ πάρω στὸ τηλε-
φώνο, καὶ δὲν τὸ κατῶθωνα.

— Χά, χά! Σοῦ τὴν ἔφτασα! φάναξε ὁ πατέρας. Καλὰ νὰ πάθης!... Ἀπ' τὶς 9 ὥς τὶς 10, τὸ ραδιόφωνό μου ἐπαίξε μιὰ θαυμασιὰ κωμῶδια. Γιὰ νὰ μπορέσω λοιπὸν νὰ τὴν ἀπολαύσω δί-
χως νὰ μ' ἐνοχλήσῃ κανεὶς, εἶχα κατεβάσει, ἀπ' τὶς 9 ὥς τὰ τώρα, τὸ ἀκουστικὸ τοῦ τηλεφώνου!...

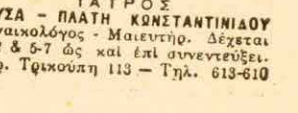
Z, ΛΙΝΓΚΛΑΤΕΡ

τά υποβάλλετε και να δίνετε
 ρος στους νεαρούς να σας
 ορκοῦν χωρίς κανένα σκοπό
 χωρίς σόδα μελλον. Δυσ

σχέσεις σας. Φοβούμαι πώς
αυτά που σας είπε ο άλλος
α... τρικλοποδιά!

ΕΡΗ

πάτε να σας ση
 τως ἐγώ σας
 Phyllis σὲ συνδύ
 le Phyllis για
 σύμφωνα με τη
 για. Θά σας πα

αὐτὸν ἰατρός. Παν-
νιστῶ τὴν crème
μὲ τὴν Per-
liparὰ δέρματα,
ἐσώκλειστη ὁδη-
γαλῶ ἐν και-

1. ΝΙΚΟΛΕΤ Σ ΟΠΟΥΛΟ

430

ΟΙ ΔΩΔΕΚΑΔΕΣ ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Συμπεθεριάσματα

Μουσαφιρλήκια είχε τρεις μήνες τώρα η 'Εφταλία. Μιά άνεση της, του σκονιού και του παλουκιού, ήθε απ' τη Σαλονίκη να μάθει ψαλίδι, να πάρη δίπλωμα! Κι' η 'Εφταλία, τ' αὐτὴ καὶ τὸ μάτι τοῦ συνοικισμοῦ, πήρε χαμπάρι πὼς τὰ λεβεντόπαιδα τοῦ μαχαλά κι' ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς κι' ὁ γιοῦς τῆς καρσινῆς τῆς, τὴν βολταζάρουν καὶ τὴν κορταζάρουν, καὶ φώναζε μὲ καμάρι:

— 'Η ἀνηψιά μου δὲν ἔχει ὁμορφιά, ἀνάστημα καὶ παράστημα, μὰ ἔχει τὸ γκέλ! Σὺν βγὴ στὴν αὐλοπορτὰ, γεμίζουν τὰ ντουρσέκια, καὶ τὰ πεζοδρομὰ. Τὸ σκάκι μας, ἀπὸ τοῖς μαζαλῆδικο, γένηκε λεωφόρος!

Τάλεγε μάζους γιὰ τὴν καρσινῆ τῆς, πούτανε κόντρα, καὶ δὲν ἤθελε ντυνιάνταν νὰ γίνη αὐτὸ τὸ συνοικέσιο.

— Νὰ πάρης αὐτὴ τὴν λαλοκουδούνα; 'Αμ πιὸ καλὰ νὰ σὲ θάψω, γιὲ μου!... φώναζε ἀρουτι-μπαρουτι.

Γι' αὐτὸ κι' ἡ 'Εφταλία γύρευε φιὰ-φιρὶ ἀφορμὴ νὰ ντουζτίσῃ καυγὰ, νὰ βγάλῃ τ' ἄχτι τῆς.

Βγῆκε, λοιπὸν, πιταφτοῦ μὲ τὴν σκυλίτσα τῆς, μιὰ μικρὴ πεκινούα. Εὐθύς ὁ μαυρόσκουλος τῆς καρσινῆς, γιουρουντάρησε κι' ἡ 'Εφταλία ξεφώνισε:

— Οὐστ! Οὐστ! Ψωριάρη!... Παληόσκυλο!...

Τὰ ἔχεις, Φταλία μου, σήμερα καὶ βγῆκες μὲ τὴ σκύλα σου νὰ μάς σκυλοδρίσῃς!...

Καὶ σὺ, κέφι ἔχεις καὶ βάζεις τὸν παληόσκυλο σου νὰ κυνηγᾷ τὴν σκυλίτσα μου! 'Ηκάνες τὸ μαχαλά τὰλε-κουάλε τσιρ-κουλο Μεντράνο!

— 'Ε, τί νὰ γίνη, ἀφοῦ τὴν συμπάθησε; 'Αλλωστε, ἐκεῖνη τοῦ κοινὰ τὴν οὐρά τῆς, ἰστέρ-ἰστέρ-ἰστέρ θὰ συμπεθεριάσουμε.

— 'Η σκυλίτσα μου, φώναζε ἡ 'Εφταλία, εἶναι ἀπὸ σοί! Ποτὲ δὲν θὰ καταδεχθῇ νὰ μουρταρευθῇ καὶ νὰ πιάσῃ ράτσα ἀπὸ ἕνα ψωρομαντρόσκυλο!...

Κι' ἡ καρσινῆ τῆς, πούτανε μπὶρ σου καὶ μπὶρ μου, γκίτσημένη, τσ' ἀπάντησε:

— 'Η ἀγάπη εἶναι στραθὴ!... «'Αλλος τσι μαυρομάτες κι' ἄλλος τσι τοιμπλομάτες»... 'Αγκαλὲ δά, 'Εφταλία μου, μὴ ξεχνᾷς τὴν παροιμία «Σὺν θὲλ' ἡ νύφη κι' ὁ γαμπρός»...

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή, ἀπ' τὴν ἄκρη τοῦ δρόμου, μπαλιντισμένη, ἀρριδάρησε μιὰ κουμπάρα τῆς καὶ τσ' εἶπε ἐν κοντολογίᾳ:

— Μαῦρα χαβαντίσια!... 'Ο γιοῦς σου ἤκλεψε ἀπόψε τὴν ἀνηψιά τσ' 'Εφταλίας καὶ τὴν ἔχει σ' ἕνα σπῆτι στὴ Πεντέλη... Θέλει, λοιπὸν, νὰ τοῦ στείλῃς τὴν εὐχή σου κι' ἕνα πιάτλωμα, γιατί θὰ τὴν κάνῃ κορώνα τῆς κεφαλῆς του!

— 'Ηδὸι, θὰ λαλαθᾷ!... Αὐτὸ δὲν θὰ τὸ νταγιαντίσω! 'Ο γιοῦς μου νὰ πάρῃ αὐτὴ τὴν ἀσκημὴ!...

Κι' ἡ 'Εφταλία, σκασιμένη στὰ γέλια, τσ' εἶπε στὸ κοινομέντο:

— 'Ε, τί νὰ γίνη, ἔτσι εἶναι!... Τὴν συμπάθησε! 'Αλλωστε, ἐσὺ τώρα μούλεγες τουρλου-τουρλου παροιμίες. Λοιπὸν, νὰ μὴν τὰ γυρίσης, γάσσι ντόμπρα!

Καὶ, φευγόντας μεγαλοπρεπῶς, ξεφώνισε:

— Λύσσαξες νὰ συμπεθεριάσουμε μὲ τὸ σκύλο σου καὶ νὰ πού τὸ πέτυχες μὲ τὸ γιὸ σου!...

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

— 'Ελάτε, ἐπὶ τέλους, δεσποινίς! Ὑπάρχει φῶς νὰ καοῦμε κι' οἱ δύο!...

'Ο γάμος τοῦ φακίρη!...

— Ναι. Αὐτὸ εἶναι πρώτης τάξεως!...

ΟΙ ΓΙΓΑΝΤΕΣ τοῦ ζωικοῦ κόσμου

Ἀλλοτε καὶ σήμερα

Τὸ μεγαλύτερο χερσαίον θηλαστικὸ εἶναι σήμερα ὁ ἀφρικανικὸς ἐλέφας. Οἱ κυνηγοὶ ἀγρίων θηρίων βεβαιώνουν πὼς ἔχουν σκοτώσει ἐλέφαντες ὕψους 3½ μέτρων. Τὸ συννηθισμένο πάντως ὕψος τοῦς εἶναι 3 μέτρα καὶ τὸ βάρος τοῦς 6-8 τόννοι.

Ἄλλοτε, ἕνα εἶδος μαμμούθ, ποὺ ζούσε στὴν προϊστορικὴ Αὐστρία, ἦταν 1 μέτρο ψηλότερο ἀπ' τὸν ἀφρικανικὸ ἐλέφαντα. Τὸ ρεκόρ ὅμως τοῦ ὕψους στὰ χερσαία θηλαστικὰ ἀνῆκε στὸ «βαλοουχιθόνιον», ἕνα εἶδος ρινόκερω δίχως κέρατα, τῆς νοτίου Ἀσίας, ποὺ ἦταν 5½ μέτρα ψηλὸς καὶ 8 μέτρα μακρὺς.

Ὑπάρχουν ὅμως καὶ θαλάσσια θηλαστικά. Ἀνάμεσά τοὺς λοιπὸν συναντοῦμε τὸ μεγαλύτερο ἐκπρόσωπο τοῦ σημερινοῦ ζωικοῦ βασιλείου. Εἶναι ἡ «κυανὰ φάλαινα», μήκους 24-25 μέτρων καὶ βάρους 150 τόννων περίπου.

Τὸ πούλι μὲ τὸ μεγαλύτερο ἀνοιγμὰ τῶν πτερύγων (3,60) εἶναι σήμερα ὁ «ἀλμπάρος» τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς. Τὸ βάρος τοῦ φτάνει τὰ 7½ κιλά. Ὁ «κόνδωρ», ὁ νεο νοτιοαμερικανικὸς κι' αὐτὸς, ἔχει ἀνοιγμὰ πτερύγων 3,30 καὶ βάρος μέχρι 13 κιλῶν.

Τὸ μεγαλύτερο σημερινὸ πούλι... δὲν πετᾷ! Εἶναι ἡ ἀφρικανικὴ στρουθοκάμηλος, ὕψους 2½ μέτρων καὶ βάρους 80 κιλῶν. Τὸ διπλὸ βάρος ἀπ' αὐτὴν, ἀλλὰ τὸ ἴδιο περίπου ὕψος, εἶχε τὸ «μύσα» τῆς Ν. Ζηλανδίας, ποὺ ζούσε ἀκόμη ὡς τὸν 17ον αἰῶνα. Τὴν ἴδια περίπου ἐποχὴ, ἐξακολουθοῦσε νὰ ὑπάρχῃ στὴ Μαδαγασκάρη ἕνα πούλι τεράστιο, ποὺ γεννοῦσε τὸ μεγαλύτερο αὐγὸ ἀπ' ὅλα: μήκους 75 πόντων καὶ ἀντίστοιχο σὲ περιεχόμενο μὲ 185 αὐγὰ κόττας.

Τὸ ρεκόρ μεγέθους μεταξὺ τῶν ψαριῶν ἀνῆκε στὸν καρχαριεῖ. Ὁ θάνατος κάποτε σὲ μήκος τὰ 18 μέτρα, τὸ συννηθισμένο δὲ μήκος τοῦ μεγαλύτερου εἰδους τῶν εἶναι 13,5 μέτρα.

Ἀπὸ τὰ ἀσπόνδυλα ζῶα, ἀξίζει ν' ἀναφέρωμὲ τὰ τεράστια ἀφρικανικὰ σαλιγκάρια, ποὺ τὸ συνολικὸ μήκος τοῦς φτάνει τοὺς 30 πόντους περίπου.

Τὰ μεγαλύτερα μύδια τῆς ἐποχῆς μας βρίσκονται κοντὰ στὴς ὀλιππίνες, μποροῦν δὲ νὰ φτάσουν σὲ μέγεθος τὸ 1½ μέτρο καὶ σὲ βάρος τὰ 250 κιλά.

Τὰ ἐρπετὰ ἴσως ἄλλοτε πολὺ μεγαλύτερα ἀπὸ τὰ σημερινά. Ὁ ἰνδοκίς κοροκίδειος — ποὺ δείχνει προτίμησι στὸ ἀλμυρὸ νερὸ καὶ πλέει σὲ μεγάλες ἀποστάσεις στὸν ὠκεανὸ — εἶναι νάνος μπροστὰ στὸν «ὀδοντοσαύρο», ποὺ εἶχαν μήκος 10 μέτρων.

Ἡ θαλασσίη κελύνα μπορεῖ νὰ φτάσῃ σὲ συνολικὸ μήκος τὰ 1,70 μέτρα καὶ σὲ βάρος τὰ 700 κιλά. Πρὶν ἀπὸ 60 χρόνια ὅμως, ὑπῆρχαν κελύνες μὲ μήκος 4 μέτρων καὶ βάρος 1750 κιλῶν.

Τὸ μεγαλύτερο ἀπὸ τὰ σημερινὰ φιδία εἶναι ἡ «ἀνακόντα» τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς. Τὸ μήκος τῆς φτάνει τὰ 7½ μέτρα.

Οἱ τεράστιες σαῦρες τῆς νήσου Κομόν-τοῦ Εἰρηνικοῦ εἶναι κάποτε μακρύτερες ἀπὸ 4 μ. κι' ἔχουν βάρος 50 κιλῶν.

Τὸ μακρύτερο ἀπὸ τὰ χερσαία πιά ἐρπετὰ ἦταν ὁ «διπλόδοκος», χωρὶς τὸ μεγάλο μήκος τῆς οὐρᾶς τοῦ. Ἐφτανε πράγματι τὰ 21-22 μέτρα.

Πιὸ σωματώδης καὶ βαρύτερος ἦταν ὁ «βραχειόσαυρος» τῆς Ἀφρικῆς. Τὸ κόκκαλο τοῦ μπροῦ τοῦ εἶχε μήκος 2,10 μέτρων. Μποροῦσε δὲ ν' ἀναπνεύ, μὲ τὸ κεφάλι ἐξω ἀπὸ τὸ νερὸ, ἐνὺ περπατοῦσε στὸ βυθὸ μίας λίμνης βάθους 12 μέτρων.

Στὴν Ἰαπωνίᾳ ζῇ ἀκόμη μιὰ σαλαμανδρά, μακρὰ ὡς 1½ μέτρο. Ἀπὸ τὰ ἀμφίδια τῆς προκατακλυσιμῆς ἐποχῆς, τὸ μεγαλύτερο ἦταν ὁ «λαδρινθόδους», ποὺ ὀνομάσθηκε ἐτοί γιὰ τὸ παράενο σκῆμα τῶν δοντιῶν τοῦ. Εἶχε μήκος 3½ μέτρων καὶ πᾶν.

Τὰ μεγαλύτερα μαλάκια εἶναι σήμερα τὰ πελώρια «κράκεν», καλαμάρια τῶν βορείων θαλασσῶν, ποὺ δὲν ἔχουν ὅμως ἀλιευθῇ ὁλόκληρα. Τὸ μήκος τοῦς ὑπολογίζεται γύρω ἀπ' τὰ 15 μέτρα, χωρὶς τοὺς πλοκάμους!

Στὴν Αὐστραλία ὑπάρχουν γαιοσκώληκες μήκους 3,60 μέτρων, ποὺ τὸ σῶμα τοῦς ἀποτελεῖται ἀπὸ 500 κομμάτια, κι' ὅμως ἔχει πᾶχος μόλις 1½ πόντου.

Ὁ μεγαλύτερος ἀσάκος ποὺ ἀλιεύθηκε ποτὲ, εἶχε μήκος 60 πόντων περίπου καὶ ζύγιζε 17 κιλά. Τὸν περναῖ ὅμως ἀπὸ μέγεθος ὁ «ἀραχνοκάδουρας» τῆς Ἰαπωνίας, ποὺ τὰ πόδια τοῦ φτάνουν σὲ 1½ μέτρο καὶ τὸ σῶμα τοῦ, ἔχει πλάτος 85 πόντους.

Ο ΑΝΕΜΟΣ, ΥΠΗΡΕΤΗΣ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ

Πρωτότυπα σχέδια γιὰ τὴν ἐκμετάλλευσί του

Ο ἄνεμος ἦταν ἡ πρώτη φυσικὴ δύναμις ποὺ χρησιμοποιήθηκε ὁ ἄνθρωπος, γιὰ τὴν κίνησι τῶν πλοίων, ἀργότερα τῶν ἀνεμομύλων, κλπ. Μὲ τὸν ἄνεμο, οἱ Ὀλλανδοὶ δημιούργησαν κυριολεκτικὰ τὴ χώρα τοῦς. Μεταχειρίσθηκαν δηλαδὴ τοὺς ἀνεμομύλους τῶν γιὰ τὴν ἀντίλησι καὶ ἀπομάκρυνσι τοῦ θαλάσσινοῦ νεροῦ ἀπ' τὴς ἀπέραντες ἐκτάσεις ποὺ ἀποξήρασαν καὶ μετέβαλαν σὲ λειβάδια. Ἄλλου πάλι, οἱ ἀνεμομύλοι χρησιμοποιήθηκαν γιὰ τὸν ἀντίθετο σκοπὸ, γιὰ τὴν ἀρδευσὶ δηλαδὴ καλλιεργημένων ἐδαφῶν.

Ἄλλ' ὁ ἄνεμος ἔχει ἕνα σοβαρὸ μειονέκτημα: δὲν εἶναι σταθερὸς καὶ συνεχὴς. Νὰ γιατί ἕνας ἐφευρέτης σκέφθηκε νὰ λύσῃ τὸ πρόβλημα δημιουργώντας ἕνα τεχνητὸ ἄνεμο, μόνον κι' ὀδίακοπο, ὅχι ὀριζόντιο σὰν τοὺς φυσικοὺς ἀνέμους, ἀλλὰ κατακόρυφο.

Ἡ ἰδέα αὐτὴ ὀφείλεται στὸ Γάλλο Μηχανικὸ Ντιμπό, ποὺ τὴν ὑπέβαλε μάλιστα στὴ Γαλλικὴ Ἀκαδημία Ἐπιστημῶν. Ὁ σκοπὸς τοῦ ἦταν νὰ τὴν ἐφαρμόσῃ στὸ ὕψος «Ἀτλας τῆς Βορείου Ἀφρικῆς, δεδομένου ὅτι οἱ γαλλικὲς βορειοαφρικανικὲς χώρες δὲν διαθέτουν δικὸν τοὺς κάρβουνο ἢ πετρέλαιο καὶ ἔχουν ἀνάγκη συνεπῶς ἀπὸ κάποια ἄλλη πηγὴ ἐνεργείας.

Γιὰ τὴν ἐπιτυχία αὐτοῦ τοῦ σχεδίου, χρειάζεται μιὰ ζεστὴ ἀιμάδης πειδιάδα, μὴ ἐρημὸς, μὲ οὐρανὸ ἀσυνέφαστο συνήθως, καὶ κοντὰ τῆς ἕνα ψηλὸ βουνὸ μ' ἀπόκρημνες πλαγιές. Ἄν τὸ ὕψος τοῦ βουνοῦ εἶναι π. χ. 2.000 μέτρα, ὁ ἀέρας στὴν κορυφὴ τοῦ θὰ ἔχῃ θερμοκρασίαν 1-5 βαθμῶν, ἐνῶ πᾶν ἀπ' τὴν αἶμα τῆς ἐρήμου θὰ ὑπερβαίῃ τοὺς 40 βαθμοὺς. Ὑποθέσετε τώρα ὅτι ὑπάρχει ἕνας κατακόρυφος σωλήνας, ἕνα εἶδος τεραστίας «καπνοδόχου», ἀπὸ τοὺς πρόποδες ὡς τὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ. Ὁ ζεστός ἀέρας, σὰν ἐλαφρότερος, θ' ἀνεβαίῃ συνεχῶς μέσα σ' αὐτόν, δημιουργώντας ἕνα τεχνητὸ ἄνεμο μὲ ταχύτητα ἀφάνταστη, ἀνῆλκτικὴ στὸν φυσικὸν ἀνέμους. Ὁ Ντιμπὸς ὑπολόγισε τὴν ταχύτητα τοῦ αὐτοῦ σὲ 220 περίπου χιλιόμετρα τὴν ὥρα. Ὅσο γιὰ τὸν ὄγκο τοῦ ἀέρος ποὺ θὰ κινηθῇ πρὸς τὰ πᾶν, αὐτὸς θὰ ἐξαρτᾶται κυρίως ἀπὸ τὴν διάμετρο τοῦ σωλήνος (στὰ σχέδια τοῦ Ντιμπό, ὁ σωλήνας ἔχει διάμετρο 10 μέτρων).

Ὁ δρμητικὸς ἄνεμος θὰ κινῇ μιὰ τουρμπίνα, ἐγκατεστημένη στὸ ἐπᾶνω ἄκρο τοῦ σωλήνος, πρὸς τὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ. Ὁ σωλήνας θὰ εἶναι στερεωμένος καταλλήλως πᾶν στὴν πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ. Θὰ πρέπη δὲ νὰ ἔχουν τὰ τοιχώματά τοῦ ὅσο τὸ δυνατόν μεγαλύτερη θερμικὴ ἀπομόνωσι καὶ συγχρόνως νὰ μὴν ἔχουν μεγάλο βάρος. Ἐνα ὕλικὸ ποὺ συνδυάζει τὴς δύο αὐτὲς ιδιότητες, εἶναι τὸ ποράδες ταϊμέντο. Ἡ ἀπόδοσις ἐνεργείας θὰ εἶναι μεγαλύτερη, ἀν τὸ κάτω ἄκρο τοῦ σωλήνος καταλήγῃ σὲ μιὰ ἐκταστὴ σκεπασμένη μὲ τσίμα, ὅπως τὰ θερμοκήπια, γιατί ἔτσι ὁ ἀέρας τῆς ἐρήμου θὰ θερμαίνεται ἀκόμη περισσότερο.

Ἡ ἰδέα τοῦ Ντιμπό εἶναι ἀσφαλῶς πραγματοποιήσιμη. Κανεὶς ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ προβλέψῃ κατὰ πόσον συμφέρει οικονομικὰ ἢ ἐφαρμογὴ τῆς, ἀν δὲν γίνη πρῶτα μιὰ δοκιμὴ, σὲ μικρὴ κλίμακα.

Μιὰ ἄλλη ἰδέα, κι' αὐτὴ γαλλικὴ, γιὰ τὴν χρησιμοποίησι τῆς δυνάμεως τοῦ ἀνέμου, ὀφείλεται στοὺς ἐρευνητὰς τοῦ Ἀεροδυναμικοῦ Ἰνστιτούτου τοῦ Σαίν-Συρ. Καὶ σ' αὐτὴν ἐπιπλέον χρειάζεται μιὰ «καπνοδόχος», ἀλλὰ πολὺ μικρότερη. Εἶναι δὲ τελείως διαφορετικὴ ἡ ἀρχὴ τῆς λειτουργίας τῆς.

Τὸ σχέδιο αὐτὸ προβλέπει ἕνα κατακόρυφο σωλήνα ἀπὸ λαμαρίνα, ἀρκετὰ γερὸ ὥστε ν' ἀντέχῃ στοὺς ἀνέμους, ἀνοιχτὸ στὴν κορυφὴ κι' ἐφωδιασμένο μὲ ἀρκετὲς μεγάλες τούπες στὴ βάσι τοῦ, γιὰ νὰ μπαίῃ ἀπὸ κεί ἐλευθερὰ ὁ ἀέρας. Τὸ ὕψος τοῦ θὰ εἶναι 20-25 μέτρων. Στὴν κορυφὴ τοῦ θὰ ἔχῃ προσαρμοσμένο ἕνα «καλλάρ», ἕνα ἄλλο δηλαδὴ κομμάτι σωλήνος, κοντὸ καὶ διπλάσιος διαμέτρου ἀπὸ τὸν μεγάλο. Ὁ ἀέρας θὰ μπορῇ νὰ μὴ ἀνεμπόδιστα στὸν χώρο μεταξὺ σωλήνος καὶ «καλλάρου».

Ὅταν λοιπὸν φυσῇ ἄνεμος, ἀπὸ ὅποιαδήποτε διεύθυνσι, εἰσχωρῶντας ἀνάμεσα στὸ σωλήνα καὶ στὸ «καλλάρ» θὰ προκαλῇ μιὰ ἀναρρόφησι ἀέρος στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σωλήνος. Ἐτοί, θὰ δημιουργηθῇ ἕνα σταθερὸ καὶ κατακόρυφο ρεῖμα ἀέρος μέσα στὸ σωλήνα, ἀπὸ κάτω πρὸς τὰ πᾶν, τὸ ὅποιο θὰ κινῇ μιὰ τουρμπίνα.

Τὸ σύστημα αὐτὸ εἶναι βεβαίως ἀπλὸ καὶ φτηνὸ. Ὅστόσο, οἱ εἰδικοὶ ἀμφιβάλλουν ἀν συμφέρῃ ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ, μὲ τὴς σημερινὲς συνθήκες κόστους τοῦ κάρβουνο καὶ τοῦ πετρελαίου.

Τέλος, ὁ Γερμανὸς μηχανικὸς Χέρμαν Χόνεφ συνέλαβε τὸ 1925 ἕνα τρίτο σχέδιο. Εἶχε ὑπ' ὄψιν τοῦ ὅτι ὁ ἄνεμος εἶναι πολὺ σταθερότερος στὰ ψηλότερα ἀτμοσφαιρικὰ στρώματα. Συνέστησε λοιπὸν τὴν κατασκευὴ μεταλλῶν πύργων, ὕψους 300 μέτρων καὶ πλέον, μὲ τεραστίους ἀνεμομύλους στὴν κορυφὴ τοῦς. Κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ, τὰ μηχανήματα αὐτὰ θὰ λειτουργοῦσαν μὲ τὸν ἄνεμο ἐπὶ 4.000 ὥρες τὸ ἔτος.

Δεδομένου ὅμως ὅτι τὸ ἔτος ἔχει 8.766 ὥρες, οἱ ἐπικριτὰι τοῦ σχεδίου θεωροῦσαν ἀνεπαρκῆς τὸ νὰ λειτουργοῦν οἱ ἀνεμομύλοι τοῦ Χόνεφ λιγώτερο ἀπ' τὸ μισὸ χρόνο.

Παρ' ὅλες τὴς προσπάθειες τοῦ Χόνεφ, τρεῖς κατὰ σειράν γερμανικὲς κυβερνήσεις ἀπέρριψαν τὴν ἰδέα τοῦ, καθὼς καὶ ἡ ἀρμόδια ὑπηρεσίᾳ τοῦ Σχεδίου Μάρσαλ. Περὶ ὅμως, οἱ κάτοικοι τῆς γερμανικῆς κασιόπλεως Σάλας, κοντὰ στὴ Στουτγάρδη, συγκέντρωσαν μεταξύ τοῦς τὸ ἀπαιτούμενον χρηματικὸ ποσόν, γιὰ νὰ φτιάσουν ἕνα πύργο κατὰ τὰ σχέδια τοῦ Χόνεφ, ἀλλὰ πολὺ μικρότερο, ἐφωδιασμένο μὲ μιὰ ἑλικά διμέτρου 40 μέτρων.

Ἡ ἐγκατάστασις αὐτὴ δὲν συμπληρώθηκε ἀκόμη. Ὅταν ὅμως ἀρχίσῃ νὰ λειτουργῇ, οἱ κάτοικοι τοῦ Σάλας ἐλπίζουν νὰ ἐξασφαλίσουν πάμπαντο ηλεκτρικὸ ρεῖμα καὶ νὰ ἐξοικονομήσουν ἔτσι τὰ σημαντικὰ ποσὰ ποὺ ἐξοδεύουν τώρα γιὰ κάρβουνο.

ἕνας «παράδεισος» τῶν γυμναστῶν

Σ' ἀπόστασι 9 μιλίων ἀπὸ τὴς Κάνες, σ' ἕνα βραχώδες νησάκι τῆς Μεσογείου, βρίσκεται μιὰ ἀποικία γυμναστῶν, ἡ «ῥαϊό-τερη» τοῦ κόσμου, ὅπως φρονοῦν τὰ μέλη τῆς. Μπορεῖ νὰ φτάσῃ κανεὶς ἐκεῖ μὲ μικρὰ πλοίαρι, σὲ 1½ ὥρα περίπου. Περί τὰ 5.000 ἄτομα περνοῦν καθὲ χρόνο ἀπ' αὐτὸ τὸν «παράδεισο», μὲ τὴν ἀπλή ζωὴ καὶ τὸν καθαρὸ ἀέρα. Κάθε φορὰ ὅμως, δὲν βρίσκονται ἐκεῖ περισσότερα ἀπὸ 300.

Δὲν ὑπάρχει ηλεκτρικὸ φῶς, οὔτε δρόμοι, οὔτε αὐτοκίνητα. Οἱ ἐπισκέπται πλαισιάζουν ὅταν νυχτῶσῃ καὶ ζυπνῶναι τὰ χαράματα. Ὁ γυμνισμὸς εἶναι γενικὴ ὑποχρέωσι τοῦς. Μόνον ὅταν πηγαίνουν σ' ἕνα μικρὸ χωριὸ παρὰδον, στὴν ἀνατολικὴ ἄκρη τοῦ νησιοῦ, φοροῦν τὸ λεγόμενο «ἐλάχιστο», δηλαδὴ ἕνα μικρὸ κομμάτι ὑφάσματος γύρω ἀπ' τοὺς γοφούς, ἀντρες καὶ γυναῖκες.

Τὸ μοναδικὸ ξενοδοχεῖο τοῦ τόπου ὀνομάζεται «Μηλοῦ τοῦ Ἀδάμ», λειτουργοῦν δὲ μόνο τὸ καλοκαίρι. Οἱ ἰδιοκτῆτες τοῦ — ἐν ἀντρόπῳ — εἶναι οἱ μόνοι ντυμένοι ἀνάμεσα σὲ τούτους γυμνιστὰς. Ὑπάρχουν ἐπίσης καὶ μικρὰ σπιτάκια, μὲ δύο καμαροῦλες.

Μιὰ-δύο φορές τὸ χρόνο, φθάνουν στὸ νησι ἀντιπρόσωποι τῶν ἀρχῶν, γιὰ νὰ βεβαιωθοῦν ἀν πηγαίνουν ὅλα καλὰ κι' ἀν βασιλεύῃ τάξις καὶ ἀσφάλεια.

Η ΕΞΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Η ΜΟΔΑ ΚΑΙ ΤΑ ΤΑΓΙΕΡ

Τὰ φετεινά ταγιέρ εμφανίζονται με μιά καινούργια ονομασία, που, αν δεν είναι πολύ κολακευτική, τὰ χαρακτηρίζει όμως με ακρίβεια. Λέγονται «ψευδοταγιέρ».

Απ' αυτό καταλαβαίνετε πώς τὸ κλασσικὸ ταγιέρ πάει νὰ εξαφανιστῇ καὶ στὴ θέσι του θὰ δοῦμε τὸ «ψευδοταγιέρ».

Τὸ καινούργιο αὐτὸ εἶδος τοῦ ταγιέρ, ἔχει κάτι τὸ ἐξαιρετικὰ νεανικὸ, τὸ ἀπρόοπτο, θὰ μπορούσαμε νὰ πούμε. Θὰ σὰς τὸ παρουσιάσουμε σήμερα με ὅλες του τὶς λεπτομέρειες, γιὰ νὰ τὸ γνωρίσετε ἀπ' ὅλες τὶς πλευρὰς καὶ νὰ ἀποφασίσετε ἀν τὸ ἐγκρίνετε, ἀν σὰς ταιριάζει καὶ ἀν θὰ μπορέσετε νὰ τὸ φορέσετε.

Τὸ «ψευδο-ταγιέρ» εἶναι ἓνα κράμα ντ-πιές καὶ ταγιέρ, ἀπαιτεῖται

δὲ μεγάλη τέχνη στὸ κόψιμο. Ἀφίνει νὰ διαφαίνονται τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ κλασσικοῦ ταγιέρ, ἀλλὰ με μεγάλη διακριτικότητα.

Ὁ γιακάς, οἱ ὅμοι, ἡ μέση, ἡ μπάσκα, τὸ κούμπωμα, ἀπομακρύνονται βέβαια ἀπὸ τὴν κλασσικότητα τοῦ τυπικοῦ ταγιέρ, ἀλλὰ κατορθώνουν νὰ ἐπιβάλλονται με τὸν δικὸν τους τρόπο, ἔτσι πὺ νὰ μὴ θεωροῦνται ὡς ἐπιδεικνύουσες λεπτομέρειες, ὅπως συνέβαινε με τὰ «ταγιέρ-φανταζι».

Ἀς ἐξετάσουμε τώρα μίαν πρὸς μίαν τὶς διαφορὰς λεπτομέρειες.

ΟΙ ΜΠΑΣΚΕΣ

Εἶναι πολὺ κοντές, σχεδὸν ἀνύπαρκτες καὶ πολλὰς φορὲς ἓνας φιδόκος, πὺ δένει στὴ μέση, συγκρατεῖ τὴ ζακέττα στὴ θέσι της.

Ὅταν εἶναι λιγάκι πρὸς μακρεια ἡ μπάσκα, παρουσιάζει τὴν ἰδιότητα νὰ ἔχει δυὸ ἀνοίγματα στὰ πλάγια καὶ νὰ κλείνει με δυὸ πάτ.

Ὁρισμένοι ὥστόσο ρυθμιστὲς τῆς Παρισινῆς μόδας, ἀντιδρῶν πρὸς τὴν τάσι αὐτὴ καὶ δίνον στὴν μπάσκα ἓνα μέτριο μᾶκρος πὺ συντελεῖ στὸ νὰ καλύπτονται τελείως οἱ γοφοί.

Ἐξ ἄλλου, ὁ Ντιὸρ ἀντιδρᾷ ριζικὰ πρὸς τὶς κοντὲς μπάσκες καὶ, φτάνοντας στὸ ἄλλο ἄκρο, δίνει στὴ ζακέττα τοῦ ψευδοταγιέρ τὴ γραμμὴ τῆς ρε-διγκότας.

ΟΙ ΓΙΑΚΑΔΕΣ

Ἄλλ' ὡς ἔρθουμε καὶ στοὺς γιακάδες. Ἡ μόδα τοὺς θέλει διαφορετικούς

ἀπὸ τοὺς κλασσικοὺς.

Ὁ Ντιὸρ τοὺς ντραπάρει γύρω ἀπὸ τὸ λαιμὸ, σὲ τρόπο πὺ νὰ σχηματίζουν κομπυλᾶτες, πιέτες.

Ἄλλοι ράφτες τοὺς θέλουν ψηλοὺς καὶ σὲ σχῆμα φαρδεῖας τὴν ἐντύπωσι μικρῆς μπέρτας, πὺ συγκρατεῖται μ' ἓνα φιδόκο. Ἀνάμεσα ὥστόσο σ' ὅλες αὐτὲς τὶς παραλλαγὲς τοῦ γιακά, κάποτε ξεπροβάλλει κ' ἓνας κλασσικὸς, με κάποιες μικρὲς τροποποιήσεις.

ΤΣΕΠΕΣ ΚΑΙ ΠΕΝΣΕΣ

Οἱ τσέπες παίζουν κ' αὐτὲς σημαντικὸν ρόλον στὰ ψευδοταγιέρ. Ἐχομε τὶς τσέπες με σουφλέ, πὺ εἶναι πολὺ τῆς μόδας.

Ἐχομε τὶς τσέπες με καπάκι πὺ συνήθως κομπυλώνουν πάνω στὴ ζακέττα.

Ἐχομε τὶς πλαγιαστὲς, τὶς ἴσιες, τὶς κάθετες.

Οἱ πένσες βοηθᾶνε κ' αὐτὲς σημαντικὰ, δὲν θέλουμε νὰ δώσουμε στὴ ζακέττα κάποια εὐρυχωρία.

Με ὅλα αὐτὰ, ὡς, ὡς μὴ ξεχνῶμε, ὅτι ἡ μόδα τοῦ 1955 θέλει τὴ ζακέττα ἐφαρμοστὴ στὸ στήθος, χωρὶς καὶ νὰ τὸ ἐπιδεικνύη. Μᾶλλον τὸ κρύβει...

Η ΜΕΣΗ

Κατὰ γενικὸ κανόνα, δὲν εἶναι τονισμένη, κ' αὐτὸ συντελεῖ βεβαίως στὸ νὰ δίνεται περισσότερὴ ἐλευθερία στὸν μπουστό τῆς ζακέτας.

Ὁρισμένοι, ὡς, ραπτικοὶ οἶκοι, θέλουν τὴ μέση ἐφαρμοστὴ, σὲ τρόπο πὺ νὰ σχηματίζει ἓνα εἶδος μπλουζὲ στὸ μπουστό.

ΤΟ ΚΟΥΜΠΩΜΑ

Κ' αὐτὸ παρουσιάζει μεγάλῃ ποικιλία.

Ὁρισμένοι παρισινὸι οἶκοι δείχνουν ταγιέρ με κούμπωμα τῆς ζακέτας, ὡς τὴ ρίζα τοῦ λαιμοῦ καὶ μάλιστα με δυὸ σειρὲς κουμπιὰ.

Ἄλλοι παρουσιάζουν στὶς ζακέττες τοὺς ἓνα εἶδος ἀμπιεσμάν, πὺ κομπώνει κ' αὐτὸ ὡς τὴ ρίζα τοῦ λαιμοῦ, με μίαν πᾶτ, κάτω δὲ ἀπὸ τὸ ἀμπιεσμάν τὸ κούμπωμα συνεχίζεται με μίαν σειρὰ κουμπιὰ.

Ἄλλοι πάλι, δένουν κάτω ἀπὸ τὸν σηκωτὸ γιακά μίαν κορδέλλα, πὺ σχηματίζει ἓνα ἐλεύθερο φιδόκο.

Ἀς μὴ παραλείψουμε δὲ νὰ τονίσουμε, ὅτι ἄλλη μίαν ἰδιότητα τῆς μόδας εἶναι τὰ ὅχι εὐθύγραμμα κούμπωματα. Βλέπουμε ἓνα κούμπωμα διαγώνιο, ἓνα σὲ σχῆμα πυραμίδας, με τὸ φαρδὺ μέρος πρὸς τὰ κάτω καὶ ἄλλα.

ΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

Γιὰ τὰ μοντέρνα αὐτὰ ταγιέρ τοῦ 1955, θὰ χρησιμοποιηθοῦν κάθε εἶδους υφάσματα, ἀνάλογα πρὸς τὴν ὥρα.

Γιὰ πρωινὰ ταγιέρ ἔχομε τὰ τουῖντ σὲ χρώματα ἀσπρόμαυρα, καφέ καὶ ἄσπρα, κόκκινα καὶ μαύρα, πολυχρώμα, με ὑπερσυχὸν χρώμα τὸ μπλέ, τὸ κίτρινο, τὸ πορτοκαλί. Ἐπίσης, θὰ χρησιμοποιηθοῦν λαϊνά καὶ σεδιὸτ σὲ χρώματα μπέζ, γκρι, σινέ.

Γιὰ τ' ἀπογεύματα θὰ δοῦμε πολλὰ ντρά, σὲ χρώματα καφέ, μπέζ, μαύρο, βιοιέ.

ΟΙ ΕΚΠΛΗΞΕΙΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Νὰ καὶ μερικὲς ἰδιότητες, πὺ παρουσιάζει ἡ μόδα τοῦ 1955:

* Ἡ νέα γραμμὴ τοῦ μπουστὸ ἐπιβάλλει ἰσοπέδωσι... τοῦ στήθους. Ἄλλ' ὡς μὴ τρομάζουν οἱ εὐσωμες. Οἱ ραπτικοὶ οἶκοι τὸ ἐπιτυγχάνουν αὐτὸ με διάφορα τεχνάσματα.

* Ἡ τελευταία λέξι τῆς μόδας εἶναι μίαν μεγάλη ἐσάρπα, πὺ ἀφοῦ δέσει ἓνα κόμβο, συγκρατεῖται με μίαν φιοῦμπα ἀπὸ στράς.

* Ὁ Φάτ λανσάρισε κάτι ἰδιόρρυθμα γάντια, πὺ εἶναι καμωμένα με σουέντ στὰ δάκτυλα καὶ στὸν καρπὸ καὶ με τὴ μανσέττα ἀπὸ σεδρὸ γκλασέ.

* Ὁ Ντεσέ ἔδειξε πολλὰ ἐπανωφῶρια ἀπὸ βελούδο κοτλέ, σὲ σχέδια σπόρ.

* Ἡ φαρδεῖα ζώνη ἀπὸ ἀντίλοπ, πὺ καταλήγει σὲ δύο μακρεια πᾶν, φορεῖται ἰδιαίτερως με τσελέττα κοκταίηλ.

* Τὸ μπολερὸ-μπρασιέρ, πὺ θυμίζει ζιπουνάκι μαρὸ, φορεῖται καὶ συμπληρώνει μίαν τσελέττα κοντὴ, τῆς ὁποίας τὸ κορσὰζ δὲν ἔχει μπρετέλλες.

* Σ' ἓνα φόρεμα με ἴσια γραμμὴ, οἱ τσέπες τοποθετοῦνται λοξά.

* Τὰ σουέτερ σὲ στὺλ μαρινιέρ, θὰ

«ψευδοταγιέρ» ἀπ' αὐτὰ πὺ θὰ φορεθοῦν πολὺ ἐφέτος. Γίνονται ἀπὸ κοντρὸ τουῖντ καὶ εἶναι γιὰ τὰ μεγάλα κρύα.

Διάφορες μπλουζες καὶ κορσὰζ, Ποικιλία στοὺς γιακάδες καὶ στὸ ἀνοίγμα τοῦ λαιμοῦ.

Ἐχομε ἓνα περσινὸ φόρεμα μονόχρωμο. Ἀγοράζουμε 2 1/2 πῆχεις υφάσμα σκωτσέζικο καὶ κάνουμε ἓνα κορσὰζ, πὺ φτάνει λίγο κάτω ἀπὸ τὸ στήθος καὶ περιλαμβάνει καὶ τὰ μανίκια πὺ μπορεῖ νὰ εἶναι κιμονὸ ἢ με μανικοκόλλησι.

Τὸ ἀμπιεσμάν αὐτὸ, πὺ πιάνει τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ κορσὰζ, ἔχει διάφορα σχήματα. Πότε κομπώνει με δυὸ σειρὲς κουμπιὰ κ' ἔχει ἓνα μικρὸ γιακά, πότε ἔχει ὀρθὸν γιακαδάκι, μίαν σειρὰ κουμπιὰ καὶ λοξὲς τσέπες. Πότε ἀκόμη δὲν ἔχει διόλου κούμπωμα ἐμπρὸς. Τὸ κούμπωμα γίνεται στὸς ὤμους ἢ πίσω. Κάτω ἀπὸ τὸ ἀμπιεσμάν τὸ κορσὰζ συνεχίζεται κορσελέ καὶ ἡ φούστα γίνεται ἴσια ἢ ἀν φόρμ ἢ με πιέτες μπρὸς καὶ πίσω.

Καμμία δὲν θ' ἀρνηθῇ τὴν πρακτικότητά αὐτοῦ τοῦ φορέματος καὶ πολλὲς, πιστεύω, θὰ σπεύσουν νὰ δώσουν νέα μορφή σ' ἓνα περσινὸ ἢ καὶ προπερσινὸ φόρεμα.

Μὴ νομίζετε δὲ ὅτι ὁ συνδυασμὸς γίνεται μόνο με υφάσμα σκωτσέζικο. Ἄν δὲν σὰς ἀρέσῃ τὸ σκωτσέζικο, παίρνετε ἓνα μονόχρωμο σὲ διαφορετικὸ χρώμα ἀπὸ τὸ φόρεμά σας. Σ' ἓνα φορεματάκι μαρὸν π. χ., βάζετε ἓνα ἀμπιεσμάν κεραμιδι ἢ ἐκάϊγ, ἢ ἓνα καντριγιέ πρασινοπό. Σ' ἓνα μπλέ, ἀμπιεσμάν ρόζ, σ' ἓνα πράσινο, κοράϊγ, κ.ο.κ.

Ἡ ἀλληλογραφία μευ

Αἰκατερίνη: Δεχθῆτε τὰ συλλυπητήριά μου. Ὅσο γιὰ τὸ ἀδιάφορο, δὲν εἶστε ὑποχρεωμένη νὰ δεῖτε με αὐτὸ τὸ πένθος σας. Ἄν πρόκειται νὰ ἀγοράσετε, προτιμῆτε ἓνα γκρι. Ἄν ὡς ἔχετε ἄλλο χρώμα, φορέστε τὸ χωρὶς δισταγμὸ. Νὰ νὰ ἔνταθα: Νολιδίστετε ἐλαφρὰ τὶς ἀφρὲς καὶ ἀλείψτε τις τὰ βράδια με ρετινολόδο, προσέχοντας νὰ κλείνετε καλὰ τὰ μάτια σας. Λόλα Μ.: Εἶναι τῆς ἡλικίας. Πάρτε λιγὴ μαγιὰ τῆς μπύρας καὶ ἀποφεύγετε ἄλμυρα, τηγανίτα καὶ οἰνοπνεύματα. Κακότυχη: Βγάλτε αὐτὴν ἰδέα ἀπὸ τὸ μυαλό σας. Δὲν ὑπάρχουν καλὸτυχοι καὶ κακότυχοι. Ἐμεῖς τὰ δημιουργοῦμε ὅλα. Αὐτὸ πὺ αἰσθάνεστε τὸ ἔχουν αἰσθανθῇ ὅλες οἱ κοπελλίτσες στὴν ἡλικία σας. Θὰ περάσῃ με τὰ χρόνια. ΕΣΜΕΡΑΔΑ

φορεθοῦν πολὺ κατὰ τὸν ἐφετεινὸν χειμῶνα.

* Τὰ μπρερὲ θὰ παρουσιασθοῦν σὲ πολλὲς μορφές. Μιὰ ἀπ' ὅλες, θυμίζει πολὺ τὸ σκούφο πὺ φοροῦν οἱ μυλωνάδες καὶ, φυσικά, φορεῖται με μίαν κλίσιν πρὸς τὰ πίσω.

* Καὶ τὸ χειμῶνα οἱ μπρετέλλες «μπαῖν ντὲ σολέιγ» θὰ ἐξακολουθήσουν νὰ φοροῦνται, μόνο πὺ θὰ εἶναι καμωμένες ἀπὸ βίζον.

* Ἡ κάπ σὲ κούπ 1830, πὺ στηρίζεται μ' ἓνα δέσιμο στὸ λαιμὸ, θὰ φορεθῇ πολὺ.

* Μία λεπτὴ λουρίδα ἀπὸ ἔρμινα γαρνίρει τὸν γύρον μίαν ριχτὴς ζακέττας.

* Κινητὰ μανίκια ἀπὸ βίζον φοροῦνται πάνω ἀπὸ τὰ μανίκια ἓνός ταγιέρ ἢ ἓνός ἐπανωφωρίου.

* Οἱ σπορτίφ τσάντες εἶναι καμωμένες ἀπὸ «μουτόν» λευκὸ με ὁμοιόμορφο μπρερ, ἀλλὰ χρησιμοποιεῖται ἐπίσης πολὺ τὸ ἄσπρα καὶ σὲ χρώμα μαῦρο με φερμουάρ ἀπὸ ταρταρούγα. Γιὰ τσάντες ἐπίσης χρησιμοποιεῖται τὸ μπὸξ, με φερμουάρ μετἀλλινο.

* Ἡ μόδα ἀπαιτεῖ συνδυασμὸν καπέλλου καὶ τσάντας, συχνὰ δὲ γαντινῶν καὶ ζώνης.

ΠΩΣ ΝΑ ΦΟΡΕΤΕ ΤΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ ΣΑΣ

Δὲν εἶναι μόνο τὰ φανταζι κοσμήματα, πὺ παρουσιάζουν ἐφέτος ἰδιότητες, ἀλλὰ πρὸ πάντων ὁ τρόπος, με τὸν ὁποῖον φοροῦνται.

Πολλὰ κλίπς, πολλὰ βραχιόλια με πολυχρώμα πετράδια, πολλὰ σωτοῦρ, πολλὰ κολλιέ.

Θὰ δοῦμε ἀνακατεμένα σ' ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ κοσμημα, χρυσάφι, ζαὶ καὶ πέρες.

Μὴ σὰς φανῇ παράξενο ἀν σὰς πούμε, ὅτι ἡ τελευταία ἰδιότητα τῆς μόδας θέλει τὰ κουμπιὰ τῶν μανικιῶν καμωμένα ἀπὸ στράς, εἴτε γιὰ μπλουζὲς προορίζονται, εἴτε γιὰ ταγιέρ.

ΚΑΙ ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΤΟ ΠΕΡΙΜΕΝΕΤΕ

Θὰ μπορέσετε νὰ φορέσετε ἓνα περσινὸ σας φόρεμα καὶ νὰ δώσετε στοὺς ἄλλους τὴν ἐντύπωσι, ὅτι εἶναι καινούργιο;

Νὰ, λοιπόν, πὺ ἡ μόδα σὰς βοηθεῖ σ' αὐτὸ με τὰ ὥραϊα ἀμπιεσμάν πὺ λαμβάνει.

Τὰ ἀμπιεσμάν τοῦ 1954-1955, δὲν περιλαμβάνουν μόνον τοὺς ὤμους, ἀλλὰ καὶ τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ κορσὰζ, σὺν μπολερὸ, πὺ εἶναι πότε μπρερ, πότε στρογγυλὸ, πότε ἴσιο.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Γκαγιαντίντ και ο Πορμπέφ πήραν από τους ταξιδιώτες το άμαξι, με την υπόσχεση ότι σε τρεις ημέρες θα τους το φέρουν. Ένα ξενοδοχείο στο Παρίσι και μαζί με τον Μπόμπυ και τον κόμπη Μουσύ τραβήξαν για το Μαύρο Πύργο, που τον βρήκαν έρημο. Ο τυφλός κόμπης ωδήγησε στο δωμάτιο του κι εκεί έψαζε να βρει την εικόνα του, που ήταν κρεμασμένη στον τοίχο. Η εικόνα όμως δεν ήταν εκεί. Ο κόμπης Μουσύ τότε έπεσε σε μία καρέκλα απελπισμένος.

38ον Έρθαμε άργα, έλεγε. Μάντεψε την κρυμμένη μου ο Σατανάς... Βρήκε τα χρυσάκια που είχα κρυμμένα στην κορνίζα της εικόνας... κι ο κακούργος έκλεψε το θησαυρό μου μαζί με όλα τα άλλα!

Μας την έφτιαξε ο μακαράς! είπε ο Γκαγιαντίντ. Τό κατάλαβε πως θα ξαναγυρίσουμε. Έμεινε, βρήκε το θησαυρό, τον πήρε κι' από δω πάν οι άλλοι!

Ο Μπόμπυ ήταν απαρνηγός. Και με το δικό του. Νά πετύχει να βγάλει το γέρο τυφλό από τ' φρενοκομείο, να καταφέρει να τον σώσει από τ' πυργό, όπου θα έβρισκε την περιουσία του, και να φτάσει μία μέρα, ίσως και μία ώρα αργότερα. Κρίμα!

Τη στιγμή που έτοιμαζόνταν να φύγουν, ο Πορμπέφ χτυπάντας μανιασμένος με το βαρύ σίδερο τους τοίχους, φώναζε:

Παλίστρε! Στοιχειωμένοι!

Ξαφνικά το σίδερο χώθηκε δρόκλιο ο' ε- να τοίχου. Κτύπησε τότε καλά και είπαν ότι το σίδερο είχε χτυπήσει σε μία σανίδα, που είχε το ίδιο χρώμα του τοίχου. Ήταν μία κρυφή πόρτα που έβγαζε σ' ένα στενό δια-δρομίο.

Μπα, φώναζε ο Γκαγιαντίντ, κι' άλλος κρυμμένος...

Κι' άμέσως είδε στο βάθος της σκοτεινής έκλεινης τρύπας να κινείται κάτι.

Τό νού σου! φώναζε.

Άλλα κι' ο Πορμπέφ, που είχε δη τη σκιά, έχωσε το χέρι του στο άνοιγμα κι' άρπαξε από τον άωμο ένα σώμα που τό έσυρε ως το φως της αλής.

Ήταν ένας άνθρωπος κατακίτρινος από το φόβο με σπολή ύπνου.

Μάλις τον είδε ο μικρός τζόκευ τόν γνώ-ρισε.

Είναι ο Φλορέν, είπε, ο πιστός δοῦλος του κόμπη Μουσύ! Αυτός που μ' έφυλάκιζε στο μπουντρούμι!

Ο Φλορέν γνώρισε κι' αυτός τόν Μπόμπυ και τόν γέρο-κόμπη.

Μη με πειράξετε... Δεν φταίω εγώ... Δεν είμαι παρά ένας φτωχός δοῦλος, που έκ-τελει τις διαταγές του κυρίου του!

Κι' ο Πορμπέφ, σφίγγοντας τον από τόν λαιμό, φώναζε:

Επί τέλους!... Δόξα σοι ο Θεός!... Βρέ-θηκε εδώ μέσα κι' ένας άνθρωπος!

Ο γέρο-κόμπης ακούγοντας 'α' αυτά, εί-πε:

Με την χρυσή κορνίζα βρίσκεται στο πυράκι... στο παρεκκλήσι... Πάμε να σάς τη δείξω...

Ο Πορμπέφ άφησε πιά το σφίξιμο του λαιμού.

Ο Φλορέν, αφού συνήλθε λίγο, τούς διη-γήθηκε κατόπιν, ότι ο κύριός του, που την παραμονή είχε γυρίσει στον πυργό, έφυγε μό-λις είδε τούς γίγαντες από τήν ύπνομο του παρεκκλησιού. Πριν φύγει όμως, βοηθούμενος από τόν υπρέτη, δοκίμασε να τούς σκοτώσει πετώντας τήν πελώρια πέτρα, που είχε κρυμ-μένη. Δεν κατάφερε όμως τίποτα. Και τότε αναγκάστηκε να φύγει για να σωθεί.

Όσο γι' αυτόν, τόν Φλορέν, μόλις πρόφτασε ο δυστυχής να κρυφτεί στο μέρος όπου τόν βρήκαν. Τέλος πάντων κανείς δεν έμενε στον 'ύργο και δεν είχαν κανένα κίνδυνο.

Αφού άκουσαν τις εξηγήσεις όλη η συν-τροφιά ξεκίνησε για τόν πυράκι.

Μόλις μπήκε μέσα ο Μπόμπυ αντίκρυσε τή μεγάλη εικόνα.

Με τρελλή χαρά άνάγγειλε τόν εύχάριστο στόν γέρο-κόμπη. Αυτός προχώρησε συγκινη-μένος, ψηλάφησε τήν εικόνα με τὰ χέρια του κι' αφού γνώρισε με τήν αφή τή χρυσή κορ-νίζα, γύρισε και φώναζε:

Σπάστε την!

Ο γίγαντας, που δέν περίμενε να τού τή ξαναπουν, σήκωσε τόν σίδερο και τόν κατάφε-ρε με δύναμη στήν κορνίζα.

Ακούστηκε τότε ένας κρότος ξερός και κα-τόπιν... ένα σωρό χρυσά νομίσματα ξεχύθηκαν στίς μαρμαρίνες πλάκες.

Ο θησαυρός! Ο θησαυρός! φώναζε ο Γκαγιαντίντ.

Πραγματικά, όλη εκείνη η κορνίζα ήταν παραγεμισμένη με χρυσά νομίσματα, που ο κόμπης Μουσύ είχε κρύψει εκεί, όταν κατάλα-βε ότι ο άνεμος του ήθελε να τόν κλέψει τόν θησαυρό, πριν τόν φυλακίστη.

Ο Πορμπέφ χτυπούσε ακόμην, ενώ ο Μπό-μπυ κι' ο Γκαγιαντίντ είχαν μείνει μ' άνοι-χτό τόν στόμα μπροστά σ' αυτό τόν θέαμα.

Ο Φλορέν πάλι έλεγε ότι αυτός όπως και ο κύριός του δέν ήξεραν ότι η κορνίζα είχε μέσα τόσο χρυσάκι.

Τά λουδοβίκεα απάδωξαν στά πόδια της συντροφιάς, ενώ ο γέρο-κόμπης έλεγε σιγά:

Βλέπετε, φίλοι μου, ότι δέν ήμουναι τρελ-λός. Όπως σάς ύποσέχθηκα, μπορώ τώρα, για τόν καλό που μου κάνετε, να σάς αντα-μειψώ πλούσια...

Ο μικρός τζόκευ, ο Γκαγιαντίντ κι' ο Πορ-μπέφ γονάτισαν χάρμα, για να μαζέψουν τὰ χρυσά νομίσματα και να τὰ βάλουν στο σακ-κούλι, που τούς έδωσε ο Φλορέν.

Η δουλειά αυτή κράτησε αρκετή ώρα. Κι' άμα τελείωσε, ο Πορμπέφ σήκωσε στόν άωμο τόν τόν πολύτιμο φορτίο.

Οι μικροί τού Μαύρου Πύργου δέν είχαν τίποτ' άλλο να κάνουν εκεί μέσα. Αποφάσι-σαν, λοιπόν, να φύγουν.

Ενώ κατέβαιναν τις σκάλες, ο γέρο-κό-μπης, που έννοιωσε τώρα από τή χαρά του να πετούν τα πόδια του, είπε στόν Μπόμπυ που τόν ώδηγούσε:

Τώρα, παιδί μου, είσαι πλούσιος! Έχεις μία περιουσία από διακόσιες χιλιάδες χρυσά φράγκα!

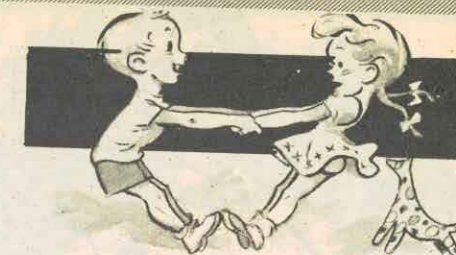
Εγώ πλούσιος; ρώτησε ο μικρός τζόκευ. Και γιατί;

Γιατί ό,τι έχει αυτό τόν σακκούλι είναι δικό σου. Σου τό χαρίζω! Είναι τόν τόν λίγο, που μπορώ να κάμω για εκείνον, που κατώρ-

Δάσκαλε, μόλις τελείωσα τόν μά-θημα, μούπεσε η πλάκα κι' έσπασε!...

Σταθήτε! Σταθήτε! παρακάλεσε με σδυ-αμένη φωνή. Θά σάς τὰ πώ όλα... Ή εικόνα

θωσε να με σώσει από τὰ νύχια του διαβολο-ανειμού μου!...

Ο μικρός τζόκευ, χωρίς να πη λέει, έσφι-ξε τόν γεμάτο ρυτίδες χέρι τού γέρο-τυφλού, συγκινημένος.

Ο Πορμπέφ, χωρίς να ζηλέψει για όσα εί-πε ο γέρο-κόμπης στόν Μπόμπυ, φώναζε:

Νά τύχη μία φορά!... Διακόσιες χιλιάδες φράγκα, όλα τόν Μπόμπυ! Άς ελπίσουμε ότι θά μάς κάνει τόν τραπέζι καμμία φορά.

Στά 1791 η όδός Βιδιέν ήταν ένας μικρός δρομάκος, με άραία σπιτάκια, που κάθονταν πλούσιοι και ήσυχoi άστοι.

Εκεί, σ' ένα άπ' αυτά, τόν πόν άραίο και τόν πόν πολυτέλεις έμενε τώρα ο μικρός τζόκευ με τόν γέρο-κόμπη Μουσύ.

Εξη μήνες είχαν περάσει από τήν ημέρα που βρέθηκε ο θησαυρός στόν Μαύρο Πύργο. Σ' αυτό τόν διάστημα ο μικρός τζόκευ τού δοῦκα λωζέν είχε αλλάξει τελείως.

Δέν ήταν πιά τόν κάποιον έρημο θέαμα ο πρώην φυλακισμένος της Βαστιλλής. Δέν ή-ταν τόν παιδί που με τρία φράγκα τήν ημέρα καθόταν και έλεγε παραμύθια στούς πελάτες της τασέρνας τού Ζιροφλέ.

Δέν ήταν τόν παιδί που περνούσε τόν καιρό του πίνοντας με άνθρακους τού λαού.

Τώρα ήταν τόν άρχοντάκι, τόν καλοντυ-μένο, τόν ευγενικό παιδί, που μόνη του συν-τροφιά ήταν ο γέρο-κόμπης, ο μοναδικός του φίλος Μουσύ.

Από τήν ημέρα που βρέθηκε ο θησαυρός, ο τυφλός κράτησε τόν λόγο του κι' ο Μπόμπυ βρέθηκε κάτοχος της μεγάλης περιουσίας.

Η πρώτη του φροντίδα ήταν να χαρίσει στούς καλούς και πιστούς συντρόφους του δέ-κα χιλιάδες φράγκα.

Αφού έφάλησε τόν χρέος αυτό, ο γέρο-τυ-φλός είπε στόν μικρό τζόκευ:

Μικρέ μου φίλε, μη νομίσω ότι θέλω να σε εξαναγκάσω να μείνεις μαζί μου για συντροφιά. Άλλά είσαι πολύ νέος άκόμα και άπειρος για να μπορέσης ν' απολαύσεις μόνος και χωρίς έλεγχο τόν πόν σου χάρμα.

Διδάσκειται κανείς να είναι πλούσιος, όπως διδάσκειται να είναι τζόκευ ή σιδεροχρής, κι' αυτή τή δύσκολη τέχνη θά σου τήν διδάξω εγώ, αν βέβαια θελήσης.

Ο μικρός τζόκευ, άγαθός και καλός όπως ήταν, εύχαιρήθηκε με τήν πρόταση τού τυ-φλού-κόμπη και τού εί-πε:

Κύριε κόμπη, όχι μόνον δέχομαι τὰ μα-θήματά σας, αλλά και σάς παρακαλώ να κρατήσετε τὰ χρήματά, που μου χάρισσατε, όσ-που να μεγαλώσω και να μπορώ πιά μόνος μου να τὰ διαχειρίζομαι.

Μικρέ μου, τού εί-πε ο κόμπης, βλέπω ότι είσαι πολύ καλός και λογικός. Αφού λοι-πόν έπιθυμείς τή συντροφιά μου, δέχομαι να μη χωριστούμε και ν' αναλάβω εγώ τήν ανα-τροφή σου. Θά σε παρακολουθώ, θά σε έπι-βλέπω, θά σε βοηθώ με τήν πείρα μου, θά σε συμβουλεύω πάντα για τόν καλό σου. Έσύ θά μου δανείζεις τόν φόν των ματιών σου, έσύ θά οδηγείς τὰ βήματά μου, θά με βοηθάς στίς έγέρξεις που κάνω για να εκδοκίμω τόν διαβολοανειμού μου και να ξαναπάρω πύ-σω τήν περιουσία μου. Άν, όπως ελπίζω, ή δικαιοσύνη με δικαιώσει, ή περιουσία αυτή θά μεγαλώσει άκόμα πόν πολύ τόν δώρο που σου έχω κάνει.

Έτσι ο γέρο-κόμπης κι' ο μικρός τζόκευ νοίκιασαν τόν σπιτί της όδου Βιδιέν. όπου ζού-σαν πανευτυχισμένοι.

Ο Μπόμπυ συνόδευε πάντοτε τόν τυφλό, που έπισκεπτόταν διάφορα έπίσημα πρόσωπα πα-ρακαλώνοντας τα να τόν βοηθήσουν στή δική, που είχε εναντίον τόν διαβολοανειμού του.

Τήν εποχή όμως εκείνη ή προσπάθεια τού κό-μπη ήταν δύσκολη. Ή βασιλική έξουσία είχε κλονισθή πολύ κι' ο γέρο-τυφλός δέν μπορού-σε να στηριχθή μόνον στήν προστασία τού βασιλιά.

Δέν άρκοῦσε μόνο ή καλή διάθεσι τού Λου-δοβίκου τού 16ου για να βρή τόν δική του ο κόμπης. Ή ύπόθεσι του έπρεπε ν' ακολουθή-ση τόν κανονικό δρόμο των δικαστηρίων.

Ο γέρο-τυφλός τόν περισσότερο καιρό του τόν περνούσε πότε για να συνενωηται με δι-καστές και δικηγόρους, και πότε με τή δι-δασκαλία τού μικρού τζόκευ.

Από τήν πρώτη μέρα που κάθισαν στήν όδω Βιδιέν ο κόμπης έβαλε τὰ χρυσά λουδοβίκεα στό συρτάρι τού μεγάλου γραφείου, στήν κά-μαρα που χώριζε τή δική του από τόν Μπό-μπυ. Είπε μάλιστα στόν μικρό τζόκευ:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ή συνέχεια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Τ' αδέρφια κι' οι νεράιδες

Μία φορά κι' έναν καιρό ζούσαν δυο αδέρφια δίδυμα, όμορφα και πολύ αγαπη-μένα.

Ένα βράδυ, γύριζαν από κάποιο πανη-γύρι κι' έπρεπε να περάσουν από τόν με-γάλο δάσος. Ή άρα ήταν περασμένη και μόνονά τόν τόν φως τού φεγγαριού τούς φω-τίζε.

Ξαφνικά, εκεί που τραβούσαν τόν δρόμο τους, άκουσαν, πίσω από πυκνά δέντρα, δυνατό γέλια.

Κράτησαν άμέσως τὰ χαλινάρια των ά-λόγων τους και σταμάτησαν.

Άκούς, άδελφέ μου; είπε ο ένας.

Ναι, άκούω... Άές κι' είναι γέλια κο-ριτσιότικα...

Τήν ίδια στιγμή πρόβαλαν δυο κοπέλ-λες. Ήταν όμορφες σάν άγγελoi και ντυ-μένες χρυσά και μεταξωτά φορέματα.

Καλοπέρα σας, παλληκάρια! τούς εί-παν.

Καλοπέρα, κοπέλλες! απάντησαν τ' αδέρφια.

Δέν είμαστε κοπέλλες. Είμαστε νε-ράιδες. Είστε δυο αδέρφια δίδυμα και εί-μαστε δυο αδερφές δίδυμες. Άν μάς πάρτε γυναικες, θά σάς κάνουμε πλού-σιους και θά σάς δώσουμε παιδιά, όμορφα σάν και σάς...

Τά δυο παλληκάρια στάθηκαν λίγο να σκεφθούν.

Παντρεύομαστε, αδερφέ; λέει ο έ-νας. Έσύ να πάρης τή μία κι' εγώ τήν άλλη!

Κι' αφού συμφώνησαν, απάντησαν στίς νεράιδες:

Δεχόμαστε.

Θά στεφανώσουμε λοιπόν αύριο, εί-παν εκείνες. Πηγαίνετε τώρα στό σπιτί σας. Τό πρωί όμως να βρίσκεστε μπρός στήν πόρτα τής έκκλησιάς που είναι κτισμένη στό μεγάλο δάσος. Στό μεταξύ προσέξτε να μη φάτε και να μην πιείτε τίποτε, για-τί άλλωστε θά πάθετε μεγάλες συμφορές...

Όσο γι' αυτό, να μένετε ήσυχες... εί-παν τά δυο αδέρφια.

Κι' αποχαιρέτησαν τις νεράιδες.

Όταν έφτασαν στά σπιτία τους, δέν άνάφεραν τίποτα στούς γονείς τους, ούτε έφραγαν, ούτε ήπιαν, αλλά έπεσαν να κοιμηθούν.

Δυο ώρες ύστερ' από τὰ μεσάνυχτα, ση-κώθηκαν ήσυχά-ήσυχά και βγήκαν άπ' τόν σπιτί.

Άς πάμε γρήγορα, είπαν. Μόλις έ-χουμε καιρό να φτάσουμε τὰ χαράματα στήν έκκλησία.

Τά δυο αδέρφια περπατώντας πέρασαν από ένα χωράφι με ώριμοι σιτάρι.

Εκεί ο ένας, χωρίς να θυμηθί τή συμ-βουλή τής νεράιδας, έκοψε ένα στάκι και τάβαλε στό στόμα του...

Επειτα, έφτασαν στήν πόρτα τής έκ-κλησιάς.

Ή πόρτα ήταν άνοιχτή και τὰ κεριά αναμμένα.

Οι δυο νεράιδες περίμεναν με τὰ νυ-φικά τους και με στεφάνι στό κεφάλι.

Φίλε μου, έχασες τήν ύπόσχεσι που μούδωσες να μη φας; είπε ή μία στόν ένα αδερφώ. Άν σε παντρεύομαι, θά γί-νουμεν γυναικα σου. Τώρα όμως θά μείνω για πάντα νεράιδα.

Και λέγοντας αυτά, έγινε άφαντη από μπροστά τους.

Όταν παντρεύτηκε τώρα τόν άλλο ζευ-γάρι, ο αδερφός που δέν άκουσε τή συμ-

βουλή, εί-πε: Έγώ θά πάω μακριά... Ζήστε έσεις εύτυχισμένοι. Νά πητε στόν πατέρα και στή μητέρα μου, πώς δέν θά με δούνε πο-τέ πιά!...

Επειτα άπ' αυτό, ο ένας αδερφός πή-ρε τή γυναίκα του και γύρισε στό σπιτί του.

Τό βράδυ, που έπεσαν να κοιμηθούν, ή νύφη εί-πε στόν άντρα της:

Άν μ' αγαπάς, πρόσεξε να μη με πής ποτέ τρελλή νεράιδα. Άν έσοτόμησης αυ-τές τις λέξεις, θά σου συμβή μεγάλη συμφορά...

Γυναίκα, μείνε ήσυχη. Ποτέ δέν θά σου πώ τέτοιο λόγο... τής ύποσέθηκε εκείνος.

Πέρασαν έφτά χρόνια και τόν άντρώγο-ν ζούσε πολύ εύτυχισμένο. Είχαν γίνει πλούσιοι, είχαν χτίσει καινούργιο σπιτί κι' είχαν άποκτήσει έφτά παιδιά.

Μία μέρα που ο άντρας πεί είχε πάει στό πανηγύρι κι' εκείνη είχε μείνει στή θεί στή σόφιας τὰ μάτια της στόν ού-ρανό και φώναζε:

Παιδιά, μαζέψτε γρήγορα, ό,τι έχετε έξω στή χωράφια, γιατί έρχεται σιρό και κα-λάζι...

Μά, κυρά, κάνει τόσο καλό καιρό! τής απάντησαν.

Κάντε αυτό που σάς λέω κι' ή μόρα έφτασε!... Σέρω εγώ...

Οι υπέρτερες άρχισαν να μαζεύουν γρή-γορα-γρήγορα ό,τι είχαν έξω, για να μη τούς τὰ παρασύρουν τὰ νερά.

Τή στιγμή εκείνη γύρισε από τόν πανη-γύρι ο νοικοκύρης. Εί-δε τούς υπέρτερες που άλαφιασμένοι μάζευαν τόν πράγματα και παραευνέτηκε.

Γυναίκα, τί κάνουν αυτοί; ρώτησε.

Κάνουν ό,τι τούς πρόσταζε, άποκρίθη-κε εκείνη.

Χωρίς τήν άδεια τή δική μου, πώς δίνεις έντολές, θεότρελλη νεράιδα;...

Δέν πρόφτασε ν' άποσώση τόν λόγο του κι' ή γυναίκα του έγινε άφαντη, ενώ ξε-σπαζε μόρα δυνατή και καλάζι.

Από τήν άλλη μέρα, πριν ακόμα χα-ράξη, ή νεράιδα μπήκε στήν κάμαρα ό-που κοιμόντουσαν τὰ έφτά παιδιά της κι' ενώ τὰ κτενίζει με τόν χρυσό κτενί της τούς έλεγε:

Ότκά μου παιδιά, προσέχτε μην πή-τε στόν πατέρα σας πώς κάθε πρωί θά έρχομαι στήν κάμαρά σας και θά σάς

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Τό μῆλο

Ή μητέρα μούδωσε ένα μῆλο, -τί μεγάλο που ήταν κείο τόν μῆλο! -τόφαγα, και δέν υπάρχει πιά, τὰ κουκούρια έμειναν μονάχα.

Στόν αγρό θά πάω να τὰ σκόρπισω μέσ' στό χώμα θά να τὰ κοιμίσω, κι' άπ' τόν κάθε τόν κουκούρι θά προ-κι' ένα δέντρο με ύψισμένο τόν κεφά!...

Θά ψηλώω, θά τρανέψω τόν δεντρί, ίσιο, λυγρό σάν τόν πυργί, και πουλιά θαρτούν κελαϊδιά, να φωνάσουν μέσα στή κλαριά! (Μετάφ.)

ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΣΑ

κτενίζω, γιατί θά σάς βρή μεγάλη συμ-φορά...

Όχι, μανούλα, δέν θά τόν πούμε! τής άποκρίθηκαν.

Ο πατέρας όμως παραευνέωταν που έβλεπε τὰ παιδιά του, κάθε πρωί, τόσο καλοχτενισμένα, και τὰ ρωτούσε:

Παιδιά μου, ποιος είν' αυτός πουρκε-ται κάθε αυγή και σάς κτενίζει τόσο ό-μορφα;

Ή δούλα μας, πατέρα, άποκρίνονταν εκείνα.

Ο πατέρας όμως δέν τὰ πίστευε. Κι' ένα βράδυ, αφού έκαμε πώς πήγα-νε να κοιμηθί, κρύφτηκε στήν κάμαρα των παιδιών του.

Με τὰ χαράματα, νάσου και μπαίνει ή νεράιδα να κτενίζει τὰ παιδιά της.

Καλή και φρόνιμη γυναίκα μου, τής φώναζε, ο άντρας της, έλα κοντά μου!

Ή νεράιδα τότε τόν συγχώρεσε για τὰ λόγια του κι' από τήν ημέρα εκείνη έ-μεινε μαζί του, κοντά στά παιδιά της, ό-πως πρώτα. Κι' έζησαν αυτοί καλά κι' εμείς καλύτερα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Τό πενντάρι

Ή Ειρηνούλα άπ' τόν πρώτ' τριγυρίζει τή μητέρα της, σάν να θέλη να τής ζητήσει κάτι.

Μά τί θέλεις, παιδί μου, κι' όλο στά πόδια μου βρίσκεσαι σήμερα; τή ρωτάει στό τέλος ή μητέρα της.

Νά, ήθελα, μαμά, να μου δώσης ένα πενντάρικο...

Και τί θά τὰ κάνης τόσο λεπτά; παραευνέεται ή μητέρα της.

Πρόκειται για κάποιο παιχνίδι, που θά παίξουμε με τόν Τοτό... απαντάει ή Ει-ρηνούλα, κομπιάζοντας.

Μπορώ να μάθω ποιά είναι αυτό τόν παιχνίδι, που χρειάζεται ένα πενντάρικο; έπιμένει ή μητέρα της.

Νά... Θά παίξουμε με τόν Τοτό τόν γαμπρό και τή νύφη και ο Τοτός δέν θέλει με κανέναν τρόπο να με πάρη χωρίς... προίκα!...

ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ

Χιοῦμορ

Δυο παιδάκια συζητούν σ' ένα βαγόνι πρώτης θέσεως τού ηλεκτρικού σιδηροδρό-μου Αθηνών-Πειραιώς. Λέει, λοιπόν, τόν ένα παιδί στό άλλο, κυττάζοντας με άπορία τις σταχτοθήκες τού βαγονιού:

Μπορείς να μου πής πώς τις αδειά-ζουν;

Και τόν άλλο, με ύφος μεγάλου, απαντά άμέσως στήν έρώτησι, τού φίλου του:

Άπλούστατα! Αναποδογυρίζουν τὰ βαγόνια!...

ΜΙΑ ΣΚΛΗΡΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙ

Η ΤΑΝ πολύ όμορφη η Γκλέντυ, 'Αμερικανίδα κι' εκατομμυριούχος. Είχε σώμα θεός, σκεπασμένο με πολύτιμα φορέματα. Ήταν όμως επιπόλαιη κι' εγωίστρια. Πιστεύε πως μπορούσε να ικανοποιή κάθε ιδιοτροπία της. Όταν ήρθε στο μακρινό μας νησί, στον Ειρηνικό, κι' έχτισε εκεί μια βίλλα, αναστάτωσε τους λίγους λευκούς αποίκους, αλλά και τους Ιθαγενείς. Όλοι μας ήμαστε λίγο ερωτευμένοι μαζί της και κοκκινίζαμε σαν μαθητοῦδια, όταν τύχαμε να μας χαμογέλασε.

Μονάχα ο Μπόλο, ένας νεαρός Ιθαγενής, δεν φαινόταν να προσέχει καν την παρουσία της. Όταν του μιλούσαμε γι' αυτήν, δεν απαντούσε κι' άλλαζε αμέσως θέμα.

Ήταν ίσως ο πιο ωραίος Ιθαγενής όλων των νησιών του Ειρηνικού, ψηλός και δυνατός, με φαρδύ μέτωπο και με μάτια που λάμπανε σαν μαύρα μπριλάντια. Οι πρόγονοί του βασιλευσαν άλλοτε στο νησί αυτό και σε πολλά άλλα. Γι' αυτό, η κυβερνήσι του είχε κόψει μια μικρή σύνταξη, που του επέτρεπε να ζή ταπεινά.

Η έκκεντρική Γκλέντυ, που είχε απασχολήσει τόσες φορές τις αμερικανικές εφημερίδες με τους γάμους και τα διαζύγια της, στενοχωριόταν τώρα, γιατί δεν γινότανε πιά θάρρος γύρω απ' τ' όνομά της. Σκεφθηκε λοιπόν πως η καλύτερη ρεκλάμα γι' αυτήν ήταν ένας γάμος της με το Μπόλο, απόγονο βασιλιάδων, που θα τον ακολουθούσε ύστερα το σχετικό διαζύγιο. Μά ο νέος την απόφευγε συστηματικά. Όταν τον καλούσε η Γκλέντυ στα τσάνια της, είχε πάντα έτοιμη μια εύγενική πρόφασι για ν' αρνηθεί.

Όσο, κάθε πειρά που κατέβαινε στον κήπο της, η Γκλέντυ εύρισκε πάνω στο κάθισμά της ένα μπουκέτο από θαμνώσις αγριολούλουδα. Ήξερε δε καλά — όπως το ξέραμε όλοι πιά — πως της τάχε φέρει ο Μπόλο κρυφά τη νύχτα...

Τον είδα κάποτε από μακριά ν' αφήνει τα λουλούδια στο κάθισμα κι' ύστερα να κρύβει το πρόσωπό του στα χέρια του, με μια κίνηση απελπισμένη. Από τότε άρχισε να με φοβίζω αυτή η ιστορία, δίχως κι' εγώ να ξέρω το γιατί...

Τέλος, μια μέρα, έγινε το μοιραίο. Η Γκλέντυ συνάντησε στο δάσος το Μπόλο. Εκείνος θέλησε να φύγει, μα αυτή τον κράτησε απ' το μπράτσο, του χαμογέλασε γοητευτικά και τον ρώτησε αν τη φοβότανε.

Ήταν ένα ξανθό όνειρο, αυτή την ημέρα... Ο Μπόλο πάλεψε τρομερά με τον εαυτό του, κι' η θέλησή του νίκησε.

Άγαπούσε τη Γκλέντυ, μ' όλη τη δύναμη της ψυχής του. Κι' ωστόσο, την εσπώζε μακριά. Ύστερα άνοιξε το πουκάμισό του και της έδειξε ένα μικρό άσπρο σημάδι στο γυμνό ώμο του.

Η Γκλέντυ κατάλαβε, έμπηξε μια φωνή φρίκης κι' έφυγε τρέχοντας. Μόλις έφτασε σπίτι της, βούτηξε σε οινόπνευμα το χέρι της, που είχε αγγίξει το μπράτσο του λεπρού Μπόλο.

Για μερικές μέρες, την ξετρέλλανε ο φόβος της μόλυνσής. Όταν όμως προμηθεύτηκε και διάβασε μερικά βιβλία περί λέπρας, βεβαιώθηκε πως δεν διέτρεχε κανένα κίνδυνο.

Θέλησε τότε να εκδικηθεί για την τρομερή αγωνία που είχε περάσει.

Και κατάγγειλε στην αστυνομία την αρρώστεια του Μπόλο!

Οι λεπροί ήταν τότε καταδικασμένοι σε μια σκληρή τύχη, ιδίως αν δεν είχαν τα μέσα να πληρώσουν για να κάνουν θεραπεία: Τους στέλνανε στα άπιαστα Νησιά του Διαβόλου.

Εκεί πήγε λοιπόν κι' ο Μπόλο.

Ο πολὺς κόσμος έχει λανθασμένες ιδέες για τη λέπρα. Στην πραγματικότητα, ένας λεπρός στο πρώτο στάδιο είναι ένας άνθρωπος σχεδόν κανονικός και διάλου επικίνδυνος για όσους έρχονται σ' απλή επαφή μαζί του.

Ήταν λοιπόν σωστό εγκλημα, να σταλή στα καταραμένα Νησιά του Διαβόλου ένας λεπρός στο πρώτο στάδιο... κάτι ανάλογο σαν να κλειστή στο φρενοκομείο, με τους μανιακούς, ένας που πάσχει μόνον από άπννια.

Τα νησιά αυτά ήταν γωνιές της Κολάσεως, όπου κατοικούσαν πλάσματα τερατώδους, δίχως ανθρώπινη όψη. Δεν υπήρχαν εκεί γιατροί, νοσοκόμοι... Μόνο λεπροί, που σάπιζαν στον ήλιο!

Όχι, δεν έπρεπε να καταγγείλει η Γκλέντυ το Μπόλο!... Ο νέος θα ξεκαλούθουσε να ζή ήσυχα στο σπίτι του.

Θα τον έστειλναν, βέβαια, στο λεπροκομείο, αλλά πολλά χρόνια αργότερα. Όλοι μας θα λιώσουμε κάποτε στον τάφο. Μα ποιος δέχεται να τον κλείσουν από τώρα, ζωντανό στο φέρετρό...

Ήταν μεγάλη ατιμία της Γκλέντυ να πληρώσει με τέτοια ανώφελη σκληρότητα τη μεγαλοψυχία του Μπόλο, που την είχε αποφυγει πάντα, μ' όλο που τη λάτρευε, για να μην τη μολύνει!

Λίγο αργότερα, η νέα γυναίκα έφυγε απ' το νησί. Μα ξαναγύριζε κάθε χρόνο, για λίγους μήνες, για να ξεκουραστή απ' την κοσμική ζωή της και να μεταχειριστή για το δέρμα της το χυμό μερικών φυτών και λουλουδιών του δάσους.

Πέρασαν πολλά χρόνια. Μα γι' αυτήν φαινότανε πως είχε σταματήσει ο καιρός. Διατηρούσε πάντα τη λεπτή σιλουέτα της και το νεανικό της πρόσωπο.

Μια μέρα όμως εκεί που καθότανε κάτω απ' τα φοινικόδεντρα, χύμηξε ξαφνικά πάνω της ένα πλάσμα τερατώδες, δίχως πρόσωπο, ούτε χέρια — σαν πτώμα βγαλμένο απ' τον τάφο!...

Ήταν ο Μπόλο. Κάποιος ναυτικός, που του είχε σώσει εκείνος άλλοτε τη ζωή, πριν από πολλά χρόνια, τον είχε βοηθήσει να δραπέτευση απ' το καταραμένο νησί των λεπρών!

Η Γκλέντυ ήταν θαρραλέα γυναίκα, μ' άσταλμένα νεύρα. Αντί να μείνει ακίνητη, παράλυτη απ' τη φρίκη, όπως θάκανε κάθε άλλη στη θέση της, έτρεξε προς το σπίτι της.

Είχε φτάσει πιά σχεδόν στην εξώπορτα κι' ήταν έτοιμη να δραπετεύσει μέσα και να κλειδαθεί, όταν την πρόφτασε ο λεπρός... και τη δάγκωσε στο πρόσωπο!

Οι γιατροί είχαν κάποτε πολύ σκληρό για τα τους πλουσίους. Παρατείνουν την αγωνία τους, νομίζοντας πως έχουν καθήκον να τους κρατήσουν στη ζωή, όσο κι' αν υποφέρουν. Αυτό έκαναν και για τη Γκλέντυ.

Η γυναίκα αυτή βασανίστηκε μέχρι πρό όλιγου καιρού. Και τώρα τελευταία πέθανε έπιτέλους...

Ή γυναίκα αυτή βασανίστηκε μέχρι πρό όλιγου καιρού. Και τώρα τελευταία πέθανε έπιτέλους...

M. NT. APA

Συναρπαστικό αστυνομικό μυθιστόρημα υπό Τζέιμς Μίλλερ

Τό δημάδι του θανάτου

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜ. ΣΥΝΧΕΙΑΣ

Στον κήπο του σπιτιού του Τζίλχαμ, ο Μόρισον, άδατος μέσ' στο σκοτάδι, παρακολουθεί τη συνομιλία της Κόνστανς με το φίλο της Μπουκ Νάρκινς, που της ζητάει επίμονα ένα μεγάλο χρηματικό ποσό με την άπειλή πως θα την εγκαταλείψει. Εκείνη πηγαίνει τότε στο σπίτι για να του φέρη τα λεφτά. Ο Μόρισον την παρακολουθεί. Ένώ όμως την περιμένει να περάση πάλι έξω απ' την κάμαρά του, τον παίρνει ο ύπνος, απ' την κόπωση. Όταν ξυπνά, το πρωί, έχουν βρή την Κόνστανς νεκρή, δολοφονημένη, τη βιολογήκη. Στην κορυφή της μύτες της έχει ένα παράξενο κόκκινο σημάδι, σαν από χτύπημα. Ο Μόρισον υποψιάζεται πως τη σκότωσε η κόρη της, μα δεν θέλει να το πιστέψει. Κάνει ύστερα μια έρευνα στο δωμάτιό της, αναζητώντας το γράμμα του εκείνου με τη σκανδαλώδη φωτογραφία της.

Αφού εξέτασα έτσι καμιά εικοσαριά, βρήκα επιτέλους αυτό που έλπιζα! Ήταν ένας φάκελλος άσπρος, φθιγός "Ε-να αδέξιο χέρι είχε γράψει πάνω τ' όνομα και τη διεύθυνσι της Κόνστανς.

Έχασα μέσα το χέρι μου, τόσο βιαστικά ώστε τον ξεσκίσα λιγάκι. Κι' έβγαλα ένα έπιστολόχαρτο, διπλωμένο μ' επιμέλεια γύρ' από μια φωτογραφία σχήματος 6X9.

Ξεδίπλωσα το χαρτί. Κρατούσα μέσα στη φούχτα μου την Κόνστανς Τζίλχαμ — την ίδια γυναίκα με τα τεράστια μάτια, που έκανε την είσοδό της στον κόσμο το 1919, που είχε πέντε άντρες στα πόδια της το 1925 και που κοιμότανε τώρα τον αιώνιο ύπνο στο κάτω πάτωμα του ίδιου σπιτιού...

Η φωτογραφία αυτή, καθαρώτατη σ' όλες τις λεπτομέρειες της, την έδειχνε με το κοστούμι της Εύας... Οφείλω να ομολογήσω πως είχε ύπεροχο σώμα, που δεν διέφευγε καθόλου τις υποσχέσεις που έδιναν τα θαυμάσια πόδια της. Κι' αυτήν, πριν προσέξω πως στεκόταν όρθιος ένας άντρας κοντά της "Εστρεψε την πλάτη του στο φάκο και φαινόταν να κυττάει την Κόνστανς.

Ο άνθρωπος αυτός βρισκόταν πολύ κοντά στο φάκο, κι' έτσι δεν ξεχώριζα καθαρά τη σιλουέτα του. Ωστόσο, μου φαινόταν σαν γνωστός. Αλήθεια, ο λεπτός εκείνος λαιμός κι' οι αδύνατοι ώμοι που τους φούσκωνε η βάρτα του σκακιού, δεν μπορούσαν ν' ανήκουν παρά στον Τόμμυ Μπρέ-υσον.

Κύτταξα το γράμμα. Είχε το ίδιο αδέξιο γράψιμο του φακέλλου. Κι' έλεγε: "Νά η περίφημη φωτογραφία. Όπως βλέπετε, διακρίνεται καθαρώτατα η φυσιογνωμία σας. Τώρα θα πεισθώκατε λοιπόν πως δεν ήταν άστεια όσα σας έδινε αυτό το τηλεφώνω. Αυτάμει πολύ για τη στενωχώρα που θα πάρετε, μα ένα απόλυτη ανάγκη από λεφτάς.

Ξαναδίπλωσα τη φωτογραφία με το γράμμα, την έβαλα πάλι μέσα στο φακέλλο και την έβαλα στην τσέπη μου.

μια ήταν η μαγεύρισα. Η άλλη έμοιαζε σαν τη Λούσυ. Πρόλαβα ώστόσο να περάσω και να μπω στην κάμαρά μου, χωρίς να γυρίσουν το κεφάλι τους και να με δουν.

Εκλείσα την πόρτα μου και έαπλώθηκα στο κρεβάτι μου. Έβγαλα από την τσέπη μου τη φωτογραφία "Ενοιωθα μια κάποια άμηχανία, εξέταζόντας την από τόσο κοντά.

Κύτταξα προσεκτικότερα τον άνδρα, που γύριζε τις πλάτες. Όσο πιο πολύ τον κύτταζα, τόσο εύρισκε πως έμοιαζε με τον Τόμμυ Μπρέυσον.

Άκουσα συγκεχυμένες όμιλίες. Σηκώθηκα τότε μ' ένα πήδημα, βγήκα στο διάδρομο και κύτταξα πάλι στο ισόγειο.

Τέσσερες άντρες είχαν μπη στο χώλ. Φαινόταν αστυνομικοί.

Ξαναγύρισα στην κάμαρά μου κι' αναζήτησα μια άσφαλισμένη κλήση για το φακέλλο. Μα καμιά δεν με ίκανοποιούσε.

Ξαφνικά, μου ήρθε η ιδέα να κόψω τη ραφή ενός μαξιλαριού πολυθρόνας και να χώσω μέσα στο φακέλλο. Αφού τον έκρυφα έτσι, ξανάπεσα στο κρεβάτι μου, περιμένοντας την εξέλιξη των γεγονότων.

Δεν είχα καταλάβει ως τότε πόσο μ' είχε κουράσει η περασμένη νύχτα.

Με πήρε ο ύπνος, σχεδόν ά-

μέσως. Και κοιμόμουν στα καλά, όταν ο Ρόντερικ με κούνησε από τον ώμο για να με ξυπνήσει, και μου είπε με τη συννηθισμένη του απάθεια:

—Με συγγνώμη, κύριε. Η αστυνομία θέλει να συγκεντρωθούν κάτω στο ισόγειο όλοι οι άνθρωποι του σπιτιού.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'

Ο αρχιψάλακας Βέσεϋ ήταν ξύφωγα ντυμένος, με το μπλε μακέν κοστούμι του, το γκρίζο πουκάμισό του, και τη μπλε γραβάτα του. Τα χοντρά φρύδια του κατέβαιναν ως τα μάτια του. Με κύτταζε πίσω από το γραφείο, άμילητος.

Αναρωτήθηκα αν ξανάχε δη την Κόνστανς ιδιαιτέρως, από την ημέρα που είχε έρθει για την έρευνα σχετικά με το θάνατό της "Ελεν.

Έρριξε μια ματιά στη σιλουέτα, την έαπλώμενη μπροστά στα πόδια του, και σκεπασμένη μ' ένα άσπρο σεντόνι, απ' όπου ξεπρόβαλλε λίγο ένα μπλε πασούμι.

Ήταν πολύ επιτυχημένη η σκηνοθεσία! Δύσκολα θα μπορούσε κανείς να συγκρατηθεί και να μην εκδηλώση τα συναισθήματά του — όποια κι' αν ήταν — μόλις θαύπαυε στο δωμάτιο αυτό...

—Έχετε μια πολύ ένδιαφέρουσα προσωπικότητα, Μόρι-σον, μου είπε ο Βέσεϋ κυττά-ζόντας με στα μάτια.

—Α, βρίσκετε; απάντησα λακωνικά.

—Μόλις πατάτε το πόδι σας εδώ, αμέσως πεθαίνει μια γυναίκα. Μένετε όχτω μέρες, και ξαφνικά πεθαίνει κι' άλλη γυναίκα... Πέστε μου, δεν ανησυχεί κάπως ο κ. Τζίλχαμ, που σας κρατάει στην υπηρεσία του;

—Η δουλειά μου είναι μονάχα να προσέχω την κόρη του. Και την κάνω πολύ καλά. Πάντως, εγώ στη θέση του θ' ανατριχίλασα κάθε φορά που θα σας έδελα.

—Ίσως να το παθαίνει κι' εκείνος. Δεν το ξέρω, πρέπει να ρωτήσατε τον ίδιο...

Ο Ράσεϋ μούδειξε με μια χειρονομία του ότι άκοτα πιά είχε κρατήσει το άσπιο...

—Τι ξέρετε, Μόρισον, γι' αυτή την υπόθεση; με ρώτησε.

Η φωνή του είχε πάρει τώρα ένα τόνο σοβαρότερο και τρανότερο μαζί. Ίσως νακανε έτσι εντύπωση σ' ερωσμένους ανθρώπους. Έμένα όμως μ' ένοχλούσε μονάχα — τίποτ' άλλο!

—Απολύτως τίποτα, απάντησα.

—Μη βιάζεστε τόσο ν' απαντήσατε. Σκεφθείτε λιγάκι.

—Άκουστε λοιπόν: Νά, ξέρω κάτι! Είμαι έτοιμος να σας το πω, με μεγάλη μου ευχαρίστηση μάλιστα, γιατί επιθυμώ όσο και σεις να διαφωτισθή αυτή η υπόθεση, κι' όχι να τραβήξω σε μακρός! Μα παύσατε πιά να παριστάνετε το «σκληρό άντρα», γιατί δεν κερδίζετε τίποτα, ούτε και σας πηγαίνει καθόλου αυτός ο ρόλος!

Τα χοντρά φρύδια του Βέ-

Μικρές Ιστορίες

Η πλουσιώτερη από τους τρεις

Η Ντόλλυ είναι τρομερά απογοητευμένη... Ο μεγάλος Έ-σως της ζωής της ο Ντιντς, την εγκατέλειψε, για να παντρευτεί μια όριμη αλλά πλούσια ζωτοχήρα!

—Θα του ρίξω βιτριόλι! Θα του βγάλω τρίχα-τρίχα το μαλλί! φωνάζει έξαλλη η Ντόλλυ.

Αυτά ήταν τα πρώτα σχέδιά της. Με τον καιρό, όμως, τα νεύρα της ησυχάσαν κι' έτσι, όταν ο Ντιντς βρεθήκε, όπως ήταν φυσικό, την όριμη ζωτοχήρα και ζήτησε να τα ξαναφτιάξουν, η Ντόλλυ δέχτηκε πρόθυμα.

Αλλά τώρα είχε βάλει μυσλό και... μαδούσε κανονικά το μεγάλο έρωτά της ζωής της! Μπίζα, γουναρικά, αυτοκίνητο, απαρτμάν, ήταν όλα στη διάθεσή της, χωρίς στη γενναϊοδωρία του Ντιντς και παρ' όλη τη γκρίνια της γυναίκας του, που έ-βλεπε την περιουσία της να εξατμίζεται «χωρίς λόγο».

—Έτσι, όταν τη ρωτήσαν με κακειτρέχεια οι φίλες της:

—Καλά, βρέ παιδί μου, αλλά πού θα πάη αυτή η κατά-στασι;

Η Ντόλλυ απαντούσε, φυσικώτατα:

—Πού θα πάη; Μα που αλλού, κυτορμιά μου; Νά, όπου νάναι ο Ντιντς, θα έχη... μεταφέρει όλη την περιουσία της γυναίκας του σε μένα και τότε τι θα κάνη;

—Αλήθεια, Ντόλλυ, πές σας τι θα κάνη τότε;

—Απλούστατα, θα τη χωρίση για να πάη έμένα, μια και θα είμαι η πλουσιώτερη κι' από τους τρεις μας!...

Άνοιξε το πουκάμισό του και της έδειξε ένα σημάδι στον ώμο του...

Έχει πού βγκίνουν οι
τελειότερες μοδίστες...

ΚΟΠΤΙΚΗ - ΡΑΠΤΙΚΗ ΖΗΓΡΑΦΙΔΑ

Ευρωπαϊκά διπλώματα

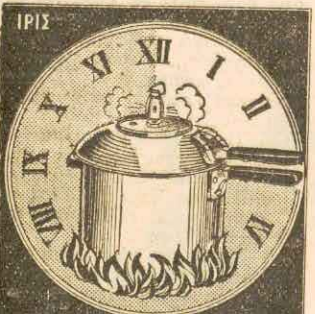
PIQUOT NAPOLITANO

Η φίρμα που εγγυάται την
πλήρη κατάρτιση των μαθη-
τριών με την διαρκή πρακτι-
κήν εξάσκηση επί υφασμάτων.
Σ. η. μ.: Διά τας άπόρους-
πολυτέχνους, εγγράφαι μέχρι
τέλους 'Οκτωβρίου έ.ε. με τα
ήμισα σχεδόν διδάκτρα.
Δεκταί έσωτερικά
ΑΘΗΝΑΙ: Υπερίδου 3, (Σύν-
ταγμα), Τηλ. 32-316.
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Βασ. Κων-
σταντίνου 73, Τηλ. 47.522.

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ

Ενδυμασιών και φορεμάτων ό-
φαντα από τεχνητή εργασία
εις ΓΑΛΛΙΑΝ, ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ
21. Παράρτημα τή Γαλλικών. Γυ-
ρίζονται ένδυμασια 150.000 δρ.
και καπαρτίνα 130.000 δρ. Ζη-
τήσατε δείγματα εργασίας μας.

66 ΛΙΓΑ ΛΕΠΤΑ
ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΕΠΤΑ
ΕΤΟΙΜΟ ΓΑΓΓΙΟ
ΚΑΛΟΜΑΓΕΙΡΕΜΕΝΟ!
"SILVER"
Η ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ
ΧΥΤΡΑ ΤΑΧΥΤΗΤΟΣ
ΙΡ. Μ. ΣΙΓΑΛΑ - ΕΡΜΟΥ 161 - ΤΗΛ. 53.310

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ

Τό νέον σύγγραμμα
Δρος ΑΛΕΞΗ ΤΣΑΚΙΡΗ
**ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΣ - ΣΤΕΙ-
ΡΩΣΙΣ - ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ**

3 βιβλία εις 1 τόμον, 822 σελί-
δες, 120 εικόνες, επιστημονικό, ά-
πλό, πρωτότυπο, πλήρες. Η σημε-
ρινή διεθνής θέσις της έπιστήμης
διά τα αίτια, συμπτώματα και τις
θεραπεύσεις.

σευ άνασκήκωσαν σαν δυο
τριχάτες κάμπιες.
— "Ήσυχα, άγόρι μου, ήσυ-
χα! είτε δίχως να ξεση καλά
καλά άν έπρεπε να γελάσει ή
να θωμώσει.
— Αποφάσισα να τον ξαναβά-
λω στο σωστό δρόμο.
— Θέλω να σας φανώ χρήσι-
μος, είπα μαλακώτερα. Πρέπει
όμως γι' αυτό να κουδεντιά-
σουμε σαν δυο καλοί σύντρο-
φοι.
— Δεν πιστεύω να σας κα-
κομεταχειρίστηκα! μου είπε,
νευρισμένα.
— Όχι, είν' ή αλήθεια, ά-
πάντησα κρίνοντας πως είχα-
με χάσει ήδη αρκετή ώρα. Θέ-
λετε λοιπόν να σας διηγηθώ ό,
τι έξώω;
— Σας άκούω! είπε με φω-
νή ελαφρά σαρκαστική, γιά να
σώση την προσβεβλημένη αξιο-
πρέπειά του.
— Χτες τό βράδυ, ήρθε κά-
ποιος να δη την κ. Τζίλχαμ.
"Υποθέτω πως ήταν ό περιφη-
μος Μπουκ Νάρκινς. Βρισκό-
μουνά τότε στο πάροκ κι είδα
κάποιον κάτω από την πέργκα-
λα. Πλησίασα και τους άκου-
σα να μιλάνε γιά λεφτά. Φαί-
νεται πως τού είχε υποσχεθί
έκείνη να τού αγοράσει ένα γυ-
κτερινό κέντρο, μά δεν είχε
κρατήσει τό λόγο της, κι' αύ-
τός άρχισε ν' άνυπομονή. Τού-
λεγε πως δυσκολευότανε πολύ
να βοηθώ τα απαιτούμενα χρή-
ματα και πως είχε έπιπλέον
άνάγκη από δέκα χιλιάδες δολ-
λάρια γιά να βουλώσει τό στο-
μά κάποιων έκβιαστών που την
άπειλούσαν με μία σκανδαλώ-
δη φωτογραφία.
»Έκείνος δεν την πίστεψε.
Μαλώσανε και τούδωσε ένα χα-
στούκι. "Υστερα προσπάθησε
να συμφιλιωθεί μαζί του και
τού υποσχέθηκε πως θα τού-
φερνε άμέσως λεφτά. "Η ώρα
ήταν μεσάνυχτα ακριβώς. Μπή-
κα κι' έγώ στο σπίτι και την
είδα ν' άνεβαίνει στο τρίτο πά-
τωμα. Γύρισα στην κάμαρά
μου κι' έπεσα να κοιμηθώ. Αύ-
τά είν' όλα όσα έξώω.
— Είσατε βέβαιος πως έ-
πρόκειτο γιά τον ίδιον της άλ-
λης φορές;
— Σχεδόν βέβαιος. Δεν τόν
είδα καθαρά, αλλά...
Μιά ιδέα πέρασε ξαφνικά ά-
πό τό μυαλό μου: Κάθε φορά
πού ό Μπουκ Νάρκινς είχε πα-
τήσει τό πόδι του στο σπίτι
των Τζίλχαμ, είχε άνακαλυφθί
σε λίγο ένα έγκλημα
Τό είπα στο Βέσευ.
— Ναί, έξώω, τό σκεφθήκαμε
κι' έμεις, μου άπάντησε. Δυό
άνθρωποι μας πήγανε να φέ-
ρουν τό Νάρκινς, από τό ξε-
νοδοχείο «Μελρόζ». —
Μά πως μάθατε ότι μένει
σ' αυτό τό ξενοδοχείο;
— "Ε, αυτό είναι μυστικό
μου!
Δεν είχε γελαστή λοιπόν ή
Κόνσταντς, όταν μου είπε πως
επέβλεπε ή άστυνομία τό σπι-
τι της...
— Πού ήσατε χτες τό βρά-
δυ; με ρώτησε ξερά ό Βέσευ.
— Στο «Αρκαντν Κλάμπ»,
με τή Μάρτζου Τζίλχαμ. "Υ-
στερα γυρίσαμε έδώ.
— Είσατε βέβαιος;
Γιατί προσπαθούσα να τού
πώ ψέμματα; "Αραγε έπειδή μ'
έξεννεύειζε ό τόπος του; "Η μή-
πως γιάτί δεν ήθελα να κοινο-
λογηθί ή τρέλλα τή- Μάρτζου;
Κι' όμως, αυτό δεν θάπρε-
πε να μ' ενδιαφέρει...
— Είπαμε λοιπόν, ότι γυρί-
σατε κατ' ευθείαν έδώ; πρόσφερε

αργά ό Βέσευ γυρίζοντας άλ-
λου τό κεφάλι του.
— Καλά, καλά! φώναξα γε-
λώντας. Βλέπω πως είσατε
καλά πληροφορημένος.
— Πού πήγατε και τί κάνα-
τε; έπέμεινε ό Βέσευ, σκυδον-
τας πρός τό μέρος μου.
— "Η μίς Τζίλχαμ είχε ά-
ποφασίσει να κάνει μία βόλτα
με τ' αυτοκίνητο, μαζί με δυό
φίλους, χωρίς να μου πη τίπο-
τα. Την παρακολούθησα λοι-
πόν.
— Σάν πολύ δεν κράτησε ο-
μως αυτή ή βόλτα;
— Πιθανόν... Μά γιάτί μου
κάνετε όλες αυτές τις έρωτή-
σεις, άφού είσατε έν γνώσει;
— Μην ενδιαφέρεστε γι' αυ-
τό. Έξακολουθήστε.
— Τους έφτασα λοιπόν, μα-
λώσαμε λιγάκι, και στο τέλος
την έφερα πίσω, έδώ.
— Και τ' αυτοκίνητό της;
— Τόχε πάρει ό ένας από
τους φίλους τήν ώρα του
καυνά... Μά αλήθεια, τί έγινε
ό άστυφύλακας πούχα να βάλε
να μας παρακολουθί; Κρίμα
να μην έχω τή βοήθειά του, την
στιγμή πού μου χρειάστηκε!
— Σας έχασε μέσα στην κί-
νησι της λεωφόρου Γούντλαντ.
Τρέχατε τόσο πολύ!
— Ναί, ήθελα να φτάσω τή
μικρή. "Ήφειλα να την προ-
στατώσω...
"Ο Βέσευ ξεπλώθηκε πιά ά-
νετα στην πολυθρόνα του και
πρόφερε με φαινομενική άδια-
φορία:
— Γιά πέντε μου, είν' αλή-
θεια πως αυτή ή μικρή δεν τή
πήγαινε ποτέ καλά με τή μη-
τέρα της;
— Δεν έξώω να σας πώ... Δεν
τίς είδα ποτέ μαζί περισσότε-
ρο από μερικά λεπτά...
— Ωστόσο, μιλούσε κάπου-
κάπου γιά τή μητέρα της μ'
ένα τρόπο μάλλον ένθρικό. Δεν
είν' έτσι;
— Δεν έξώω πως σας ήρθε
αυτή ή ιδέα... άπάντησα άορι-
στα.
Μ' αυτή τή διπλωματική ά-
πάντησι, είχα άποφύγει να πώ
ψέμματα. Σκόπευα να τή διη-
γηθώ όλα άσχετά στο Βέσευ.
Μά ήθελα πρώτα να ξεκαθαρί-
σω μερικές λεπτομέρειες...
— Οί υπρέτες είναι φλύα-
ροι... είπε ξερά ό Βέσευ.
— "Α! Ποιός υπρέτης δη-
λαδή, συγκεκριμένα;
— Έλάτε δά, Μόρισον! Ξέ-
ρετε πως δεν μπορώ να σας τό
πώ...
— Δεν κάνετε καλά να μου
κούδεσθε, Βέσευ: "Αν μου λέ-
γατε αυτό πού σας ρώτησα, ί-
σως θα μπορούσα να σας δώ-
σω μία χρήσιμη πληροφορία.
— Όχι, πιστεύω πως είναι
προτιμώτερο να μ' ήσας τό πώ.
Σας έχει πονέσει τό δοντάκι
γιά τή μικρή;
— "Η έρώτησί σας είναι ά-
νόητη. Ωστόσο σας άπαντώ:
"Όχι.
— Τή βρίσκετε πάντως χα-
ριτωμένη... δεν είν' έτσι;
— Πιθανόν Και τί μ' αυτό;
— Τίποτα. Ευχαριστώ πολύ.
"Ο Βέσευ σηκώθηκε.
— Έλάτε πιά κοντά, μου
είπε.
"Όταν πλησίασα στο γρα-
φείο, έσκυψε ξαφνικά. Άσπα-
ξε την άκρη τού σεντονιού πού
σκεπάζε τό πτώμα, και τό τρα-
βήξε άπτότου.
— Κυττάτε έδώ! μου είπε,
άκουμπώντας τό δαχτύλο του
στην κορυφή της μύτης της νε-
κρής.
Μούδειχνε ένα σημάδι, κατα-

Οι χρεάζονται

Τό μυρό

Τό παιδί

Τά παιδιά
του σχολείου

Παλτουδάκια - Πλεκτά
Φορεματάκια - Φορεσούλες
Βαπτιστικά - Παπουτσάκια
Παιγνίδια και ό ό ό
γιά όλες τις ηλικίες

ΑΘΗΝΑΙ
ΕΡΜΟΥ 54-55
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ Δ' 6

ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
Ειδ. Θεραπεία Ριτίδων Κρε-
τοελιών και άποτελεσματική
θεραπεία πτώσεως μαλλιών.
Συμβουλαί δωρεάν.
Αισθητική Σ. Α. ΧΡΥΣΗ
Νίκης 13, Τηλ. 29-548

ΙΑΤΡΟΣ
ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΣ - ΟΡΘΟΔΟΝΤΟΛΟΓΟΣ
ΜΟΡΙΣ ΓΙΟΕΑ
Δέχεται Βαλαωρίτου 12 - Τηλ. 613.156

κόκκινο άκόμη, σαν άπό χτύ-
πημα
— "Απ' αυτό πέρασε, κατά
τό δόκτορα Γκρίρ, πρόσθεσε.
Βέβαια, είναι κάτι πού θα τό
διαπιστώση ή νεκροψία, αλλά, ό
δόκτωρ Γκρίρ έχει άκλόνητη
πεποίθησι.
"Ο Βέσευ σκέπασε πάλι τό
πτώμα και πρόσθεσε:
— Δεν είναι πολλές καιρός
πού μας μαθαίνετε να σκοτώ-
νουμε μ' αυτό τόν τρόπο τους
άνθρώπους. Θυμάσθε;
— Ναί, θυμάμαι
— Δεν βρίσκετε παράξενη
αυτή τή σύμπτωση;
— Ναί, αλήθεια
— Μά είνε πραγματική σύμ-
πτωσι;
— Μήπως τυχόν με ύποπτεύ-
εσθε; Πέντε μου τό καθαρά!
"Ο Βέσευ ψευτοχασμουρήθη-
κε. "Υστερα ρώτησε:
— Δώσατε μαθήματα ζίου-
ζίστου σε κανέναν, έδώ;
— "Ο Τζίλχαμ παρακολου-
θούσε τά μαθήματα πού έδινά
σε σας.
— Ναί, αυτό τό θυμάμαι.
Μήπως τυχόν όμως είχατε και
κανέναν άλλο μαθητή;
— "Εδειξα μερικά «κόλπα»
στη μίς Τζίλχαμ. Μά γιάτί με
ρωτάτε, άφού είναι φανερό πως
τό έξερετε;
— Μή χολοσκάτε, Μόρισον.
Δεν σας ώφελεί σε τίποτα...
— Πάντως, δεν μπορεί νάνε
αυτή. Δεν είχε έξασκηθί άκό-
μα σ' όσα της έδειξα.
— Πολύ καλά, Μόρισον.
— Μά ποιός σας μίλησε γιά
τά μαθήματα αυτά;
— Οί υπρέτες.
— Ποιός, ποιός. Θεέ μου;
Πολύ θάθελα να τό μάθω.
— Λυπούμαι, αλλά δεν μπο-
ρώ να σας τό πώ.
"Η πόρτα άνοιξε ξαφνικά
και μπήκαν δυό άντρες. "Ο έ-
νας άπ' αυτούς βαστούσε μία
φωτογραφική μηχανή με τρί-
ποδο κι' ό άλλος ένα κουτί με
πλάκες.
— Θά σας έκανε κόπο να
χτυπήσετε την πόρτα; ούρλια-
σε ό Βέσευ.
— Μή θυμώνετε, δικαιολογή-
θηκε ό άνθρωπος με τή μηχανή.
Διέν ήερα πως ήσατε άπα-
σχολημένος... "Ο άστυνομός
μας είπε να τελειώσουμε γρή-
γορα. "Αν όμως θέλετε να πε-
ριμένουμε...
— "Εμπρός, ξεμπερδεύετε,
γκοίνισσε ό Βέσευ.
Στάθηκε πάλι σε μένα και
πρόσθεσε:
— Δεν σας χρειάζομαι γιά
την ώρα. Μόρισον Μά να μ' ή-
σας χάσουμε.
— "Ως πού μου έπιτρέπετε
δηλαδή να πάω;
— "Όχι πιά έξω από τό
πάροκ.
— Κι' άν μου κάνη κέφι να
πάω ως τή λέσχη Μήντοου-
κροφτ; Ξέρετε, θέλω να ζητή-
σω από τό διευθυντή να μου
ξαναδώση την παλιά μου θέσι.
Δεν μπορώ να μείνω πιά έδώ.
Δεν βαστάνε τά νευρά μου...
— Βιάζεσθε λοιπόν τόσο πο-
λύ; Μπορείτε να τού τηλεφωνή-
σετε...
— Δεν γίνονται αυτές οι
δουλειές με τό τηλεφώνω.
"Εκανα τόν κουτό, γιά να
πιστέψη ό Βέσευ πως μπορού-
σε εύκολα να με τυλίξη. "Αλ-
λοιώς, δεν θα μου έπέτρεπε πο-
τέ να βγώ... Και τό κατάφερα
πραγματικά.
— Καλά, πηγαίνετε, μου εί-
πε. "Αλλ' εκεί μονάχα. "Υστε-
ρα θά γυρίσετε κατ' ευθείαν έ-
δώ. Μου δίνετε τό λόγο σας;

Γιατί να μ' ή του τόν δώσω;
"Ηερα άλλωστε πως θάβασε
ένα από τους άστυνομικούς
του να με παρακολουθώσουν...
Τόν ευχαρίστησα, βγήκα ά-
πό τό γραφείο και πέρασα στο
χώλ.
"Ενας άστυνομικός με πολι-
τικά φύλαγε στην έξώπορτα.
"Ολοι σχεδόν οι ένοικοι τού
σπιτιού ήσαν μαζεμένοι στην
τραπεζαρία. Τό ίδιο είχε συμ-
βή κι' έπειτα από τό θάνατο
της "Ελεν Μόνο πού τότε βρί-
σκονταν εκεί κι' άλλοι δυό: ή
Μάρτζου... κι' ή μητέρα της!
"Ανέβηκα στην κάμαρά μου.
Ξυρίστηκα, άλλαξα, έβαλα στη
τσέπη μου τό γραμμά του έκ-
βιαστού και ξανακατέβηκα.
"Η έξώπορτα ήταν μισανοι-
χτή "Ο Τζίλχαμ κι' ό Βέσευ
κτύπαζαν έξω.
— Περιμένουν οι δημοσιο-
γράφοι στην καγκελλόπορτα,
έλεγε ό δεύτερος. Σας προει-
δοποιώ πως θα τους τά πώ ό-
λα, λεπτομερώς.
— Είμαι άπαραίτητο: παρα-
πνεθήκε ό Τζίλχαμ.
— Δεν γίνεται άλλοιώς, κ.
Τζίλχαμ, μία κι' έχουν μυρι-
στή τό ψυτό. Κι' άν άκόμη δεν
τους πώ τίποτα, αυτοί θα τά
μάθουν όπωσδήποτε, κι' ύστε-
ρα οι έφημερίδες τους θα μάς
ψάλουν τόν άναβαλλόμενο
— Μά, την άλλη φορά, όταν
πέθανε ή "Ελεν, δεν μίλησατε.
— Ναί, τότε ήταν μία ύπο-
θεσι σκοτεινή, κι' ύποχρεωθή-
καμε να τό βουλώσουμε. "Ω-
στόσο, όφείλω να όμολογήσω
πως ήταν μία γκάφα, πού μπο-
ρεί να την πληρώσω άκριβά...
Τελοςπάντων, τώρα δεν έχω
σκοπό να βρώ κανένα μελετά
γιά να σας φανώ ευχάριστος!
Θά πώ στους δημοσιογράφους
όλα όσα έξώω.
"Ο Τζίλχαμ τού γύρισε την
πλάτη, με τό κεφάλι σκυφτό.
Μπήκα στην τραπεζαρία. Με
κτύπαζαν όλοι, άλλος με περι-
έργεια, άλλος με κακία ή με
άνησυχία. "Εκανα νόημα στο

Ρόμπερτ και τόν πήσα μαζί
μου ως την έξώπορτα. "Εξηγή-
σα στο Βέσευ πως έπρεπε να
με θάλη έξω ό σωφές, με τ'
αυτοκίνητο.
— "Ο κεύ, είπε ό Βέσευ. Μή
ξεχάστε όμως ό,τι σας είπα,
Μόρισον.
"Ακολουθήσα τό Ρόμπερτ ως
τό γκαράζ — ένα μικρό κτίριο
από κόκκινα τούβλα, πού βρι-
σκόταν 25 μέτρα πίσω από τό
σπίτι.
"Ετοίμασε τή μπλέ κούρσα,
μ' άνοιξε την πόρτα κι' ανέ-
βηκα. Κάθισα στο βολάν κι' ό
Ρόμπερτ δίπλα μου.
— Τί λές εσύ γι' αυτό; τόν
ρώτησα ξαφνικά.
— Γιά ποιό πράγμα, κύριε;
είπε, κάνοντας τόν κουτό, ίσως
γιά να κερίσιχη καιρό
— Καταλαβαίνεις πολύ κα-
λά τί έννοώ! πρόσφερε έπιτα-
κτικά. Γιά τή δολοφονία της
κ. Τζίλχαμ.
— "Ω, κύριε, είναι πολύ θλι-
δερή ιστορία. Δεν συμφωνείτε
και σεις;
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ'
Τρία αυτοκίνητα ήσαν στα-
ματημένα στο δρόμο, κοντά
στην καγκελλόπορτα.
Τά δυό απ' αυτά είχαν φέ-
ρει τους δημοσιογράφους, πού
στέκονταν τώρα δίπλα στο θυ-
ρωρείο. Θέλησαν όλοι τους να
τρέξουν κοντά μου, όταν μ' εί-
δαν να βγαίνω, αλλά πάτησα
γκάζι και τους έξέφυγα.
Καιμιά έκασοτή μέτρα μα-
κρυνά από την καγκελλόπορτα,
στάθμευε κι' άλλο αυτοκίνητο:
μία μαύρη κούρσα, με δυό άν-
τρες μέσα. "Όταν έφτασα κον-
τά τους, ήσαν σκυμένοι, σαν
νάδεναν τά κορδόνια των πα-
πουτσιών τους. Προσπέρασα
κι' άπομακρύνθηκα, χωρίς να
πάσω να κυττάζω μεσ' στον
καθρέφτη πού βρισκόταν δίπλα
μου. Είδα σε λίγο τό μαύρο
αυτοκίνητο να ξεκινά, να κά-
νη μισή στροφή και να παρα-
κολουθί τό δικό μας.
Δεν προσπάθησα καθόλου
να ξεφύγω. Σε λίγο, έμπαινα
ήσυχα στη λέσχη Μήντοου-
κροφτ. Βρήκα τόν Τέντ Φορέυ
καθισμένο στο γραφείο του και
κατσούφα όπως πάντα.
— "Α, καθώς τόν άριστοκρά-
τη! μου είπε σαρκαστικά
— Μή γίνεσθε κακός μαζί
μου, άπάντησα. "Εφαγα μία
κερασίδα, κι' είμαι άκόμα άνω
κάτω!
— Τί σας συνέβη πάλι;
— Μήπως είναι άκόμη ελεύ-
θερη ή παλιά μου θέσι;
— "Α, ώστε μέινανε δίχως
δουλειά; Ευχαρίστως θα σας
ξαναπρολάβω, Μόρισον, γιάτί
ό άντικαταστάτης σας δεν ξέ-
ρει τί τού γίνεται. Μπορείτε
μάλιστα ν' άνοήσετε τώρα άμέ-
σως.
— "Όχι, είναι αδύνατον γιά
την ώρα. Μου χρειάζονται με-
ρικές μέρες γιά να τακτοποιη-
θώ.
— Καλά λοιπόν, τακτοποιη-
θήτε και ξαναελάτε τό γρηγο-
ρότερο.
— Ευχαριστώ. Τέντ... Ξέρε-
τε τί θάθελα τώρα; Νά κάνω
ένα μπάνιο στην πισίνα.
— Πολύ ευχαρίστως! Αυτή
την ώρα, θάσαστε όλομόνηχος.
— Αν έρθουν και με ζήτη-
σουν κάτι φίλοι μου, πέντε
τους πάω γιά μπάνιο.
— "Ο κεύ.
Βγήκα από την πίσω πόρ-
τα τού γραφείου κι' έβαξα να
βρώ τό γέρο φύλακα.
Μούσφισε τό χέρι, χαρούμε-

Γνωμή...

ΙΑ ΝΑ ΛΑΜΠΕΙ ΤΟ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ ΣΑΣ

"ΟΠΑΛ"

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΠΡΟΪΟΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΔΙΑΔΟΣΕΩΣ

ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ: υφάσματα
(μάλλινα, μεταξωτά κλπ.)
πιατικά, υαλικά, έλαιο-
χρώματα, λουτήρες κλπ.

ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΟΝ ΑΠΟ ΤΟ ΑΝΩΤΑΤΟΝ ΧΗΜΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ
ΕΤΑΙΡΙΑ "ΒΙΟΚΕΜ", Γλάδωτνος 1, Τηλ. 33.666 - 34.805

93

νος που με ξανάβλεπε.
— Θέλω τη βοήθειά σου, Μπράουν, τού είπα σιγά. "Εχω κάτι μελάδες...
— "Ο, τι θέλετε! Είμαι στη διάθεσή σας... απάντησε με προθυμία.
— Με κυνηγάει μια άριστο-κράτισσα, κι' εγώ προσπαθώ να την ξεφορτωθώ. Πρέπει τώρα να κατεβώ γρήγορα στην πόλη, δίχως να με δει. "Αν ήθελες, λοιπόν να βγάλεις το καμινό σου και να με κρύψεις μέσα σ' αυτό...
— "Ο κού! Περιμένετε με εδώ.
— Επειτα από δυό λεπτά, ο Μπράουν ξαναγύρισε, με το παλτό κι' ελαφρό καμινόκι του. Σκαρφάλωσα στο πίσω μέρος και εξαπλώθηκα στο πάτωμα.
— "Ο Μπράουν με σκέπασε με μια παλαιοκουβέρτα. Ξεκίνησε, βγήκε στο δρόμο, έστριψε αριστερά κι' απομακρύνθηκε άσχετα από τη λέσχη.
— Μπορείτε να κατεβείτε τώρα, μου είπε. Δεν είδα πούθενά την άριστοκράτισσά σας.
— Είδες κανέναν άλλον; ρώτησα.
— Δυό άντρες μονάχα, μέσα σ' ένα σταματημένο αυτοκίνητο.
— Βγήκα κάτω από την κουβέρτα και κάθησα δίπλα του. Φτάσαμε στη Φιλαδέλφεια και σταματήσαμε κοντά στο "Αρκαντου Κλάμπ".
— Μείνε εδώ, έβλεπε Μπράουν... και νάσαι έτοιμος να ξεκινήσεις άμέσως! τού σύστησα "Όταν ξαναγυρίσω, θάμαι

τώρα βιαστικέ.
— Συγχρόνως τού βάλσα στο χέρι πέντε δολάρια.
— Θάχω τα μάτια μου ανοιχτά! μου υποσχέθηκε.
— Μπήκα από τη μεγάλη πόρτα και προχώρησα στο γυμν. "Η γκαρνταρόμπα ήταν άδειανή. "Εστρίψα δεξιά κι' έβριξα μια ματιά στην σκάλα που ανέβαινε στο δεύτερο πάτωμα, κι' ύστερα στη μεγάλη σάλα.
— Δεν είδα κανένα. Μονάχα στο παρά δυό πιστοί πελάτες άδειάζαν τα ποτήρια τους.
— Μήπως είν' εδώ ο Ντίκ; ρώτησα το υπάλληλο.
— Δεν ξέρω, απάντησε. Θα τηλεφωνήσω στο πρώτο πάτωμα. Ποιος τόν ζητάει;
— Μπά, μην κάνεις τήν κόπο. "Ο άνεβώ άπάνω. Με περιμένει...
— "Ανέβηκα τη σκάλα που ήταν σκεπασμένη μ' ένα κόκκινο χαλί. Στο πρώτο πάτωμα, βρήκα ένα διάδρομο, με έπτά πόρτες στη σειρά. Δοκίμασα να τις άνοιξω, μία-μία. Οι πρώτες ήταν κλειδωμένες.
— Μόνον όταν έφτασα στην έκτη, άκουσα από μέσα μια δραχνή γυναικεία φωνή που ρωτούσε:
— Ποιος είναι;
— "Εγώ, ο Τζάρλεϋ, απάντησα στην πόρτα.
— "Άκουσα ένα ελαφρό θόρυβο από παντούφλες που σέρνονταν στο πάτωμα. "Η πόρτα άνοιξε και πρόβαλε ή μελαχροινή υπάλληλος της γκαρνταρόμπα.
— Φαινόταν πως μόλις είχε σηκωθεί από το κρεβάτι. "Ήταν

άπεριποίητη, ξεχτένιστη, και φορούσε ένα ξεθωριασμένο κιμονό.
— "Εσείς! φώναξε. Τι θέλετε;
— Την παραμέρισα γρήγορα, μπήκα στην κάμαρα κι' έκλεισα πίσω μου την πόρτα.
— Δεν είν' άσχημα εδώ μέσα! είπα.
— Το δωμάτιο ήταν όμοιο μ' εκείνο όπου είχαν φωτογραφίσει την Κόνσταντ! "Αναγνώρισα το ξύλινο κρεβάτι με τα σκαλισμάτα...
— Μου φαίνεται πως ξαναήθα εδώ, κάποιο βράδυ που ήμουν άδιάθετος... πρόσθεσα. Θυμάμαι καλά αυτό το κρεβάτι... Μά ίσως και να μην είναι το μόνο που υπάρχει σ' αυτό το σπίτι...
— "Όλες οι κάμαρες εδώ είναι ίδιες. Μά, πείτε μου, τί γυρεύετε τώρα;
— Με τί τρόπο μιλάτε σ' ένα πελάτη! Δεν μου είπατε καν να καθίσω, έτσι από εύγενη...
— "Αν δεν φύγετε, θα βάλω τις φωνές.
— Συγχρόνως, ή μελαχροινούλα θέλησε να τρέξη προς την πόρτα. Μά την άσπαξα από το χέρι και τη σταμάτησα.
— Φρόνιμα! της σύστησα. "Ήθα άπλά! και μόνο να δω μήπως ξέχασα εδώ το ρολόι μου.
— Δεν υπάρχει κανένα ρολόι. "Εδώ είναι ή κάμαρά μου!
— Θυμάμαι πως το δωμάτιο που με είχαν πάει, βρισκόταν δίπλα στο σκοτεινό θάλαμο... Που είν' ο σκοτεινός θάλαμος;

"Εκεί που εμφανίζονταν τις φωτογραφίες...
— Σας το λέω για τελευταία φορά: Δεν ξέρω τίποτα. Κι' αν δεν φύγετε άμέσως, θα σπρώξω τόν κόσμο στο ποδάρι.
— "Ανασήκωσα τους ώμους μου βγήκα από το δωμάτιο κι' έκλεισα πίσω μου την πόρτα. Καθώς προχωρούσα στο διάδρομο, έπασα πάνω σ' έναν άντρα πουνύπλο, με χοντρά φουδια κι' άγριο ύφος.
— "Ε, αγόρι! Που πάς από δω; γούγισε.
— Ζητάω ένα φίλο.
— Πώς λέγεται;
— Ντίκ Μπλάρ.
— Μεταβολή! Το γραφείο του είναι στην άλλη πλευρά. Σε περιμένει.
— "Εκανα άναγκαστικά μισή στροφή κι' άκολούθησα την αντίθετη διεύθυνση. "Ο γίγας μ' άκούλυθησε, έχοντας το ένα του χέρι χωμένο μέσ' στην τσέπη του σακκακιού του.
— "Ο Ντίκ μάς περιέμενε, όρθιος στο κατώφλι μιας άνοιγής πόρτας. Δεν ήταν πιά καθόλου χαμογελαστός, όπως με τη Μάρτλιν.
— Αυτός εδώ τριγύριζε στο διάδρομο, τού είπα ο γίγας.
— Δεν είν' εύκολο να βω κανείς το γραφείο σας, δικαιολογήθηκα. "Αν δεν συναντούσα αυτό τόν καλό άνθρωπο, θάσωνα ίσως μέρες όλόκληρες...
— Πολύ άστείλο, πρόσθεσε ο Μπλάρ, σχεδόν χωρίς να κινήση τα χείλη του. "Ελα μέσα.
— Μπήκα στο γραφείο του. "Ήταν περιποιημένο, με μοντέρνα έπιπλωσι. "Ο Μπλάρ κάθισε, μουδίζει μια πέτινη πολυθρόνα και με ρώτησε:
— Πώς σε λένε, είπαμε;
— Μόρισον.
— Χμ! Και τί γυρεύεις εδώ;
— "Ήθα να σε βρω.
— "Επαιξε γρήγορα τα βλέφαρά του.
— Γιατί δεν περιμένεις κάτω να μου τηλεφωνήση ο Μίκε;
— Δεν μ' άρέσει να ένοχλώ τόν κόσμο.
— Μπά! Και γιατί τού είπες πως σε περιμένα;
— "Ετσι είπα; Δεν το θυμάμαι... απάντησα μ' αμέλεια.
— Θέλησε κάτι να πη, αλλά δεν τόν άφησα να με διακόψω.
— Κι' αν τού είπα άλλωστε, ήταν ψέμμα. Μάλιστα, κύριε, ψέμμα!
— Και χτύπησα τη γροθιά μου στο γόνατό μου, με ύφος άναγκαστικό. "Ο Μπλάρ τάχες χάσει, δεν ήξερε πως να μου φεοθή.
— Γιατί ήθελες να με δης; ρώτησε.
— Δεν μπορούμε να κουβεντιάσουμε ιδιαιτέρως, δίχως μάρτυρες.
— "Ο Μπλάρ στάθμισε μια στιγμή την πρότασή μου. "Υστερα έκανε νόημα στο σύντροφό του, που άνοιξε την πόρτα κι' έφυγε.
— "Εμπρός, μίλησε, μου είπα ύστερα. Μη με χασομεράς, γιατί έχω κι' άλλη δουλειά.
— "Ήθελα να μάθω πάνω σε ποιές βάσεις θα μπορούσαμε να συνεννοηθούμε για την υπόθεσή της κ. Τζίλχαν.
— "Αν ήταν προσηγορητή ή εκπληξι του Μπλάρ, όφείλω ν' άναγνωρίσω πως ήταν πολύ έπιτυχημένη...
— Τι θές να πης; μουρμούρισε.
— Μου ανέβησε ή 'δία να τακτοποιήσω την υπόθεσή. Μουδισε μάλιστα τα γράμματα και τα φωτογραφία.

"Εβγαλα απ' την τσέπη μου αυτά τα δυό κι' άφισα τη φωτογραφία πάνω στο γραφείο του. "Εκείνος της έβριξε μια γρήγορη ματιά. "Υστερα με κύτταξε με έκπληξη.
— Που τη βρήκες, αυτή; με ρώτησε.
— Σου τ' είπα: Μου την έδωσε ή κ. Τζίλχαν.
— Κι' έκείνη, που τη βρήκε; "Ε, φτάνει πιά ή μπλόφα, Μπλάρ!
— Που τη βρήκε; με ξαναρώτησε, χωρίς να δυνάμωση τη φωνή του.
— "Αρχίζω να πιστεύω πως δεν ήξερε ίσως τίποτα...
— Την έλαβε ταχυδρομικά, μαζί μ' αυτό εδώ... απάντησα.
— Και πέταξε το γράμμα πάνω στο γραφείο του. Τό διάβασε άσγα. "Υστερα πήρε το τηλεφώνο κι' άρχισε να σχηματίζει έναν αριθμό. Ξαφνικά σταμάτησε.
— "Α, έβγαλα πως μετακόμισε άλλου, ο παλιάνθρωπος... μουρμούρισε.
— Στράφηκε προς την πόρτα και φώναξε:
— Τζέζυ!
— "Η πόρτα άνοιξε μ' όρυμ και μπήκε ο γίγας. Κρατούσε ένα ρεβόλβερ.
— "Εχεις την καινούργια διεύθυνση τού Λάντερ; τόν ρώτησε ο Μπλάρ.
— Ναι, "Αρτιε Στρίτ, 1886.
— "Εχει τηλεφώνο;
— Ναι, έχω εδώ το νούμερό του.
— "Ο γίγας έβγαλε ένα μικρό καρτέ, το φυλλομέτρησε κι' έδωσε στο Μπλάρ την πληροφορία που ήθελε. "Εκείνος πήρε άμέσως στο τηλεφώνο τόν αριθμό.
— Θάθελα να μιλήσω με τόν "Εντι Λάντερ, είπα.
— Βούλωσε ύστερα με το χέρι του το μικρόφωνο, με κύτταξε και πρόσθεσε:
— Τόν άχνείο! "Ακούς εκεί να σκαρώση τέτοια κουπίνα έδω στο μαγαζί μου, δίχως να μου κάνει καθόλου λόγο! Και πόσα ζητάει για τη φωτογραφία του;
— Δέκα γιλιόδες δολάρια.
— Μωρέ μπράδερ!
— "Υστερα ο Μπλάρ μίλησε πάλι στο τηλεφώνο:
— Πώς; Δεν είν' εκεί; Πέστε του να πάση τού Ντίκ, μόλις γυρίση. Καταλάβετε; Ναι, τού Ντίκ.
— "Εκλεισε το τηλεφώνο και στράφηκε σέ μένα.
— Πες στην Κόνσταντ να μη σκοτίζεται. Θα τ' άκανονίσω εγώ όλα. Κανείς δεν θα τήν ένοχλήση πιά.
— Ξανάβαλα το γράμμα στην τσέπη μου κι' άπλωσα το χέρι μου για να πάρω τη φωτογραφία.
— "Οχι, καλύτερα να μου την άφισες, είπα ο Μπλάρ. Στο κάτω-κάτω, φαίνεται σ' αυτήν ένα δικό μου έπιπλω. Δεν έννοω να πούμε πως είμαι άνακατεμένος σε κάτι τέτοιες κομπίνες.
— Κι' αν ήθελα, δεν θα μπορούσα να φέρω αντίδοτο. "Ήμουν ένας με δυό, και μάλιστα όπλισμένους...
— ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΣΤ'
— "Ο Μπράουν έβαλε μπροστά ό υποπό του, μόλις με είδε. Πήδησε δίπλα του.
— Σας κυνηγάνε; με ρώτησε, ενώ έκκινούσε.
— "Οχι. Μπορεί όμως άκόμη να συμβούν πολλά πράγματα... Πήγαίνε με στη γωνιά

της "Εννάτης Λεωφόρου και της Μάρκετ Στρίτ. Πρέπει να πάω να πάρω κάτι...
— "Όταν κατέβηκα στη Μάρκετ Στρίτ, μπήκα σ' ένα μεγάλο μαγαζί κι' άγόρασα ένα άμπαζούρ. Μου τ'ό βάλανε μέσα σ' ένα κουτί. Δεν χρειαζόμουν άμπαζούρ, αλλά μου χρε-

αζόταν ένα πακέτο άροκέτα μεγάλο, που να μη μου κοστίζει πολύ άκριβά. Ξαναβγήκα, άνέβηκα πάλι στ' αυτοκίνητο κι' είπα στο Μπράουν:
— Στη γωνιά της 18ης Λεωφόρου και της "Αρτιε Στρίτ. Σ' όλο το μήκος της "Αρτιε Στρίτ ύπάρχον φτηνές οίκογε-

νειάκες πανσιόν. Είπα στο Μπράουν να με περιμένει στη Λεωφόρο.
— Αυτή τη φορά, θάμαι, σίγουρα, πολύ βιαστικός, πρόσθεσα.
— "Ο αριθμός 1886 ήταν ένα σπίτι τετραώροφο, παλιό. Μπήκα σ' ένα στενό γυμν. Δεξιά, πίσω από ένα τραπεζί, καθόταν ένας άνδρας πάλαι-τινιάς, με παγουλάκια που φαίνονταν πολύ βαρειά για τήν άδύνατη υγίη του.
— Φέρνω ένα δέμα για τόν κ. Λάντερ, τού είπα. Που είναι το δωμάτιό του;
— "Εχει βγή έξω. "Αφίστε το εδώ.
— Πρέπει να τ'ό βάλω στο δωμάτιό του. "Ετσι μάς είπε ο ίδιος.
— Σας είπα να τ' άφίσετε εδώ. Δεν θα τ'ό κλέψουμε!
— Μπά! "Εχετε τήν άδείωσι να σας άφίσω ένα πράγμα που κάνει 1000 δολάρια; φώναξε με προσποιητή θυμή. Νομίζω άσάφως πως έχει δικαίωμα ό κ. Λάντερ να πείρη τ'ά δέματά του όπου τού γουστάρει.
— Καλά, καλά, μην έκνευίζεστε! Ξέρετε, δεν μ' άρέσει να υποπνουν άγνωστοι στα δωμάτια τών πελατών...
— "Αγνώστοι! "Εμένα λένε άγνωστοι: Μά εγώ έκανα στην ίδια φυλακή με τόν "Εντι! Είμαστε πρώτοι φίλοι.
— Δεν υπονοούσατε να τ'ό πητε άμέσως, διάβολε!
— Πήρε ένα κλειδί που κρεμόταν στον τοίχο. "Αλλά δεν μου τώδωσε.
— Θάρρώ κι' εγώ μαζί σας, άπάνω, μου είπα.
— Μά εγώ θα τόν περιμένω, τόν "Εντι...
— Μπορείτε ν' άφίσετε πάνω το δέμα, αν θέλετε. Θα κατεβήτε όμως και θα τόν περιμένετε εδώ. Είναι ό κανονισμός τού σπιτιού.
— "Ενώ άνεβαίναμε μαζί τη σκάλα, που ήταν σκεπασμένη μ' ένα τούπινο χαλί, ο άνδρας μου είπα:
— Δεκαπέντε μέρες τώρα που μένει εδώ ο Λάντερ, δεν τόν επισκέφθηκε κανείς, και έσπινικά τόν έπλησαν τσιές άνθρώποι, κοντά-κοντά.
— "Α, έτσι; Πότε ήρθαν οι άλλοι δυό;
— Χτες. "Ο ένας τ'ό βράδυ ένωρίς κι' άλλος κατά τη νύχτα. Είχα πλავιάσει τότε, μά άκουσα θόρυβο στο δωμάτιό του... Με έυνήσανε, τ'ά ζωά!
— Στοιχηματίζω πως ό ένας απ' αυτούς θα ήταν ο παλιός μου φίλος, ο Τζίμμι Μπλάγ-κόφσκυ. Μήπως υποδείξετε να μου τούς περιγράψω;
— "Ο άνδρας άκούριζε μια γρήγορη ματιά κι' απάντησε:
— Δεν τούς είδα. Μπορείτε να ρωτήσετε τόν κ. Λάντερ. Στο τούτο πάτωμα, σταμάτησε μπροστά σε μια πόρτα και είπα:
— Ξέχασε τ'ό φως του άναμένο...
— Πραγματικά, κάτω από την πόρτα περνούσαν λίγες φωτεινές άκτινες. "Ο σύνδοός μου γύρισε τ'ό κλειδί στην κλειδαριά κι' άνοιξε την πόρτα.
— Το δωμάτιο ήταν μικροσκοπικό. Με πολλή δυσκολία γωρούσε ένα κρεβάτι, ένα τραπέζι κι' ένα κομμάτι.
— Πίσω από τ'ό τραπεζί, διέκρινα μια καρέκλα άναποδογυρισμένη και κάτι πούμοιαζε με δυό πόδια...
— ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΣΕ! "Η συνέχεια,

«Η ώμορφιά μου; Αυτό το θαυματουργό κομμάτι!»

Με την ασύγκριτη πούδρα Scherk. Αφομοιώνεται με την επιδερμίδα. Είναι λεπτή σαν άχνος και άρωματισμένη αιδέρια. Συνδυασμός πείρας και έπιστήμης είναι ή...

Πούδρα SCHERK

Με την Λοσιόν προσώπου Scherk θα έχετε τρυφερή, διάφανη και χωρίς ρυτίδες επιδερμίδα

Φωτογραφίζετε με Agfa

ΑΓΓΑ-ΦΩΤΟΜΑΤΗΡΙΑΣΕΝ-ΒΑΤΡΑ

ΑΓΓΑ-ΦΩΤΟΜΑΤΗΡΙΑΣΕΝ-ΒΑΤΡΑ

ΑΦΙΣΤΕ ΤΟ ΔΕΡΜΑ ΣΑΣ Ν'ΑΝΑΠΝΕΥΣΕΙ

● Ο καθαρισμός του δέρματος από τις σκόνες, την πούδρα, το μπρυνέτ, τις έκκρίσεις της επιδερμίδος επιβάλλεται, διότι διευκολύνει την διαπνοή του. Αλλά πρέπει να γίνει με ένα σύγχρονο Γαλακτώμα, όπως το ΝΤΕΜΑΚΙΓΙΑΝ ΜΕΛΠΑΝ, κι' όχι με σαπουνισμό που άργά ή γρήγορα καταστρέφει και την πιο άνθεκτική επιδερμίδα.

● Γι' αυτό κάθε βράδυ, προτού κοιμηθήτε, καθαρίστε το πρόσωπό σας με το ειδικό ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ ΝΤΕΜΑΚΙΓΙΑΝ "ΜΕΛΠΑΝ".

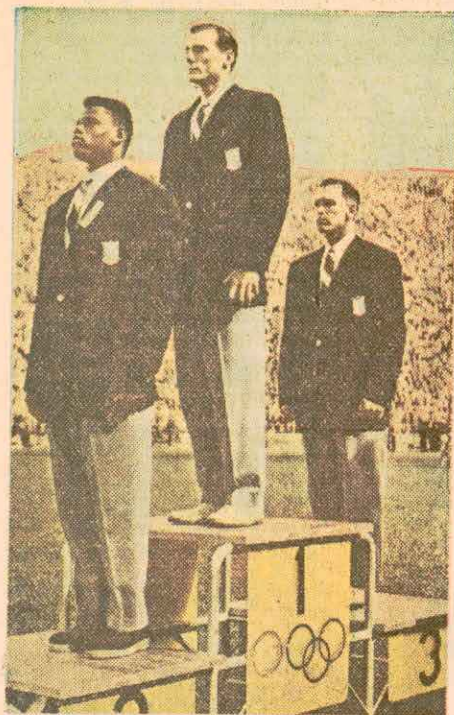
● "Ετσι θα αισθανθήτε άμέσως την επιδερμίδα σας καθαρή, ξεκούραστη, φρεσκαρισμένη.

● Μετά τόν καθαρισμό συμπληρώστε την βραδυνη περιποίηση του προσώπου σας χρησιμοποιώντας την ασύγκριτη ΚΡΕΜΑ ΛΑΝΟΛΙΝΗ "ΜΕΛΠΑΝ".

ΤΟ ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ "ΜΕΛΠΑΝ", ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΙ ΣΕ ΜΙΚΡΟ ΜΕΓΕΘΟΣ, ΔΡΑΧ. 11.

"ΜΕΛΠΑΝ"

... (Continuation of the story from the previous page) ...

Οι τρεις πρώτοι νικητές του δεκάθλου στους 'Ολυμπιακούς Αγώνες του 'Ελσίνκι. Στη μέση ο νικητής Μπόμπι Ματτάιας, μπροστά ο Μίλτον Κάμπελ 2ος νικητής και πίσω ο τρίτος Φλόιντ Σίμμονς.

ΜΙΛΤΟΝ ΚΑΜΠΕΛ

Ένας εκπληκτικός νέγρος αθλητής που ασχολείται με όλα τ' αγωνίσματα

Οι ταξιδιώτες ενός τρένου, που πήγαινε από το Ντάιτον του 'Οχάιο στη Νέα Υόρκη το 1913, έμειναν με άνοιχτο το στόμα, όταν ένας γεροδεμένος νέος πήρε ένα άδικο κουτί κονοειδούς από κάποιον φίλο του δημοσιογράφο, χειροδύναμο άνθρωπο, που προσπαθούσε να συμπίσει το κουτί μέσα στα χέρια του, χωρίς επιτυχία. 'Ο νεαρός γίγας συμπίσε το κουτί με δυο δάχτυλα!

— Δέν είναι δύσκολο όταν συγκεντρωθείς, είπε ο νέος αυτός, που ήταν ο Μίλτον Κάμπελ, ο πολυσύνθετος νέγρος πρωταθλητής των 'Ηνωμένων Πολιτειών.

Ο Κάμπελ έχει ύψος 1 μ. 94, ζυγίζει 97 κιλά και είναι πρωτοετής του πανεπιστημίου της 'Ινδιάνας.

— Μην με λένε υπεράνθρωπο, διαμαρτύρεται, γιατί με βαρύνει σε δύσκολη θέση!

Ανεξάρτητα όμως από τις αντιρρήσεις του, ο Μίλτον Κάμπελ είναι ένας από τους μεγαλύτερους αθλητές της εποχής μας.

Όταν ήταν 17 χρόνων αγωνίστηκε για πρώτη φορά στο δεκάθλο (δέκα σκληρά αγωνίσματα του στίβου) και προκρίθηκε για τους 'Ολυμπιακούς αγώνες του 'Ελσίνκι το 1952, όπου κατέλαβε τελικώς τη δεύτερη θέση μετά τον τρομερό Μπόμπι Ματτάιας.

Το 1953 όμως ο Κάμπελ κατάκτησε το τίτλο του πρωταθλήτου στο πρωτάθλημα των 'Ηνωμένων Πολιτειών.

— Τεχνικώς έπρεπε πολλά να μάθω, έλεγε ο προπονητής της εθνικής αμερικανικής ομάδας, αλλά τα κατάφερα με την ικανότητα και την απόφαση μου για τη νίκη. Για το άλμα επί κοντώ π. χ. δεν πήρε πολλά πράγματα, αλλά πήδησε 3 μ. 85 με την αδάμαστη αποφασιστικότητά του!

Η ταχύτητά του τον βοήθησε να κερδίσει τον 'Ολυμπιονίκη και κάτοχο του παγκοσμίου ρεκόρ των 110 μέτρων μετ' εμπόδιων Χάρρισον Ντίλλαντ. Η τεχνική του στο πέρας των εμπόδιων δεν είναι ιδεώδης. 'Ο,τι όμως τον λείπει, το συμπληρώνει με τη φοβερή δύναμή του, που του ανοίγει τη πόρτα για κάθε σπορ, ακόμη κι' αν δεν έχει ασχοληθεί μ' αυτό.

Δέν είχε επίσης παλέψει ποτέ στη ζωή του, αλλά, όταν χρησιμοποιήθηκε από το σχολείο του, νίκησε τον άνθρωπο που άρρωτοτερα έγινε πρωταθλητής βαρέων βαρών της Νέας Υερσέας.

Το γκόλφ, ως γνωστόν, χρειάζεται επιμονή προπόνησι. 'Ο Κάμπελ όμως χωρίς μεγάλη πείρα ως παίκτης του γκόλφ έχει εκφραστεί με άλλους με το μπαστούνι του γκόλφ σε απόσταση μεγαλύτερη από 300 μέτρα.

Με το κούμπι εξ' άλλου δέν είχε ασχοληθεί ποτέ του, χωρίς όμως στα φυσικά του προσόντα το σχολείο του κέρδισε ένα σχολικό έπαθλο πριν από μερικά χρόνια. 'Επίσης ένας προπονητής του μπάσκετ μπόλ, ένθουσιασθηκε, όταν είδε τον νεαρό Μίλτον να πετά τη μπάλλα μέσα σ' ένα καλάθι.

Ένας άλλος προπονητής του μπέιζμπόλ είχε πη ότι με την ανάπτυξη που έχει ο Μίλτον και την ικανότητα να προσαρμόζεται σε κάθε σπορ, θα μπορούσε να γίνει ένας από τους καλύτερους παίκτες όλης της 'Αμερικής στο άγνισμα εκείνο.

Το μπέιζμπόλ όμως θα δυσκόλευε τον Κάμπελ για τα αγωνίσματα του στίβου, στα οποία έχει στρέψει όλη του τη προσοχή για το μέλλον.

Ο 'Αμπι Σμιθ που είναι προπονητής ενός κολλεγίου στο ράγκμπι τον εγκωμιάζει και ως πυγμάχο.

— Τον έχω δει με νάντια λίγες φορές, είπε, αλλά, χτυπάει με καταπληκτική δύναμη. Με προπονησι λίγων μηνών θα μπορούσε να γίνει ένας πρώτης τάξεως πυγμάχος βαρέων βαρών!

Έτσι περιγράφουν οι άνθρωποι, που έχουν παρακολουθήσει από κοντά το φοβερό Κάμπελ, αν και δέν χρειάζονται εγκώμια, γιατί τα ρεκόρ του μιλούν μόνα τους.

Ένα από το πιο περίεργα χαρακτηριστικά του είναι ότι εργάζεται σκληρά για τη προόδου στο αμερικανικό ποδόσφαιρο, σχεδόν με φανατισμό, ενώ στο στίβο, όπου είναι παγκόσμιος πρωταθλητής παίρνει τα πράγματα όπως έρθουν.

Στα τρία χρόνια της ποδοσφαιρικής του καριέρας, ο Κάμπελ έχασε μόνο μία προπόνησι, κι' αυτή, επειδή την ίδια ημέρα έπρεπε να πάη σ' ένα δείπνο της ομάδας των 'Ολυμπιακών αγώνων.

Στις προπονήσεις δέν σταματάει, όταν οι συνάδελφοι του φεύγουν, αλλά εξακολουθεί να γυμνάζεται ακόμη και μόνος του. 'Ο Κάμπελ όμως δέν έχει ανάγκη από σκληρή προπόνησι για το στίβο. 'Ο προπονητής του είπε ότι μόλις μία φορά κατόφερα να προπονηθώ, πριν πάη στο Ντάιτον του 'Οχάιο για το πρωτάθλημα του 1953 κι' ωστόσο ήρθε δεύτερος και στα χαμηλά και στα ψηλά εμπόδια.

Ο Κάμπελ όφειλε την επιτυχία του περισσότερο στην ικανότητα, που έχει να αναπτύσσεται με υπερένταση για την ανώτατη απόδοσι της μυϊκής του δύναμης, παρά στην επίμονη προπόνησι.

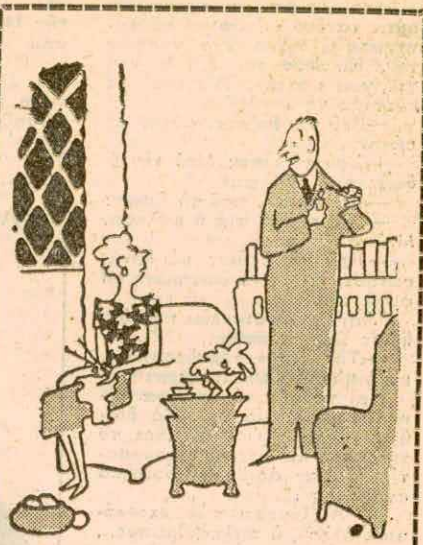
Έχει μία μεγάλη αυτοπεποίθησι χωρίς να την επιδεικνύη.

Την καλύτερη επίδοσι του σ' αγωνίσματα στίβου την έχει στο δρόμο 110 μέτρων μετ' εμπόδιων. 'Ο μεγαλύτερος αδελφός του ο Τόμ, που ήταν 'εμποδιστής' στο γυμνάσιο, είχε φέρει μερικά εμπόδια στο σπίτι τους για προπόνησι. 'Ο Μίλτον, που έμεινε με τον αδελφό του, άρχισε κι' αυτός να προπονήται μαζί του.

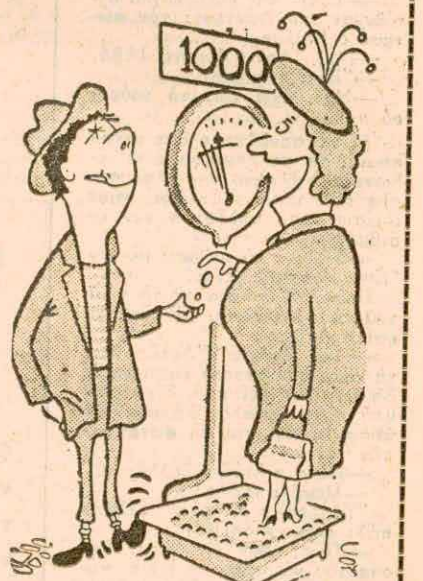
Έτσι χωρίς καμία απολύτως καθοδήγησι, έφτιαξε ένα στυλ δικό του και σύντομα κέρδιζε στο άγνισμα αυτό το μεγάλο του αδελφό! 'Η μοναδική συμβουλή που πήρε από κάποιον προπονητή, ήταν ότι έπρεπε ν' αλλάξει τα πόδια του κατά την εκκίνηση, για να μπορεί να φτάνη στο πρώτο εμπόδιο με επτά βήματα.

Σήμερα ο Κάμπελ είναι ένας από τους καλύτερους 'εμποδιστές' του κόσμου και μπορεί, αν θέλη, να προκριθώ για τους 'Ολυμπιακούς του 1956 σ' αυτό και μόνο το άγνισμα. Πέρνει στο αμερικανικό πρωτάθλημα επέτυχε 14,1. Και στα 200 μέτρα επίσης ο Κάμπελ μπορεί να συμπληρωθώ στην ομάδα που θα μετάσχει στους 'Ολυμπιακούς. Πριν από λίγους μήνες στην Καλιφόρνια, χωρίς μεγάλη προπόνησι σημείωσε χρόνο 20,7.

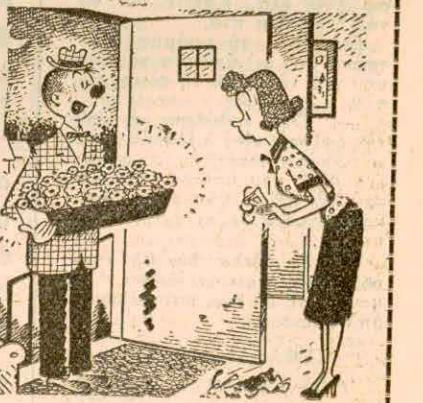
Ο πεισματάρης όμως νέγρος θέλει να πάρη τη ρεβάνς από το Μπόμπι Ματτάια, κι' αυτό θεωρείται μάλλον βέβαιον ότι θα στραφώ προς το άγνισμα του δεκάθλου. Παράλληλα όμως με τις αθλητικές του επιτυχίες, ο Κάμπελ κάνει κάθε είδους δουλειά, τις ώρες που δέν πηγαίνει στο πανεπιστήμιό του, για να βοηθήσθ την οικογένειά του. Κατά τις διακοπές των περασμένων Χριστουγέννων κέρδισε αρκετά χρήματα, δουλεύοντας σκληρά ως παραγγελιοδόχος. 'Ετσι του δόθηκε ακόμη μία φορά η ευκαιρία να βοηθήσθ τη μητέρα του που έχει ταλαιπωρηθώ στη ζωή της, φροντίζοντας για την ανατροφή των δυο αναπημένων γυνών της, του Κάμπελ και του Τόμ.

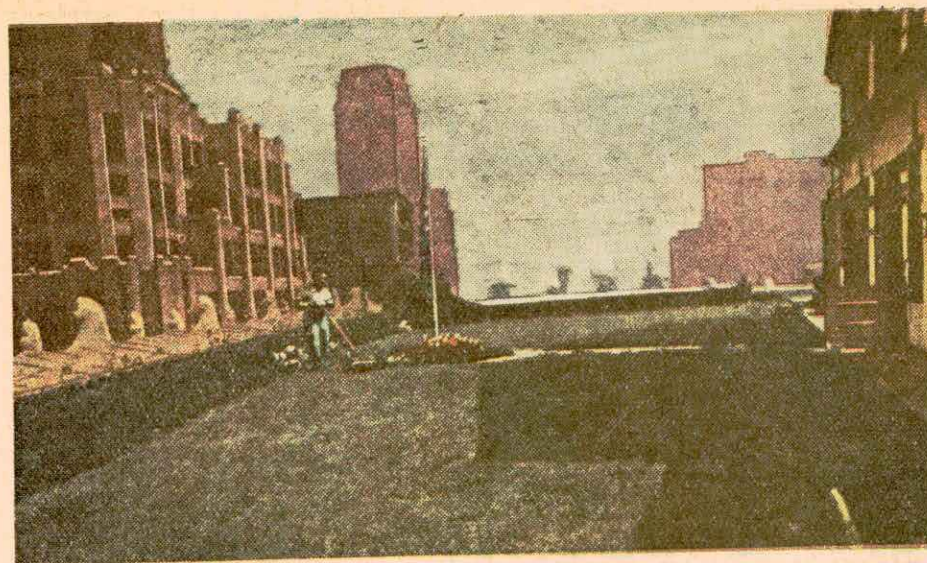
— Βέβαια, σου είχα υποσχεθώ πρό το γάμου μας, γονιμικά και μπιρλιάντια. Δέν άκουσες όμως ποτέ νά γίνεται λόγος για προεγκοινη προπαγάνδα;

— Πάρε το χιλιάριο κι' ένα δεκαχίλιορο πονημπιού, επειδή έχεις σπουδαία ζυγαριά!...

— Είναι η γλάστρα της μητέρας μου, κι' επειδή δέν μ' άφίνει νά κόψω λουλούδια, σου την προσφέρω ολοκληρη.

ΚΗΠΟΙ ΣΕ ΤΑΡΑΤΣΕΣ!..

Δέντρα και λουλούδια στις κορυφές των ουρανοξυστών της Νέας Υόρκης

Αν υπάρχει σήμερα μία χώρα των παραδόξων, είναι ασφαλώς η 'Αμερική. Έτσι, αν έχετε την τύχη να επισκεφθώ τη Νέα Υόρκη, δέν πρέπει νά εκπλαγώ, όταν ακούσετε ένα Νεοϋορκέζο φίλο σας νά σας προτείνω:

— Πάμε στην ταρατσα μου νά καθίσουμε στον κήπο μου. 'Εκεί πάνω θα βρούμε καλή σκιά, κάτω από τα δέντρα...

Ανάμεσα, λοιπόν, στα παράξενα της 'Αμερικής, είναι και οι κήποι στις ταρατσες, που βλέπει κανείς σε πολλές από τις κορυφές των ουρανοξυστών, κυρίως της Νέας Υόρκης. 'Εκεί, δέν είναι εύκολο νά έχη κανείς τον κήπο του σε αλλη, γιατί, αν περισσέψη λίγος χώρος, προτιμούν νά τον χρησιμοποιήσουν για νά φτιάξουν κάποιο κτίριο ή νά μεγαλώσουν κάποιο άλλο.

Επειδή όμως και οι 'Αμερικανοί θέλουν νά έχουν τον κήπο τους, έστω κι' αν ζουν σε ουρανοξύστες, βρήκαν μία λύσι καθαρά αμερικανική: προτίμησαν νά έχουν τους κήπους τους στις ταρατσες τους, μία και δέν μπορούν νά τους έχουν στην αλλη τους.

Οι κήποι αυτοί δέν είναι λίγα τετραγωνικά μέτρα, όπως θά μπορούσε νά φαντασθώ κανείς, με μερικές γλάστρες και κάποιο αναρριχώμενο φυτό. Είναι κανονικοί κήποι με λουλούδια, αρδευτικό σύστημα, ακόμη και δέντρα, και οι 'εκηπουροί των ταρατσών, όπως τους ονομάζουν, αφιερώνουν μεγάλο μέρος από την ημέρα τους για την περιποίησή τους.

Ακριβώς απέναντι από το περίφημο Κάρνεγκι Χάλ, όπου δίνονται τα μεγαλύτερα κοντσέρτα, υπάρχει μία οικοδομή με δώδεκα πατώματα. Στην ταρατσα της οικοδομής αυτής, ο 'Αλμπερτ Μάρχεντ και η γυναίκα του, έχουν φτιάξει έναν κανονικό κήπο, με λουλούδια, δέντρα και άφθονο γρασίδι. Και τα καλοκαίρια, το ζεύγος αυτό τρώει στην ταρατσα του, κάτω από τη σκιά των δέντρων!...

Χωρίς σε μία εύτυχη σύμπτωση, μάλιστα, μπορούν ν' ακούνε όλα τα κοντσέρτα που δίνονται στο γειτονικό μου κτίριο, από τους εξαιρεσιστήρες της αϊθούσας του Κάρνεγκι Χάλ, που βγαίνουν φυσικά στην ταρατσα του. Όπως δέ στους περισσότερους κήπους των ταρατσών, τα πουλιά βρίσκουν την ευκαιρία νά ξεκουραστούν για λίγο στα δέντρα και το πράσινο του κήπου και, πολλές φορές, ή κ. Μάρχεντ δέν ξέρει τί νά κάνη με τα πουλιά, που, παίρνοντας θάρρος, μπαίνουν στην κουζίνα και τ' σαλόνι της.

Σε έναν άλλον κήπο, μάλιστα, τα περισσότερα έχουν φτιάξει τη φαλή τους και άφινουν εκεί τ' αυγά τους.

Ο κήπος αυτός βρίσκεται στην κορυφή ενός ουρανοξυστή του Μανχάταν.

και οι Νεοϋορκέζοι συμβουλεύονται μία ειδική επιτροπή για τη δουλειά αυτή.

Φροντίζουν, δηλαδή, νά μην παθουν, τι έπαθε κάποτε ο διάσημος ηθοποιός Τζών Μπάρρυμορ, που ξόδεψε αρκετές χιλιάδες δολάρια, για νά φτιάξη έναν κήπο στην ταρατσα του παλιού σπιτιού, όπου έμενε. Κάποια μέρα όμως, η όροφή έπεσε, κάτω από το βάρος του κήπου!...

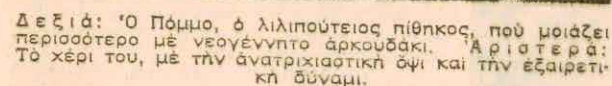
Οι περισσότεροι από τους 'εκηπουρούς των ταρατσών προτιμούν νά περιποιούνται μόνοι τους κήπους τους, για νά απολαμβάνουν τους ίδιους τους κόπους τους. Και το περίεργο είναι πως δέν έχουν καμία συμπάθεια και εκτίμησι για τους κανονικούς κήπους, που, στην κυριολεξία, τους βλέπουν «άφ' ύψους».

— Τό νά φτιάξης έναν κήπο στην αλλη σου, είναι παιχνιδάκι, μπροστά στο νά τον φτιάξης στην ταρατσα σου, δηλώνουν με δικαιολογημένη υπερηφάνεια.

Έχουν ιδρύσει μάλιστα και έναν σύλλογο, που τον ονόμασαν «Σύλλογος Κηπουρών Ταρατσών». Μία φορά το χρόνο, οι ιδιοκτήτες αυτοί κηπουροί μαζεύονται στη Νέα Υόρκη από όλα τα σημεία της 'Αμερικής, για τ' ετήσιο συνέδριό τους, όπου, εκτός από τις γνώμες που ανταλλάσσουν πάνω στα ζητήματά τους, ανταλλάσσουν και ποικιλίες λουλουδιών, που έχουν.

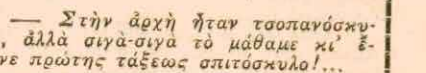
Ο μικρός Πέρ Ένγκεν, παίζει κάθε μέρα στον κήπο της ταρατσας του, στη σκιά μιας μπλιάς που φυτεύθηκε εδώ και 28 χρόνια!

Ἐνας λιλιπούτειος πίθηκος με χέρια φαντάσματος

Αφρικής, που φημίζονται, ωστόσο, για την εξαιρετική

«Εἶναι κι' αὐτό-συμπερα-
σι ὁ δόκτωρ Γκριτσμακ —
να ἀπὸ τὰ πολλὰ περίερ-
α τοῦ Πόμμο, πού ἀποτε-
ρεῖ, στὸν ζωϊκὸ κόσμο, μιὰ
ναδική κι' ἀνεπανάληπτη
συστήσις».

κης, Σουλής Αποστολάκης, Νίμης Γεωργιάδης, Ντίνος Ίωάννου, Πάνος Φωφόρος και 'Ελευθέριος Βασιλείου, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, 9ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909. Αλέξανδρος Γραμματόπουλος, 50 Α.Υ.Σ.Π., Σ.Τ.Γ. 914Β. Ιωάννης Νικόλαου και Λάκης Τσιγκιάν, Τ.Υ.Σ., Σ.Τ.Γ. 920. Εμμανουήλ Κορνηλάκης, 176 Σ(Α)Π., 'Επ. Σύν)τος, Β.Σ.Τ. 902. Χαρ. Δανάς και Λεων. Καραμπέλας, Κ.Ε.Δ.)Τ.Ο. Δ., Λόχος Δύσεως, Β.Σ.Τ. 902.

Ο Διεθνής Σημολόγος

Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΕΛΛΑΔΟΣ - ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΒΙΑΣ

Οι ηρωικές προσπάθειες των εφήβων μας

Τα ελληνικά νεϊτά θαυματούργησαν στο Παναθηναϊκό Στάδιο. Προς μεγάλη χαρά και εξαιρετική ικανοποίηση πέτυχαν 13 λαμπρές πρώτες νίκες και 100,5 βαθμούς στη γενική βαθμολογία. Σχεδωρίστη έντυπωσι δεν έκαναν τόσο με τις επιδόσεις τους όσο με τον τρόπο που τις κατέκτησαν!

Η άριστα, το άθραστο ελληνικό αγωνιστικό φιλότιμο, ώθησαν τους εφήβους μας προς νέες δόξες. Συγκίνησε βαθεία όκορπισαν στους φιλάθλους μας με τις ηρωικές προσπάθειές τους. Ο Γεωργίουπουλος σημείωσε διπλή νίκη στα 100 μ. με 11,2 και στα 200 μ. με 22,1. Ο Τσακανίκας κατέρριψε το πανελλήνιο ρεκόρ του Κ. Γιαταγάνη (15,59) στη σφαιροβολία με 15,59. Ο Κουνάδης επρωτεύουσε στη διοκδοβλία με 45,28. Ο Ντέμος επεδόλη με 54,11 στον ακοντισμό. Ο Παπαλεονάρδος με 6,66 μ. στο άλμα εις μήκος, ο Σφίκας με 14,73 μ. στο τριπλούν, ο Μαρρόβας με 1,80 μ. στο άλμα εις ύψος έδειξαν την άλκιμη υπερέχοντάς τους. Τα 50' 8", άλλαξε τον Μοραγιάνη στα 400 μ. τα 2,01,4 του Καραγάλιου στα 800 μ. και 4,07,8 του Λακταρίδη στα 1.500 μ. και τα 44' 2" στη σκυταλοδρομία 4X100 μ. και 3' 30" 4 στην 4X400 μ. συμπληρώνουν τους μεγάλους θριαμβούς των διαδόχων των πρωταθλητών μας.

Η μεγάλη νίκη μας στη γενική βαθμολογία με 100,5 - 86,5 βαθμούς είναι ακόμη επισημειωμένη με μερικόν αφανών ηρώων. Του Καραμπάτα που ήλθε δεύτερος στο έπι κοντώ με 3,70 και του Σφακιανάνη τρίτου με 3,60 μ. Του Χατζηπανδρέου, δεύτερου στο τριπλούν με 13,42 μ. Του Μάμαλη, δεύτερου στο μήκος με 6,38. Του Κοντάκη, δεύτερου στο άλμα εις ύψος με 1,75 μ. Του Μάμαλη, δεύτερου στα 110 μ. με 15' 9". Του Λακταρίδη, δεύτερου με 8,51,8 στα 3000 μ.

Οι Γιουγκοσλάβοι ήσαν άνωτεροί μας στα 400 μετ' έμποδιών με τους Πούκ 56' 1" και Βράνοϊτς 57' 8". Στη σφαιροβολία με τους Ζινοβιόβιτς 45,78 μ. και Μπέλιακ 44,35 μ. Στο άλμα έπι κοντώ με τον Μπουρντίνοκι με 3,80 μ. Στα 110 μ. μετ' έμποδιών με τον Πούκ με 15' 9". Στα 3000 μ. με τον Γιέρμιτς με 8,51' 8".

Είχαν όμως και άτυχίες. Ο Σέπα στο άλμα εις ύψος απέκλεισθη και δεν έδωσε βαθμό στην ομάδα του, γιατί πρωτάρχισε απ' το 1,75 και έρριξε τον πήχυ τρεις φορές. Οι Κνάβιεβιτς και Γιούβαν έχασαν μέσα απ' τα χέρια τους τη νίκη στα 800 μ. από τον Καραχάλιο, εξ αίτιας κακής λανθασμένης στρατηγικής.

Οι Γιουγκοσλάβοι ήσαν άνωτεροί μας στα 400 μετ' έμποδιών με τους Πούκ 56' 1" και Βράνοϊτς 57' 8". Στη σφαιροβολία με τους Ζινοβιόβιτς 45,78 μ. και Μπέλιακ 44,35 μ. Στο άλμα έπι κοντώ με τον Μπουρντίνοκι με 3,80 μ. Στα 110 μ. μετ' έμποδιών με τον Πούκ με 15' 9". Στα 3000 μ. με τον Γιέρμιτς με 8,51' 8".

Είχαν όμως και άτυχίες. Ο Σέπα στο άλμα εις ύψος απέκλεισθη και δεν έδωσε βαθμό στην ομάδα του, γιατί πρωτάρχισε απ' το 1,75 και έρριξε τον πήχυ τρεις φορές. Οι Κνάβιεβιτς και Γιούβαν έχασαν μέσα απ' τα χέρια τους τη νίκη στα 800 μ. από τον Καραχάλιο, εξ αίτιας κακής λανθασμένης στρατηγικής.

Οι Γιουγκοσλάβοι ήσαν άνωτεροί μας στα 400 μετ' έμποδιών με τους Πούκ 56' 1" και Βράνοϊτς 57' 8". Στη σφαιροβολία με τους Ζινοβιόβιτς 45,78 μ. και Μπέλιακ 44,35 μ. Στο άλμα έπι κοντώ με τον Μπουρντίνοκι με 3,80 μ. Στα 110 μ. μετ' έμποδιών με τον Πούκ με 15' 9". Στα 3000 μ. με τον Γιέρμιτς με 8,51' 8".

Είχαν όμως και άτυχίες. Ο Σέπα στο άλμα εις ύψος απέκλεισθη και δεν έδωσε βαθμό στην ομάδα του, γιατί πρωτάρχισε απ' το 1,75 και έρριξε τον πήχυ τρεις φορές. Οι Κνάβιεβιτς και Γιούβαν έχασαν μέσα απ' τα χέρια τους τη νίκη στα 800 μ. από τον Καραχάλιο, εξ αίτιας κακής λανθασμένης στρατηγικής.

Οι Γιουγκοσλάβοι ήσαν άνωτεροί μας στα 400 μετ' έμποδιών με τους Πούκ 56' 1" και Βράνοϊτς 57' 8". Στη σφαιροβολία με τους Ζινοβιόβιτς 45,78 μ. και Μπέλιακ 44,35 μ. Στο άλμα έπι κοντώ με τον Μπουρντίνοκι με 3,80 μ. Στα 110 μ. μετ' έμποδιών με τον Πούκ με 15' 9". Στα 3000 μ. με τον Γιέρμιτς με 8,51' 8".

Είχαν όμως και άτυχίες. Ο Σέπα στο άλμα εις ύψος απέκλεισθη και δεν έδωσε βαθμό στην ομάδα του, γιατί πρωτάρχισε απ' το 1,75 και έρριξε τον πήχυ τρεις φορές. Οι Κνάβιεβιτς και Γιούβαν έχασαν μέσα απ' τα χέρια τους τη νίκη στα 800 μ. από τον Καραχάλιο, εξ αίτιας κακής λανθασμένης στρατηγικής.

Οι Γιουγκοσλάβοι ήσαν άνωτεροί μας στα 400 μετ' έμποδιών με τους Πούκ 56' 1" και Βράνοϊτς 57' 8". Στη σφαιροβολία με τους Ζινοβιόβιτς 45,78 μ. και Μπέλιακ 44,35 μ. Στο άλμα έπι κοντώ με τον Μπουρντίνοκι με 3,80 μ. Στα 110 μ. μετ' έμποδιών με τον Πούκ με 15' 9". Στα 3000 μ. με τον Γιέρμιτς με 8,51' 8".

Είχαν όμως και άτυχίες. Ο Σέπα στο άλμα εις ύψος απέκλεισθη και δεν έδωσε βαθμό στην ομάδα του, γιατί πρωτάρχισε απ' το 1,75 και έρριξε τον πήχυ τρεις φορές. Οι Κνάβιεβιτς και Γιούβαν έχασαν μέσα απ' τα χέρια τους τη νίκη στα 800 μ. από τον Καραχάλιο, εξ αίτιας κακής λανθασμένης στρατηγικής.

Οι Γιουγκοσλάβοι ήσαν άνωτεροί μας στα 400 μετ' έμποδιών με τους Πούκ 56' 1" και Βράνοϊτς 57' 8". Στη σφαιροβολία με τους Ζινοβιόβιτς 45,78 μ. και Μπέλιακ 44,35 μ. Στο άλμα έπι κοντώ με τον Μπουρντίνοκι με 3,80 μ. Στα 110 μ. μετ' έμποδιών με τον Πούκ με 15' 9". Στα 3000 μ. με τον Γιέρμιτς με 8,51' 8".

Είχαν όμως και άτυχίες. Ο Σέπα στο άλμα εις ύψος απέκλεισθη και δεν έδωσε βαθμό στην ομάδα του, γιατί πρωτάρχισε απ' το 1,75 και έρριξε τον πήχυ τρεις φορές. Οι Κνάβιεβιτς και Γιούβαν έχασαν μέσα απ' τα χέρια τους τη νίκη στα 800 μ. από τον Καραχάλιο, εξ αίτιας κακής λανθασμένης στρατηγικής.

Είς ύψος απέκλεισθη και δεν έδωσε βαθμό στην ομάδα του, γιατί πρωτάρχισε απ' το 1,75 και έρριξε τον πήχυ τρεις φορές. Οι Κνάβιεβιτς και Γιούβαν έχασαν μέσα απ' τα χέρια τους τη νίκη στα 800 μ. από τον Καραχάλιο, εξ αίτιας κακής λανθασμένης στρατηγικής.

Οι Γιουγκοσλάβοι ήσαν άνωτεροί μας στα 400 μετ' έμποδιών με τους Πούκ 56' 1" και Βράνοϊτς 57' 8". Στη σφαιροβολία με τους Ζινοβιόβιτς 45,78 μ. και Μπέλιακ 44,35 μ. Στο άλμα έπι κοντώ με τον Μπουρντίνοκι με 3,80 μ. Στα 110 μ. μετ' έμποδιών με τον Πούκ με 15' 9". Στα 3000 μ. με τον Γιέρμιτς με 8,51' 8".

Είχαν όμως και άτυχίες. Ο Σέπα στο άλμα εις ύψος απέκλεισθη και δεν έδωσε βαθμό στην ομάδα του, γιατί πρωτάρχισε απ' το 1,75 και έρριξε τον πήχυ τρεις φορές. Οι Κνάβιεβιτς και Γιούβαν έχασαν μέσα απ' τα χέρια τους τη νίκη στα 800 μ. από τον Καραχάλιο, εξ αίτιας κακής λανθασμένης στρατηγικής.

Οι Γιουγκοσλάβοι ήσαν άνωτεροί μας στα 400 μετ' έμποδιών με τους Πούκ 56' 1" και Βράνοϊτς 57' 8". Στη σφαιροβολία με τους Ζινοβιόβιτς 45,78 μ. και Μπέλιακ 44,35 μ. Στο άλμα έπι κοντώ με τον Μπουρντίνοκι με 3,80 μ. Στα 110 μ. μετ' έμποδιών με τον Πούκ με 15' 9". Στα 3000 μ. με τον Γιέρμιτς με 8,51' 8".

Είχαν όμως και άτυχίες. Ο Σέπα στο άλμα εις ύψος απέκλεισθη και δεν έδωσε βαθμό στην ομάδα του, γιατί πρωτάρχισε απ' το 1,75 και έρριξε τον πήχυ τρεις φορές. Οι Κνάβιεβιτς και Γιούβαν έχασαν μέσα απ' τα χέρια τους τη νίκη στα 800 μ. από τον Καραχάλιο, εξ αίτιας κακής λανθασμένης στρατηγικής.

Οι Γιουγκοσλάβοι ήσαν άνωτεροί μας στα 400 μετ' έμποδιών με τους Πούκ 56' 1" και Βράνοϊτς 57' 8". Στη σφαιροβολία με τους Ζινοβιόβιτς 45,78 μ. και Μπέλιακ 44,35 μ. Στο άλμα έπι κοντώ με τον Μπουρντίνοκι με 3,80 μ. Στα 110 μ. μετ' έμποδιών με τον Πούκ με 15' 9". Στα 3000 μ. με τον Γιέρμιτς με 8,51' 8".

Είχαν όμως και άτυχίες. Ο Σέπα στο άλμα εις ύψος απέκλεισθη και δεν έδωσε βαθμό στην ομάδα του, γιατί πρωτάρχισε απ' το 1,75 και έρριξε τον πήχυ τρεις φορές. Οι Κνάβιεβιτς και Γιούβαν έχασαν μέσα απ' τα χέρια τους τη νίκη στα 800 μ. από τον Καραχάλιο, εξ αίτιας κακής λανθασμένης στρατηγικής.

Οι Γιουγκοσλάβοι ήσαν άνωτεροί μας στα 400 μετ' έμποδιών με τους Πούκ 56' 1" και Βράνοϊτς 57' 8". Στη σφαιροβολία με τους Ζινοβιόβιτς 45,78 μ. και Μπέλιακ 44,35 μ. Στο άλμα έπι κοντώ με τον Μπουρντίνοκι με 3,80 μ. Στα 110 μ. μετ' έμποδιών με τον Πούκ με 15' 9". Στα 3000 μ. με τον Γιέρμιτς με 8,51' 8".

Είχαν όμως και άτυχίες. Ο Σέπα στο άλμα εις ύψος απέκλεισθη και δεν έδωσε βαθμό στην ομάδα του, γιατί πρωτάρχισε απ' το 1,75 και έρριξε τον πήχυ τρεις φορές. Οι Κνάβιεβιτς και Γιούβαν έχασαν μέσα απ' τα χέρια τους τη νίκη στα 800 μ. από τον Καραχάλιο, εξ αίτιας κακής λανθασμένης στρατηγικής.

Οι Γιουγκοσλάβοι ήσαν άνωτεροί μας στα 400 μετ' έμποδιών με τους Πούκ 56' 1" και Βράνοϊτς 57' 8". Στη σφαιροβολία με τους Ζινοβιόβιτς 45,78 μ. και Μπέλιακ 44,35 μ. Στο άλμα έπι κοντώ με τον Μπουρντίνοκι με 3,80 μ. Στα 110 μ. μετ' έμποδιών με τον Πούκ με 15' 9". Στα 3000 μ. με τον Γιέρμιτς με 8,51' 8".

Είχαν όμως και άτυχίες. Ο Σέπα στο άλμα εις ύψος απέκλεισθη και δεν έδωσε βαθμό στην ομάδα του, γιατί πρωτάρχισε απ' το 1,75 και έρριξε τον πήχυ τρεις φορές. Οι Κνάβιεβιτς και Γιούβαν έχασαν μέσα απ' τα χέρια τους τη νίκη στα 800 μ. από τον Καραχάλιο, εξ αίτιας κακής λανθασμένης στρατηγικής.

Οι Γιουγκοσλάβοι ήσαν άνωτεροί μας στα 400 μετ' έμποδιών με τους Πούκ 56' 1" και Βράνοϊτς 57' 8". Στη σφαιροβολία με τους Ζινοβιόβιτς 45,78 μ. και Μπέλιακ 44,35 μ. Στο άλμα έπι κοντώ με τον Μπουρντίνοκι με 3,80 μ. Στα 110 μ. μετ' έμποδιών με τον Πούκ με 15' 9". Στα 3000 μ. με τον Γιέρμιτς με 8,51' 8".

Είχαν όμως και άτυχίες. Ο Σέπα στο άλμα εις ύψος απέκλεισθη και δεν έδωσε βαθμό στην ομάδα του, γιατί πρωτάρχισε απ' το 1,75 και έρριξε τον πήχυ τρεις φορές. Οι Κνάβιεβιτς και Γιούβαν έχασαν μέσα απ' τα χέρια τους τη νίκη στα 800 μ. από τον Καραχάλιο, εξ αίτιας κακής λανθασμένης στρατηγικής.

Οι Γιουγκοσλάβοι ήσαν άνωτεροί μας στα 400 μετ' έμποδιών με τους Πούκ 56' 1" και Βράνοϊτς 57' 8". Στη σφαιροβολία με τους Ζινοβιόβιτς 45,78 μ. και Μπέλιακ 44,35 μ. Στο άλμα έπι κοντώ με τον Μπουρντίνοκι με 3,80 μ. Στα 110 μ. μετ' έμποδιών με τον Πούκ με 15' 9". Στα 3000 μ. με τον Γιέρμιτς με 8,51' 8".

Είχαν όμως και άτυχίες. Ο Σέπα στο άλμα εις ύψος απέκλεισθη και δεν έδωσε βαθμό στην ομάδα του, γιατί πρωτάρχισε απ' το 1,75 και έρριξε τον πήχυ τρεις φορές. Οι Κνάβιεβιτς και Γιούβαν έχασαν μέσα απ' τα χέρια τους τη νίκη στα 800 μ. από τον Καραχάλιο, εξ αίτιας κακής λανθασμένης στρατηγικής.

Οι Γιουγκοσλάβοι ήσαν άνωτεροί μας στα 400 μετ' έμποδιών με τους Πούκ 56' 1" και Βράνοϊτς 57' 8". Στη σφαιροβολία με τους Ζινοβιόβιτς 45,78 μ. και Μπέλιακ 44,35 μ. Στο άλμα έπι κοντώ με τον Μπουρντίνοκι με 3,80 μ. Στα 110 μ. μετ' έμποδιών με τον Πούκ με 15' 9". Στα 3000 μ. με τον Γιέρμιτς με 8,51' 8".

Είχαν όμως και άτυχίες. Ο Σέπα στο άλμα εις ύψος απέκλεισθη και δεν έδωσε βαθμό στην ομάδα του, γιατί πρωτάρχισε απ' το 1,75 και έρριξε τον πήχυ τρεις φορές. Οι Κνάβιεβιτς και Γιούβαν έχασαν μέσα απ' τα χέρια τους τη νίκη στα 800 μ. από τον Καραχάλιο, εξ αίτιας κακής λανθασμένης στρατηγικής.

Οι Γιουγκοσλάβοι ήσαν άνωτεροί μας στα 400 μετ' έμποδιών με τους Πούκ 56' 1" και Βράνοϊτς 57' 8". Στη σφαιροβολία με τους Ζινοβιόβιτς 45,78 μ. και Μπέλιακ 44,35 μ. Στο άλμα έπι κοντώ με τον Μπουρντίνοκι με 3,80 μ. Στα 110 μ. μετ' έμποδιών με τον Πούκ με 15' 9". Στα 3000 μ. με τον Γιέρμιτς με 8,51' 8".

Είχαν όμως και άτυχίες. Ο Σέπα στο άλμα εις ύψος απέκλεισθη και δεν έδωσε βαθμό στην ομάδα του, γιατί πρωτάρχισε απ' το 1,75 και έρριξε τον πήχυ τρεις φορές. Οι Κνάβιεβιτς και Γιούβαν έχασαν μέσα απ' τα χέρια τους τη νίκη στα 800 μ. από τον Καραχάλιο, εξ αίτιας κακής λανθασμένης στρατηγικής.

«μπαλόφαισε» για χάρη του φράντικ ή δεν είχε μεγάλη εμπειροσύνη στις δίκες του συνάμειος;

Μάλλον το δεύτερο πρέπει να συνέβη.

Οι Έλληνες αθληταί, κατά κανόνα, επιδιώκουν να επιτύχουν τις επιδόσεις τους και είναι λιγοστοί εκείνοι που ζοδεύουν στον άγωνα άκομα και την τελευταία ικμάδα των δυνάμεών τους.

Σε άγώνες σημασίας διεθνούς, όπως ή συνάντησις εθνικών εφηβικών ομάδων Έλλας με Γιουγκοσλαβίας δεν λογαριάζει, δεν πρέπει να υπολογίζει ο αθλητής την οικονομία δυνάμεων. Πρέπει να δίνει το είναι του για την επικράτησι με άνωτερη επιδοσι απ' εκείνη που συνήθως επιτυγχάνει στις προπονήσεις. Σε τέτοιες περιστάσεις υπάρχουν οι ψυχολογικές και φυσιολογικές προϋποθέσεις για νέα ρεκόρ για αναπάντεχες νίκες, για εκπλήξεις!

Τα 15,59 στη σφαιροβολία του Τσακανίκα, τα 14,73 μ. του Σφίκας στο τριπλούν, τα 22' 1 του Γεωργίουπουλου στα 200 μ. είναι τρανά δείγματα. Μπορούσε ο Καραχάλιος να επιτύχη κάτω από 2' στα 800 μ. και να νικήση ο Λακταρίδης στα 3000 μ.; Ασφαλώς! Ο τρόπος που επέτυχαν τα 2,01' 4 ο πρώτος και τα 8,51,8 ο δεύτερος μαρτυρούν πολύ εύγλωττα γι' αυτό.

Στις αλλαγές της σκυτάλης εξακολουθούν οι αθληταί μας να κάνουν φανερά λάθη.

Η φωτογραφία της αλλαγής σκυτάλης στο δρόμο 4X400 μ. μεταξύ Γεωργίουπουλου και Μαραγιάνη είναι ένας άψευδής καθρέφτης. Ο Γεωργίουπουλος έρχεται προς τον Μαραγιάνη κρατώντας τη σκυτάλη με το δεξί χέρι και τη μεταβιβάζει στο δεξί χέρι του Μαραγιάνη, δηλαδή «σταυρωτά».

Το άπλο άλλα βασικό αυτό λάθος στοικίζει χάσιμο ρυθμού δρομικού και σωματικής ισορροπίας, παρεμπόδιση πλαγία παρατρέχοντος αντιπάλου και άκομα αυτή την ίδια την νίκη.

Σφάλμα τακτικής είναι και η προσπάθεια να επιτυγχάνουν οι ρίπτες μας στη σφαιρία, στο δίσκο, στο άκόντιο, στη σφύρα την καλύτερη επιδοσι τους στις τελευταίες τρεις βολές και όχι στις τρεις πρώτες.

Οι διεθνείς άσοοι προπονηνταί ειδικά να σημειώνουν τα ρεκόρ τους στις πρώτες βολές και όχι στις τελευταίες. Το επιδιώκουν δε αυτό για λόγους κυρίως ψυχολογικούς και φυσιολογικούς.

Είναι πιά ξεκούραστοι στις πρώτες βολές και σε μεγάλης σημασίας άγώνες (διεθνείς, Ευρωπαϊκούς και Όλυμπιακούς) αν δεν ριχούν ικανοποιητικά στις πρώτες τρεις βολές, κινδυνεύουν να αποκλεισθούν απ' τους τελικούς.

Πάντως, τα ρεκόρ, οι νίκες, η γενική βαθμολογία των Έλληνογιουγκοσλαβικών είναι τρανά δείγμα της εργασίας των συλλόγων μας και των φιλοτιμών αθλητών μας.

Ενθουσιώδη, ψυχωμένα, φροντισμένα τα ελληνικά νεϊτά ανεδείχθησαν άξια της Πατρίδος.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Ο νικητής του άλματος εις μήκος Παπαλεονάρδος, επέτυχε 6,66 μ. στους Έλληνογιουγκοσλαβικούς εφήβους άγώνες.

Ο νικητής του άλματος εις μήκος Παπαλεονάρδος, επέτυχε 6,66 μ. στους Έλληνογιουγκοσλαβικούς εφήβους άγώνες.

Ο νικητής του άλματος εις μήκος Παπαλεονάρδος, επέτυχε 6,66 μ. στους Έλληνογιουγκοσλαβικούς εφήβους άγώνες.

Ο νικητής του άλματος εις μήκος Παπαλεονάρδος, επέτυχε 6,66 μ. στους Έλληνογιουγκοσλαβικούς εφήβους άγώνες.

Ο νικητής του άλματος εις μήκος Παπαλεονάρδος, επέτυχε 6,66 μ. στους Έλληνογιουγκοσλαβικούς εφήβους άγώνες.

Ο νικητής του άλματος εις μήκος Παπαλεονάρδος, επέτυχε 6,66 μ. στους Έλληνογιουγκοσλαβικούς εφήβους άγώνες.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Οριζοντίως και καθέτως

1) ΔΩΡΙΣ - ΣΤΙΟΝ. 2) ΔΙΑ-ΛΥΣ-ΣΑ - ΡΕΑ. 3) ΔΑ - ΟΥ - ΠΑ - ΑΝ. 4) ΟΣ ΣΑ - ΚΑΛΑ. 5) ΙΛΥΣ - ΙΚΑ - ΑΙΑΣ. 6) ΣΥ - ΑΙΝΕΙΑΣ - ΓΑ. 7) ΣΩ - ΚΕΜΑΛ - ΤΟ. 8) ΩΣ - ΚΑΙΛΑΔΑΣ - ΡΕ. 9) ΤΑΠΑ - ΑΛΑ - ΟΡΑΝ. 10) ΑΛΑΣ - ΣΟΔΑ. 11) ΟΡ - ΑΙ - ΡΑ. 12) ΝΕΑ - ΑΓΟΡΑ - ΩΩ. 13) ΑΝΑΣΑ - ΕΝΕΧΩ.

Μικρά προβλήματα

Α) Ο αδελφός είναι 20 και η αδελφή 7½ χρόνων (X-5=6 (4-5) και X+5=2 (Ψ+5)).

Β) Ο ένας μονός και ο άλλος ζυγός. Γ) Ο σκύλος θα κάνει 120 πήδηματα για να φτάση το λύκο.

Δ) Όχι 195 όπως άσφαλώς θα υπολογίσατε αλλά μόνο 177. Στα 11 χρόνια το ένα ήταν ειρηνικό και τα 10 έμπόλεμα, άρα 1)11 ήταν ειρηνικά και 10)11 έμπόλεμα. 1954:11=177.

Ποιά άπ' τις τρεις

1) 3. 2) Ο Άγιος Πέτρος της Ρώμης. 3) Ο Νηστογιάννης. 4) Το 1778. 5) Ο χρυσός. 6) Ο Έρμης.

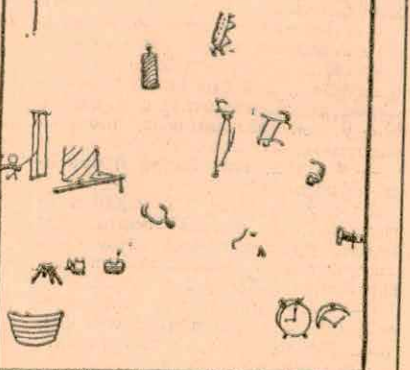
Τενόνιγρες

ΚΛΕΙΩ - ΚΛΕΙΩ.

Λεξιγίγρες

Ήπιόλυτος (ήπιος - λυτός)

Πρόβλημα παρατηρητικής: ητες

Η εικόνα μας δείχνει καθαρά σε ποιά σημεία βρίσκονται οι 20 μικροδιαφορές.

Η λύσις του ύπ. άριθ. 507 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ
1) ΤΟΠΙΟΝ - ΦΑΙΔΩΝ. 2) ΜΕΝΕΛΑΟΣ - ΑΥΛΑΡΧΗΣ. 3) ΟΥ - ΣΥΜΒΟΛΑ - ΦΙ. 4) ΝΤΟ - ΜΙΣΗ - ΡΗΤΑ. 5) ΤΟ - ΤΙΣ - ΑΡΣ - ΛΔ. 6) ΕΝΕΟΣ - ΚΟΜΗΣ - ΜΑΡΙΩ. 7) ΖΕΥΣ - ΝΙΣΥΡΟΣ - ΝΕΟΝ. 8) ΣΚΑΙΟΝ - ΝΟΗΣΙΣ. 9) ΜΗΝ - ΕΑΡ. 10) ΜΕΣΤΟΣ - ΤΟΜΑΡΙ. 11) ΚΑΙΩ - ΣΙΣΑΝΕΣ - ΠΟΣΑ. 12) ΤΡΑΤΑ - ΣΚΕΤΣ - ΔΑΝΟΣ. 13) ΗΙ - ΕΙΣ - ΑΙΝ - ΠΑ. 14) ΣΑΜ - ΜΠΑΡ - ΝΩΔΑ - ΡΑΦ. 15) ΙΝ - ΟΜΟΝΟΙΑ - ΛΗ. 16) ΣΘΕΝΑΡΩΣ - ΣΜΗΝΑΓΟΣ. 17) ΗΣΑ - Ι'ΑΣ - ΕΣΤΙΑΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΜΟΝΤΕΣ - ΚΗΣΙΣ. 2) ΤΕΥΤΟΝΕΣ - ΜΑΡΙΑΝΘΗ. 3) ΟΝ - ΕΥΚΛΕΙΑ - ΕΣ. 4) ΠΕΚ - ΤΟΣΑ - ΣΩΤΕ - ΜΝΑ. 5) ΙΑ - ΜΙΣ - ΑΙΜ - ΑΙ. 6) ΟΑΣΙΣ - ΝΟΜΟΣ - ΣΠΟΡΑ. 7) ΝΟΥΣ - ΚΙΝΗΣΙΣ - ΑΜΩΣ. 8) ΣΜΗΝΟΣ - ΣΚΥΡΟΣ. 9) ΜΥΣ - ΤΑΕ. 10) ΑΟΡΤΗΡ - ΝΤΙΝΟΣ. 11) ΦΥΛΗ - ΣΟΝΑΤΕΣ - Ω'ΙΜΕ. 12) ΑΛΑΤΑ - ΣΟΡΟΣ - ΑΔΑΗΣ. 13) ΙΑ - ΑΡΜ - ΔΙΑ - ΝΤ. 14) ΔΡΩ - ΣΑΝΣ - ΑΠΑΝ - ΚΑΙ. 15) ΩΧ - ΡΕΙΘΡΟΝ - ΓΑ. 16) ΝΗΦΑΛΙΟΣ - ΙΣΟΠΑΛΟΣ. 17) ΣΙΝΔΩΝ - ΑΣΑΦΗΣ.

ΤΟ ΔΙΛΗΜΜΑ

Πρωτότυπο διήγημα

Το θέμα της συζήτησεως, στο καπνιστήριο του ξενοδοχείου, ήταν το έξης: Προκειμένου να διαλέξει κανείς μεταξύ των πολιτικών χειρογράφων του Σιναϊτικού Κώδικος κι' ενός άρρωστου καταδικασμένου σε θάνατο, τί άπ' τα δύο έπρεπε να σώση άπ' τις φλόγες μιας πυρκαγιάς; Το μέλη της συντροφιάς μας διαφωνούσαν, γύρω άπ' το ήθικό αυτό πρόβλημα.

«Αν θέλετε, μάς έπτε τότε ο δικηγόρος Πόπερ, θα σας διηγήθω μία σχετική ιστορία, που μου συνέβη πριν από πολλά χρόνια...

»Την εποχή εκείνη, ήμουν άκόμα βοηθός σ' ένα δικηγορικό γραφείο. Μάς είχε ανατεθεί δε η υπεράσπισι κάποιου παραγουλιόδοχου, που κατηγορείτο πως είχε δολοφονήσει ένα κορτσι. Μολονότι υπήρχαν συντριπτικές ενδείξεις εναντίον του, ήμασταν βέβαιοι ωστόσο για την άθωότητά του.

»Η υπεράσπισι του βασίζότανε σ' ένα άλλοθι, που δεν μπορούσε δυστυχώς να τ' άποδείξει: Βεβαίως ότι, άφου μάλλους με την κοπέλλα εκείνη, την άφησε μόνη σ' ένα έσοχικό δρομάκι - εκεί που τη βρήκαν άργότερα νεκρή - κι' έφυγε με τ' αυτοκίνητό του, σάν τρελλός. Μέθυσε σε μία ταβέρνα, προχώρησε ως το δάσος, κατέθηκε εκεί άπ' τ' αυτοκίνητο κι' άποκοιμήθηκε. Ύπνησε κατά τις 5 το πρωί κι' έφτασε στην πόλι στις 6. Άφ' ότου βγήκε άπ' την ταβέρνα, δεν μίλησε με κανένα.

»Η μόνη λεπτομέρεια που θυμόταν, ήταν πως είχε χάσει κάπου στο δάσος ένα λευγάρι γάντια μάλλινα. »Μετά δύο μέρες, άρχισε η δικη. Κάποιος κάτοχος ενός χοιού της περιφέρειας μάς έγραψε πως είχε να μάς δώσει σπουδαίες πληροφορίες. Ο προϊστάμενός μου μ' έστειλε να τον βρώ. »Ηταν ένα ύπιοπο υποκείμενο, γνωστός λαθροθήρας. Μαύ ήγθηκε πως, τη νύχτα του έγκλήματος, έστηνε στο δάσος παγίδες για τους λαγούς. Πήγε ύστερα να τις ψάξη, κατά τη 1, και βρήκε εκεί κοντά ένα λευγάρι μάλλινα γάντια, που τα πήρε στο σπίτι του. Όταν διάβασε στις έφημερίδες τις λεπτομέρειες της υπόθεσεως, βέωρησε καθήκον του να μάς ειδοποιήση.

»Μουδίζει τα γάντια. »Ηταν όπως ακριβώς τάχε περιγράψει ο πελάτης μας. Βεβαία, αυτό δεν άποτελούσε

»Απογορεύεται η άναδημοσίευσι άποιουδήποτε θέματος του παρόντος τεύχους άνευ της έγγραφου άδειας της Διευθύνσεως του «Θησαυρού».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΣΕΙΣ συμφώνως τώ άρθρω 6 8 7 του Ν.Α 1092) 1938 ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ε. Ε. Ε. ΑΛΚΥΩΝ - Δ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ και Σίας. Διαχειριστής έταπεινά: ΔΗΜ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ. Διευθυντής «Θησαυρού»: ΔΗΜ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ. Παρ. στέρ 14. Άθήνα. Ύπευθ. Τυπογράφου: Σπ. Μπέλας άδός Δύσεως, Μέση Ήρακλειών.

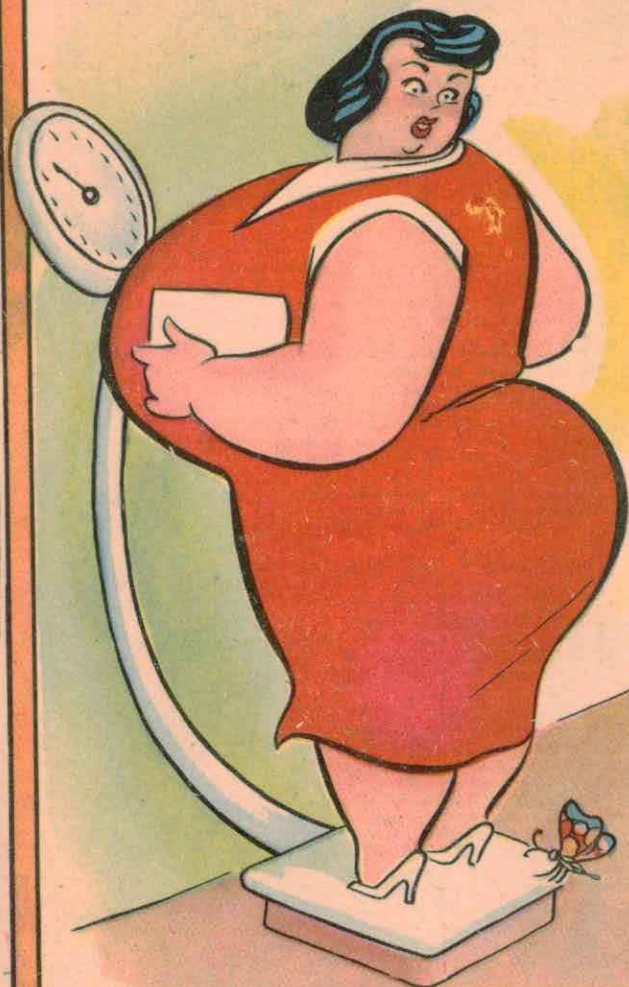
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Έτησία Δρχ. 340. Έξαμήνιος 170. Τρίμησις 85.

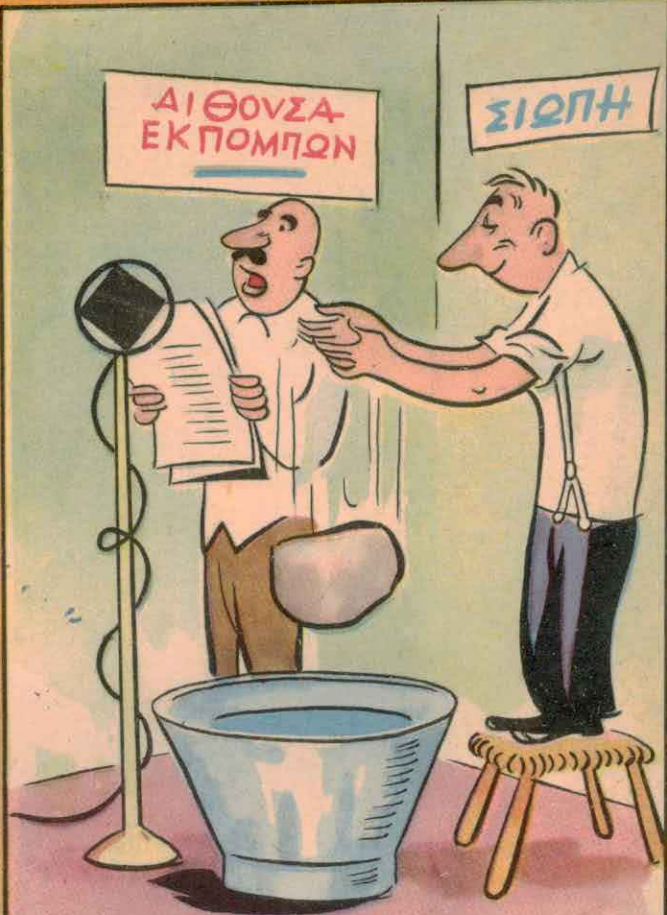
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Έτησία Ε 6 - \$ 24. Φρ. Γαλλικά 5,940. Βελγικά 1,100.

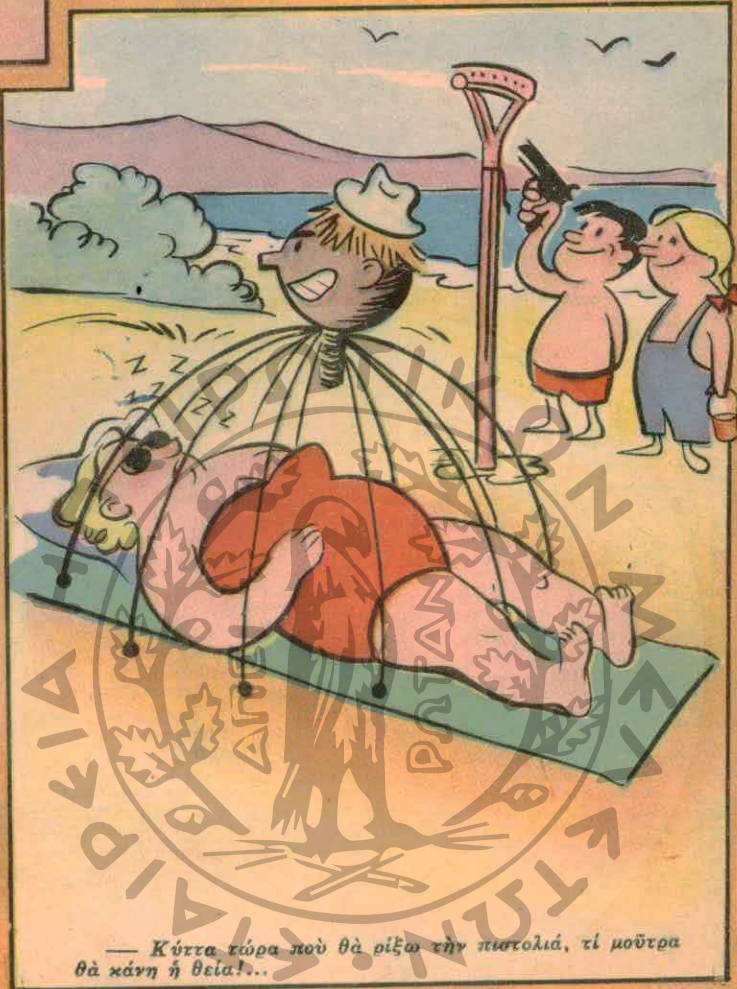
Έμβόματα Έσωτερικού διά ταχυδρομική έπιταγή και Έξωτερ

— "Έλεγα κι' εγώ!..."

«Κι' από τοῦ ὕψους τοῦ βράχου, ἡ Μαρία πῆδησε στὴ θάλασσα καὶ τερμάτισε τὴ ζωὴ της»!...

— Κόντα τώρα πού θά ρίξω τὴν πιστολιά, τί μούτρα θά κάνῃ ἡ θεία!...

— Μαμά! Ὁ μπαμπᾶς εἶπε τὸ «ναί»!
(Τοῦ Ἀρχέλαου)